COLECȚIA

Iubiri de poveste

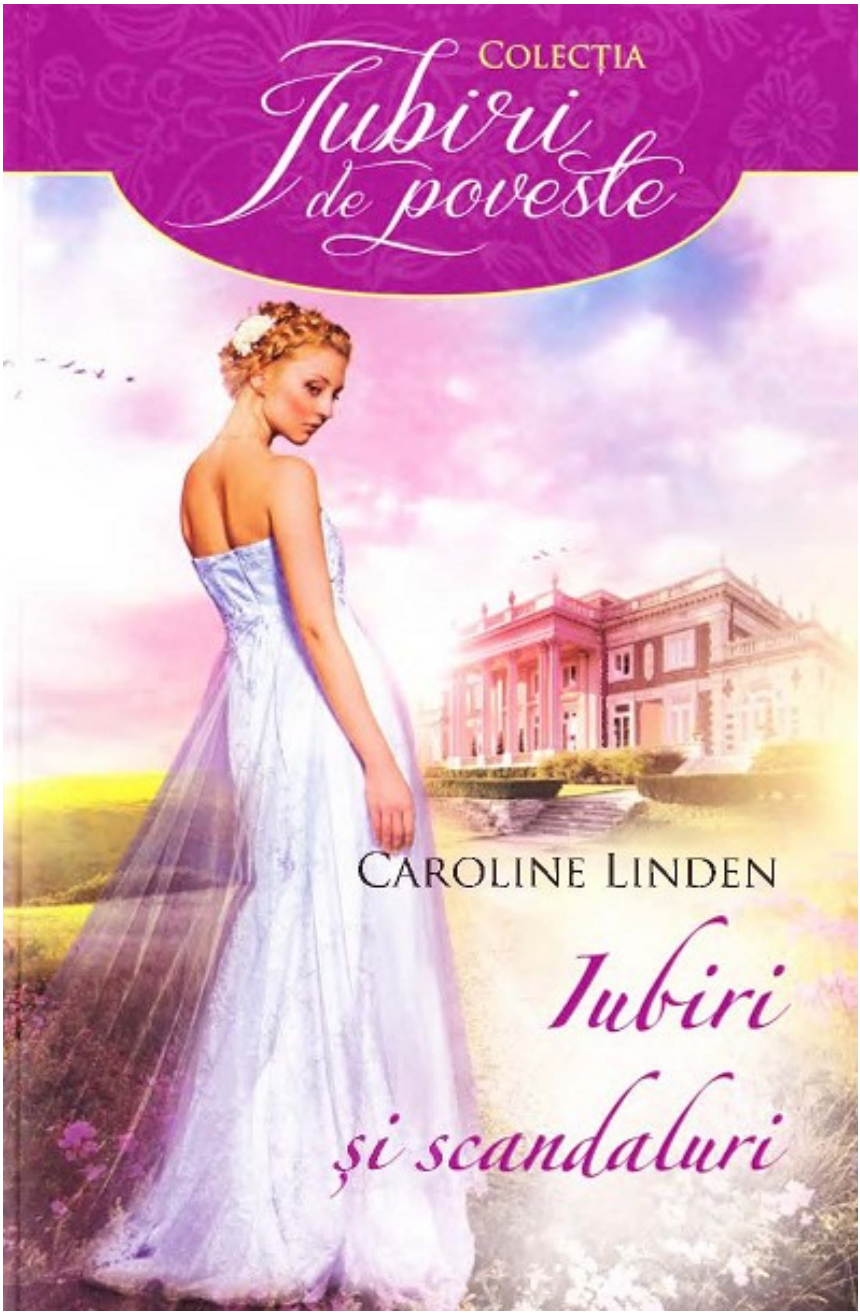

CAROLINE LINDEN

Iubiri și scandaluri

CAROLINE LINDEN
IUBIRI ŞI SCANDALURI

Love in the Time of Scandal by **Caroline Linden**

Copyright © 2015 P.F. Belsley
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba englez: Iulia Bodnari

Prolog

1805
Stratford Court, Richmond

Perseu zăcea pe duşumea, distrus. Braţul lui, despărţit de trup, ţinea în sus capul retezat al Meduzei, de parcă ar fi vrut să îşi respingă atacatorul; şi, într-adevăr, Benedict Lennox se gândea că l-ar fi putut preface în piatră.

Înainte de a cădea, Perseu ţinuse capul Meduzei foarte sus, pregătindu-se să facă un pas înainte. Faţa Gorgonei era schimonosită de furie, şi ochii ei păreau să urmărească pe cineva. Era hidoasă, înfricoşătoare chiar, dar tatăl lui Benedict spunea că era o capodoperă, şi tata se pricepea la artă. Ocupa şi poziţia care se cuvenea unei capodopere, la capătul scării principale din Stratford Court, cu o oglindă mare în spatele ei, ca să poată fi văzută şi din spate. Benedict încerca întotdeauna să nu se uite spre ea când trecea pe acolo, dar acum nu prea avea cum s-o evite. Soclul se odihnea printre rămăşiţele oglinzii, în timp ce Perseu şi trofeul său zăceau în bucăţele pe palier, printre cioburile strălucitoare de sticlă spartă.

— Ştii ceva despre asta? Vocea contelui de Stratford era obişnuită, aproape dezinteresată.

Fiul său înghiţi cu greu.

— Nu, domnule.

— Nu? Ducele se legănă pe călcâie. Chiar nimic? Nici măcar nu o recunoşti?

Oh, nu. Fusese un răspuns greşit. Căută frenetic unul bun.

— Nu, domnule. Nu m-am referit la asta. Este o statuie a lui Perseu.

Lordul Stratford scoase un sunet slab, dezamăgit.

— Nu e doar o statuie a lui Perseu. E una dintre

operele cele mai valoroase ale unui mare sculptor, Canova. Uite ce frumos a redat forma zeului şi cum a încapsulat răul din Gorgona! Se opri. Dar ţie nu-ţi pasă de asta, nu?

Benedict nu spuse nimic. Ştia că nu exista niciun răspuns corect la întrebarea aceea.

Stratford oftă.

— Ce păcat! Speram că unicul meu fiu va fi mai atent la studiul clasicilor, dar vai! Poate că ar trebui să mă bucur că ai recunoscut-o măcar. Altfel, toată conversaţia noastră ar fi zadarnică.

Benedict Lennox îşi strânse pumnii până îl dureră articulaţiile. Stătea rigid şi atent, fermecat de cioburile de sticlă şi de piatră din faţa lui.

Tatăl lui îşi împreună mâinile la spate, cu gestul pe care îl făcea perceptorul lui Benedict când îi explica o problemă mai complicată de matematică.

— Să vedem, ce altceva poţi să-mi mai spui despre această statuie?

— I s-a întâmplat ceva teribil, domnule.

— Crezi că a fost lovită de fulger? întrebă contele cu o grijă exagerată.

Cerul care se vedea prin ferestrele cu menouri era limpede ca oglinda şi albastru ca un ou de prigorie.

— Puţin probabil, domnule.

— Nu, poate că nu, murmură tatăl lui, privindu-l pătrunzător. Benedict ar fi vrut să nu se uite în ochii aceia ficşi, dar ştia că ar fi fost o greşeală. Poate că a fost un glonţ rătăcit de un braconier?

Stratford Court se afla în mijlocul unui parc îngrijit, înconjurat doar de grădini, poteci pietruite şi pajişti care se deschideau până departe. Pădurile în care ar fi putut hoinări braconierii se aflau dincolo de râu. Benedict îşi dori să fi fost mai aproape. Ar fi vrut să le fi explorat chiar în momentul acela.

— Posibil, dar la fel de improbabil, domnule.

— Nu a fost un braconier, spuse Stratford gânditor. Mărturisesc că am rămas fără idei! Cum oare se poate sparge o statuie de o valoare inestimabilă, fără nicio influenţă din exterior? Nu numai ea, dar şi oglinda. Spargerea unei oglinzi aduce ghinion.

El rămase tăcut. Nu ştia nici asta, deşi bănuia că avea să fie pedepsit pentru asta. Ghinion, într-adevăr!

— Ce spui, Benedict? Care este concluzia logică?

I se păru că îi amorţise limba.

— Probabil că a fost cineva din interiorul casei, domnule.

— Sigur că nu! Cine ar face aşa ceva?

Nu apucă să se gândească la un răspuns, fiindcă prinse cu coada ochiului o mişcare aproape imperceptibilă. Încercă să-şi controleze impulsul de a se uita într-acolo, dar tatăl lui îi observă tresărirea involuntară şi se întoarse să-i urmărească privirea. Două fetiţe se iviseră pe furiş în spatele stâlpului din capătul scării.

— Veniţi încoace, încântătoarele mele fiice, veniţi încoace, spuse contele.

Benedict simţi că i se face inima cât un purice. Dintr-odată, ghici ce se întâmplase cu oglinda. Samantha, care avea doar patru ani, părea puţin nesigură; dar Elizabeth, care avea şapte ani, era albă ca varul de frică. Încet, surorile coborâră scările, schiţând cu grijă o reverenţă când ajunseră la capăt.

— Iată-le pe micuţele mele frumoase! Contele le privi critic. Lady Elizabeth, îţi cade eşarfa. Iar tu, Lady Samantha, te-ai murdărit pe rochie.

— Îmi pare rău, tată.

Elizabeth îşi trase eşarfa, aşezând-o mai strâmb decât era. Samantha se mulţumi să-şi strângă mâinile la spate şi să se uite la duşumea. De abia părăsise camera copiilor, şi nu prea îl cunoştea pe conte.

— Eu şi fratele vostru încercăm să rezolvăm un

mister. Contele flutură o mână spre distrugere. Ştiţi ce s-a întâmplat cu statuia aceasta?

Elizabeth se făcu şi mai albă în timp ce se uita la capul Gorgonei.

— S-a spart, tată, ciripi Samantha.

— Foarte bine, îi spuse contele. Ştii cum?

Privirea îngrozită a lui Elizabeth se întoarse spre el. Benedict reuşi să clatine imperceptibil din cap înainte ca tatăl lui să-l privească.

— Benedict spune că nu ştie, rosti aspru Stratford. Nu căuta răspunsul la el, Elizabeth.

În momentul în care contele se întorsese cu spatele spre ele, Elizabeth îşi înghionti sora şi îşi duse un deget la buze. Ochii căprui ai Samanthei se făcură rotunzi şi se apropie şi mai mult de Elizabeth, căutându-i mâna.

Stratford se întoarse din nou spre fiicele lui.

— Nu ştie niciuna din voi? Elizabeth clipi de câteva ori, dar clătină din cap. Samantha? o îndemnă tatăl. Este păcat dacă nu răspunzi.

Expresia Samanthei deveni îngrijorată. Benedict simţi cum i se punea un nod în gât, şi ochii i se înceţoşară. Respiră adânc ca să îşi liniştească nervii tulburaţi şi vorbi înaintea surorii lui.

— A fost vina mea, tată.

— Vina ta? Faţa tatălui se înroşi de furie, deşi vocea îi rămase calmă şi rece. Cum aşa, Benedict?

Ce trebuia să spună? Dacă nu era o poveste credibilă, contele avea să-l biciuiască fiindcă minţise, şi apoi sora lui urma să fie pedepsită pentru greşeala efectivă, guvernanta avea să fie concediată, fiindcă nu îşi îndeplinise sarcinile cu mai multă grijă, iar mama lui urma să fie criticată aspru fiindcă angajase o incapabilă. Şi toate din cauza unei statui urâte pe care toată lumea încerca să nu o vadă.

Stropi fini de transpiraţie îi broboniră fruntea. La şcoală, băieţii minţeau ca să nege o greşeală, dar cum să

minţi ca să revendici o greşeală? Trebuia să îi întrebe trimestrul următor. Dar asta nu îl ajuta acum.

Trase aer în piept, cutremurându-se.

— A fost din vina unei mingi de crichet, domnule. Voiam să o arunc şi… şi am scăpat-o, aşa că m-am întins să o prind… Stomacul i se strânse. Avea să fie biciuit aspru pentru asta. Îmi cer scuze, domnule!

Un moment fără sfârşit, Stratford se uită la el cu privirea aceea îngustată, crudă. Ca un şoim, părea că nu simţea nevoia să clipească.

— Când a avut loc această neglijenţă?

— Nu demult, tată. Inima îi bătea ca un ciocan dureros, dar se sili să continue. Elizabeth părea gata să izbucnească în plâns, şi asta nu i-ar fi ajutat pe niciunul. Încercam să găsesc o servitoare care să îmi dea o mătură, ca să pot curăţa duşumeaua.

Palma pe care o primi după cap îl făcu să se clatine.

— Un viconte nu mătură, lătră contele. Să cauţi o mătură, nu mai spune!

— Nu, tată, şopti el.

— Nici nu minte! A doua palmă fu mai puternică, dar el era pregătit deja. Contele păşi în jurul lui, cu pulpanele fracului fluturând. Elizabeth, unde e dădaca voastră?

— În grădină, tată.

Vocea ei subţire tremură.

— Întoarce-te la ea cu sora ta, şi nu mai umblaţi aiurea. Se întoarse spre Benedict. Vino cu mine!

Elizabeth îi aruncă o privire chinuită în timp ce o lua pe Samantha de mână. O văzu aplecându-se şi luând o păpuşă, care zăcea aproape nevăzută pe treapta de jos, şi apoi plecară în grabă pe scări. Speră că scuturase rochiţa păpuşii de cioburile de oglindă.

Drumul până la biroul contelui fu lung. Benedict număra fiecare pas ca să nu se gândească la ceea ce avea să se întâmple, privind ţintă călcâiele tatălui său păşind

larg în faţa lui. Douăzeci şi doi de paşi până la parter. Patruzeci de paşi la nord. Unsprezece la vest. Şase ca să traverseze biroul tatălui său şi să stea în faţa mesei largi, lăcuite, cu peniţa ornamentată şi călimara.

— Nu pot suporta mincinoşii, Benedict! Contele ocoli biroul îndreptându-se spre fereastra mare care dădea spre râu. Ar fi trebuit să ştii asta deja.

Benedict aruncă o privire pe fereastră. Râul sclipea placid, invitându-l. Era o zi frumoasă de vară şi el îşi terminase devreme lecţiile, plănuind să treacă râul cu barca spre ţărmul sălbatic. Prietenul lui Sebastian stătea probabil deja pe trunchiul bătrânului stejar, legănându-şi picioarele deasupra apei şi aşteptându-l să vină. Începuseră de curând să caute cu hotărâre o grotă care intrase de mult în legendă. Toată lumea spunea că fusese astupată cu ani în urmă, dar Lady Burton, care deţinea domeniul pe care se aflase – şi cu puţin noroc se mai afla încă – grota, le permisese s-o caute. În sinea lui, Benedict era sigur că grota avea să se dovedească a fi locul perfect în care se putea ascunde de furiile tatălui său. Dacă ar fi ştiut unde era, ar fi fugit din cameră chiar atunci, ar fi strigat la surorile lui să-l urmeze şi le-ar fi trecut râul. Ar fi putut rămâne în grotă cât voiau; Sebastian le-ar fi adus mâncare pe furiş de la el de acasă şi nu s-ar mai fi întors niciodată la Stratford Court. După un timp i-ar fi trimis mamei lor un bilet şi ar fi fugit şi ea ca să li se alăture în pădure. Toţi patru ar fi putut trăi acolo pentru totdeauna, căţărându-se în copaci şi spălându-se în râu, şi nu ar mai fi trebuit să suporte niciodată o ciomăgeală din pricina unei statui sfărâmate sau a altui lucru.

Contele ridică nuiaua subţire de pe pervazul ferestrei, întrerupând clipa aceea de gânditoare năzuinţă.

— Nu doar mincinos, ci şi neglijent. Statuia aceea e de neînlocuit. Şi nu ai venit să mărturiseşti imediat. Ar fi trebuit să fiu un mare bleg, ca să îţi imaginezi că nu aveam

să văd asta. Ocoli biroul. Eu văd totul.

— Da, domnule.

— Ei bine? Nuiaua lovi la întâmplare şi cizma înălţimii sale lordul pocni. Ce aştepţi?

Băiatul aruncă o ultimă privire plină de dor spre râu şi pădurile din depărtare înainte de a închide ochii. Acum avea să dureze cel puţin o săptămână înainte de a scăpa din casă. Prudent, îşi aşeză mâinile pe birou, sprijinindu-se.

— M-am săturat de treburile astea, Benedict. Aştept mai mult de la tine.

— Ştiu, domnule, şopti el, ruşinat de vocea lui şovăielnică.

Tatăl lui dispreţuia oamenii slabi, fricoşi.

— Nu, spuse calm contele. Cred că nu ştii… încă.

Ridică nuiaua şi începu.

*

Se făcu noapte de-a binelea înainte ca uşa dormitorului să se deschidă.

— Ben? şopti Elizabeth agitată. Eşti treaz?

Ridică fruntea şi se cutremură, simţind din nou cum îi zvâcnea spinarea.

— Da.

Urmă un foşnet şi uşa se închise în linişte.

— Am reuşit să salvez un pic de lapte. Ea se ghemui lângă pat şi îi întinse ceaşca. Cred că dădaca s-a uitat anume în altă parte.

El se trase spre marginea patului. Îl durea tot, de la umeri la coapse. Stângaci, sorbi din cana lui Elizabeth.

— Nu cred că e corect să fii biciuit şi să primeşti doar pâine şi apă timp de o săptămână.

Benedict oftă, odihnindu-şi fruntea pe saltea.

— Nu contează ce credem noi.

— Ştiu. Ochii ei se umplură de lacrimi. Îmi pare rău,

Ben! Samantha voia să o ţină pe Bess, păpuşa mea, dar eu am fost egoistă şi nu am lăsat-o. Ea a tras de Bess şi eu am tras înapoi, şi ne-am ciocnit amândouă de statuie, şi dădaca ne chema, şi… şi…

— Nu-ţi face griji! El se întinse şi o luă de mână. Ea se târî mai aproape şi îşi sprijini fruntea de pat, alături de fruntea lui, ducându-i mâna la obrajii ei. Ai grijă ca Samantha să înţeleagă că nu trebuie să vorbească despre Bess.

Ea încuviinţă.

— O să am. I-am spus să pretindă că a avut un coşmar şi să meargă să plângă în braţele dădacei în timp ce eu mă furişam aici cu laptele. Eşti… eşti rănit tare?

El se strâmbă, chiar dacă îşi simţea spatele cuprins de flăcări.

— Nu chiar.

— Mama o să vină să te vadă mâine, nu?

Aşa spera şi el. Uneori pedepsele includeau să stea departe de toată lumea. Elizabeth era singura care putea să vină să-l vadă, fiindcă dormitorul ei era încă în camera copiilor. Benedict credea că ar fi suportat mult mai uşor pedeapsa dacă mama ar fi venit să îi mângâie părul, să îi pună comprese reci pe spate şi să îi citească. Făcuse asta atunci când contele era departe de Stratford Court. Bineînţeles, atunci când contele era departe, nici el nu era biciuit.

— Aş vrea să plece la Londra, şopti sora lui, ca un ecou al gândurilor sale.

— Şi eu. El îşi dorea să plece la Londra sau în oricare altă parte şi să rămână acolo pentru totdeauna. Ar trebui să te întorci în pat înainte ca dădaca să-şi dea seama că eşti aici.

Ea ţinu cana, ca să poată termina laptele. Cu lăcomie, el sorbi şi ultimul strop, apoi o împinse uşor.

— Noapte bună, Ben, îi şopti ea la ureche. Îţi

mulţumesc.

El închise ochii în timp ce ea se strecura afară din cameră. Dacă nu şi-ar fi asumat răspunderea, tatăl lor ar fi început să le bănuiască pe fete. Stratford nu îşi bătuse niciodată fiicele – Benedict se întrebă dacă nu avea să le bată după ce creşteau mai mari –, dar le-ar fi pedepsit în alte moduri. Dacă Stratford ar fi văzut-o pe Bess aruncată la capătul scării şi ar fi ghicit adevărul, probabil că ar fi ars păpuşa. Asta i-ar fi zdrobit inima lui Elizabeth; o iubea pe Bess şi avea mare grijă de ea.

După câteva zile, spatele nu o să-l mai doară atât de rău. Săptămâna cu pâine şi apă avea să fie grea, dar avea zece ani – aproape unsprezece – era aproape bărbat, şi surorile lui mai mici aveau mai mare nevoie decât el de lapte şi de mâncare bună. Dacă avea noroc, mama lui avea să găsească o cale de a veni la el şi de a face ca zilele să treacă mai uşor. Şi ca să vadă şi partea bună, putea acum să-şi facă lecţiile acolo, în loc să trebuiască să meargă în camera de studiu.

Dar îşi dorea din tot sufletul să fi fost fiul oricărui alt bărbat, numai al contelui de Stratford nu.

Capitolul 1

1822
Londra

Unii oameni se nasc cu darul de a aprecia profund lucrurile mărunte din viaţă: o carte bună, o grădină frumoasă, un cămin liniştit şi paşnic. Nimic nu le place mai mult decât să-şi îmbogăţească mintea prin lectură, să practice o artă, cum ar fi pictura sau cântatul la un

instrument, sau să îi ajute pe cei bolnavi şi neputincioşi. Asemenea oameni sunt într-adevăr nobili şi demni de urmat.

Penelope Weston nu era o asemenea persoană.

De fapt, nu se simţea nici pe departe nobilă sau demnă de urmat în timp ce stătea lângă perete la balul oferit de Lady Hunsford şi privea întunecată perechile frumoase care se roteau pe duşumea. Nu era invidioasă… nu chiar atât de tare… dar, cu siguranţă, plictisită. Acesta nu era un sentiment nou. Odinioară, balurile şi petrecerile fuseseră cel mai excitant lucru din lume. Tremurase împărtăşind ultima bârfă şi discutând moda sezonului cu sora ei mai mare, Abigail, şi cu prietena lor, Joan Bennet. Niciuna din ele nu fusese populară, aşa că aveau destul timp de discuţie la baluri, întrerupte doar ocazional de câte un gentleman care o invita la câte un dans pe una dintre ele.

Pe vremea aceea, toate recunoşteau că şi-ar fi dorit să fie invitate de mai multe ori la dans, şi să primească vizite acasă, cu flori în mână, şi să fie rugate să iasă la o plimbare în parc. Niciuna nu dorea să rămână fată bătrână toată viaţa, la urma urmei. În timp ce Joan ajunsese la disperare din pricina înălţimii ei, iar Abigail se temea că numai vânătorii de zestre ar fi dorit-o, Penelope crezuse sincer că undeva exista un bărbat care să considere atrăgătoare silueta înaltă şi sculpturală a lui Joan, şi un alt bărbat care să o vrea pe Abigail şi din alte motive, în afară de cel al dotei.

Ei bine, se dovedise că avusese dreptate. Joan se căsătorise cu aventurosul viconte Burice, iar Abigail era până peste cap îndrăgostită de proaspătul ei soţ, Sebastian. Penelope era foarte fericită pentru amândouă, chiar era… dar în acelaşi timp se simţea lăsată pe dinafară, pentru prima dată în viaţă. Sora ei era doar cu un an mai mare, şi fuseseră cele mai bune prietene toată viaţa – şi acum

Abigail locuia fericită la ţară în Richmond, frecventând o societate atât de liniştită, încât lui Penelope îi venea să ţipe şi să fugă din cameră. Mirele lui Joan o dusese într-o călătorie de nuntă foarte palpitantă şi exotică în Italia, iar Penelope era teribil de invidioasă, însă era clar că nu avea cum să o însoţească. Şi astfel rămăsese singură, stând din nou lângă pereţii sălilor de bal, dar de data asta fără prietenele ei dragi cu care să-şi petreacă timpul.

— Domnişoară Weston! O, domnişoară Weston, ce plăcere să te văd în seara aceasta!

Penelope îşi întrerupse reveria şi zâmbi. Frances Lockwood strălucea în spatele ei, cu obrajii îmbujoraţi de la dans. Frances era la începutul primului ei sezon, şi privea încă uimită vârtejul social din Londra.

— Şi mie îmi face plăcere, domnişoară Lockwood. Sper că te simţi bine.

Fata mai tânără încuviinţă.

— Foarte bine! Cred că e cea mai frumoasă sală de bal pe care am văzut-o vreodată!

Penelope zâmbi în continuare. Exact cu trei ani în urmă, fusese şi ea exact la fel de uimită şi de încântată ca şi domnişoara Lockwood. Era amuzant, dar şi deconcertant să vezi cum trebuie să li se fi părut ea altora pe atunci.

— E o încăpere foarte elegantă. Lady Hunsford chiar are talent la aranjamentele florale.

— Într-adevăr! încuviinţă cu înflăcărare domnişoara Lockwood. Şi muzicanţii sunt foarte talentaţi.

— Sunt.

Penelope se simţi mult mai matură decât cei douăzeci şi patru de ani ai ei, discutând despre aranjamente florale şi muzicanţi. Probabil că mama ei schimba aceleaşi comentarii cu prietenele sale.

Domnişoara Lockwood păşi sfioasă mai aproape.

— Şi domnii sunt foarte chipeşi, nu crezi?

Acum Penelope zâmbi puţin cam rigid. Frances

Lockwood era nepoata unui viconte. Tatăl ei era un simplu gentleman, iar mama ei fusese fiica unui bancher, dar legătura aceea nobilă făcea toată diferenţa. Tatăl lui Penelope fusese avocat înainte de a face avere cu investiţiile sale în minele de cărbuni, şi negreala acelei origini nu fusese niciodată îndepărtată. Familia Lockwood era primită oriunde; Frances, a cărei dotă era doar jumătate din dota lui Penelope, era considerată o moştenitoare de dorit. Nu că Penelope şi-ar fi dorit pretendenţii lui Frances – nişte tineri prostănaci cu buzunarele goale, în cea mai mare parte –, dar simţea cum fierbe când îi vedea dând din coadă pe lângă Frances.

— Sunt mulţi domni chipeşi în Londra, spuse ea tare.

Erau, într-adevăr, deşi nu se vedea niciunul în partea aceasta a sălii, unde se adunaseră doamnele nemăritate. Dacă Joan ar fi fost acolo, ar fi putut discuta despre haimanalele scandaloase care leneveau elegant în celălalt capăt al încăperii, mai aproape de vin. Dar Frances avea doar şaptesprezece ani şi ar fi roşit speriată dacă Penelope ar fi admirat cu glas tare modul în care se mulau pe coapse pantalonii lordului Fenton.

Frances încuviinţă, cu un zâmbet fericit. Se apropie puţin mai mult de Penelope şi coborî vocea:

— Domnişoară Weston… pot să am încredere în tine? Ai fost foarte bună cu mine, şi sper să primesc sfatul tău – ei bine, ştii, cum trebuie să mă port cu domnii care sunt interesaţi doar de *un singur lucru.*

Oh, vai de mine! Frances se referea la vânătorii de zestre care se înghesuiau în jurul ei. Penelope încercă să nu ofteze. Din nefericire avea prea multă experienţă în privinţa acestor bărbaţi şi prea puţină experienţă cu pretendenţii adevăraţi. Probabil că era persoana cea mai puţin potrivită pentru un asemenea sfat, dar Frances continuă să o întrebe.

— Te deranjează vreunul? Dacă e aşa, trebuie să-l

trimiţi la plimbare imediat. Un asemenea bărbat nu o să te facă niciodată fericită dacă îi pasă doar de averea sau de legăturile tale.

— Oh, nu, ştiu asta foarte bine, răspunse cu sinceritate Frances. L-am respins pe domnul Whittington, pe sir Thomas Philpot şi chiar pe lordul Dartmond, deşi mama nu a fost foarte încântată în ultimul caz. Numai când i-am explicat că tu l-ai respins spunând că e cel mai josnic vânător de zestre, s-a mai înmuiat.

Contele de Dartmond avea cel puţin patruzeci de ani şi o aplecare fatală spre jocurile de noroc. Doamna Lockwood trebuie să fi fost nebună dacă se gândea la el ca la un posibil ginere, cât o fi fost el de conte.

— Sunt sigură că vei fi foarte fericită că i-ai respins, când vei întâlni un domn mai drăguţ, căruia să-i pese doar de tine.

Tânăra încuviinţă, cu faţa strălucind din nou.

— O ştiu! Ştiu, fiindcă l-am întâlnit! Oh, domnişoară Weston, e cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată. Se îmbracă întotdeauna atât de elegant şi e cel mai bun călăreţ pe care l-am văzut, şi mare amator de muzică – m-a ascultat cântând aproape o oră la ultima vizită, şi a spus că sunt minunată la pian. Frances părea fermecată de-a binelea; era foarte îndrăgostită de pian şi exersa o oră în fiecare zi, activitate căreia Penelope nu i-ar fi putut nici măcar supravieţui, darămite să-i mai şi placă. Şi în plus, e moştenitorul unui conte şi nu are nevoie de averea mea. Mama e atât de încântată, şi tata, la fel. Mă vizitează de aproape două săptămâni şi întotdeauna îmi aduce un mic dar sau o floare, şi e cel mai încântător şi plăcut domn pe care ţi l-ai putea imagina.

Penelope încuviinţă, sperând că era totul adevărat.

— Ce minunat! Ţi-am spus că aici sunt şi domni adevăraţi. Trebuie doar vânaţi.

Frances râse aproape ameţită.

— Chiar sunt! Celelalte prietene ale mele au fost atât de scandalizate când am refuzat să îl accept pe domnul Whittington, fiindcă e cel mai îndemânatic dansator, chiar dacă e înglodat în datorii, dar tu ai avut cu adevărat dreptate. Pun pe seama sfatului tău înţelept fericirea pe care o simt acum – într-adevăr, pentru partida minunată pe care o s-o fac! Pot să-ţi fac cunoştinţă cu el? Trebuie să vină aici în seara asta.

Timp de o clipă, Penelope se simţi îndemnată să spună că nu voia. Era destul de rău să te simţi bătrână şi nedorită alături de Frances. Prietena ei era dulce şi bună, dar şi cam prostuţă, şi naivă. Era destul de rău să le vadă pe Joan şi Abigail căsătorite în chip fericit cu doi bărbaţi chipeşi; Penelope le iubea şi le dorea să fie fericite. Voia şi ca Frances să fie fericită, dar în seara asta îi era puţin cam greu să o vadă pe Frances găsindu-şi bărbatul ideal şi luată pe sus în primul ei an la Londra, în timp ce Penelope fusese ignorată de toţi timp de trei ani, în afară de cei mai rapace vânători de zestre.

Dar asta era meschinărie. Reuşi să afişeze alt zâmbet.

— Bineînţeles. Ştii că mi-a plăcut întotdeauna să cunosc bărbaţi chipeşi.

Frances făcu ochii mari auzind ultimele cuvinte, şi Penelope adăugă în grabă:

— Şi sunt deosebit de încântată să cunosc unul care te adoră.

Zâmbetul lui Frances reapăru.

— Mă adoră, domnişoară Weston, chiar cred că mă adoră! A sugerat chiar că intenţionează să vorbească în curând cu tăticul meu. O îmbujorare foarte plăcută îi coloră obrajii. Cum trebuie să răspund, dacă mă întreabă ceva despre asta?

— Dacă vrei să te căsătoreşti cu el, trebuie să îi spui tatălui dumitale că e bărbatul potrivit. Şi să îţi aperi părerea, adăugă ea. S-ar putea ca părinţii să nu îţi

înţeleagă întotdeauna inima, aşa că trebuie să te asiguri că le-o spui apăsat.

— Da, bineînţeles, încuviinţă Frances. Sper că tu îl vei aproba, domnişoară Weston.

— Aprobarea ta contează.

Penelope se întrebă dacă ea aşteptase vreodată cu atâta nerăbdare ca altcineva să îi valideze părerea. Avea să o întrebe pe Abigail, cu viitoarea ocazie în care avea să-şi întâlnească sora.

— Îl văd, spuse Frances, cu un ţipăt de încântare nervoasă. Oh, vai de mine, e atât de chipeş! Şi uniforma lui e foarte elegantă! Nu crezi?

Penelope urmări privirea amicei ei şi văzu un grup de ofiţeri din Garda Regală, care îşi făceau ţanţoşi intrarea. Instinctiv, colţurile gurii i se lăsară. Întâlnise câţiva vara trecută, când unul dintre ei, Benedict Lennox, Lord Atherton, o curtase pe sora ei. Penelope era sigură că nu fusese îndrăgostit de Abigail, şi când Abigail mărturisise că iubea un alt bărbat, lordul Atherton reacţionase ca un copil contrariat. Penelope sperase că nu se afla în grup, dar îi zări părul negru.

Îşi stăpâni pornirea de a pleca în altă direcţie. Nu îl văzuse de când se despărţiseră ultima dată, când el ajutase şovăielnic la rezolvarea unui mister vechi ce pătase numele bărbatului pe care îl iubea Abigail. Sebastian Vane fusese acuzat că furase o sumă mare de bani de la tatăl lordului Atherton, şi Atherton însuşi nu făcuse nimic ca să infirme acest zvon – chiar dacă fusese cândva cel mai bun prieten al lui Sebastian. Penelope recunoştea fără tragere de inimă că Atherton se purtase destul de decent după aceea, dar tot îl credea nesincer şi interesat mereu doar de treburile lui, fără să ţină seama de ceea ce îi cereau adevărul şi dreptatea.

Doar când Atherton se întoarse şi se uită spre ele, Penelope realiză că se holba la el. Îşi întoarse repede

privirea şi se îndreptă uşor, sperând că el nu o observase. Însă asta o făcu să vadă mai bine faţa lui Frances, care strălucea de bucurie.

Fiindcă…

Penelope închise ochii, rugându-se să se fi înşelat. Fiindcă mintea ei potrivea toate detaliile, cu câteva momente prea târziu, şi ajungea la o concluzie înfricoşătoare. Atherton era moştenitorul contelui de Stratford, care era un om foarte bogat. Era îngrozitor de chipeş, fapt pe care Penelope îl recunoştea cu mare dezgust. Şi când se uită rapid pe sub gene, văzu că se îndrepta direct spre ele două.

Oh, Doamne! Ce putea să spună acum?

— Domnişoară Lockwood.

Penelope îşi arătă dinţii în timp ce el se înclina. Vocea lui era blândă şi catifelată, felul de voce pe care ţi-ai dori să o auzi şoptindu-ţi obrăznicii la ureche.

— Ce plăcere să te văd în seara asta!

— Plăcerea e de partea mea, milord. Roşind şi strălucind, Frances schiţă o reverenţă. Îmi permiţi să ţi-o prezint pe buna mea prietenă, domnişoara Penelope Weston?

Privirea lui se îndreptă spre ea fără nicio sclipire de surprindere. O văzuse, şi era evident mai bine pregătit pentru întâlnire decât ea.

— Bineînţeles. Dar eu şi domnişoara Weston ne cunoaştem deja.

Penelope se înclină în timp ce Frances căsca gura.

— Într-adevăr, milord.

— Eu… eu nu ştiam asta, se bâlbâi Frances, arătând din nou neliniştită. Sunteţi prieteni foarte buni? Oh, vai de mine, aş vrea să fi ştiut!

— Nu, de-abia ne cunoaştem, spuse Penelope înainte ca el să poată răspunde.

Ochii albaştri strălucitori ai lui Atherton zăboviră un

moment asupra ei, înainte de a se întoarce spre Frances.

— Familia Weston are o proprietate lângă Stratford Court.

— Atunci sunteţi doar vecini? întrebă Frances plină de speranţă. În Richmond?

— Există un râu care ne desparte, o asigură Penelope. Un râu foarte lat.

Atherton o privi sarcastic, dar, din fericire, nu o contrazise.

— Da, în Richmond. Din nefericire, eu sunt reţinut în Londra aproape tot timpul anului. Cred că sora mea Samantha o cunoaşte mai bine pe domnişoara Weston.

— Într-adevăr, spuse Penelope cu un zâmbet strâmb. Sper că Lady Samantha e bine.

— Da, încuviinţă Atherton după o pauză de o clipă. E bine.

Prea târziu, Penelope îşi aminti de Samantha. În zelul lor de a dovedi că Sebastian Vane nu era vinovat, pentru ca Abigail să se poată căsători cu el, surorile Weston scoseseră fără să vrea la iveală un secret întunecat al Samanthei, unul despre care fratele ei declarase că avea să aibă consecinţe neplăcute pentru ea. Penelope nu dorise să-i facă necazuri Samanthei, dar Sebastian fusese acuzat de ucidere şi hoţie; fericirea lui Abigail depindea de reabilitarea lui, iar Samantha era singura persoană care îl putea ajuta. Penelope se dădu înapoi când îşi dădu seama că vorbise despre ea, dar Atherton spusese că era bine, astfel că urmările nu fuseseră poate atât de grave cum prezisese el. Ei îi plăcea de Samantha cu adevărat – mai mult decât de fratele acestei lady – şi îi părea rău că fusese atât de egoistă când venise vorba despre numele ei.

Preţ de o clipă tensionată, părură să îngheţe; Penelope îşi muşca limba, Frances era neliniştită şi Atherton se uita la ea cu o intensitate ciudată. El se scutură primul.

— Domnişoară Lockwood, sper că mi-aţi păstrat un dans.

Zâmbetul reveni pe buzele lui Frances, deşi mai puţin strălucitor decât înainte.

— Bineînţeles, milord. Sunt liberă următoarele două.

— Excelent.

Atherton o privi cu căldură, şi Frances păru să se legene pe picioare.

Penelope se străduia din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap. Cum putea scăpa de asta? Slavă Domnului, văzu o faţă familiară care traversa încăperea şi zâmbi larg, uşurată.

— Trebuie să mă scuzaţi, am văzut-o pe scumpa mea prietenă, doamna Townsend. Domnişoară Lockwood, lord Atherton.

Schiţă o reverenţă rapidă şi o luă la fugă.

— Olivia!

Prietena ei scruta încăperea şi nu păru să îi observe apropierea; astfel că tresări atunci când auzi exclamaţia acesteia.

— Oh, spuse ea cu o voce gâtuită. Penelope! M-ai speriat!

Penelope clipi.

— Văd şi eu. La cine te aşteptai, la un căpcăun?

Un moment, faţa Oliviei îngheţă, de parcă s-ar fi temut cu adevărat, dar apoi zâmbi melancolic. Clătinând din cap, se întoarse cu spatele spre sală şi o prinse pe Penelope de mână.

— Iartă-mă; eram cu capul în nori. Te distrezi la bal?

— Destul de bine. Penelope o privi mai atent. Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorată.

Olivia dădu din mână.

— Nu-i nimic. Ce drăguţ din partea ta să îţi părăseşti prietenii şi să vii la mine!

Penelope de abia reuşi să nu pufnească.

— Nu ştiu cum aş fi putut să mai stau. Nu o să ghiceşti niciodată cine e noul pretendent al domnişoarei Lockwood.

— Cine?

— Lordul Atherton, şopti Penelope, după ce privi atentă în spate. Se lăsase deja condusă de temperament în seara asta şi nu era exclus ca el să audă cel mai neînsemnat cuvânt pe care îl rostea pe seama lui.

Olivia păru surprinsă.

— Atherton? Domnul care a curtat-o…?

— Acelaşi, spuse Penelope înverşunată. Şi sora mea s-a simţit atât de crudă când l-a refuzat! Trebuie să-i scriu imediat şi să o asigur că, departe de a suferi, şi-a găsit o fată mai tânără şi mai prostuţă cu care să se însoare.

— Ei, Pen, asta nu se ştie. Poate că e profund ataşat de ea.

De data asta Penelope nu se putu abţine şi pufni:

— Ea, cu siguranţă, e ataşată de el. E bărbatul perfect, după spusele ei. Nu ştiu cum mi-aş fi păstrat calmul dacă aş fi ştiut despre cine e vorba. Stă şi o ascultă exersând la pian – poţi să-ţi imaginezi?

— Poate că îi place.

Penelope făcu ochii mari, cu evidentă neîncredere.

— Poate că i s-au aprins atât de mult călcâiele după ea, încât e mulţumit doar să stea acolo şi să o privească, adăugă Olivia. Se mai întâmplă.

— Huh.

Penelope se strâmbă. Doar ideea că lordul Atherton stătea şi se uita la ea era destul ca să i se facă pielea de găină.

— Ei bine, e crucea pe care trebuie să o poarte domnişoara Lockwood, spuse Olivia practic.

— Dar dacă se căsătoreşte cu ea, va trebui să îl văd din când în când.

Frances putea fi tânără şi naivă, dar era simpatică, şi

Penelope o plăcea.

Olivia râse şi trecu braţul lui Penelope pe sub braţul ei.

— Poate că se va elibera de vrajă şi îşi va schimba hotărârea în privinţa lui.

Îl zări pe lordul Atherton, conducând-o pe Frances pe duşumea într-un cadril. Frances radia de adoraţie în timp ce îl privea. Penelope trebui să se forţeze ca să nu alerge şi să nu o prevină pe Frances să nu se îndrăgostească de zâmbetul lui încântător, de silueta lui atletică sau de faţa dezgustător de perfectă.

— De dragul ei şi al meu, mormăi ea, sper să fie aşa.

Capitolul 2

Benedict Lennox nu se gândise niciodată că era o persoană care lua lucrurile prea uşor, dar acum îşi revizui această părere.

Era o surpriză foarte neplăcută să afle că Frances Lockwood era prietenă cu Penelope Weston. Pe de o parte din cauză că nu ştia încă prea multe despre domnişoara Lockwood, dar pe de altă parte şi pentru că ceea ce ştia îi dădea de înţeles că ea nu semăna deloc cu Penelope. Domnişoara Lockwood era dornică să placă, ascultându-i fiecare cuvânt pe care-l rostea de parcă ar fi avut gravitatea unuia desprins din Scripturi. Şi domnişoara Weston părea să considere vorbele lui biblice, dar mai degrabă ca pe sâsâitul şarpelui din Eden. Domnişoarei Lockwood îi plăceau lucrurile simple din viaţă, cum era să cânte la pian şi să danseze. Domnişoara Weston tânjea după emoţie şi aventură, şi nimic nu o intimida, aşa cum văzuse Benedict prea bine; era ceva sălbatic şi neconvenţional la ea. Era ca şi cum ar fi văzut-o pe Hestia lângă Afrodita.

Încercă să nu se gândească la celelalte diferenţe dintre ele. Domnişoara Lockwood era rotundă la faţă şi drăguţă într-un mod copilăresc, în timp ce domnişoara Weston părea să ardă cu o flacără interioară, care o făcea răpitoare. Înfăţişarea domnişoarei Lockwood era perfectă pentru o soţie; plăcută la vedere, dar nu tulburătoare. Viitorul soţ al domnişoarei Weston, oricine ar fi fost sărmanul om, va avea nevoie de nervi tari ca să suporte privirile pe care i le aruncau ceilalţi bărbaţi.

Benedict alungă toate aceste gânduri. În seara asta trebuia să nu se piardă cu firea în timp ce încerca să-şi dea seama cât de serios voia să o urmărească pe domnişoara Lockwood. După două săptămâni de prietenie, ar fi trebuit să simtă ceva pentru fată şi să ştie ce simţea ea pentru el. Îi fusese o dată refuzată o cerere în căsătorie – tocmai de către sora domnişoarei Weston – şi nu avea de gând să îndure din nou această umilinţă.

— Arăţi încântător în seara asta, îi spuse el domnişoarei Lockwood, conducând-o pentru cadril.

Domnişoara Weston dispăruse în mulţime, şi Benedict ar fi putut paria pe o sumă mare că îl pândea încă. Se înfioră, de parcă ar fi simţit privirea ei albastră pârjolitoare.

— Mulţumesc, domnule.

Domnişoara Lockwood roşi, deşi zâmbetul ei era încântat.

Benedict începu să se relaxeze. Aceasta era o tânără lipsită de şiretlicuri şi de dorinţe de răzbunare. Trebuia să nu se mai gândească la Penelope Weston şi să îşi îndrepte atenţia spre fata pe care se gândea să o ia de nevastă.

— Te distrezi la bal?

— Oh, da, mai ales acum că eşti aici.

Îşi plecă modest ochii, dar el simţi fericirea plină de ardoare din vocea ei.

El îşi plecă fruntea spre ea, în timp ce muzicanţii începeau să cânte.

— Atunci îmi cer scuze că nu am venit mai devreme, dacă prezenţa mea îţi produce mai multă plăcere.

Domnişoara Lockwood îşi ridică ochii spre el cu toată emoţia oglindită în privire, în timp ce făceau reverenţa de început. Asta îi produse un fior pe jumătate satisfăcut şi pe jumătate stingherit, de parcă ar fi câştigat ceva fără să încerce măcar să lupte. Ceea ce era absurd. Domnişoara Lockwood era moştenitoare; avea pretendenţi destui, iar el nu era singurul ei peţitor. Dacă îl alegea, era pentru că îl dorea. Şi el nu era un coate-goale nevrednic, care să nu aibă nimic de oferit unei femei. Din nefericire, multe dintre avantajele lui erau legate de tatăl său – bogăţia, titlul, domeniile pe care avea să le stăpânească într-o zi –, dar Benedict ştia că era un bărbat chipeş cu maniere plăcute. Nu avusese niciodată probleme să cucerească o femeie atunci când punea ochii pe una... cu excepţia notabilă a lui Abigail Weston, spre încântarea răutăcioasă a surorii ei, Penelope.

Nu. Nu avea să se mai gândească la femeia aceea enervantă. Dansul îl aduse în faţa domnişoarei Lockwood şi îi zâmbi din nou.

— O cunoşti de mult timp pe domnişoara Weston? îl întrebă ea.

Benedict blestemă în gând.

— Deloc.

— Eu o cunosc doar de câteva săptămâni, dar mi se pare foarte amuzantă şi inteligentă. Privi spre el, curioasă. Ce crezi despre ea?

„Încerc să nu cred nimic”, se gândi el.

— E aşa cum spui, dar şi loială şi devotată familiei ei.

Domnişoara Lockwood încuviinţă, părând uşurată.

— Este, nu-i aşa? Nu aveam idee ce să fac şi cum să mă port la baluri, dar ea a fost atât de bună cu mine. Păi, m-aş fi făcut cu totul de râs fără ea!

Benedict respiră adânc, ca să calmeze uşoara

nelinişte pe care i-o inspiră această declaraţie. Din experienţa lui, amestecul lui Penelope Weston nu era ceva bun.

— Sunt sigur că nu ai fi făcut-o. Eşti o tânără lady cu multă judecată.

Ea se lumină auzindu-i cuvintele.

— Eşti foarte amabil. Îşi coborî vocea. Un domn care m-a vizitat nu a fost atât de galant; a sugerat că domnişoara Weston are o influenţă proastă asupra mea. Dar am aflat mai târziu că avea datorii uriaşe şi o amantă, aşa că motivele lui erau departe de a fi onorabile.

— Cum ai aflat aşa ceva? întrebă Benedict, deşi avea deja o idee.

Domnişoara Lockwood îi dădu răspunsul pe care îl aştepta:

— Domnişoara Weston mi-a spus! Şi când am întrebat-o pe domnişoara Drummond, a confirmat că era adevărat.

Dansul îi separă din nou, şi Benedict urmă paşii în timp ce gândurile lui zburdau cu aceeaşi înverşunare.

Era evident că Penelope Weston avea o influenţă semnificativă asupra domnişoarei Lockwood. Era un lucru nefericit din mai multe motive, principalul fiind acela că Penelope îl dispreţuia. El putea tolera asta – avea talentul să i se bage pe sub piele, de fapt –, dar nu o putea lăsa să intervină în timp ce îi făcea curte lui Frances Lockwood. Ce o interesa pe ea cu cine se căsătorea domnişoara Lockwood? Fata merita să se hotărască singură, fără să fie influenţată de limba ascuţită a lui Penelope.

Acest gând aduse măsuri preventive. O escortă pe domnişoara Lockwood înapoi la mama ei când se termină dansul şi schimbă câteva amabilităţi cu doamna Lockwood. Cu puţin noroc, domnişoara Lockwood avea să asculte mai mult de mama ei decât de prietena ei, fiindcă era clar că doamna Lockwood îl aproba din tot sufletul. După ce obţinu

invitaţia de a le face o vizită a doua zi, Benedict o luă pe domnişoara Lockwood la o parte.

— Te deranjează dacă o invit pe prietena ta la dans?

Ea clipi, şi pe faţa îi apăru o expresie uşor alarmată.

— Vrei să dansezi cu domnişoara Weston?

— Doar fiindcă e prietena ta, răspunse el, accentuând ultimele două cuvinte şi adresându-i un zâmbet scurt, discret. Vreau să fiu în relaţii bune cu prietenele tale, draga mea.

Domnişoara Lockwood aproape că se înfioră de încântare.

— Oh, zise ea cu respiraţia întretăiată. Da, bineînţeles. Domnişoara Weston a spus că e important pentru…

— Da? o îndemnă el când ea icni şi rămase fără cuvinte.

Fata îşi trecu limba peste buze de parcă i-ar fi încredinţat un secret.

— M-a sfătuit să nu aprob niciun domn căruia nu-i pasă de prietenele mele sau care este dezaprobat de prietenele mele. Părerea ei e că nu merită să renunţ la prietenele mele pentru niciun bărbat. Tu – tu nu eşti de acord, milord?

— Ba da. *Era* un sfat înţelept. Trebuia doar să se asigure că lucra în folosul lui în cazul acesta. Dar nu voiam să te miri văzând că o invit.

Ea îl privi cu devotament, iar Benedict se mai relaxă.

— Eşti un adevărat gentleman, sir.

El îi duse mâna la buze şi îşi luă rămas-bun, spunându-şi că era şi avea să rămână un gentleman. Nu avea niciun resentiment faţă de Penelope. Odinioară, ei păruseră să împărtăşească aceeaşi *joie de vivre,* când ea îl provocase să demonstreze că Hampton Court era bântuit, şi râseseră împreună de legendele cu fantome pe coridoarele prăfuite. Şuvoiul amintirilor se intensifică; când

Penelope era în toane bune, avea un umor inteligent şi sclipitor, şi un râs care îi făcea pe bărbaţi să stea pe loc şi să asculte. El trebuia doar să reînnoiască felul în care se simţiseră atunci, pentru ca ea să nu o întoarcă pe domnişoara Lockwood împotriva lui.

După câteva clipe, o localiză. Spre deosebire de domnişoara Lockwood, care urmărea întotdeauna dansatorii, de parcă se-aştepta să facă parte dintre ei, Penelope se retrăsese într-un colţ. Benedict îşi croi drum spre ea prin mulţime fără grabă, dându-i timp să îl vadă apropiindu-se. Observă momentul exact în care acest lucru se întâmplă. Ea îşi ridică bărbia, îi aruncă o privire îngheţată şi se întoarse intenţionat cu un umăr spre el.

La naiba! Avea să fie nevoie de un oarecare efort – şi pentru un oarecare motiv perspectiva aceasta îi produse un fior neobişnuit.

Se strădui să afişeze cel mai seducător zâmbet al său în timp ce se apropia de ea.

— Domnişoară Weston!

Ea se întoarse spre el cu aceeaşi expresie pe care trebuie s-o fi avut regina Elisabeta înainte de a-l trimite la ghilotină pe contele de Essex.

— Lord Atherton, ce plăcere neaşteptată! Privi spre femeia de lângă ea. Îmi permiteţi să v-o prezint pe prietena mea, doamna Townsend? Doamnă Townsend, acesta este lordul Atherton, al cărui tată are o proprietate foarte frumoasă în Richmond, lângă noi.

— E o plăcere, doamnă Townsend, spuse Benedict şi se înclină.

— Bună ziua, domnule, rosti doamna Townsend şi făcu o reverenţă, aruncând o privire rapidă şi curioasă spre Penelope.

Benedict îşi închipui că tocmai vorbiseră despre el şi îşi dori dintr-odată să o farmece nemilos pe doamna Townsend, doar ca să vadă ce va face Penelope. Îşi stăpâni

acest impuls – voia să o câştige, nu să o învrăjbească şi mai tare – şi îşi păstră zâmbetul uşor.

— Nu am avut timp să vorbim mai devreme. Mă onorezi cu un dans, domnişoară Weston?

— Ce drăguţ din partea ta să mă inviţi, milord! Eşti sigur că domnişoara Lockwood se poate lipsi de dumneata? întrebă ea, cam ironic.

— Domnişoara Lockwood m-a încurajat, replică el.

Penelope ridică o sprânceană.

— Chiar aşa? Atunci, cum aş putea să refuz? Cu un zâmbet vag răutăcios, ea îi dădu mâna. Mergem?

Se alăturară şirului de dansatori care se forma pe ringul de dans. Spre deosebire de multe alte cupluri, care îşi vorbeau sau măcar schimbau o privire, Penelope se uita drept în faţă, de parcă nu s-ar fi aflat nimeni lângă ea.

— Sper că familia ta e bine, spuse el, gândindu-se să înceapă cordial.

— Da, încuviinţă ea. Toţi sunt foarte bine. În cele din urmă se uită la el, cu o privire rapidă printre gene. În special sora mea.

Benedict primi săgeata fără să clipească. Se aşteptase la ea.

— Sunt încântat să aud asta. I-am dorit întotdeauna binele.

— Acum e căsătorită, ştii, continuă ea. A fost o nuntă încântătoare, restrânsă şi intimă. Nu cred că am văzut un bărbat mai îndrăgostit decât cumnatul meu.

El strânse din dinţi, dar îşi menţinu expresia senină.

— Vane merita să aibă ceva noroc şi fericire. Mă bucur să aud că le-a găsit.

Penelope îi aruncă din nou zâmbetul acela periculos, înainte ca muzica să înceapă.

— Sigur că le-a găsit.

Se întoarseră şi făcură o reverenţă cuplurilor din lateral, apoi se întoarseră cu faţa unul spre celălalt şi făcură

acelaşi lucru. Următorii câţiva paşi îi separară, dar când îl luă de mână şi se întoarseră, ochii lui Penelope străluceau într-un fel care îl puse în gardă. Când dansul îi purtă spre celelalte cupluri, descoperi de ce.

— O cunoşti de mult pe domnişoara Lockwood, sir?

— De câteva săptămâni. E o tânără lady încântătoare.

— Este, încuviinţă Penelope cu căldură. Sunt foarte ataşată de ea; e ca o soră mai mică pentru mine.

Benedict luă asta ca pe o ameninţare.

— E norocoasă că a dobândit prietenia ta.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Ea se consideră mai norocoasă fiindcă a câştigat atenţia *ta.*

— Nu prea am ce să spun legat de asta.

— Nu? Nu mi s-a părut niciodată că nu ţi-ai cunoaşte propriile avantaje, milord.

Din fericire, dansul o trimise departe de el, înainte ca el să-şi iasă din fire şi să-i dea o replică nesăbuită. Ea păru să-şi dea totuşi seama de asta, fiindcă îi aruncă o privire sfredelitoare în timp ce se îndrepta spre ceilalţi dansatori. De abia îşi putu stăpâni nerăbdarea de a ajunge din nou lângă ea. Un asemenea comentariu nu putea rămâne fără răspuns.

— Mă acuzi că nu ofer o imagine corectă despre mine însumi? întrebă el de îndată ce ea îl luă de mână pentru următoarea figură.

Ea lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi cântărit afirmaţia.

— Nu ştiu. Cât de bună este părerea pe care o *ai* dumneata despre propria persoană? El o privi neîncrezător, şi ea zâmbi, clătinând încet din cap. Nu contează. Spune-mi mai bine ce iubeşti cel mai mult la scumpa domnişoară Lockwood.

Pentru moment, el nu răspunse. Nu putu. Toate gândurile referitoare la domnişoara Lockwood, potenţiala

lui mireasă, fuseseră alungate din mintea lui de femeia iritantă de lângă el, cu ochii ei albaştri strălucitori şi cu zâmbetul acela tainic care îi deranja întotdeauna gândurile. Se strădui să îşi controleze gândurile şi să spună ceva raţional.

— Bunătatea şi firea ei blândă.

Penelope încuviinţă.

— Bineînţeles. E înclinată să vadă ce e mai bun în oameni, chiar dacă nu e garantat.

Numai stăpânirea de sine dusă la limită îl împiedică pe Benedict să o întrebe dacă asta nu explica oare afecţiunea ei pentru Penelope. Ea încerca să-l provoace. Ar fi trebuit să fie pregătit pentru asta. Încântarea cu care îl înţepa fusese amuzantă la început, dar se săturase – şi, spre deosebire de ocaziile dinainte, când nu o luase în seamă, acum era în joc ceva foarte serios. Dacă se hotăra s-o întoarcă pe domnişoara Lockwood împotriva lui, nu era sigur că putea s-o facă şi de data asta cu zâmbetul pe buze.

— Acesta este desigur semnul distinctiv al unei adevărate doamne, spuse el blând; să fie tipul de femeie pe care toată lumea o admiră şi o place.

Putu să vadă în ochii ei că săgeata îşi atinsese ţinta. Pentru o clipă, pupilele i se întunecară de parcă ar fi fost rănită, dar apoi scânteia se întoarse – şi de data asta sclipiră precum cele mai frumoase safire.

— Într-adevăr! Ce revelaţie, sir! Am crezut întotdeauna că domnii sunt mult mai interesaţi de celelalte atribute ale unei femei.

Fără să se gândească, privirea lui coborî spre ea. Penelope nu era la fel de subţire ca domnişoara Lockwood, şi tocmai săltase în timpul dansului. Pieptul i se ridica şi îi cobora sub rochia de mătase albastră minunat croită, într-un mod foarte ispititor. Pielea ei avea nuanţa perfectă a piersicii, şi medalionul i se cuibărise exact între umflăturile sânilor. Benedict dorise să o şocheze, în schimb se trezi

aproape fermecat.

— Trebuie să iei în considerare toate părţile unei femei.

— Unele părţi mai mult decât altele, după cum văd, îi aruncă ea furioasă în timp ce se îndepărta în dans.

El blestemă în sinea lui în timp ce făceau următorii câţiva paşi. Ce era cu femeia asta, de îl prindea întotdeauna pe picior greşit?

Benedict de abia îşi aminti să continue să danseze. Simţea mici vibraţii fulgerătoare străbătându-i trupul; fiecare simţ era ascuţit ca briciul şi concentrat doar asupra lui Penelope Weston. După privirea mocnită pe care i-o aruncă ea, îşi dădu seama că nu era singurul care simţea tensiunea. Înainte de a-şi da seama, muzica se terminase şi ea era din nou lângă el. Îi oferi braţul ca să o scoată de pe ringul de dans şi ea îl acceptă cu o mână tremurătoare.

Nu credea că era supărare, ci mai degrabă furie. Ca să fie sincer, acelaşi simţământ îl stăpânea şi pe el. Ispita de a o împinge într-o cameră liniştită şi de a avea o ceartă la cuţite era copleşitoare. Pentru o clipă, paşii i se îndreptară inconştient spre uşă, înainte de a se controla.

La naiba! Nu mergea după cum plănuise.

— Domnişoară Weston, spuse el în timp ce îşi croiau drum prin mulţime. Te-am invitat la dans cu speranţa de a redescoperi tovărăşia plăcută pe care am avut-o la Hampton Court vara trecută. Mi-ar plăcea foarte mult să ne purtăm din nou prieteneşte. În ciuda autocontrolului, o notă de avertizare i se strecură în voce. M-am ataşat foarte mult de prietena ta. Dacă reuşesc să dobândesc preţuirea ei, sper că ne vei dori amândurora tot binele.

Ea se opri şi îl privi în faţă. Preţ de o clipă, îl studie pur şi simplu, fără nicio sfială.

— Spui că te-ai ataşat foarte mult de ea, dar e doar ataşament? Ataşamentul acesta e suficient pentru o căsnicie? Penelope observă reţinerea lui când rostise

ultimul cuvânt. Domnişoara Lockwood aşteaptă o propunere oricând. Asta intenţionezi? O iubeşti destul ca să îi juri fidelitate de acum până la moarte?

— Asta e între mine şi domnişoara Lockwood, răspunse el rece.

— Aşa spui dumneata, i-o întoarse Penelope. Dar ea e prietena mea. Nu crezi că voi afla dacă va fi nefericită?

Benedict îşi încordă maxilarul. Nu putea jura că avea să o facă fericită tot timpul pe domnişoara Lockwood; nu era posibil. Scopul căsătoriei nu era fericirea, ci siguranţa, statutul şi banii. Dacă aveai noroc, îţi oferea şi tovărăşia despre care presupunea că ar fi condus la fericire. Pe de altă parte, dacă admitea posibilitatea nefericirii, i-ar fi oferit lui Penelope o armă cu care să-l pună la frigare, şi văzuse deja cât de rapid avea s-o facă.

— Nu vreau să o fac nefericită, spuse el.

— Totuşi, ceea ce iubeşti cel mai mult la ea e tendinţa de a-i crede pe oameni prea buni – chiar şi pe domnii care o cer în căsătorie, poate. Un bărbat cu adevărat îndrăgostit ar fi cu siguranţă în stare s-o spună pe faţă, fără să aibă nevoie de ocolişuri. Pe Sebastian nici nu trebuie să îl întrebi dacă o iubeşte pe sora mea; scrie pe faţa lui, când se uită la ea – ceva ce face tot timpul. Cu o mână, făcu un semn de concediere în timp ce expresia lui Benedict se înăspri. Nu te-am văzut privind niciodată spre domnişoara Lockwood. În schimb, te-ai uitat după mine ca o pisică urmărind un şoarece, de parcă nimic nu ţi-ar fi plăcut mai mult decât să prinzi ocazia de a-mi frânge gâtul.

— Pisica, o înţepă el, nu frânge gâtul şoarecelui. Îl mănâncă. Chiar mă condamni că nu îmi pasă de domnişoara Lockwood fiindcă nu urmăresc cu gelozie fiecare mişcare a ei? În afară de faptul că trebuia să fiu atent la tine, partenera mea de cadril, ce fel de căsătorie ar fi dacă nu i-aş îngădui soţiei mele să danseze cu alt bărbat sau să facă ceva fără să o văd eu? Susţii ceva ce seamănă

a posesivitate, nu a căsătorie.

Nu îi păsa că recunoscuse că intenţiona să o ceară în căsătorie pe Frances Lockwood. Penelope Weston avea ceva care făcea să-i fiarbă sângele, nesăbuit.

— Nu trebuie să o urmăreşti cu gelozie, îl ironiză ea. Ci să o urmăreşti cu pasiune… Asta îşi doreşte fiecare femeie de la bărbatul cu care se căsătoreşte.

El fu cât pe ce să se piardă cu firea. *Fiecare* femeie? Nici măcar jumătate din ele, după socotelile lui. Doar în sala asta de bal, Benedict putea număra mai mult de o duzină care se căsătoriseră pentru bani, pentru rang, pentru putere. Dacă voiau pasiune, pesemne trebuiau s-o caute în afara patului conjugal, fiindcă ştia multe cupluri căsătorite din Londra care de abia suportau să se vadă unul pe celălalt.

— Ce idealism încântător! spuse el cu o voce rece. În ce adăpost romantic locuieşti! Ori asta, ori eşti prea naivă ca să înţelegi cum sunt căsniciile celor din înalta societate.

Ochii ei se lărgiră.

— Nu e idealism!

El o privi cinic.

— Atunci nu ai văzut destule cupluri din lumea bună.

— Poate că nu, i-o întoarse ea. Poate că am văzut prea multe căsnicii *fericite,* precum cea a surorii mele. Îl măsură de sus până jos, cu o privire nimicitoare. Poate că asta e diferenţa dintre noi, Lord Atherton. Eu cred că un bărbat trebuie să iubească femeia cu care se însoară, şi ea să-l iubească pe el. Nu cred că e destul să „se înţeleagă bine” şi să se bucure unul de compania celuilalt.

El văzu roşu în faţa ochilor. Chiar dacă nu şi-ar fi amintit că rostise aceste cuvinte, intonaţia batjocoritoare a lui Penelope i-ar fi amintit de ocazie. Nu era îndrăgostit nebuneşte de Abigail Weston când o ceruse în căsătorie, dar nici nu minţise, pretinzând că era. Fusese cinstit cu ea, şi acum Penelope îi flutura vorbele în faţă, de parcă ar fi

fost o insultă sordidă. Cândva, cineva avea să îi dea o binemeritată pedeapsă, şi spera că avea să fie şi el de faţă.

— Sper că e doar una dintre numeroasele diferenţe dintre noi. Se înclină. Bună seara, domnişoară Weston.

Se îndepărtă, şi îi simţi privirea sfredelindu-i spatele la fiecare pas.

Camarazii lui din Garda Regală se adunaseră în capătul cel mai îndepărtat al încăperii, aproape de salonul unde se jucau cărţi şi de vasul cu punci. Scârbit pe moment de compania feminină, li se alătură, gândindu-se încă la cum ar fi putut să intre din nou în graţiile lui Penelope Weston – presupunând că avea aşa ceva, lucru de care începuse să se îndoiască. Licăririle acelea de intimitate dintre ei trebuie să fi fost plăsmuiri ale imaginaţiei lui.

— Ce pui la cale?

Auzind întrebarea locotenentului Cabot, tresări.

— Dansam.

Cabot pufni în râs.

— Am văzut! Cum te-ai descurcat?

Benedict luă un pahar de vin de pe tava unui lacheu din apropiere.

— Ce vrei să spui?

— Cu fata Weston, zise Cabot, coborând uşor vocea. Fiica negustorului.

— Ah. Benedict luă o înghiţitură de vin. Cu *ea.* Nu o urmăresc pe ea.

Hollander îl cercetă cu privirea, şi pe buze îi apăru un rânjet ironic.

— Nu? Nu-ţi puteai lua ochii de la ea.

Benedict îi aruncă o privire plictisită.

— Ce plictiseală trebuie să fie să stai aici şi să te uiţi la alţii cum dansează. Nu-ţi poţi găsi o parteneră?

— Nu una cu o asemenea zestre, i-o întoarse Hollander. Nici atât de frumoasă. Şi tu pari un bărbat care ţine morţiş să-şi găsească o nevastă. Dacă eşti hotărât să

te legi de gât, de ce să nu urmăreşti o moştenitoare?

— Nu sunt hotărât să mă însor. Nu cu fata nepotrivită, în orice caz.

Cabot îşi sprijini cotul pe umărul lui Benedict, probabil ca să-şi ţină echilibrul şi să se şi apropie. În răsuflare i se simţeau efluviile vinului, şi se legăna puţin pe picioare.

— Nu te învinuiesc. E destul de nurlie. Am auzit că are o limbă ca un pumnal, dar restul arată destul de bine.

Fără să vrea, gândurile i se opriră asupra imaginii sânilor ei, palizi şi perfecţi deasupra corsajului rochiei. Simţi din nou descărcarea electrică care păruse să ia naştere între ei când ea îl privise în modul acela sfios. Într-adevăr, Penelope Weston arăta foarte bine, Dumnezeu să-l ajute! Bău mai mult vin şi se eliberă de cotul lui Cabot.

— E destul de drăguţă, spuse el.

Hollander pufni.

— Destul de drăguţă! E o frumuseţe neînfricată. Mi-ar plăcea să-mi fac de cap cu ea. Cele curajoase sunt întotdeauna cele mai nărăvaşe în pat.

Oh, Doamne! Un asemenea gând nu îl ajuta pe Benedict să-şi recapete pacea. Făcu un semn lacheului să-i mai aducă vin.

— Ai face mai bine să rămâi treaz dacă vrei să încerci.

Servitorul prevenitor îi puse un alt pahar plin în mână, şi el îl ridică prompt la gură, încercând să alunge imaginea lui ducând-o pe Penelope în pat, cu toată energia şi curajul ei arzător canalizate spre lucruri mai pasionale… Bărbatul ar trebui să o ţină pe spate… sau să o lege… sau să stea el pe spate şi să o lase să îl călărească plină de ardoare…

— Pe douăzeci de lire că pot, spuse Cabot râzând.

— Cu douăzeci de lire ai putea să-ţi cumperi şi nişte minte care să te ajute să faci faţă, adăugă Hollander.

— Pe cine ai pus ochii, Cabot? Pe fata Weston? se alătură Bannister conversaţiei. Nu te sfătuiesc!

— Nu ţi-am cerut niciodată blestematul de sfat, spuse

Cabot arţăgos, însă sughiţă la mijlocul declaraţiei, tărăgănând cuvintele, şi nimeni nu îl luă în seamă.

— Atherton a pus ochii pe ea, comentă Hollander şi privi rapid spre Benedict.

— Nu am pus ochii pe ea, mormăi el printre dinţi.

Vinul nu-l ajutase să se calmeze, după cum sperase.

— Oh! El ar putea avea o şansă, dar voi, restul… Bannister se strâmbă. Tatăl ei e ambiţios şi vrea cel puţin un conte.

— Pe naiba! Cabot clipi, sprijinindu-se din nou pe umărul lui Benedict. Un conte! Pe ce temei?

— Patruzeci de mii de lire, uite temeiul. Bannister încuviinţă auzind fluieratul uimit al lui Hollander. Am auzit-o de la doamna Harrow însăşi.

— Care e interesul ei?

— Ei bine, zâmbi subţire Bannister. Trebuie să recunosc că o soţie bogată m-ar ajuta să menţin anumite plăceri care, altminteri, îmi cam golesc punga.

Hollander chicoti.

— Bannister, ticălosule! Îi ceri amantei să te ajute să-ţi găseşti o soţie, ca să o poţi întreţine? Ce tupeu, omule!

Bannister îl ignoră.

— Dar îţi îndrepţi mrejele spre ea, Atherton? Credeam că eşti interesat de fata Lockwood, dar dacă ai făcut altă mişcare, nu vreau să mă bag peste interesele unui confrate ofiţer…

Benedict rosti în gând o înjurătură foarte colorată. Se părea că ofiţerii se transformaseră în seara aceea într-un grup de babe bârfitoare.

— Ca gentleman, refuz să discut despre o lady în asemenea termeni vulgari. Am avut plăcerea de a o cunoaşte pe domnişoara Weston vara trecută, şi vă asigur că nu dispreţuieşte nimic mai mult decât lipsa de sinceritate.

— Oh, eu intenţionez să fiu sincer, murmură

Bannister, uitându-se atent prin încăpere, ca un vânător. Tatăl meu este marchiz, la urma urmei, chiar dacă nu sunt eu moştenitorul titlului. E aici?

— A dansat cu Atherton acum câteva minute.

Cineva trebuie să îi sucească gâtul lui Cabot. Omul ăsta pălăvrăgea mai ceva ca o fetiţă când se îmbăta.

— A fost doar un cadril, spuse Benedict rece. Şi toată conversaţia asta a devenit destul de plictisitoare. O seară bună.

Ignorând chicotelile şi ironiile, se îndepărtă.

Nu-i trecu prin minte decât mult mai târziu că ar fi putut pune capăt problemei foarte simplu, recunoscând că o curta pe Frances Lockwood, convins că era o soţie potrivită. De fapt, camarazii lui îl văzuseră dansând cu ea înainte; doar că nu îl ironizaseră din pricina ei. Îşi spuse că era din cauză că domnişoara Lockwood nu îşi dovedise isteţimea faţă de atât de mulţi domni precum Penelope, trasând un tablou pentru societate. Sau poate că era din cauză că dota lui Penelope o întrecea pe cea a domnişoarei Lockwood, în timp ce descendenţa ei, nu. Îşi spuse că nu era din cauză că domnişoara Lockwood părea tăcută şi ştearsă pe lângă Penelope, şi că tot entuziasmul lui Cabot pentru o femeie curajoasă era doar aiureala unui bărbat care băuse prea mult vin. Fiindcă Benedict nu îşi dorea o fată curajoasă de o frumuseţe sălbatică.

Nu, deloc.

Capitolul 3

— Trebuie să existe o modalitate de a-l opri!

— Nu văd niciuna care să nu te bage în bucluc, remarcă Olivia.

Penelope scotea fum pe nări. Scotea fum întruna de la

dansul enervant cu lordul Atherton din seara trecută, când el recunoscuse pe faţă că nu era îndrăgostit de Frances Lockwood, dar avea oricum de gând să se însoare cu ea. Îşi dorea să nu o fi invitat la dans. Atunci ar fi putut asculta vorbele extaziate ale lui Frances despre el şi şi-ar fi spus că erau adevărate. Ar fi putut să-şi ţină gura şi să fie pur şi simplu de acord că era chipeş şi dansa bine, şi era un partener foarte potrivit. Toate acestea erau adevărate, şi îşi putea spune că Frances avea o mamă şi un tată care puteau să o sfătuiască ce bărbat să-şi aleagă.

Dar acum, naiba să-l ia, se gândea doar că apăruse ca s-o orbească pe Frances şi să o conducă spre o căsătorie grăbită, fără să-i pese de cât de fericiţi aveau să fie după nuntă. Din nefericire pentru Atherton, Penelope îl mai văzuse făcând asta. Vara trecută îl urmărise concentrându-şi atenţia asupra surorii ei Abigail, cu acelaşi zâmbet fermecător. Îl urmărise ignorând orice semn al faptului că Abigail nu era la fel de interesată de el. Penelope ajunsese la concluzia neplăcută că lordul Atherton nu putea fi decât foarte prost sau foarte necinstit. De vreme ce nimeni altcineva nu părea să-l considere slab de minte, probabil că Atherton o urmărise pe Abigail mânat de propriile motive misterioase – şi de aceea vag infame. Din fericire, Abby îşi dăruise deja inima altui bărbat mai bun, şi farmecul lui Atherton trecuse pe lângă ea.

Sărmana Frances, atât de dulce, nu ar fi fost în stare însă să vadă niciodată prin el. La fel ca şi părinţii lui Penelope, familia Lockwood era încântată de pretendentul fiicei lor. I-ar fi dat-o fără niciun moment de ezitare. Frances şi-ar fi dat seama că a greşit doar mai târziu, când lipsa de afecţiune reală a lui Atherton ar fi devenit vizibilă.

Asta în cazul în care cineva… care ar fi putut fi Penelope… nu i-ar fi spus-o înainte.

De parcă ar fi putut citi gândurile lui Penelope, Olivia o înghionti.

— Nu e treaba ta să o salvezi, o mustră ea. Adevărul este că s-ar putea să nu fie ceva atât de teribil de care să o salvezi! Dacă ţie nu îţi pasă de el, nu înseamnă că ea nu poate să-l iubească.

Se încruntă şi se întoarse de la vitrina pe care o studia Olivia. Penelope fusese atât de cufundată în gândurile ei întunecate, încât nu văzuse bonetele dinăuntru.

— Nu vreau să mă amestec! Vreau să observe singură cât e de nesincer, şi eu să nu trebuiască să spun o vorbă. Dar, Olivia, dacă nu vede?

Prietena ei o luă de braţ, împingând-o să îşi continue plimbarea tacticoasă pe Bond Street.

— Uneori nu ai cum să salvezi pe cineva de un lucru pe care vrea să-l facă. Dacă vrea să se mărite cu el, şi el vrea să se însoare cu ea, ce poţi spune tu? Nu eşti mama ei, nici măcar sora ei. Nu e nevoie de aprobarea ta.

— Ştiu, admise ea cu un oftat. Nu vreau să îi distrug fericirea! Dar nu pot fi mulţumită când văd că se lasă convinsă atât de uşor.

— Poate că e mai bine dacă nu discuţi cu ea despre el.

— Asta ar fi cel mai bine, clar, dar poate că nu e posibil.

Olivia zâmbi cu simpatie.

— Încearcă.

— Crede-mă, o să încerc, spuse Penelope cu fervoare. E ultima persoană despre care vreau să vorbesc. Treceau pe Madox Street şi, dintr-un capriciu, se opri. Putem să intrăm într-o prăvălie de aici?

— Bineînţeles. Olivia se întoarse cu ea. Care?

Librăria era doar la câteva uşi mai încolo. Era mică şi avea un aer afumat. Dacă doamna Weston descoperea că Penelope venise aici în căutarea unui anume foileton interzis, avea să se înfurie – dar de vreme ce Olivia era cu ea, mama ei nu putea bănui nimic.

Olivia era atât de respectabilă şi de demnă de încredere, încât doamna Weston nu trimisese nici măcar o servitoare cu ele.

Bineînţeles, asta nu făcea lucrurile mai puţin riscante. Dacă doamna Weston afla, Penelope ar fi fost exilată luni întregi din Londra, iar Olivia nu ar mai fi fost nici ea demnă de încredere. Penelope ştia toate aceste lucruri, dar lăsă grijile deoparte, cu nepăsare. Avea nevoie de ceva să-i distragă mintea, care clocotea după ultima încercare a lordului Atherton de a păcăli o fată cu inima bună să se mărite cu el, şi nimic nu te distrăgea mai mult decât *50 de moduri de a păcătui.*

Când arătă spre librărie însă, Olivia îi aruncă o privire precaută.

— Ce vrei de acolo?

— Nu prea multe, spuse Penelope trăgând-o după ea în timp ce paşii Oliviei se răreau evident.

— Penelope, o avertiză Olivia. Nu fi nebună! Penelope se uită la ea, şi Olivia îşi muşcă buzele. Atunci lasă-mă să cer eu! O să dai de necaz dacă mama ta descoperă asta…

— Nu-mi pasă, spuse Penelope, împingând uşa.

În momentul acela, chiar nu-i păsa. Londra devenise plictisitoare şi monotonă. Abigail ducea o viaţă rustică în Richmond. Joan se bucura de frumuseţile Italiei. Penelope înnebunea de plictiseală; uite ce mult o supărase faptul că Atherton o curta pe Frances! Oricât de mult dorea să nu-i pese de nimic din ce făcea el, nu se putea abţine, şi asta o irita peste măsură. Cu puţin noroc, ceva delicios de natură scandaloasă avea să o ajute să uite de el.

Clopoţelul sună când intrară. Librăria era mică şi nu foarte luminată, şi mirosea a colb şi uscăciune. Privi în jur cu interes, dar Olivia o împinse în spatele unui raft de cărţi înainte de a putea vedea mare lucru.

— Uită-te după altceva! Eu o să-l cer.

— Nu contează prea mult cine *îl* cere, şopti Penelope.

— Nu, dar dacă mai cumperi ceva, poţi să-i spui cu sinceritate mamei tale că ai venit după lucrul respectiv, şi că nu ai avut nimic de-a face cu celălalt.

Lui Penelope îi venea să înjure. Dacă ar fi fost căsătorită sau văduvă, nu ar fi trebuit să-i pese de aprobarea mamei ei şi ar fi putut cumpăra câte foiletoane indecente ar fi vrut. Bineînţeles, nu părea în pericol de a se căsători, nici de a rămâne văduvă în curând. Peste puţin timp, probabil că Frances Lockwood, de şaptesprezece ani, avea să se mărite şi să o lase din nou părăsită pe lângă pereţii sălilor de bal, plictisită şi singură. Celelalte doamne erau fie scandalizate de gusturile aventuroase ale lui Penelope, fie prea snoabe ca să se asocieze cu cineva de origine atât de umilă. Domnii se uitau adesea la ea, dar singurii care o invitau la dans erau prietenii fratelui ei, cărora le era milă de ea, sau haimanale prefăcute care urmăreau numai banii tatălui ei sau, ocazional, ceea ce se ascundea sub corsetul ei. Toate instrucţiunile mamei ei referitoare la purtare corectă şi la păstrarea decorului erau exagerate şi apăsătoare, şi oricum nu i-ar fi adus nimic, chiar dacă le-ar fi dat ascultare. Simţea că viaţa trecea pe lângă ea.

— Olivia, dacă mama se gândeşte să mă întrebe despre asta, înseamnă că are deja bănuieli şi că sunt terminată. Ridică o sprânceană văzând expresia prietenei sale. Dacă descoperă că mi l-ai cumpărat tu, nu o să mă mai lase să te văd. A fost destul de greu să le pierd pe Abigail şi pe Joan; dacă nu te mai pot vedea nici pe tine, nu ştiu ce o să mă fac.

— Cum să descopere că ţi l-am cumpărat eu? întrebă Olivia într-o şoaptă aspră.

Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— Cum să descopere că l-am cumpărat eu?

Companioana ei nu păru convinsă.

— Dacă vrei să nu dăm niciuna de necaz, continuă

Penelope, găseşte o carte şi distrage atenţia unui vânzător. Dacă, printr-o întâmplare nefericită, cineva ne-a văzut intrând aici, pot să spun că tu căutai o carte.

Prietena ei oftă.

— Mă simt ca o femeie rea, care ajută o tânără să facă ceva necuviincios.

— Nu ajuţi. Doar că nu reuşeşti să împiedici o necuviinţă, ceva ce nu reuşeau nici Abigail, nici Joan.

— Distincţia asta mă face să mă simt vrednică de a fi clienta oricărui avocat din Londra, ce să spun, i-o întoarse Olivia. Nu ştiu de ce te las să vorbeşti despre astfel de lucruri.

— Fiindcă eşti o prietenă dintre cele mai bune. Zâmbi larg şi o trase pe Olivia de mână. Şi pentru că vrei întotdeauna să mă salvezi de mine însămi, ceea ce e fără speranţă.

— Eu sper că nu, desigur, murmură cealaltă femeie. Ei bine, ia-l înainte să mă învingă mustrările de conştiinţă.

— Aveţi nevoie de ajutor, doamnă?

Amândouă tresăriră auzind întrebarea. Un tinerel subţire, aproape un băiat, le zâmbea strălucitor.

— Oh! Păi…

— Avem câteva romane aici, spuse el, ridicând o mână. Şi poezie.

— Aveţi ceva despre călătorii? întrebă Olivia, revenindu-şi prima. Poate despre Italia?

Tânărul încuviinţă, învârtindu-se din nou.

— Avem, avem într-adevăr o selecţie de cărţi despre Italia. Vreţi să veniţi pe aici? Se îndreptă spre colţul din spate al prăvăliei.

— Încearcă să fii rapidă, îi şopti Olivia înainte de a-l urma.

Penelope aruncă o privire rapidă spre rafturi. Proprietarul, un om rotund cu faţa trandafirie, servea un bărbat înalt într-un palton. Îşi aminti că Joan îi spusese că

foiletonul trebuia cerut special, ceea ce însemna că trebuia să aştepte. Ascultând murmurul conversaţiei, se întoarse spre rafturile din faţa ei. Toate cărţile păreau vechi şi ferfeniţite. În unele cazuri, titlurile erau şterse cu totul de pe cotor. Luă una, doar ca să afle că era un text medical, cu nişte gravuri de oase oribile. Următoarea pe care o deschise era atât de plină de praf, că o făcu să strănute. O puse la loc strâmbându-se. Ce vedea sora ei la prăvăliile cu cărţi? Abigail era în stare să le viziteze fericită în fiecare zi, dintr-un motiv complet necunoscut.

Clopoţelul sună; proprietarul îl escortă până la uşă pe bărbatul înalt, făcând plecăciuni şi ploconindu-se tot timpul. Clientul cumpărase probabil multe cărţi, având în vedere purtarea servilă a prăvăliaşului. Cu inima bătându-i ca un ciocan, Penelope ieşi în calea lui în timp ce se întorcea la tejghea.

El se opri imediat.

— Bună ziua, doamnă. Pot să vă ajut să găsiţi ceva?

— Da, spuse ea, luptându-se să vorbească foarte rece şi măsurat. Aveţi vreun număr din *50 de moduri de a păcătui*?

— Ah! El se lăsă pe călcâie şi se bătu peste burta proeminentă. Nu sunt sigur. Sunt foarte populare. Dar dacă mă scuzaţi câteva momente, mă duc să mă uit în spate.

Penelope încuviinţă, şi el plecă în grabă. În timp ce dispărea prin perdeaua din spatele tejghelei, schimbă o privire cu Olivia, care studia o colecţie de cărţi expuse pe galantar de către vânzător. Prietena ei îi făcu un semn uşor şi îl întrebă pe vânzător dacă nu avea ediţii mai recente.

Penelope se opri în celălalt capăt al galantarului şi păru foarte interesată de nasturele de la mănuşă, ciulind urechile ca să audă vreo exclamaţie de descoperire din cealaltă cameră. Auzi foşnete şi mormăieli, dar nimic care să sugereze că avusese succes. Câţiva paşi mai încolo, Olivia întreba despre alte jurnale de călătorie. Penelope ştia

că prietena ei încerca să o lungească cât se putea de mult, ca să-i ofere o scuză în cazul în care intra cineva. Prăvălia aceasta era la doar câţiva paşi de Bond Street, unde toţi băgăreţii se plimbau chiar acum, urmărind cu zel orice purtare nepotrivită.

Penelope ştia că risca o pedeapsă extremă; mama ei o prinsese o dată citind un număr din *50 de moduri de a păcătui* şi mânia ei fusese teribilă. Mai întâi venise cu o predică lungă despre purtarea corectă şi decentă, pe care Penelope o auzise deja, deşi nu îndrăzni să îi spună asta. Apoi îi amintise cu asprime că dacă ei nu îi păsa de bunul ei nume – ceea ce demonstra ce fată iresponsabilă şi prostuţă era – trebuia să ţină cont de reputaţia familiei şi de felul în care i-ar afecta aşa ceva. Pe vremea aceea Abigail era şi ea necăsătorită, şi asta îi produse lui Penelope sincere remuşcări, gândindu-se că ar fi putut să-i păteze reputaţia surorii ei prin asociaţie; acum, când Abigail avea o căsnicie fericită, grijile acestea fuseseră eliminate. Mai bine chiar, Abigail se căsătorise cu un bărbat care aproba citirea celor *50 de moduri de a păcătui,* contrar ameninţărilor grozave ale mamei ei care spunea că asta i-ar dezgusta pe domni, astfel că Penelope se îndoia că îşi ruina şansele de măritiş citindu-l.

Mama ei terminase predica exprimându-şi cea mai adâncă dezamăgire, fiindcă, după tot ce făcuse tatăl ei ca să-i asigure o viaţă confortabilă, Penelope mersese cu nepăsare pe propriul drum şi se lăsase purtată de cea mai libidinoasă curiozitate. La asta nu avusese ce răspunde. Oricât de mult şi-ar fi dorit să aibă o viaţă mai excitantă, Penelope îşi adora tatăl şi nu voia să îl dezamăgească. Ascultase într-o tăcere pocăită, promiţând că nu avea să mai cumpere alte numere din revista aceea şocantă, dacă mama nu îi spunea tatei. Spre uşurarea ei, mama fusese de acord şi îi impusese apoi o sentinţă de recluziune socială care durase aproape două luni. În cele din urmă, penitenţa

se terminase totuşi, şi lui Penelope i se îngăduise să iasă fără mama ei şi fără să fie urmărită de o slujnică de încredere.

Şi acum era aici, încălcându-şi promisiunea după doar câteva săptămâni, ispitind aproape soarta să o pedepsească din nou. O parte din ea se simţea vinovată, dar partea aceasta nu era destul de puternică încât să stăpânească peste restul, peste partea aceea care se simţea prinsă într-o cutie ce părea cu fiecare zi mai mică. Vizita aceasta nu era doar pentru *50 de moduri de a păcătui,* deşi era cea mai delicios de păcătoasă povestire imaginabilă; nu, era vorba mai mult de dorinţa lui Penelope de a trăi ceva excitant. Iubirea şi aventura păreau să apară în viaţa oricui, în afară de a ei – sau a Oliviei, deşi Olivia nu-şi exprima niciodată dorinţa de a fi în centrul unei pasiuni ilicite sau a unei aventuri clandestine, sau a oricărui alt lucru excitant. Chiar dacă ştia că era greşit să aibă asemenea dorinţe, Penelope nu le putea opri, şi uneori trebuia pur şi simplu să le accepte ca să nu izbucnească.

Prin urmare, aici era, făcând ceva ce nicio tânără lady decentă din Londra nu ar fi visat să facă.

În cele din urmă, după un timp care i se păru o veşnicie, prăvăliaşul se întoarse cu un pachet turtit legat cu sfoară.

— Poftim, doamnă. Numărul treizeci şi patru, spuse şi îi făcu cu ochiul în timp ce o întindea pe tejghea.

Ea clipi, luptându-se să-şi menţină vocea calmă.

— Oh? Aveţi şi vreun exemplar din numărul treizeci şi trei?

— Nu, îmi pare rău să spun că nu. Astea se vând destul de repede, ştiţi.

— Da. Zâmbi, sperând că expresia ei era încă rece şi sigură, înţeleg că se vând.

La celălalt capăt al tejghelei, Olivia răsfoia o carte. Penelope ştia că nu o va cumpăra; Olivia avea rareori bani

de cheltuit, însă în ziua aceea, Penelope se simţea extrem de generoasă, aşa că îi spuse impulsiv librarului să adauge costul cărţii de călătorie la socoteala ei, şi plăti pentru amândouă înainte ca prietena ei să poată protesta.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc de o sută de ori! spuse Penelope şi aproape că bătu din palme de voioşie când ieşiră din nou pe Madox Street. Oh, nu a fost un truc amuzant?

— Presupun că ai avut succes.

Olivia se uită spre pachetul din mâinile ei.

— Mai mult decât atât! râse Penelope. Am citit până la numărul treizeci şi doi, dar acesta este treizeci şi patru. Mai este unul între ele.

Era în acelaşi timp palpitant şi dezamăgitor. Găsirea lui avea să fie o provocare, dar, pe de altă parte, ştia că exista un exemplar care trebuia căutat. Era un semn sigur de viaţă mondenă şi era încântată la gândul că astfel devenise viaţa ei.

Olivia o prinse de mână.

— Ai citit până la…? Penelope, de unde le scoţi?

— Nu contează. Ce ai ales?

— Nu ar fi trebuit să te las să mi-o cumperi, îi spuse prietena ei. Nu e o necesitate.

Penelope dădu din mână.

— E drept mulţumire pentru că te ridici deasupra purtării mele scandaloase. Ce carte e?

O recunoştinţă sinceră înflăcără privirea Oliviei. Adesea rezista ofertelor pe care i le făceau Penelope şi Abigail, care voiau să îi facă mici cadouri, chiar dacă îi spuneau că tovărăşia ei valora mult mai mult pentru ele.

— O carte de călătorie despre Italia. Foarte decentă şi demnă să îmi îmbogăţească cunoştinţele.

Ea zâmbi larg.

— Trăieşti cu speranţa.

— Nu are ce-mi strica. Femeia privi pachetul aproape

cu nostalgie. Nu cred că o să văd vreodată Italia, aşa că sper că e o relatare interesantă.

— Prostii! Într-o zi, un bărbat chipeş te va răpi şi te va duce în Italia şi în Franţa, şi chiar în India pentru tot ce ştii.

Olivia oftă.

— E un vis frumos.

— Ei bine, de ce nu poate deveni adevărat?

Penelope ridică întrebătoare o mână.

Prietena ei râse îndureratã.

— Asta ador eu la tine, Pen; căutarea neîntreruptă a aventurii şi siguranţa că *trebuie* să ţi se întâmple ceva excitant.

— Vrei să spui ca excursia asta? Făcu o strâmbătură. Asta e o aventură neînsemnată. E puţin cam trist, chiar aşa. Nu seamănă cu aventurile trăite de Lady Constance, şi ea nici nu a plecat vreodată din Londra.

— Ce găseşti atât de atrăgător la… ea?

Penelope o privi surprinsă.

— Ce vrei să spui? Ai citit povestirile ei, nu?

O roşeaţă profundă inundă faţa prietenei ei.

— Una sau două.

Se întoarseră în Bond Street. Pamfletul păcătos era învelit în hârtie ordinară, ascunzând titlul, dar tot era o îndrăzneală să îl duci sub braţ în inima Londrei moderne. Penelope adoptă o expresie plăcută şi coborî tonul.

— Atunci ştii de ce. Sunt şocante. Sunt delicioase. Sunt atât de păcătoase şi totuşi atât de interesante… Chiar aşa se întâmplă lucrurile între un bărbat şi o femeie? Nimeni nu vrea ca fetele nemăritate să ştie, ceea ce ne face mai dornice de a descoperi adevărul. Şi în plus… Ridică din umeri, vinovată. Toată lumea le citeşte, eu de ce să n-o fac?

— Mă îndoiesc că toată lumea le citeşte, murmură Olivia, încă roşie. Nu ţi se pare că merge cam departe?

Penelope coborî şi mai mult vocea.

— Joan mi-a spus că sunt exacte. Chiar şi Abigail a recunoscut. Cred că spun adevărul, acum că sunt măritate şi au dreptul să ştie. Şi asta înseamnă…

— Ce? întrebă Olivia când prietena ei se opri.

Penelope îşi drese glasul.

— Asta înseamnă că trebuie să le citesc. Sunt instructive.

— Instructive? Olivia căscă gura, apoi izbucni în râs. Eşti incorigibilă, Penelope!

— Absolut, încuviinţă ea, deşi zâmbetul ei era forţat.

Da, povestirile din *50 de moduri de a păcătui* erau prea interesante ca să fie corecte, dar Penelope voia să le citească oricum. Corecte sau greşite, erau cea mai apropiată descriere a pasiunii reale. Combinate cu sentimentul intens că nu exista niciun bărbat în Londra cu care să vrea să se mărite, o făceau pe Penelope să creadă că era înţelept să citească ceva înainte de a-i sfâşia inima mamei sale şi de a se deda unei vieţi de păcat. Putea să rămână fată bătrână pe vecie, dar nu trebuia să fie şi virgină în tot acest timp. Lady Constance părea să fi reuşit; reuşise să trăiască în lumea bună din Londra, să se bucure de un amant talentat oricând alegea s-o facă şi să facă avere din povestirea aventurilor ei erotice. Dacă jumătate din cele care vorbeau în şoaptă la baluri din spatele evantaielor despre *50 de moduri de a păcătui* cumpărau povestirile, Constance făcea mai mulţi bani decât putea număra. Toate i se păreau palpitante lui Penelope, un amestec ameţitor de libertate şi indulgenţă.

Asta nu însemna că nu ar fi vrut ceva mai mult. În fiecare ocazie în care îşi vedea sora schimbând o privire cu proaspătul ei soţ, Penelope simţea o împunsătură de invidie. Oricât de şocante şi de delicioase ar fi fost aventurile povestite de Lady Constance, Abigail făcuse ceva mai bun: găsise un bărbat care îi oferise nu doar pasiune, ci şi tovărăşie şi iubire. Constance însăşi recunoştea că inima

ei nu fusese atinsă de niciunul dintre amanţi, ceea ce i se părea cam trist lui Penelope – sălbatic şi păcătos, şi palpitant, dar până la urmă, tot singurătate se numea.

Se cutremură. Faptul că dorea mai mult nu schimba realitatea că pentru moment nu avea niciunul dintre aceste lucruri. Nu era complet lipsită de speranţă, însă Penelope nu avusese niciodată darul de a aştepta cu răbdare. Probabil că avea să treacă încă un an sau chiar doi înainte ca mama ei să accepte înfrângerea şi să nu-l mai pună pe fratele ei James să îi prezinte diferiţi domni, îi părea rău de bărbaţii aceştia, care erau întotdeauna politicoşi, dar şi neinteresaţi de ea. Îşi dorea ca fratele ei să îndrăznească să îi spună mamei că niciunul dintre cunoscuţii lui nu dorea să o curteze, dar, fiindcă nu se întâmpla, trebuia să aştepte să se termine. Dacă Lady Constance scria în continuare, şi Frances se hotăra în mod miraculos să îl respingă pe lordul Atherton, probabil că ar fi în stare să îndure.

Capitolul 4

Bineînţeles, soarta trebuie să fi auzit dorinţa ei tăcută şi se pusese de-a curmezişul cu prima ocazie. După numai două zile, Frances Lockwood o luă deoparte la un mic dejun în stil veneţian.

— Am noutăţi extraordinare! începu ea, radiind.

„Te rog să nu spui ceva despre Atherton”, se gândi ea.

— Chiar aşa?

— Dintre cele mai bune! O prinse pe Penelope de mână. Lordul Atherton a vorbit cu tata!

Bineînţeles că vorbise. Penelope îşi păstră zâmbetul şi nu spuse nimic.

— Nu mi-a cerut încă mâna, dar, oh, domnişoară

Weston – de-abia pot respira, când mă gândesc la asta! Ce să-i spun? Cum să-i răspund? Te rog să-mi spui, mă tem teribil să nu mă fac de râs!

Penelope reflectă înainte de a răspunde. Sfatul Oliviei îi răsuna în minte: „Doar pentru că ţie nu-ţi pasă de el, nu înseamnă că ea nu poate să-l iubească”. Era posibil, presupunea, ca lordul Atherton să se îndrăgostească profund de Frances când ajungea să o cunoască, să trăiască împreună şi să petreacă timp împreună şi să aibă o familie. Aşa că respiră adânc când se gândi la el ducând-o pe Frances în pat şi făcând dragoste în mod pasional.

— Trebuie să-i răspunzi cum te îndrumă inima, începu ea. Îţi pasă destul de acest domn ca să îţi petreci tot restul vieţii cu el?

Frances clipi, iar colţurile gurii ei mici şi perfecte se lăsară în jos, de parcă nu s-ar fi gândit la nimic mai încolo de nuntă.

— Oh! Oh, vai de mine! Dumnezeule mare, asta sună cam intimidant.

— De asta trebuie să fii absolut sigură că ţii la el, şi el la tine, înainte de a-l accepta.

— Ei bine, da, spuse Frances încet, apoi mai ferm. Da! Nu am întâlnit niciodată un domn mai chipeş şi mai fermecător. Sunt sigură de asta.

„Nu asta te-am întrebat.”

Penelope aruncă mingea înapoi.

— Dacă eşti sigură că şi el te iubeşte, atunci trebuie să îi spui da.

Fruntea prietenei sale se încreţi.

— Păi… nu prea ştiu dacă mă iubeşte. Ezită, apoi adăugă de parcă ar fi vrut să se liniştească şi pe ea, şi pe prietena ei: Dar mama spune că dragostea nu e lucrul suprem în asemenea uniuni şi că ar trebui să aleg un bărbat amabil şi politicos. Nu-i aşa că este un sfat înţelept?

Penelope îşi chinui mintea să găsească un pretext

plauzibil pentru a se scuza şi a pleca din cameră. Îi era tot mai greu să-şi ţină gura.

— Acestea sunt într-adevăr nişte calităţi foarte admirabile.

— Dar nu cele mai importante? întrebă Frances neliniştită. Oh, aş vrea să iau decizia corectă!

„Întreabă-l de ce vrea să se căsătorească cu tine.”

— Sunt sigură că o vei lua.

Frances rămase tăcută un moment, ceea ce era ciudat.

— Nu-l placi, nu-i aşa?

Ea tresări. De ce, oh, de ce nu putuse Frances să atragă oricare alt pretendent, în afară de lordul Arogant Atherton?

— Ce? Păi… ce te-a făcut să crezi asta?

Frances îşi muşcă buzele.

— Celelalte prietene ale mele au chicotit de încântare când le-am spus că a vorbit cu tata. Niciuna nu m-a îndemnat să mă gândesc dacă el mă iubeşte. Au presupus că e aşa, de vreme ce are de gând să mă ceară în căsătorie.

— Niciodată să nu presupui nimic când este vorba despre lordul Atherton. Cuvintele îi zburară din gură înainte de a le putea opri. Ochii lui Frances se rotunjiră şocaţi, şi lui Penelope îi veni să-şi tragă palme. Se grăbi să repare răul: Vreau să spun că o doamnă nu trebuie să presupună nimic atunci când este vorba de un bărbat. Alegerea unui soţ e cea mai importantă decizie pe care o poţi lua…

Vocea i se pierdu şi îşi dori să nu fi vorbit.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, mormăi Penelope. Încercă să zâmbească. Nu mă lua în seamă, s-ar putea să mă apuce o durere de cap…

— Nu, te rog să-mi spui! Frances se uită la ea îngrijorată. E în joc restul vieţii mele!

Penelope privi pentru ultima dată în jur disperată,

căutând pe cineva care s-o salveze. Dar dejunul acesta era frecventat de lorzi care vorbeau tărăgănat şi de doamne mândre, care nu ar fi invitat-o niciodată fără averea tatălui ei, şi chiar şi aşa nu le putea face să-i vorbească. Olivia nu era acolo, mama ei împărtăşea o bârfă cu unele dintre matroanele mai puţin snoabe, şi asta o lăsa pe Penelope pe cont propriu – o situaţie care nu condusese niciodată la nimic bun, chiar dacă încerca să se poarte bine, aşa cum făcea acum.

Se rugă în gând să aibă tact.

— Dacă nu ştii care sunt sentimentele lui pentru tine, poate că ar trebui să îl întrebi. Un bărbat îndrăgostit nu ezită să facă declaraţii.

— Să facă declaraţii?

— Da. Ştii, să se pună în genunchi şi să îţi jure că nu poate trăi fără tine sau ceva de felul acesta.

Frances clipi.

— Oh da, eu… înţeleg. Asta *ar fi* foarte măgulitor şi romantic… Asta aştepţi tu?

— Absolut, spuse Penelope cu plăcere. Acesta era un teritoriu de conversaţie mult mai sigur. Nu ascunsese niciodată preferinţa ei pentru romantism, dramă şi gesturi măreţe. Nu vreau nimic mai puţin. Un zâmbet palid îi lumină faţa când şi-l închipui pe iubitul ei imaginar, pasionat şi credincios. Un bărbat care să se lupte în duel pentru mine. Un bărbat care să moară pentru mine. Un bărbat care să nu ezite să îmi spună că mă iubeşte, disperat şi cu pasiune, în fiecare zi după căsătorie.

— Asta… asta nu seamănă cu ceea ce ar face majoritatea englezilor, protestă Frances, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Atunci nu sunt pentru mine, declară Penelope. Trebuie să aştept un cavaler străin sau un pirat nimicitor. Bărbaţii papă-lapte nu sunt pentru mine, eu vreau un bărbat plin de pasiune şi gata de acţiune. Un bărbat care să

nu mă lase să mă îndoiesc de sentimentele lui, dar care să mă răpească pentru un sărut arzător, şi să dea naibii consecinţele.

Frances păru uluită.

Penelope se calmă după discursul ei înflăcărat şi îi zâmbi prietenei sale.

— Acum înţelegi de ce sunt sortită să rămân fată bătrână. Niciunul dintre domnii aceştia englezi nu au forţa şi pasiunea pe care le doresc.

Tovarăşa ei rămase tăcută un moment.

— Dar cum ai cunoaşte un asemenea bărbat? Păi, dacă un domn ar încerca să mă răpească pentru un sărut, mama ar interveni. Cum poţi găsi un pretendent pasional, dacă ai întotdeauna o însoţitoare?

— Nu ştiu, spuse Penelope, neinteresată de asemenea detalii logice, dar un bărbat hotărât ar găsi o cale.

— Da, spuse prietena ei încet, da, bineînţeles că ar găsi. Un bărbat îndrăgostit nu s-ar lăsa oprit.

— Nimic nu i-ar sta în cale, încuviinţă Penelope.

— Un bărbat îndrăgostit ar fi biruit de pasiune măcar o dată, nu?

— Sper că da, răspunse ea râzând. Sau nu e o dragoste prea palpitantă.

— Bineînţeles. Frances deveni serioasă. Pentru o clipă păru să se gândească profund, apoi faţa i se înseninâ. Dacă lordul Atherton vrea să se însoare cu mine, atunci trebuie să mă iubească, nu?

— Ah… Prea târziu, Penelope realiză că ar fi trebuit să-şi ţină gura. Totuşi, spusese adevărul aşa cum îl vedea ea. Sigur că trebuie.

— Şi dacă mă iubeşte, trebuie să o dovedească, continuă Frances, mai înflăcărată.

Fiindcă Penelope nu credea că lordul Atherton iubea pe cineva, cu excepţia lui însuşi, poate, nu spuse nimic.

— Dar nu a făcut-o. Fata mai tânără privi spre ea şi

întrebă: Să-i spun că trebuie?

Penelope tuşi. Apoi îşi drese glasul:

— Nu ştiu… Dacă trebuie să-i spui s-o facă, cum vei şti că a venit din dorinţă sinceră, şi nu doar din pornirea de a-ţi face pe plac?

Pentru un moment, privirea lui Frances deveni aspră şi scrutătoare.

— Crezi că nu ar vrea.

Oh, Doamne!

— Nu ştiu ce vrea lordul Atherton.

— Dar l-ai cunoscut.

— Puţin, sublinie Penelope. Foarte, foarte puţin şi pentru scurt timp. De abia a fost o lună! A fost un şoc pentru mine că şi-a amintit de mine.

Era şi ceva supărător. Cu siguranţă, Penelope îşi dorea să-l uite. Dar Frances părea tot tulburată, şi ea nu voia asta. Putea să şi-o imagineze uşor pe doamna Lockwood venind la mama ei ca să i se plângă de faptul că Penelope tulburase logodna lui Frances, şi asta ar fi însemnat pierderea altei prietene.

Respiră adânc şi mângâie mâna prietenei sale.

— Nu mă lăsa să îţi distrag atenţia de la ceea ce simţi în inimă. Dacă el te iubeşte, şi tu îl iubeşti – asta e tot ce contează. Dacă te iubeşte, nu va avea nicio problemă să-ţi mărturisească acest lucru. Mă aştept ca asta să ducă la altă dovadă de iubire, şi atunci vei şti cum să răspunzi la întrebarea lui.

— Chiar crezi asta?

Penelope se lumină la chip, bucuroasă că fata părea uşurată. Frances avea nevoie doar de un cuvânt de dragoste de la Atherton, adevărat sau nu, şi va fi mulţumită. Sigur că nu era chiar atât de idiot încât să treacă cu totul peste asta.

— Bineînţeles! Oh… scuză-mă, mă caută mama.

— Mulţumesc, domnişoară Weston, rosti Frances cu

fervoare. Sunt atât de recunoscătoare!

— Aminteşte-ţi doar să te încrezi în propria inimă, o sfătui Penelope, şi nu lua în seamă ce spun alţii.

— Nu o să iau, o asigură Frances.

Penelope îi zâmbi din nou şi plecă în grabă, bucurându-se ca niciodată în viaţă să o vadă pe mama ei aşteptând-o.

Capitolul 5

De fiecare dată când se gândea la ea, Benedict Lennox ajungea la aceleaşi concluzii: Frances Lockwood era dulce, drăguţă şi sinceră. Era tânără, desigur – cu cel puţin zece ani mai tânără decât el –, dar acesta nu era un defect. Se înţelegeau bine, şi nu credea că între ei aveau să existe multe divergenţe. Provenea şi dintr-o familie bună. Pe scurt, întrunea toate criteriile pe care le stabilise pentru o mireasă.

Mai mult, spre uşurarea lui, Frances nu mai vorbise despre Penelope. Poate că era alt semn că avea să-i fie mai uşor s-o curteze. Vorbise cu domnul Lockwood şi primise o binecuvântare din tot sufletul. Doamna Lockwood radia de fiecare dată când îl vedea, şi la fel şi Frances. Toate semnele erau încurajatoare.

Singurul lucru pe care nu îl ştia era de ce mai ezita încă. Mai mult ca orice, ar fi trebuit să se mişte rapid şi să aranjeze treaba, în schimb... Se uită prin salonul unei alte petreceri, furios pe el însuşi. În loc să acţioneze rapid şi să pună mâna pe mireasa pe care şi-o alesese, fierbea încă din pricina ultimelor cuvinte pe care i le spusese Penelope Weston. Un bărbat trebuie să fie consumat de pasiune pentru soţia sa! *În ce societate?* izbucni el în gând. Sigur nu în asta. Se uită la lordul Rotherham şi la soţia sa, care

intrară în salon şi se despărţiră imediat, vicontele îndreptându-se spre camera în care se jucau cărţi, iar soţia sa alăturându-i-se contelui de Wilbur, despre care toată lumea ştia că era amantul ei. Soţii Rotherham aveau să se bucure de seara lor, chiar dacă nu se vor mai vedea până dimineaţă. Asta era o căsătorie normală, nu o pasiune dramatică despre care Penelope citise în romanele pentru femei.

Nu că ar fi avut de gând să fie ca Rotherham. Benedict voia o soţie pe care să o poată respecta şi care să-i placă, şi nu voia să fie încornorat. De aceea Frances era perfectă pentru el. Între ei exista destulă afecţiune încât să excludă complicaţiile deranjante, ca amanţii şi amantele, dar nu destulă încât să provoace pasiune în cadrul căsătoriei. Pasiunea nu era deloc vitală. Era în regulă şi bine ca Penelope să vorbească despre ea şi să o aprobe, fiindcă ea avea un temperament curajos şi exuberant şi un îndrăzneţ simţ al aventurii; bineînţeles că ea ar fi vrut întâlniri pasionale şi declaraţii dramatice. Ea avea să fie tipul de soţie care înnebuneşte un bărbat, care face dragoste în trăsuri şi pe păturile de picnic, şi pe mesele din sufragerie şi...

Îşi stăpâni gândurile. Nu conta unde avea să facă dragoste Penelope cu soţul ei, care urma să fie un tip terminat după câţiva ani cu ea, chiar dacă avea să fie şi sătul. Asta nu îl privea pe el. Benedict se forţă să se uite din nou prin încăpere. De data asta o văzu pe domnişoara Lockwood, aşa că se îndreptă spre ea.

Fu la fel de mulţumită ca întotdeauna să-l vadă şi, după o conversaţie de câteva minute, îi întinse braţul să o conducă la dans. Conversaţia fu limitată în timpul dansului, dar când se termină şi

şi el o întrebă dacă era de acord să facă o plimbare cu el pe coridorul mai liniştit din exteriorul salonului, ea primi cu înflăcărare.

— Îţi mulţumesc pentru că te plimbi cu mine, spuse el în timp ce păşeau agale, cu mâna ei cuibărită în îndoitura cotului său.

Zâmbetul cu care îl fulgeră ea fu diferit de cel obişnuit – mai cochet, chiar sfios.

— Sunt sigură că ai avut un motiv întemeiat ca să mă inviţi.

— Am avut, încuviinţă el. Era timpul să treacă Rubiconul. Unul foarte special.

Domnişoara Lockwood păru să se sprijine mai tare pe braţul său.

— Poate că ar trebui să găsim un loc mai liniştit?

— Foarte bine, spuse el după o pauză uluită.

Nu stătea în firea ei să sugereze aşa ceva; de obicei era foarte conştientă de cuviinţă şi de decor. Dar el vorbise deja cu tatăl ei, aşa că poate că părinţii îi dăduseră permisiunea de a face regulile acestea mai flexibile. Până la urmă, avea de gând să o ceară în căsătorie, şi chiar dacă un alcov liniştit ar fi fost suficient, o intimitate mai mare era întotdeauna bine-venită. La o cotitură a holului încercă o uşă şi o conduse într-o mică sală de muzică, scăldată în lumina argintie a lunii pline care trona jos, deasupra acoperişurilor vecine. Lăsă uşa deschisă, dar ea întinse mâna şi o trase până aproape o închise.

El o privi curios, dar Frances îşi lăsă capul într-o parte şi aşteptă, privindu-l radioasă. Benedict lăsă la o parte orice ezitare; dacă ar fi avut de gând să-l refuze, nu s-ar fi închis acolo cu el. Era un semn bun. Se întinse şi o luă de mână.

— Domnişoară Lockwood, a fost o plăcere foarte mare să te cunosc mai bine.

— Şi eu m-am bucurat de tovărăşia ta, milord.

— Ne înţelegem bine, nu-i aşa? Făcu un pas mai aproape. Şi împărtăşim atâtea interese comune.

Ea se aplecă spre el, aproape jucăuşă.

— Eşti nebun după mine?

— Îmi cer scuze? Benedict se încruntă, uluit. Sunt foarte ataşat de tine şi aştept să ne apropiem mai mult odată cu trecerea timpului. Cred că vom fi fericiţi împreună, şi sper foarte mult că eşti de acord.

— Dar acum, spuse ea, puţin cam insistent. În momentul acesta, eşti îndrăgostit la nebunie de mine? Te-ai bate în duel pentru mine? Ai *muri* pentru mine?

— Să mor pentru tine? se miră el, fără să-i vină să-şi creadă urechilor. Ce Dumnezeu tot spui acolo?

— Vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care să mă adore! exclamă ea, strângându-şi mâinile la inimă. Un bărbat care să îmi vorbească în fiecare zi despre dragostea lui nepieritoare faţă de mine!

Dintr-odată, el îşi dădu seama ce se întâmplase.

— Domnişoara Weston ţi-a sugerat să spui asta? întrebă el, cu buzele strânse.

— Mă iubeşti? întrebă ea cu îndrăzneală. Dacă da, nu ar trebui să te deranjeze s-o spui!

— Diavoliţa aceea băgăreaţă! mormăi el printre dinţi. Domnişoară Lockwood, nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta…

— Poate că aşa sunt cu adevărat. Frances îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se apropie, ridicându-şi aproape acuzator faţa. Nu ai încercat niciodată să mă săruţi. Nu vrei?

El ar fi vrut să îi rupă gâtul lui Penelope. Benedict abia se abţinea să-şi păstreze calmul. Cum îndrăznea să strecoare ideile ei romantice extravagante în mintea unei tinere bine-crescute? Unde era Frances Lockwood cea dulce, dornică să placă, fata cu care hotărâse să se însoare? Dacă ar fi vrut o femeie aşa de îndrăzneaţă şi de insistentă, la naiba, ar fi putut să se însoare chiar cu Penelope.

Cu mişcări spasmodice, îi luă mâinile într-ale lui şi le îndepărtă de pe pieptul său.

— Iartă-mă, spuse el, controlându-şi vocea cu un mare efort. Mi se pare că ţi s-a întâmplat ceva…

— Vreau doar să ştiu dacă mă iubeşti. Ea se eliberă şi ridică bărbia. Am crezut că trebuie să mă iubeşti, fiindcă i-ai vorbit tatei. L-ai lăsat să creadă că doreai să te căsătoreşti cu mine. Dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, trebuie să îţi pese de mine, dar nu spui nimic.

— Ce trebuie să spun? lătră el. Ce răspuns te-a sfătuit domnişoara Weston să ceri?

Expresia ei deveni aproape încăpăţânată.

— Asta nu are nimic de-a face cu ea. De ce mă întrebi întotdeauna despre ea?

Benedict îşi duse mâinile la cap.

— Hristoase! E ultima persoană despre care vreau să vorbesc!

— Controlează-ţi limbajul, domnule! bolborosi ea, dar Benedict auzise destul.

— Nu pot ghici dacă aşa eşti cu adevărat sau interpretezi un rol care crezi că ar amuza-o pe Penelope Weston, dar trebuie să îţi spui că nu e foarte atrăgător. Vrei să mă lupt în duel pentru tine? Pentru ce? Te aştepţi să ai legături cu tot felul de bărbaţi, fără să te deranjezi măcar să fii discretă? Fiindcă asta îi conduce pe bărbaţi la duel, draga mea – o femeie necredincioasă care nu dă doi bani pe consecinţele faptelor ei. Şi dacă intenţionezi să fii o femeie de acest fel, fii sigură că nu o să-ţi declar în fiecare zi iubirea mea nepieritoare şi nici vorbă să îmi risc viaţa pentru tine.

Ochii ei albaştri erau perfect rotunzi, strălucind de lacrimi de uimire, şi pana din cap îi tremura la fiecare răsuflare.

— Tu… tu… Tu eşti un *monstru* fără inimă. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Se întoarse şi se îndepărtă călcând apăsat, cu pumnii strânşi. Uşa se trânti de perete când o deschise, şi el îi

ascultă paşii care tropoteau rapid pe hol.

— Drace! Benedict străbătu camera în cruciş şi în curmeziş. Drăcia dracului! Lovi cu pumnul în zid, înjurând din nou când durerea îi cuprinse braţul. Îşi scuturã degetele, clocotind.

Era un demon. Asta era singura explicaţie. Un demon cu părul auriu şi ochii albaştri, cu un zâmbet de sirenă, a cărui unică misiune în viaţă era să îi submineze planurile şi apoi să se bucure de ruinele fumegânde ale speranţelor sale. Şi-o putea imagina zâmbind mulţumită în timp ce Frances Lockwood îi spunea noutăţile: fusese respins încă o dată şi pierduse altă posibilă mireasă.

Ca să fie sincer, nu credea că refuzul lui Abigail Weston era opera lui Penelope, dar era sigur că ea instigase mica dramă a domnişoarei Lockwood din seara aceasta. „Ai muri pentru mine?” Ce doreau femeile în ziua de azi? Spre ce explozie sângeroasă se îndrepta lumea?

Benedict îşi îndoi degetele dureroase şi îşi spuse că trebuia să reflecteze. Deci Frances Lockwood nu mai voia să-l vadă. Poate că era chiar bine. Chiar dacă se răzgândea, răul fusese făcut; în ea exista o parte pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci, şi trebuia să se bucure că şi-o arătase înainte de a fi prea târziu. Dar era incontestabil că Penelope Weston făcuse un rău, şi ardea de nerăbdare să se confrunte cu ea. Dacă nu o făcea, l-ar fi putut considera un semn de laşitate sau de slăbiciune. Era foarte uşor să şi-o imagineze pe Penelope spunându-i voioasă fiecărei domnişoare din lumea bună că era un ticălos fără inimă, cu care toate femeile refuzaseră să se căsătorească.

— La naiba, mormăi el din nou.

Nu era nici pe departe adevărat, dar cele două propuneri de căsătorie refuzate erau un lucru destul de rău, şi un asemenea zvon putea să-i facă viaţa amară ani la rând – şi nu avea ani pe care să-i petreacă în căutarea unei mirese. Nu se gândise că îi va lua *atât* de mult. Anglia era

plină de domnişoare care căutau un nobil chipeş cu care să se mărite, şi cel puţin câteva aveau dote generoase. Doar că se părea că niciuna dintre ele nu-l voia.

Spre deosebire de mulţi dintre camarazii lui, Benedict era mai mult decât pregătit de însurătoare. Nu dintr-o năzuinţă poetică de dragoste sau fiindcă era dornic să se aşeze la casa lui, ci fiindcă se săturase să fie tras încoace şi încolo de fantezia tatălui său, ca o păpuşă de sfori. Contele de Stratford îşi stăpânea familia cu mână de fier, controlându-şi soţia şi copiii pe fiecare cale care îi stătea la îndemână. Benedict reuşise să scape întru câtva, dar era legat încă de tatăl său prin sforile de la punga cu bani. De mai multe ori, contele îi tăiase fondurile fără nicio avertizare. De mai multe ori, Benedict fusese nevoit să se târască înapoi cu coada între picioare şi să cerşească bani, pe care îi primea doar după o perioadă de penitenţă şi vreo faptă de pocăinţă. Ani la rând îndurase acest lucru, dar pretenţiile tatălui său deveniseră tot mai greu de îndeplinit. Stratford îi impusese orice sarcină neplăcută posibilă: să izgonească servitori cinstiţi care se aflau de multă vreme pe domeniu, să le ceară negustorilor şi oamenilor de afaceri lucruri iraţionale, să mustre cunoscuţii care nu fuseseră pe placul contelui, să se certe cu comercianţii de obiecte de artă care nu întruniseră standardele contelui. Dar era destul.

Însă independenţa nu era uşoară pentru un gentleman care se afla în poziţia lui. Nu avea nicio profesie, în afară de aceea de soldat, şi asta nu era bine plătită – fiind pe deasupra şi foarte costisitoare. Nu avea capital de investit, nici măcar o mică sumă cu care să ajungă în America sau în Indiile de Vest, unde un bărbat o putea lua de la zero. Nu avea talent la politică şi niciun dar excepţional, nimic în afară de numele şi faţa lui… amândouă, ca s-o spunem pe şleau, foarte atrăgătoare pentru doamne.

Din nefericire, se părea că anul acesta nu erau multe moştenitoare. Chiar incluzând văduvele scandaloase şi fiicele negustorilor, întâlnise doar câteva femei care păreau acceptabile. Benedict nu voia să schimbe tirania tatălui său cu cea a unei neveste, ca să fie sincer, dar orice femeie cu minte şi bani avea deja o duzină de pretendenţi. Când sora lui îi scrisese primăvara trecută că un bogătaş cu două fiice frumoase cumpărase un domeniu lângă Stratford Court în Richmond, i se păruse un dar din cer. O călătorie grăbită spre casă îl făcuse să vadă că avusese dreptate. Abigail Weston era frumoasă, bună, modestă şi sensibilă. Spre încântarea lui, se înţelegeau bine. Putea să-şi imagineze o tovărăşie pe viaţă cu ea. Vara trecută, timp de câteva scurte săptămâni, totul i se păruse uşor de obţinut.

Dacă ar fi ştiut măcar că avea să se dovedească o greşeală colosală s-o curteze pe Abigail Weston! Pe vremea aceea nu i se păruse, desigur. Nimeni nu îi spusese că era îndrăgostită în taină de alt bărbat. Nimeni nu îl avertizase că avea să o piardă pentru Sebastian Vane, care fusese odinioară cel mai bun prieten al său, înainte ca tatăl lui să reuşească să strice şi asta.

Totuşi, pierderea lui Abigail îl duruse, şi nu doar din motivul că fusese considerat mai prejos decât Sebastian. În ea, crezuse că găsise soluţia perfectă: o soţie la care să ţină şi pe care să o respecte, cu o avere care avea să-l facă, în cele din urmă şi pentru totdeauna, independent faţă de tatăl său. În loc să fie aşa, fusese respins, cu destulă tărie, şi apoi trebuise să îndure mulţumirea tatălui său pentru eşecul lui, fiindcă trebuia să fii un cocoş foarte prost, pentru ca doamna să prefere un bărbat şchiop, cu un părinte nebun.

Şi ca să pună capac, se părea că reuşise cumva să câştige duşmănia lui Penelope Weston, duşmănie care nu pălise cu trecerea vremii.

Amintirea lui Penelope îl trezi din apatie. Vulpea

aceea! Voia oare să-l tortureze pentru totdeauna? Nu, se jură el imediat; nu o va lăsa. Ignoră faptul că încercarea lui de împăcare cordială nu ieşise bine. De data asta nu avea să o lase să se bucure de situaţia lui proastă fără nicio consecinţă. Şi chiar dacă ştia că nu trebuia – chiar dacă bănuia că nimic bun pe lume nu putea ieşi din confruntarea cu ea – porni hotărât să o găsească.

Capitolul 6

După o perioadă de gândire, Penelope se hotărâse că ar fi fost mai bine să evite compania lui Frances Lockwood câteva zile.

Parţial din laşitate. Nu voia să asculte vorbele extaziate despre logodna lui Frances cu lordul Atherton sau planurile ei entuziaste de nuntă, sau odele lungi şi visătoare despre cât de chipeş era. Oricât de mult ar fi dorit ca Frances să fie fericită, nu credea că ar fi suportat să o asculte pe prietena ei vorbind iar şi iar despre cât de mult o adora Atherton sau despre cum o sărutase. Doar gândindu-se la asta îi venea să sară de la balcon.

Dar parţial şi din discreţie. Avea sentimentul că vorbise prea pripit şi nepăsător la dejunul veneţian. Penelope ştia că era foarte fericită că avea părinţi care permiteau – sau măcar tolerau – tendinţele ei dramatice şi neobrăzarea. Frances nu era atât de norocoasă, şi dacă se lua după Penelope, putea să dea peste necazuri teribile. De aceea, nu o evita pe Frances doar de dragul ei, ca să nu mai audă numele lui Atherton, ci şi de dragul lui Frances însăşi.

Când ajunseră la recepţia de la Gosnold, rămase lângă mama ei, în loc să se bucure de libertatea relativă care i se permitea la petreceri şi să se întâlnească cu alte

tinere doamne. Mama ei îi aruncă o privire vag surprinsă, dar tratată situaţia cu calm. Penelope stătu alături de mama ei, cu un zâmbet politicos întipărit pe faţă şi simţind cum creierul ei se înmuia încet ca untul la soare. Doamnele căsătorite nu vorbeau despre nimic: doamna Archer spunea o poveste prea lungă despre o situaţie enervantă cu o fată în casă, doamna Heathcomb descria, în cele mai mici detalii, noul ei set de porţelan chinezesc, şi lady Dunford nu putu rezista ocaziei de a menţiona recenta logodnă a fiicei ei cu baronul Redmaine.

Ştia că vorbeau despre lucruri mai palpitante când erau singure. Până la urmă, începuse să citească *50 de moduri de a păcătui* după ce auzise un fragment ispititor de conversaţie între aceleaşi doamne. Îi luase o săptămână întreagă de căutări pe sub mână ca să găsească exemplarul mamei ei din povestirea aceea necuviincioasă, care era chiar mai fără perdea decât se aşteptase. Timp de câteva minute, se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi întrebat ce credeau despre numărul treizeci şi patru, în care Constance îşi găsea plăcerea într-o trăsură.

Din fericire, o faţă familiară îi atrase atenţia înainte de a putea ceda acestei porniri periculoase. Se aplecă spre mama ei.

— Mamă, am văzut-o pe Olivia. Pot să merg la ea?

La încuviinţarea mamei, se strecură prin mulţime, păstrând o distanţă grijulie faţă de dansatori, între care se înscriseseră de curând lordul Atherton cu Frances Lockwood. Cu hotărâre, privi în altă parte, concentrându-se asupra Oliviei. Fusese o surpriză să o vadă acolo, deşi una plăcută. Olivia nu era invitată întotdeauna la recepţii şi baluri, şi Penelope bănuia că nu mergea nici la cele la care era invitată. Abigail îi spusese odată că Olivia nu îşi putea permite garderoba adecvată, şi acesta era unul dintre motivele pentru care surorile îi cumpărau mici daruri. Domnul Weston îşi putea permite să cumpere altă bonetă

sau altă pereche de mănuşi, şi asta le ajuta pe fiicele lui să îşi vadă prietena mai des.

Dar cu Olivia se întâmpla ceva în seara asta. Stătea singură în prag şi, în loc să afişeze obişnuitul ei zâmbet cald şi un aer de stăpânire de sine, faţa ei era palidă şi aproape îndârjită. Dacă se gândea mai bine, Penelope îşi dădea seama că mai observase expresia asta pe faţa Oliviei, mai ales atunci când nu credea că o vede cineva. Penelope se încruntă. Oare ce era în neregulă? În seara asta Olivia părea să caute pe cineva. Privirea ei rătăcea prin cameră, dar apoi se opri. Făcu un semn uşor, apoi se întoarse şi se strecură afară din încăpere.

Penelope îşi întinse gâtul, încercând să ghicească cui îi făcuse semn Olivia. În zona aceea era un grup numeros de domni, unii dintre ei teribil de chipeşi şi de libertini. În mintea ei îşi făcu loc o întrebare: oare Olivia avea o aventură? Începu să zâmbească uimită când se gândi la această posibilitate, dar apoi îşi aminti de expresia prietenei ei. Asta o făcu să se încrunte. Sigur că Olivia ar fi arătat mai încântată – chiar dornică – dacă s-ar fi întâlnit cu unul dintre dezmăţaţii aceia chipeşi pentru o tăvăleală. Încă încruntată, îşi urmă prietena şi ieşi din salon.

Casa Gosnold era foarte mare şi spaţioasă, cu o scară lată într-un hol central imens. Penelope o zări pe Olivia în timp ce cobora. Îi luă o veşnicie să se strecoare printre oaspeţii care mai soseau şi urcau în salon. La capăt se întoarse spre stânga, dar asta ducea doar spre scara de serviciu, aşa că traversă holul şi coborî pe coridorul din faţă.

Partea aceasta a casei nu era deschisă pentru oaspeţi. Era liniştită şi mai degrabă slab luminată în colţuri. Penelope ezită, apoi auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se undeva în faţă. Curiozitatea şi o urmă de îngrijorare o împinseră înainte. Trebuia să fie atentă; ultimul lucru pe care îl dorea era să întrerupă o întâlnire

amoroasă, dar imaginaţia ei era capabilă să îi furnizeze multe posibilităţi neplăcute. Poate că o şantaja cineva pe Olivia, o ameninţa sau pur şi simplu o hărţuia.

Se opri la uşă să asculte. Un murmur slab de voci răzbătu prin lemn, vocea mai profundă a unui bărbat şi după o pauză îndelungată o voce feminină. Penelope ciuli urechile. Urmă altă tăcere, apoi un sughiţ... şi apoi un suspin. Făcu ochii mari şi ascultă cu mai multă atenţie, apăsându-şi urechea de lemn.

— Te rog, o auzi pe Olivia spunând. Nu mă obliga să fac asta…

Fără să ezite, Penelope puse mâna pe clanţă şi o apăsă.

Olivia stătea cu faţa la uşă. Bărbatul din spatele ei o cuprinsese cu o mână de talie, iar cu cealaltă de gât, în timp ce îşi apăsa faţa pe umărul ei. Când Penelope deschise uşa, raza neaşteptată de lumină îi făcu prietena să se întoarcă, dar nu înainte ca Penelope să vadă neliniştea de pe chipul ei. Orice îngrijorare că întrerupsese o întâlnire romantică se risipi din mintea ei. Păşi cu îndrăzneală în cameră.

— Olivia, spuse ea jovial. Aici erai! Te-am căutat peste tot.

Olivia se eliberă şi făcu câţiva paşi împleticiţi în faţă. Un moment rămase pe loc, tremurând vizibil, cu mâinile apăsate pe rochie. Stătea cu bărbia în piept, dar nu destul de jos încât să ascundă urma roşie a degetelor de pe gâtul ei.

— Da. Aici sunt.

Bărbatul care o ţinuse pe Olivia îşi ridică încet fruntea şi se uită ţintă la Penelope. Cu un fior de dezgust, îl recunoscu pe Simon, Lord Clary. Era doar un viconte, dar avea relaţii excelente. Soţia lui era fiica unui duce, şi mama lui provenea dintr-o ilustră familie de navigatori. Era considerat de multe doamne un bărbat chipeş: părul negru,

pieptănat peste cap, expunând o frunte înaltă, palidă. Ochi adânci, întunecaţi. Un nas lung şi aristocratic. O gură care părea cioplită în piatră. Era distant, misterios şi avea întotdeauna o expresie care sugera că era uşor plictisit de toată lumea din jur. Unele doamne credeau că era teribil de atrăgător. În sinea ei, Penelope credea că arăta ca Diavolul. Pe ea nu o atrăgea aerul lui întunecat şi periculos. De fapt, era mai degrabă ameninţător.

— Doamna Jennings te căuta, continuă Penelope pe acelaşi ton neatent şi vesel. Admira boneta pe care o purtai deunăzi şi cred că voia să te întrebe de unde ai luat accesoriile.

Totul era o minciună, şi Olivia ştia; niciuna din ele nu cunoştea o doamnă pe care să o cheme Jennings.

Olivia privi spre Clary. Faţa ei era albă ca a unei moarte.

— Mulţumesc, spuse ea, foarte încet.

Clary scoase un sunet ca un mârâit, şi ea se dădu înapoi. Ochii îi scânteiară, şi Penelope realiză că prietena ei nu era mânată de furie sau teamă, ci de ură. Fără niciun alt cuvânt, Olivia făcu stânga împrejur şi alergă pe uşă, apucându-şi fustele.

Penelope se uită după ea uimită. Ce naiba? Făcu un pas după Olivia, dar trebui să se oprească atunci când lordul Clary o prinse de braţ.

— Eşti o fetişcană obraznică, spuse el liniştit.

— Nu sunt o fetişcană, ci o tânără lady, i-o întoarse ea. Şi nu cred că a fost o obrăznicie să vorbesc cu una dintre cele mai dragi prietene ale mele, aşa cum e doamna Townsend.

— Doamna Townsend era angajată într-o conversaţie particulară – pe care ai întrerupt-o.

— Aşa s-a întâmplat? Penelope făcu ochii mari. Dumnezeule, sir, nu am avut nicio idee! Îmi pare teribil de rău.

El se holbă la ea un moment.

— Chiar aşa? murmură el în cele din urmă. Cât de rău?

„Nu atât de rău pe cât îmi pare că mai vorbesc încă cu tine”, se gândi ea.

— Foarte rău. De fapt, sunt aproape înnebunită de ruşine şi regret. Îmi vine să leşin din pricina asta, de fapt – vai de mine, aş putea leşina! Mai bine aş găsi-o pe mama imediat!

Încercă să se smulgă din strânsoarea lui, gândindu-se că era timpul să se retragă.

— Nu am vrea aşa ceva. Lordul Clary trecu pe lângă ea şi închise uşa. Trebuie să te aşezi. Strângându-i braţul cu o mână de fier, o târî de-a lungul camerei spre un fotoliu, o întoarse şi o împinse în el. În timp ce Penelope încerca să îşi recapete respiraţia, el îngenunche în faţa ei şi se sprijini cu mâinile de braţele fotoliului. Ea te-a rugat să o urmezi în camera asta?

— Cine? Doamna Townsend? Penelope se sili să rămână calmă, când, în realitate, ar fi dorit să-i dea una peste ochi şi să fugă. Bineînţeles că nu.

— Hmm. El se aplecă mai aproape. Sosirea dumitale a fost cam… nepotrivită.

— Chiar aşa? Penelope clipi inocent. Se pare că doamna Townsend avea o obligaţie anterioară, totuşi, astfel că discuţia dumneavoastră s-ar fi terminat în curând, nu credeţi?

El se aplecă şi mai tare, până când faţa lui ajunse foarte aproape de a ei. Atât de aproape, că Penelope îi vedea vinişoarele de sub pielea palidă a tâmplelor. Lordul Clary îşi plecă fruntea şi inspiră profund.

— Miroşi delicios, şopti el.

Pentru prima dată, un fior alarmant îi străbătu şira spinării.

— Ce drăguţ din partea dumitale să spui asta!

Parfumul a fost un dar de la tata. Şi mamei îi place foarte mult.

Cumva, menţionarea frecventă şi repetată a părinţilor ei părea necesară, astfel ca el să ştie că nu era lipsită de protecţie. Spre deosebire de Olivia.

— Nu miroşi ca o fetiţă virgină. Îşi trecu degetul de-a lungul panglicii de la baza corsajului. Nici nu acţionezi ca atare.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, spuse ea, fermă, dar liniştită. Nu sunt o fetiţă, ci o tânără lady capabilă să ţipe foarte tare atunci când e atacată.

— Atacată? Un zâmbet lent îi curbă buzele, făcându-l să arate aproape demonic. Nu te-am atins. Dezminţind cuvintele, degetul lui trecu din nou peste panglică, atingându-i pielea din nou.

— Şi ai face bine să nu mă atingi, răspunse ea. Lasă-mă să trec, domnule!

— Nu încă. El atinse uşor broşa fixată pe piept, chiar între sâni. Ai dobândit deja o oarecare reputaţie, domnişoară Weston. Cam îndrăzneaţă, cam scandaloasă, mult prea aventuroasă pentru o tânără decentă… Dar poate că trebuie să te aştepţi la aşa ceva de la o intrigantă obraznică.

Ea se luptă să-şi stăpânească furia.

— Voi trece cu vederea faptul că nu ştii nimic despre reputaţia mea, şi nu voi spune nimic despre cât de respingător e adevăratul dumitale caracter, dacă te dai la o parte şi mă laşi să plec imediat.

— Cine te-ar crede dacă vorbeşti despre mine, oricum? continuă el. Am legături la care tatăl dumitale poate doar să viseze. Dacă dumneata – sau el – mă acuzaţi de ceva, ei bine… El ridică din umeri. Dar prietena dumitale doamna Townsend mi-a promis un lucru în seara asta, şi dumneata nu ai lăsat-o să mi-l ofere. Poate ar trebui să îl iau de la dumneata în schimb.

Penelope nu se mişcă, ci îl privi cu ură îngheţată.

— Nu meriţi nici cel mai mic lucru, nici de la ea, nici de la mine.

El ridică o sprânceană.

— Să merit? Cine spune că trebuie să merit? Dar acum că ai spus-o, poate că ar trebui să înveţi ce se întâmplă cu fetiţele curioase care întrerup întâlnirile.

Şocul produs de faptul că Olivia avusese de fapt o întâlnire cu bărbatul acesta dezgustător fu lăsat rapid la o parte când lordul Clary îi smulse dintr-odată broşa de la rochie. Lanţul de la gât se rupse şi el, spre furia ei.

— Să punem mâna puţin, spuse el, şi îi prinse brutal sânul.

Acţionând după sfatul fratelui ei, Penelope ridică genunchiul chiar între picioarele lordului Clary. Nu reuşi să lovească atât de tare cum îi spusese Jamie, dar după cum se părea fusese destul. Clary înjură şi se lăsă pe spate, destul cât să-şi ridice celălalt genunchi la nivelul pieptului lui şi să-l lovească cu toată puterea. El căzu, şi ea se târî jos de pe scaun. Vocea părea să o fi părăsit; inima îi bătea atât de tare, încât îi tremurau mâinile. Ruşinată, îngrozită, şi furioasă, încercă să se îndrepte spre uşă, doar ca să simtă cum mâna lui îi prindea glezna.

— Târfei îi place să se zgârie şi să facă tumbe, nu? El o trase brusc, făcând-o să cadă pe duşumea atât de tare, încât văzu stele verzi. Pot să joc şi asta.

— Porc dezgustător!

Penelope îl lovi din nou, dar pantofii ei de dans nu avură impactul pe care îl dorea.

Lordul Clary îşi vârî cealaltă mână sub fustele ei, strângându-i genunchiul într-o încleştare dureroasă.

— Dezgustător? Vreau ceea ce vrea orice bărbat. Dacă eşti singura femeie din zonă care-mi poate oferi…

— Tata o să te omoare!

Penelope se răsuci, dar el o ţinea bine. Fâţâiala aceea

îi ridicase fustele, aşa că lordul Clary îşi întinse mâna mai sus, dându-i la o parte jupoanele şi descoperindu-i picioarele.

— Nu dau doi bani pe tatăl tău, murmură atacatorul – fiindcă Penelope îşi dădu seama rapid că asta era. Nici de fratele tău blestemat, nici de veri.

— Dar pe mine? Vocea răsună în încăpere, de un calm mortal şi rece ca gheaţa. Penelope privi în sus printre şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă, şi inima îi zvâcni. Benedict Lennox, Lord Atherton, stătea în prag, foarte înalt, întunecat şi furios. Sau aşa părea din locul de unde se afla, răşchirată pe duşumea.

— Am spus, pe mine dai doi bani? repetă el când nu auzi niciun răspuns. Păşi în cameră şi închise uşa în urma lui, cu un zgomot distinct. Ridică-te, Clary!

Lordul Clary îi adresă lui Penelope o ultimă privire diabolică înainte de a o da la o parte şi de a se ridica în picioare. Penelope se târî la adăpost în spatele fotoliului, şi privi cu recunoştinţă mută spre Atherton, unul dintre ultimii oameni din lume despre care ar fi putut spune că îl simpatiza, cum înainta spre Clary. Pentru o clipă, privirea lui alunecă asupra ei.

— Eşti rănită, domnişoară Weston?

Fără să rostească o vorbă, ea clătină din cap. Nu era adevărat. Avea vânătăi pe genunchi şi probabil că nu va putea să doarmă nopţi la rând, amintindu-şi de atingerile scârboase ale lui Clary şi de intenţiile lui. Dar gândul la ce-ar fi putut păţi peste doar câteva minute o lăsa mută de uşurare.

— Bine. Atherton se întoarse iar spre Clary, care îşi îndrepta jacheta şi părea furios. Ieşi din casa asta!

Buzele lui Clary se curbară.

— Poartă-te cuviincios, tinere!

Atherton începu să-şi descheie tunica.

— Poţi să-mi spui Atherton, deşi aş prefera să nu-mi

vorbeşti deloc. Ieşi din casa asta sau te distrug.

Clary râse.

— Cum? Insinuând că am o legătură cu ea? Încearcă. Nu voi ezita să spun oricui că ea a venit aici dornică de o mică aventură. Nimeni altcineva din oraş nu o va vrea, cu toate milioanele mânjite de cărbune ale tatălui ei.

Penelope simţea în piept un ghem de furie arzătoare. La ce naiba se gândise Olivia când îşi dăduse întâlnire cu un asemenea om? Dacă ea nu ar fi urmărit-o, în locul ei ar fi fost acum Olivia, învineţită şi cel mai probabil mult mai rău. Clary era furios fiindcă fusese întrerupt, dar nu ar fi tratat-o mai blând pe Olivia, din câte văzuse Penelope.

— Încearcă! Atherton îşi îndreptă umerii. Dar nu ţi-aş recomanda-o. O să le spun că te gândeai la ceva mai mult decât un simplu viol.

— Eu nu am violat-o. Ochii lui Clary scânteiară când se întoarse cu faţa spre Penelope din nou. Nimeni nu te va crede.

— Dar dacă eu spun că ai încercat să mă forţezi pe mine… Atherton se opri la timp, iar Clary se făcu alb ca varul din pricina şocului. O să-ţi explic de ce am făcut asta. Şi, înainte să poată reacţiona celălalt, lordul Atherton îl pocni în stomac nu o dată, ci de două ori.

Probabil că pumnul vicontelui avea mult mai multă forţă decât genunchiul lui Penelope. Lordul Clary căzu în genunchi, înverzindu-se şi gâfâind după aer. Atherton îl prinse de lavalieră şi îl trase în sus, silindu-l să ridice capul de parcă ar fi fost spânzurat.

— Pleacă sau încearcă-ţi norocul, spuse Atherton pe acelaşi ton egal.

Din spatele fotoliului, de unde era ghemuită, Penelope văzu că norocul lui Clary nu părea prea promiţător. Lordul Atherton se aplecase asupra lui de parcă ar fi fost îngerul Morţii, cu pumnii încă strânşi. Ea privi spre el, cu o undă de veneraţie. Era uimitor că venise să o salveze, mai ales într-

un mod atât de galant şi de primitiv. Era aproape destul ca să o facă să uite că nu îl plăcea şi să observe în schimb cât de puternic, de înalt şi de chipeş era…

Închise ochii şi se întoarse cu spatele, şoptind încet un cuvânt necuviincios. Nu voia să observe cât de înalt, de puternic şi de chipeş era. Aşa era de când îl întâlnise, şi se dovedise rapid nedemn de admiraţie. Se considera încă o proastă fiindcă fusese atât de vrăjită de înfăţişarea şi de farmecul lui. Slavă Domnului că sora ei nu se măritase cu el! Slavă Domnului că nimeni nu ştia că primele ei sentimente faţă de el fuseseră atât de diferite de neplăcerea pe care o simţea acum… în cea mai mare parte a timpului.

Îşi ţinu ochii plecaţi în timp ce lordul Clary sâsâia o înjurătură înainte de a se ridica în picioare. După sunetele de încăierare care se auziră, îşi dădu seama că Atherton nu îi uşurase această operaţiune, dar apoi se auziră nişte paşi care se îndepărtau. Penelope privi în sus exact la timp ca să primească o ultimă privire înveninată din partea lui Clary înainte ca acesta să iasă din încăpere, lăsând-o singură cu Atherton.

Capitolul 7

Un moment, tăcerea fu copleşitoare.

— Eşti sigură că nu te-a rănit? întrebă din nou vicontele.

Penelope tresări.

— Eu nu mint!

El o privi curios, întrebându-se fără îndoială de ce se răstea la el când tocmai o salvase de la maltratare.

— Nu am spus asta, o asigură el şi îi întinse mâna.

De data asta Penelope roşi, ruşinată de ea însăşi.

— Îmi pare rău, murmură în timp ce se ridica, folosind scaunul ca să se sprijine şi refuzându-i mâna. Nu pot să cred că a...

Un şuvoi neaşteptat de lacrimi o luă prin surprindere. Îşi şterse ochii, îngrozită.

— Stai jos! Fără să aştepte un răspuns, Atherton o împinse pe fotoliu şi îngenunche. Ce ţi-a făcut?

Privirea lui o scrută, observând corsajul sfâşiat şi părul în dezordine.

— M-a înşfăcat şi mi-a smuls broşa. M-a aşezat cu forţa pe scaunul acesta şi nu a vrut să mă lase să plec. Încercă să îşi ridice părul de pe faţă, dar acesta cădea înapoi mereu. Mâinile începură să-i tremure atât de tare, încât abia le mai simţea. Eu am încercat să fug, dar el m-a prins de picior şi apoi... apoi...

I se puse un nod în gât amintindu-şi degetele brutale ale lui Clary, strângându-i genunchiul.

Ochii lui Atherton se întunecară. Scoase o batistă din buzunar şi i-o oferi fără niciun comentariu.

— De ce erai aici cu el?

Penelope îşi şterse ochii cu batista, folosind-o ca pe un scut împotriva privirii lui cercetătoare.

— Din întâmplare. Nu am intenţionat să mă întâlnesc cu el, dacă asta sugerezi.

— Poţi să fii sigură că te consider mai inteligentă de atât. Se uită la ea, în timp ce Penelope căsca gura, uimită. Te-a rănit la picior? Ea încercă să mişte piciorul, dar se opri când simţi durerea ca un cuţit. Vicontele o auzi ţinându-şi respiraţia. Pot să mă uit la os, să văd dacă e rupt?

Penelope ar fi vrut să spună că nu, dar glezna o durea atât de tare, încât îi dădură lacrimile. Încuviinţă.

Benedict nu se uită la ea când îi luă piciorul în mâini. Penelope simţi o uşoară ameţeală în timp ce el dădea la o parte volanul rochiei şi îşi trecea palma caldă peste pielea ei. Pentru un moment plin de riscuri, îşi imagină că mâna lui

avea să se strecoare tot mai sus, nu crudă ca mâna lui Clary, ci blândă – seducătoare, îşi abătu privirea de la capul lui întunecat, spunându-şi că era o uşurare că degetele lui lunecaseră înapoi spre gleznă, apăsând uşor şi împingând osul. Atingerea lui deveni mai uşoară când o auzi scâncind.

— Nu cred că e rupt, dar ai face mai bine să te odihneşti câteva zile.

— Îţi mulţumesc. Ar fi trebuit să-şi tragă piciorul din mâna lui, dar dintr-o pricină oarecare nu o făcu.

— Şi ciorapul e sfâşiat. El îşi ridică ochii. Erau albaştri, cea mai întunecată nuanţă de albastru pe care o văzuse vreodată. Ce l-a stârnit pe lordul Clary?

— Firea lui perversă, şopti ea.

— Fără îndoială. Dar nu am auzit niciodată vreun zvon despre el; mi se pare greu de crezut că obişnuieşte să atace domnişoarele la baluri, mai ales atunci când acestea se luptă şi încearcă să fugă.

Penelope îşi muşcă buzele în timp ce el o studia, cu ochii lui albaştri prea pătrunzători şi cercetători. Ce i-ai spus? Părea pus pe răzbunare când a plecat.

— L-ai pocnit.

— În apărarea ta.

Penelope privi în altă parte, auzind acest adevăr tăios.

— Nu pot să spun.

El îi lăsă piciorul şi se aşeză.

— Te rog să nu crezi că nu sunt recunoscătoare, adăugă ea într-un suflet. Sunt… extrem de recunoscătoare. Dar nu pot să-ţi spun de ce era Clary furios pe mine. Refuză să menţioneze numele Oliviei în legătură cu cel al lui Clary, şi, ca să fie sinceră, oricum nu prea ştia mare lucru. Încă.

— Atunci îţi sugerez să ai grijă cu el, oftă Atherton. Să o caut pe mama dumitale?

— Nu! exclamă ea. Nu, sunt… sunt foarte bine.

Penelope s-ar fi bucurat de tovărăşia mamei ei, dar nu voia să-i explice cum ajunsese în halul acela.

— Arăţi de parcă ai fi fost la vânătoare de vulpi şi te-ar fi prins furtuna, spuse el fără menajamente. Părul ţi-a căzut de tot.

Dintr-un motiv oarecare, ea simţi că roşeşte. Spera că el nu observase.

— Ce galant din partea ta să observi asta! Se întinse şi începu să-şi caute agrafele pe pipăite, dorind în mod iraţional ca el să plece şi, în acelaşi timp, să nu o lase singură. Era atât de ciudat şi de necuviincios ca lordul Atherton să stea în genunchi în faţa ei, uitându-se cu o asemenea îngrijorare.

Atherton o scrută un moment. Penelope îi simţi privirea, în timp ce îşi ţinea faţa plecată şi se lupta cu părul. Jumătate din el ieşise din agrafe, în timp ce jumătatea cealaltă era încâlcită. Degetele îi tremurau, iar apropierea lui nu o ajuta.

— Stai, zise el în cele din urmă. Îl încâlceşti mai rău. Şi, fără să-i ceară voie, îi pieptănă părul cu degetele, dându-i mâinile la o parte.

Penelope rămase foarte liniştită. Îşi încleştă pumnii în poală şi se uită fix la mâinile ei, de parcă ar fi putut s-o ajute să ignore atingerea mâinilor lui care îi pieptănau părul, scoţând agrafele una după alta, aproape ca un soţ sau ca un amant. În mintea ei se socoti o proastă fără seamăn fiindcă nu se ridica brusc, ca să-i mulţumească frumos înainte de a ieşi din cameră, ca o femeie încrezătoare şi sofisticată, care nu reacţiona la atingerea lui. În schimb, se hotărî să-l evite tot restul vieţii şi murmură din nou:

— Îţi mulţumesc că ai venit în ajutorul meu.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Pari surprinsă că am făcut-o.

O şuviţă grea de păr se eliberă, căzându-i peste faţă. Penelope speră că îi ascundea roşeaţa vinovată.

— Nu prea mă aşteptam din partea ta.

— Oh! De ce?

Uimită, ea ridică fruntea, întâlnindu-i privirea în timp ce restul părului îi cădea pe spate. El se dădu un pic înapoi şi îi întinse o mână de agrafe.

— Nu mă placi, nu-i aşa?

Întrebarea aceasta fu la fel de înviorătoare ca o palmă. Penelope se îndreptă în scaun şi luă agrafele.

— Nu fi ridicol, milord! Îşi strânse părul şi îl răsuci într-un coc simplu. Ce te-a făcut să crezi asta? Cu fiecare agrafă pe care o înfigea în păr, începea să-şi revină în sfârşit. Îţi mulţumesc din nou pentru ajutorul tău nepreţuit.

Îi făcuse acest serviciu – un serviciu uriaş, recunoştea pe deplin acest lucru – care dovedea că avea un oarecare simţ al decenţei şi al cavalerismului, dar nimic mai mult. Îi era recunoscătoare, mai ales fiindcă îl pocnise pe lordul Clary, dar avea să păstreze distanţa.

— A fost o onoare pentru mine, spuse el sec. Presupun că asta e a ta?

Ridică broşa pe care i-o smulsese Clary de la rochie, cu o bucăţică de panglică atârnând din închizătoare.

— Da. Penelope se uită în jos la rochia ei distrusă, cutremurându-se din nou când îşi aminti de atingerea scârboasă a lui Clary. Apăsă locul acela cu mâna, de parcă ar fi vrut să îi şteargă atingerea. Mi-a sfâşiat rochia.

— Într-adevăr. În vocea lui Atherton se simţi o notă ciudată. Penelope îşi ridică privirea. Clary nu sfâşiase corsajul, numai volanul de dantelă de la gât, şi totuşi… Lordul Atherton se zgâia la pieptul ei. Şi pe faţa lui nu exista nicio urmă de dezgust. Semăna foarte mult cu felul în care se uitase la ea în cealaltă seară, când încercase să o pună la locul ei spunându-i că un bărbat trebuie să preţuiască toate farmecele unei femei…

Din partea cealaltă a camerei se auzi un zgomot. Întru câtva deconcertată de interesul de pe faţa lui Atherton, Penelope nu îl identifică la început. Însă vicontele se

întoarse şi se ridică în picioare într-o clipă.

— Da? se răsti el.

— Aici erai, domnule! strigă doamna Lockwood. Te-am căutat pretutindeni… Se opri dintr-odată.

Penelope rămase în fotoliu, încremenită, temându-se să se mişte. Îşi putea imagina mult prea limpede ce vedea doamna Lockwood: bărbatul care îi curta fiica aplecându-se plin de solicitudine peste o femeie despletită. Se rugă cu frenezie ca întunericul din cameră să nu permită nimănui să o recunoască.

— Ce doreaţi de la mine?

Atherton părea singurul din cameră care îşi păstrase calmul. Păşise exact în faţa lui Penelope, ca să o ascundă de vederea doamnei Lockwood.

Dar nu, se vedea destul de mult.

— Tu! gâfâi doamna Lockwood. Tu… dezmăţată ticăloasă şi neruşinată! Fiecare cuvânt era tot mai puternic şi mai indignat.

Penelope bătu în retragere. Sperând cu disperare că totul era doar un coşmar, se uita la lordul Atherton, care stătea încă în faţa ei, protejând-o. Mama lui Frances stătea în prag, vizibilă în lumina care venea de pe culoar. Fiecare linie a siluetei şi a expresiei ei încordate era impregnată de şoc şi furie.

— De ce mă căutaţi, doamnă Lockwood? întrebă din nou Atherton, cu o voce puţin mai rece.

Asta păru s-o scoată din muţenie pe femeia aceea. Scutură pe cineva care se afla lângă ea şi arătă cu un deget acuzator în direcţia lui Penelope.

— Vezi, Frances, exclamă ea, ce proastă ai fost? Ţi-am spus că fata asta nu-ţi făcea niciun bine, împuindu-ţi capul cu prostii. Vezi acum că aveam dreptate?

Cu profundă ruşine, Penelope întâlni privirea uimită a lui Frances. Fata părea că plânsese; lacrimile îi străluceau încă pe obraji. Acum stătea privind-o cu gura căscată şi, de

parcă nu şi-ar fi putut crede ochilor, şopti:

— Domnişoară Weston?

— Nu e ceea ce pare! izbucni Penelope. Împinsă în cele din urmă să acţioneze, se târî de pe scaun şi traversă camera, îndepărtându-se cât de mult de viconte. Frances, te rog să nu te grăbeşti…

— Să te grăbeşti! Doamna Lockwood părea să tremure de indignare. Frances, nu fi proastă! Vezi acum că plănuia să îţi rupă logodna cu lordul Atherton din cauză că îl voia pentru ea?

— Nu, bolborosi Penelope. Dumnezeule mare – dintre toate lucrurile să fie acuzată tocmai de asta! E o minciună! Nu aş face niciodată aşa ceva!

Atherton traversă camera din două salturi.

— Ce doriţi, doamnă? interveni el. Chiar în seara asta, fiica dumneavoastră mi-a spus că nu voia să mă mai vadă niciodată, aşa că bănuiesc că s-a întâmplat ceva teribil de urgent ca să mă căutaţi.

— Am adus-o ca să vă ceară scuze pentru asta, dar acum văd că am greşit când am făcut-o să se răzgândească. Privirea ei se îndreptă spre Penelope, plină de dispreţ. Înţeleg *perfect* acum de ce v-a dat răspunsul pe care vi l-a dat. Probabil că a văzut ceea ce eu nu am văzut: cât de necredincios sunteţi!

— Acesta nu a fost motivul pe care mi l-a oferit înainte.

Benedict privi aspru spre Frances, care se albi.

— Cu toate acestea… Doamna Lockwood îşi zgâlţâi fiica. Nu bănuia o asemenea intervenţie şi trădare din partea domnişoarei Weston, care pretindea că îi este prietenă.

Penelope ar fi vrut să o scuture bine pe femeia aceea. Clătină din cap spre Frances, implorând înţelegere – sigur că Frances ştia că nu era adevărat –, dar era prea târziu. Frances se smulse din strânsoarea mamei ei, cu trădarea

întipărită pe faţă.

— Nu, mamă. Privi spre Penelope. Nu cred că domnişoara Weston plănuia să pună mâna pe lordul Atherton. Ea îl urăşte.

Oh, Doamne! Vicontele se întoarse spre ea, cu o sprânceană uşor ridicată. Penelope se făcu roşie ca focul. Chiar dacă era de ajutor pentru cazul ei, ar fi vrut ca Frances să nu fi spus asta, nu după ce Atherton se purtase cu ea atât de eroic. Îşi umezi buzele şi îi evită privirea, rugându-se să poată ieşi cu bine din încurcătura asta, aşa cum ar fi făcut Abigail.

— E o neînţelegere teribilă. Eu am căzut pe scări, vedeţi, şi mi-am stricat pieptănătura şi îmbrăcămintea, şi lordul Atherton a dat peste mine din întâmplare şi a fost atât de amabil să mă aducă în camera asta ca să mă aranjez. Nu e nimic altceva, cu adevărat...

Vocea i se stinse în timp ce Frances se uita cercetător la părul desfăcut, la rochia sfâşiată şi la piciorul ei gol. Penelope închise gura, umilită. Combinate cu starea similară a lui Atherton – părul ciufulit şi căzut pe frunte, jacheta descheiată – aparenţele erau foarte, foarte nefavorabile.

— Nu. Acum vocea lui Frances suna rănită şi acuzatoare. Nu cred că nu înţeleg, nu mai cred asta. Tot timpul el doar a pretins că mă curta pe mine, dar nu m-a vrut niciodată cu adevărat – te voia pe tine.

Doamna Lockwood înghiţi cu zgomot. Ochii lui Penelope ieşiră din orbite.

— *Atherton?* Era absurd – atât de absurd, încât izbucni într-un hohot isteric de râs. E ridicol!

— Vorbea întotdeauna despre tine, continuă Frances cu amărăciune. „Domnişoara Weston ţi-a spus asta?” „Ce-a spus domnişoara Weston?” „Pot să dansez cu domnişoara Weston?”

— E adevărat, domnule? întrebă doamna Lockwood,

cu faţa aproape purpurie.

— Bineînţeles că nu este! Penelope se întoarse spre viconte, cuprinsă de panică. Spune-le! Pentru numele lui Dumnezeu, ai cerut-o pe Frances în căsătorie…

— Şi am fost trimis rapid la naiba, replică el.

Benedict nu îşi luase privirea de la ea de când lui Frances îi scăpase că Penelope îl ura – bineînţeles, ar fi trebuit să ştie să-şi ţină gura când se afla în preajma lui Frances – şi asta începea să o scoată din fire. De ce nu protesta? Mai mult ca sigur că nu voia să se însoare cu ea! Voia să se însoare cu Frances, dar stătea acolo privind coşmarul care se dezlănţuise cu o expresie curioasă, aproape meditativă.

Şi apoi lucrurile se înrăutăţiră. Cu două pete de culoare arzându-i în obraji, Frances Lockwood se îndreptă de spate.

— Te-am refuzat fiindcă nu erai îndrăgostit de mine. Nu faci nimic din ce ar face un bărbat îndrăgostit. Îndreptă un deget acuzator spre Penelope. Eşti îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— Nu fi idioată, i-o întoarse Penelope înainte de a se putea gândi mai bine.

Frances păli, apoi se înroşi violent.

— Asta e ceea ce crezi despre mine. Să-mi spui că îl urăşti pe lordul Atherton şi apoi să te strecori afară cu el, cu primul prilej!

Doamna Lockwood îşi cuprinse fiica în braţe şi îi adresă o privire veninoasă lordului Atherton.

— Ei bine! Trebuie să spun că acum înţeleg acţiunile fiicei mele! Privirea ei se îndreptă spre Penelope. Cât despre dumneata, domnişoară, am ştiut tot timpul că erai o influenţă proastă. Neamul prost se dă pe faţă întotdeauna până la urmă, spun eu, şi în cazul acesta e sigur că aşa s-a întâmplat.

— Vă înşelaţi, mai spuse Penelope o dată, fără rost.

Nu e ceea ce pare... Privi spre lordul Atherton, dorind să facă ceva şi să oprească situaţia asta, dar el ridică doar uşor din umeri, de parcă nu ar fi ştiut nici el ce să zică.

De data aceasta privirea doamnei Lockwood arăta o oarecare milă.

— Nu te gândeşti niciodată că regulile ţi se aplică şi dumitale, nu-i aşa, domnişoară? Ei bine, te asigur că ţi se aplică. O luă pe fiica ei de braţ. Vino, Frances! Hai să căutăm o companie mai onorabilă!

Penelope se uită după ele, amorţită. Era terminată. Ruinată. Familia Lockwood avea să o ruineze din duşmănie – oh, de ce nu îşi ţinuse gura în ziua aceea? Frances rupsese logodna cu lordul Atherton, şi mama ei considera că totul se întâmplase din cauza lui Penelope. De parcă *ea* ar fi împins-o pe Frances să îi spună lui să se ducă la naiba. Cerule mare, chiar spusese Frances asta? Clătină din cap, cu gândurile încă încâlcite.

Încet, se întoarse spre Atherton. Şi el se uita spre uşă, deşi cu o expresie mai distantă, de parcă ar fi fost pierdut în propriile gânduri. Tot ce mai rămăsese din bunăvoinţa pe care o simţise Penelope faţă de el se risipi. Ce mai salvare eroică! Trebuia doar să-i spună câteva cuvinte liniştitoare lui Frances sau să scoată câteva exclamaţii exagerate referitoare la glezna lui Penelope, şi atenţia doamnei Lockwood ar fi fost distrasă. În loc să stea acolo arătând ciufulit, frumos şi vinovat – toate astea o făcură pe Penelope să îl urască din nou. Mai rău, se întoarse spre oglinda de pe peretele din spatele lor şi începu să se încheie la haină, exact ca un bărbat după o întâlnire ilicită, scandaloasă.

— De ce nu ai oprit asta? întrebă ea.

El ridică o sprânceană, fără să-şi ia privirea de la imaginea din oglindă.

— Cum?

— Luând-o pe Frances în braţe şi făcând dragoste cu

ea!

— Asta trebuia să fi făcut?

Penelope roşi auzindu-i tonul sec.

— Nu avea cum să strice!

— Nu? El se întoarse pe călcâie şi păşi spre Penelope până când ea se dădu înapoi, alarmată. Dacă aş fi luat-o pe Frances în braţe şi aş fi făcut dragoste cu ea, cum ai sugerat cu atâta delicateţe, mama ei ar fi insistat să mă însor cu ea. Şi după cum ştii deja – tonul lui se aspri –, ea mi-a refuzat categoric propunerea.

Asta ghicise şi ea.

— Dar dacă ai cerut-o, înseamnă că voiai să te căsătoreşti cu ea, încercă ea să argumenteze.

— Nu mai vreau. Trase de capătul lavalierei şi începu să o lege din nou.

Asta era uşor de înţeles. Penelope trecu la următoarea problemă presantă. Plănuia să pretindă că Frances nu spusese nimic despre dragostea lui Atherton faţă de ea, fiindcă era o prostie de neînchipuit.

— Dar acum doamna Lockwood crede că am avut o… o… o întâlnire!

Privirea lui îi măsură silueta o singură dată, dar fu destul ca să simtă cum o furnica pielea, arzând-o.

— Preferai să te fi văzut cu lordul Clary?

Ea se cutremură când auzi numele, şi se cuprinse cu braţele, fiindcă îi trecuse un fior rece prin şira spinării.

— *Nu.*

El termină cu lavaliera şi îşi încheie ultimii nasturi de la haină, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Atunci îţi sugerez să îţi aranjezi ţinuta şi să îţi continui seara, aşa cum intenţionez şi eu. Din nou, ochii îi fugiră în jos. Eşti sigură că nu vrei să trimit după mama ta?

Penelope îl privi cu uimire. Voia să se ducă înapoi la petrecere şi să zâmbească şi să danseze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Eşti nebun? întrebă ea cu o voce gâtuită. O să bârfească… o să spună poveşti…

— Mă îndoiesc.

Penelope se înfurie. O salvase de la o soartă teribilă, adevărat, dar apoi nu făcuse nimic ca să o salveze de alt scandal, posibil chiar mai rău. Înainte de a se putea opri, mâna ei se ridică spre faţa lui.

El o prinse de încheietură chiar înainte de a-l pălmui. Oprită dintr-odată, se clătină spre el, apoi se lăsă peste el, în timp ce glezna ei lovită ceda. Braţul lui o cuprinse de mijloc, susţinând-o, şi Penelope îngheţă. Pentru moment îngheţară amândoi; de fapt, ochii ei larg deschişi nu se mai putură desprinde de privirea lui rece ca oţelul.

— Nu, spuse el liniştit, apăsându-i uşor mâna ridicată. Poate că vom avea nevoie unul de celălalt.

I se puse un nod în stomac. Trupul lui era înalt şi dur, dar atât de puternic. Mirosul săpunului cu care se bărbierise o făcea să-şi piardă capul, fiindcă obrazul lui proaspăt ras era atât de aproape de ea încât îi putea vedea orice linie a gurii lui ferme, senzuale. Penelope se luptă cu căldura care i se împrăştia în vene; atracţia faţă de el era o slăbiciune fatală, dar refuza să îi cedeze.

Se sprijini de pieptul lui şi se îndreptă, fără să-i mai pese de cum arătau părul sau rochia ei.

— Trebuie să stăm departe unul de celălalt, spuse ea, urându-şi vocea, fiindcă era tremurătoare şi întretăiată. Trebuie să-i dăm timp să se gândească din nou – să realizeze că totul a fost o neînţelegere sau poate să găsească pur şi simplu alt pretendent şi să nu-i mai pese de noi…

— Chiar mă urăşti? o întrerupse el.

Ea roşi din nou.

— Tu chiar ai fost îndrăgostit de mine tot timpul?

Niciunul din ei nu mai spuse nimic.

— Vezi? spuse ea înverşunată. Am fost amândoi teribil

de prost înţeleşi. Îţi mulţumesc că m-ai salvat de lordul Clary, dar te implor: nu-mi mai vorbi, nu mă mai căuta, nu mai face nimic care ar putea întoarce pe vreunul dintre prietenii mei împotriva mea… Vocea ei se frânse când ajunse la ultimele cuvinte. La revedere, domnule. Cu capul sus, îşi găsi pantoful pierdut şi ieşi şchiopătând pe uşă, sperând cu disperare că glezna scrântită era lucrul cel mai rău care i se întâmplase în seara aceea.

*

Benedict o privi plecând. Nu era chiar sigur de ceea ce făcuse, dar era al naibii de sigur că nu avea să se mai întoarcă la recepţie acum. Când consideră că Penelope avusese destul timp ca să scape, ieşi în hol şi trimise un servitor după lucrurile lui.

Pe de o parte, acţiunile lui fuseseră perfect justificate. Nu era chiar demn de admiraţie să o urmărească pe Penelope ca să se certe cu ea din pricină că o condusese pe Frances la sminteală, dar când o găsise luptându-se pe duşumea cu lordul Clary, prima intenţie cedase în faţa îndemnului de a interveni; care gentleman nu ar fi făcut la fel? Şi rămăsese ca să se asigure că nu era rănită, fiindcă era o tânără lady, foarte apropiată ca vârstă de sora lui mai mică, şi, dacă Samantha ar fi ajuns vreodată într-o asemenea poziţie, spera că avea să facă cineva acelaşi lucru pentru ea.

Dar apoi…

Ar fi trebuit să o caute imediat pe mama ei, indiferent de ce spunea ea. Nu ar fi trebuit să îi atingă părul, chiar dacă făcuse şi asta din dorinţa de a o ajuta. Mâinile ei tremurătoare contraziceau afirmaţia că se simţea bine; îi admira tăria, dar nu şi abilitatea de a minţi. Dar fusese o greşeală fiindcă se apropiase prea mult de ea. Cu mâinile încurcate în părul ei mătăsos, avusese o viziune prea intimă

a îmbujorării ei, a pulsului care îi bătea rapid la baza gâtului şi a umflăturii pârguite pe care o făceau sânii ei deasupra corsajului sfâşiat. Şi la fel ca în noaptea trecută, îşi dăduse seama cu uimire că Penelope Weston era o tânără frumoasă.

Un moment, se gândi la sugestia ei smintită de a o lua în braţe pe Frances şi de a o săruta, ca să distragă atenţia ambelor doamne Lockwood. Poate că ar fi funcţionat… cu excepţia faptului că nu mai voia să se însoare. Cândva între izbucnirea ei pasionată şi momentul acela ciudat şi plin de riscuri în care Penelope privise în sus spre el, cu faţa strălucind de bucurie şi recunoştinţă, din locul de pe duşumea în care o ţinuse Clary, interesul lui Benedict de a se căsători cu Frances Lockwood dispăruse. Altfel i-ar fi explicat imediat doamnei Lockwood că nu *el* era de vină pentru rochia sfâşiată a lui Penelope, pentru părul ei ciufulit şi pentru pantoful pierdut. Ar fi putut susţine povestea ei greu de crezut despre căderea pe scări, în care el era doar un domn manierat care trecuse pe lângă ea din întâmplare.

În schimb, nu făcuse nimic din toate astea.

Benedict se căută în buzunar. Broşa era un agat oval mărginit de perle, palide şi perfecte în lumina slabă. Închizătoarea mai avea încă o bucăţică de panglică – o panglică fină, scumpă. Din raportul pe care i-l oferise Bannister în cealaltă seară, ştia că fiecare din fetele Weston avea o dotă de aproape patruzeci de mii de lire. Era mai mult decât dota oricărei moştenitoare pe care o întâlnise în timpul celor două sezoane şi de două ori mai mare decât cea a lui Frances Lockwood. Dota aceasta, împreună cu înfăţişarea strălucitoare şi cu inteligenţa ascuţită a lui Penelope reprezentau o tentaţie considerabilă. Când era în toane bune, Penelope era exuberantă şi amuzantă, cu o inteligenţă sclipitoare; era loială şi neînfricată în devotamentul faţă de cei dragi ei. Cu părul despletit şi îmbujorată, era o seducătoare înnăscută, şi toate cuvintele

ei care lăudau pasiunea îi veniră în gând, sugerându-i tot felul de păcate.

Pe de altă parte, ea îl ura. Nu aveai cum să te înşeli asupra acestui lucru văzând roşeaţa vinovată care îi cuprinsese faţa când Frances se scăpase şi dezvăluise acest lucru.

Vârî broşa înapoi în buzunar în timp ce servitorul se întorcea cu pălăria şi mănuşile lui. Tatălui său îi plăcea să spună că era în avantajul tău să stai jos şi să te gândeşti la oportunităţile care se iveau în urma unui scandal. Chiar dacă nu îi plăcea s-o recunoască, poate că de data asta tatăl lui avea dreptate.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţa, Penelope se trezi cu glezna roşie şi dureroasă, dar în loc să protesteze şi să spună că era bine, o lăsă pe mama ei să o cocoloşească. Întâlnirea cu lordul Clary o înspăimântase de-a binelea, şi scena care urmase cu Frances şi lordul Atherton nu o ajutase prea mult.

Nu îi spuse mamei ei despre niciuna din ele. Dacă i-ar fi povestit mamei despre lordul Clary, ar fi trebuit să-i explice de ce rămăsese singură cu el. Dacă făcea asta, mama ar fi trimis imediat după Olivia şi ar fi interogat-o, şi, dacă Olivia ar fi recunoscut că avea o aventură cu el, era foarte posibil ca mama să îi interzică lui Penelope să o mai vadă pe Olivia. Penelope era hotărâtă să îşi apere prietena – care, evident, fusese foarte nefericită din pricina acestei întâlniri, în cazul în care chiar fusese o întâlnire – şi voia neapărat să ştie de ce vorbea Olivia cu un asemenea bărbat, şi de ce ajunsese să se strecoare afară din sala de bal pentru a se întâlni cu el. Şi dacă ar fi încercat să o

avertizeze pe mama ei despre ce ar fi putut spune doamna Lockwood sau Frances, ar fi trebuit să-i şi explice cum se ajunsese la aşa ceva, iar asta ar fi însemnat să-i relateze despre Clary. În concluzie, Penelope nu vedea cum *i-ar fi putut* spune ceva mamei ei.

Aşa că îl lăsă pe doctor să îi examineze glezna, încuviinţând cu supunere când acesta decretase că era uşor scrântită şi că avea nevoie de odihnă. După cum spusese lordul Atherton, nu era ruptă, chiar dacă durea ca naiba. Mama îl conduse pe doctor, după ce primi instrucţiuni pentru cataplasme şi împachetări, şi apoi veni şi se aşeză la căpătâiul lui Penelope.

— Ce seară! remarcă ea.

— Nu cea mai bună, murmură Penelope.

Mama o studie.

— Doar din cauză că ai alunecat pe scări?

Penelope îşi făcu de lucru cu rochia. Le spusese părinţilor că alunecase pe scări ca să explice înfăţişarea ei ciufulită, dar bănuia că mama ei nu se lăsase păcălită.

— Nu m-am bucurat de petrecere nici înainte.

Mama ei îi strânse mâna.

— Lucrurile nu sunt la fel de la nunta lui Abby, nu-i aşa?

— Nu, deloc, murmură Penelope.

Dacă Abigail ar fi fost acolo seara trecută, Penelope ar fi rămas în sala de bal bârfind cu ea, şi niciunul din cele două coşmaruri nu s-ar fi întâmplat.

— Ştiam că pentru tine avea să fie cel mai greu, continuă mama. Aţi fost atât de apropiate, încă din momentul în care se uita pe furiş în leagănul tău şi cerea să se joace cu tine.

Ea zâmbi, cu inima împărţită.

— Sunt foarte fericită pentru ea.

Mama zâmbi.

— Şi eu. Dar mi-e şi dor de ea. Se aplecă şi o sărută

pe Penelope pe frunte. Aşa cum o să-mi fie dor de tine, când o să te hotărăşti să te aşezi la casa ta, cum a făcut Abigail.

— Ea a întâlnit bărbatul perfect, protestă Penelope. Bărbatul visurilor ei! Vorbeşti de parcă ea ar fi hotărât că era timpul, şi soţul perfect stătea la uşă, aşteptând-o.

— Ştiu foarte bine că nu se întâmplă aşa, spuse mama crispată. Tata încă bombăneşte din când în când din pricina asta. Încearcă să faci lucrurile mai uşoare pentru el când te vei îndrăgosti, Penelope.

— Eu nu am încercat niciodată să fac lucrurile să fie dificile.

— Atunci se întâmplă aşa, de la sine? Mama se ridică. Sunt sigură că va veni şi te va tachina fiindcă ai ajuns invalidă. Pot să-ţi aduc altceva ca să treacă mai uşor timpul?

Penelope clătină din cap, şi mama ei ieşi. Ea se lăsă pe perne, uitându-se în tavan câteva clipe. Făcea ea oare lucrurile să fie dificile? Sigur că nu se întâmpla cu voia ei. Dezastrul din seara trecută fusese un simplu accident.

Totuşi, nu avea de ce să se îngrijoreze dacă doamna Lockwood şi-ar fi putut ţine gura. Spera că avea să se răzgândească, odată ce trecea fierbinţeala şocului şi a jignirii, şi să decidă că era mai bine să nu spună nimic. Nu conta cât de surescitată era Frances din fire, dacă ar fi spus la toată lumea, ar fi fost o găgăuţă. Să afirme că lordul Atherton o curta, dar voia de fapt pe altcineva. Cel mai bine ar fi fost dacă Atherton şi Frances s-ar fi împăcat cumva şi s-ar fi logodit, dar asta părea foarte improbabil. Se întreba ce făcuse exact vicontele; trebuie să fi fost ceva teribil pentru ca Frances să spună că nu mai voia să-l vadă niciodată. Frances era foarte dornică să-l accepte atunci când o văzuse pe Penelope la dejunul veneţian. Poate că el fusese grosolan sau îşi dezvăluise cumva firea rece ca gheaţa, iar Frances îl pălmuise înainte de a se dezlănţui.

Gândul acesta o înveseli peste măsură pe Penelope.

Din nefericire, asta nu ameliora cu nimic scena oribilă care avusese loc după aceea. Frances nu avea cum să creadă cu adevărat că Atherton era îndrăgostit *de ea.* Păi, dacă ar fi fost aşa, ar fi urmărit-o vara trecută în Richmond sau mai recent în Londra. În schimb, el nu se uitase niciodată la ea a doua oară şi îşi petrecuse timpul curtând alte tinere, dansând cu ele, vizitându-le şi ascultându-le cântând la pian.

Penelope se dădu jos din pat, clătinându-se. Cutremurându-se şi înjurând în şoaptă, ajunse şontâc-şontâc la biroul ei, de unde luă nişte foi şi deschise călimara cu cerneală. Destul cu Atherton; omul acesta nu îi adusese decât nenorocire. Între timp, Olivia avea necazuri, şi Penelope murea să afle ce se întâmpla cu adevărat. De ce se întâlnise Olivia cu lordul Clary? De ce îl lăsase să o ia în braţe, chiar dacă o făcuse să plângă? Penelope scrise rapid un bilet pentru prietena ei şi sună după o servitoare care să i-l ducă pe loc.

Apoi, orele se târâră cu greu. Reciti toate revistele, şi chiar câteva numere din *50 de moduri de a păcătui.* Văzuse că era periculos să le ţină mult timp – probabil că mama ei le poruncise slujnicelor să caute obiectele interzise atunci când îi dereticau camera – dar nu mai avea cui să le dea. Cu câteva luni în urmă le-ar fi împărţit cu sora ei sau cu Joan, dar acum plecaseră amândouă. Fiindcă nu avea cu cine discuta despre purtarea şocantă a lui Constance, nu mai era atât de palpitant. Totuşi, se aştepta să găsească o oarecare plăcere în această lectură, însă fu surprinsă şi nefericită când asta nu se întâmplă.

Tatăl ei veni să o vadă, aşa cum îi prezisese mama. Penelope îşi adună toate puterile ca să fie pregătită pentru orice sugestie despre probleme sau bârfe, dar tatăl ei era în toane bune. O tachină fiindcă ieşise din cursă şi încercă să o consoleze fiindcă avusese ghinionul de a-şi răsuci glezna

pe scări, în loc să danseze cu vreun nobil chipeş care se afla în căutarea unei mirese. Penelope râse cu tatăl ei, deşi menţionarea faptului că fusese prinsă şi salvată de un lord chipeş o făcu să se îmbujoreze. *Fusese* în braţele unui bărbat al naibii de chipeş, care o salvase de la dezastru seara trecută, deşi nu prea avea cum să le spună părinţilor despre asta.

Din fericire, Olivia o vizită în după-amiaza aceea. Penelope stătea pe pervazul ferestrei, privind meditativ lumina soarelui care puncta copacii din scuar, când o văzu pe prietena ei venind pe stradă. Cu o exclamaţie de uşurare, şchiopătă pe scări cât putu de repede ca să îşi ia repede prietena în salon, unde abia dacă avu răbdare ca slujnica să le aducă serviciul de ceai şi să le lase singure.

— Ce Dumnezeu făceai acolo cu omul acela groaznic? izbucni ea.

Olivia îi evită privirea în timp ce lua o înghiţitură de ceai.

— Te rog să nu mă întrebi asta.

— Să nu te întreb? se holbă Penelope la ea. După ce te-am salvat de el?

— Nu trebuia să mă urmăreşti.

Penelope se încruntă. Într-un fel, era de acord. Dacă nu ar fi urmărit-o pe Olivia, lordul Atherton nu ar fi urmărit-o pe ea, dar atunci Olivia ar fi fost singură, la cheremul lui Clary. Niciun deznodământ nu putea fi considerat cu adevărat mai bun decât celălalt.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi făcut-o? Lordul Clary voia să îţi facă lucruri josnice şi imorale, nu-i aşa?

Olivia strânse din dinţi.

— Nu pot să îţi spun.

— De ce nu? protestă Penelope. De ce te-ai întâlnit cu el? A spus că aveai o întâlnire cu el – e adevărat?

— Nu! Olivia se strâmbă. Da. Un fel de întâlnire.

— Ce fel?

Cealaltă femeie trase adânc aer în piept.

— Nu pot să-ţi spun nici asta,

Penelope se uită la ea supărată şi alarmată. Oliviei nu-i stătea în fire să fie atât de misterioasă.

— Ai putea să-i spui lui Abby? Pot să îi scriu astăzi şi să îi spun să vină imediat…

Olivia ridică o mână. Faţa ei era liniştită, dar mâna pe care o ridicase tremura, trădând intensitatea sentimentelor ei.

— Nu. Adică nu pot să îi spun mai multe decât îţi pot spune ţie, aşa că nu e nevoie să o aduci în oraş.

— Oh!

În expresia implacabilă a Oliviei era ceva ce nu îi plăcea lui Penelope. O făcea să se simtă lăsată pe dinafară şi neajutorată, iar ei nu-i plăcea deloc să se simtă neajutorată. Era enervant, frustrant şi îngrozitor.

— Nu poţi să-i spui sau nu vrei?

Olivia îşi strânse pumnul şi îl lăsă în poală. Privi absentă în jur, părând să caute un răspuns. Lumina soarelui care pătrundea pieziş pe fereastră îi scotea în relief chipul, subliniindu-i liniile din jurul gurii şi cearcănele întunecate de sub ochi, care o făceau să pară dintr-odată cu câţiva ani mai bătrână.

— Nu vreau.

— Dar de ce? Nu o să spun nimănui. Pot să-mi dau seama că eşti foarte tulburată – aşa cum ar fi orice persoană asupra căreia lordul Clary ar avea vreo influenţă. Ştiu că eu nu sunt raţională ca Abby, dar vreau să te ajut.

Un zâmbet strâmb răsuci buzele prietenei ei şi se întinse ca să o prindă pe Penelope de mână.

— *Eşti* raţională. Eşti cea mai scumpă prietenă pe care mi-aş putea-o dori, şi la fel de demnă de încredere şi de inteligentă ca şi Abigail. Dar această… Şovăi, apoi lăsă mâna lui Penelope. Aceasta este problema mea, şi nu te voi târî în ea. Nu am vrut să afli despre asta şi, dacă lordul

Clary ţi-a făcut ceva ca să se răzbune, nu mi-o voi ierta niciodată.

— A făcut deja, îi spuse Penelope. O voce slabă – care semăna mult cu vocea surorii ei – îi răsună în minte, reproşându-i că era cinică şi manipulatoare, dar ea o ignoră, aşa cum făcea de obicei. Era furios că am întrerupt… *întâlnirea* ta cu el.

Olivia se albi.

— Ce? Credeam… Credeam că ai ieşit din cameră chiar în urma mea. Ce ţi-a făcut?

— M-a prins şi nu m-a lăsat să ies din încăpere. Mi-a spus că, dacă nu putuse obţine ce voia de la tine, va obţine de la mine. Vocea slabă care protesta se auzi din nou. Penelope o înjură în gând, spunându-i să tacă; erau multe în joc, şi era mult mai important să afle în ce necazuri intrase prietena ei. Olivia era hotărâtă să fie nobilă şi să se sacrifice, iar Penelope nu voia asta. M-a împins într-un scaun, mi-a rupt broşa de la rochie, m-a prins de picior şi mi l-a răsucit. El este cauza pentru care stau aici cu glezna scrântită. Nu trebui să simuleze fiorul de scârbă care o cutremură când îşi aminti de asta.

— Oh, Dumnezeule! Pentru moment, Olivia păru gata să leşine. Lăsă ceaiul şi îl împinse într-o parte, cu atâta violenţă încât ceaşca zdrăngăni pe farfurioară. *De ce* m-ai urmărit? Îşi duse mâinile la tâmple şi clătină din cap. Nu, asta e nedrept – eu am greşit. Trebuia să mă asigur că ai plecat. Am fost o proastă… Eram atât de recunoscătoare că am scăpat de el, încât am fugit şi… îşi ridică privirea înspăimântată. Clary te… ce ţi-a…?

— L-am lovit între picioare cum m-a învăţat Jamie, şi apoi altcineva a intrat în cameră şi m-a scăpat de Clary.

— L-ai lovit…? Olivia rămase cu gura căscată, neîncrezătoare. Preţ de o clipă, un zâmbet de încântare pură şi răzbunătoare îi străbătu chipul. Apoi sprâncenele i se încruntară. Cine a intrat şi l-a gonit pe Clary?

— Lordul Atherton.

Penelope rosti numele de parcă nu ar însemnat nimic pentru ea.

— Atherton?

Sprâncenele Oliviei se ridicară şi mai mult, şi faţa ei se albi din nou de uimire.

Penelope amestecă în ceai şi ridică din umeri.

— A fost destul de galant, de fapt.

— Vicontele Atherton? Cel care a curtat-o pe Abby vara trecută? continuă Olivia fără să-i vină să creadă. Cel care vrea să o ceară în căsătorie pe domnişoara Lockwood?

Penelope îşi arătă dinţii.

— Chiar el. Se săturase până peste cap să discute despre intenţiile romantice ale lui Atherton. Sunt sigură că Clary şi-a învăţat lecţia şi se va ţine departe de mine, dar bănuiesc că nu va face acelaşi lucru cu tine – şi mă tem şi că îşi va descărca furia pe tine. Urmări îndeaproape orice semn de şoc pe faţa Oliviei şi nu văzu niciunul; era limpede că aceasta se gândise deja la aşa ceva. Trebuie să-mi spui. Mie sau altcuiva. Spune-i lui Jamie! El o să se bucure să lase un semn pe faţa îngâmfată a lui Clary.

Olivia avea aerul tensionat al cuiva care se gândeşte foarte profund.

— Nu, nu-i spune fratelui tău.

Lui Penelope îi venea să-şi smulgă părul din cap de frustrare. De ce erau unii oameni atât de binevoitori? Dacă cineva asemenea lui Clary ar fi obligat-o să se întâlnească cu el în locuri dosnice din motive josnice, ea nu ar fi ezitat să îi spună cuiva care ar fi putut-o ajuta – sau care să-i împrumute măcar un pistol, ca să se confrunte cu Clary de pe picior de egalitate.

— De ce nu? Jamie nu o să gândească ceva rău despre tine, argumentă ea, încercând să-şi facă prietena să înţeleagă. E cam rigid şi plicticos, dar nu e idiot, şi a fost prietenul tău de... nici nu-mi mai amintesc de când! O să

păstreze secretul, ştiu că o să-l păstreze.

— Şi eu ştiu asta. Un moment îndelungat, Olivia ezită, iar buzele ei tremurară uşor, de parcă s-ar fi luptat cu ceea ce voia să spună. Nu vreau să spun că nu am încredere în el – în tine sau în Abigail. Trebuie doar să mă crezi când îţi spun că niciunul dintre voi nu mă poate ajuta. Nu vreau să vă implic în problemele mele. Promite-mi că vei sta cât mai departe de Clary, şi chiar de mine dacă el e prin apropiere.

— Promite-mi şi tu că vei face ceva ca să scapi de el, atunci. Penelope îşi ridică mâinile când Olivia nu spuse nimic. Lăsă ceaşca pe masă şi se aplecă spre prietena ei. Trebuie să poţi face ceva; trebuie să existe cineva căruia să-i ceri ajutorul. Eu promit că nu voi spune nimănui, nici chiar lui Abby, dacă vrei, zise ea cu voce joasă, înverşunată. Dar trebuie să înţelegi că acest Clary este un monstru! Dacă poţi să-l stăpâneşti singură, de ce n-ai făcut-o deja?

— Ştiu! izbucni Olivia, pierzându-şi în cele din urmă stăpânirea de sine. Îşi frecă mâinile de rochie, şi pete roşii i se iviră pe obraji. Ştiu asta, Penelope! Dar… nu e uşor de refuzat, şi am nevoie de timp… Dar tu trebuie să-mi promiţi că vei sta departe, foarte departe de el. Te rog!

— Dacă mă laşi să-i spun lui Jamie, ca să stea aproape de tine, răspunse repede Penelope. Îl angaja pe fratele ei ca paznic fără nicio remuşcare.

Prietena ei se lăsă pe spate, cu o expresie închisă şi aspră.

— În niciun caz. Respiră adânc. Ştiu că trebuie să fac ceva în privinţa… în privinţa lui. Îţi promit că mă voi gândi, cu toate puterile, şi când voi găsi un plan care să poată funcţiona, voi apela imediat la tine pentru orice ajutor.

— Olivia… Penelope se uită la ea îngrijorată, fără să mai găsească nimic de adăugat. Cum te-ai încurcat cu el, în primul rând?

Un moment îndelungat, Olivia nu îi răspunse, apoi

spuse simplu:

— Henry.

Oh, Doamne! Henry Townsend, răposatul soţ al Oliviei, fusese tipul de bărbat care nu putea evita necazurile nici dacă stătea singur într-o cameră încuiată. Penelope rosti în gând câteva cuvinte foarte urâte despre Henry.

— Atunci îţi dau cuvântul meu că nu voi spune nimic. Dar mă voi gândi mereu la tine. Dacă aş fi ştiut că te vânează într-un mod atât de oribil, i-aş fi spus lordului Atherton să-i mai dea câţiva pumni.

— Lordul Atherton i-a dat un pumn? clipi Olivia confuză.

Penelope îşi drese vocea. Nu avusese de gând să îl menţioneze din nou.

— Da. Când m-a salvat de Clary, cred că l-a pocnit pe conte în stomac o dată sau de două ori.

În loc să pară mulţumită, Olivia păli.

— O dată sau de două ori?

— Aş vrea să-l fi lovit de douăsprezece ori, adăugă Penelope, reprimându-şi emoţia primitivă care o străbătu când şi-l aminti pe Atherton stând deasupra lui Clary, cu pumnii încleştaţi şi pregătit să o apere. Clary o merita.

Prietena ei înghiţi greu.

— Dar asta înseamnă că îşi va aminti de voi – de amândoi.

— Asta nu se mai poate schimba acum, aşa că aleg să mă bucur de faptul că l-a pocnit pe Clary, şi nu uşor. Penelope se potoli când văzu îngrijorarea din ochii Oliviei. Se întinse şi prinse mâna prietenei sale. Nu te speria! Sunt sigură că Atherton nu va spune nimănui; ştii, cred că i-a plăcut de fapt. Şi el nu te-a văzut deloc, aşa că nu ştie nimic despre implicarea ta.

Şi cam tot atât ştiu şi eu, se gândi Penelope, întrebându-se ce fărădelege putuse face Henry Townsend,

încât Clary să dorească să-i violeze văduva – iar Olivia să nu aibă de ales şi să trebuiască să permită asta.

Olivia o prinse de mână şi o strânse.

— Sunt foarte recunoscătoare că s-a întâmplat să treacă pe acolo, spuse ea cu o urmă din zâmbetul ei obişnuit. Probabil că te-ai bucurat foarte mult să-l vezi.

— Hmm… da. Penelope zâmbi stânjenită şi îşi eliberă mâna. Numai de data asta. Dacă ar fi plecat imediat după ce l-ar fi expediat pe Clary.

— Pare că s-a purtat eroic, Pen. Cu siguranţă că asta te va ajuta să ai o părere mai bună despre el, în cazul în care se va căsători cu domnişoara Lockwood.

Penelope nu era chiar sigură că asta avea să se întâmple, dar nu se simţea în stare să îi transmită informaţia. Cu cât mai puţine spunea despre familia Lockwood, cu atât mai bine. Încă se mai ruga ca doamna Lockwood să sufere de un delir febril care să îi şteargă din memorie toată recepţia din casa Gosnold sau ca regimentul lordului Atherton să fie mutat subit în nordul Scoţiei.

— Sigur, mormăi ea încuviinţând.

Olivia oftă, cu un zâmbet plin de înţelegere.

— Ei bine, eu, una, îi sunt foarte recunoscătoare. Ezită, apoi adăugă: Şi la fel de recunoscătoare îţi sunt şi ţie. Aş dori ca lordul Clary să nu-şi fi pus niciodată ochii pe tine, dar trebuie să mărturisesc că m-am bucurat foarte mult când ai deschis uşa.

Drept răspuns, Penelope zâmbi precaut.

— Atunci nu îmi pare rău că am făcut-o. Eu… eu ştiu cum te simţi. Când a apărut Atherton, aproape că îmi venea să-l sărut.

Olivia clipi, apoi pufni în râs observându-i expresia. Penelope rânji, uşurată să-şi vadă prietena fericită din nou.

— Sigur eşti în regulă, Olivia?

Încă zâmbind – deşi cu un zâmbet dulce-amărui –, Olivia încuviinţă.

— Sunt sigură. Se ridică. Ai grijă cu Clary, spuse ea din nou. Pentru mine, dacă nu de dragul tău.

— E ultima persoană pe care aş vrea s-o mai văd în viaţa mea, o asigură Penelope cu toată sinceritatea. Aminteşte-ţi doar că poţi conta pe mine pentru orice ajutor.

— O să îmi amintesc. Olivia o îmbrăţişă rapid. Îţi mulţumesc, Penelope.

Capitolul 9

Presentimentul lui Benedict că întâlnirea cu Penelope putea să îi aducă o şansă nesperată se confirmă a doua zi.

Însă nu se confirmă aşa cum se aşteptase.

— Atherton, câine şmecher! Hollander se apropie pe furiş de el în camera ofiţerilor, în seara următoare. Foarte inteligentă mişcarea.

— Habar nu am la ce te referi, răspunse el, turnându-şi un pahar de porto.

Hollander pufni.

— Habar nu ai! Erai atât de indignat: „refuz să discut despre o lady!” Chicoti. Acum înţeleg de ce – dar, Dumnezeule mare, ai fi putut să împărtăşeşti secretul cu unii dintre noi.

— E un secret? Benedict sorbi din porto, prefăcându-se că nu îi păsa, însă urmărindu-l cu toată atenţia.

— Nu mai e. Hollander privi peste umăr şi coborî vocea. Zvonurile sunt adevărate, nu-i aşa? Oricum, tu păreai să doreşti foarte mult să distrugi orice urmă de interes pe care o arăta Cabot faţă de ea, seara trecută.

Benedict ridică din umeri. Mintea lui lucra de zor: care erau zvonurile despre Penelope? Se aşteptase să fie nişte zvonuri – ar fi fost prea mult să spere că atât doamna Lockwood, cât şi Frances aveau să fie cât se poate de

discrete –, dar din expresia avidă a lui Hollander ghici că erau mai scandaloase decât anticipase.

După cum se aştepta, dezinteresul său îl provocă pe celălalt.

— Nu vrei să spui? Sprâncenele lui Hollander se ridicară. Ah, înţeleg. Te-ai bucurat de ea şi nu voiai competiţie, nu?

— Competiţie la ce? Cabot se lăsă să cadă în scaunul din faţa lui Benedict. Privi de la unul la celălalt. Ce şopteai acolo, Hollander?

— Atherton ne-a tras clapa la toţi, se pare, răspunse bărbatul, fără să-şi ia ochii de pe chipul lui Benedict. Nu e foarte cinstit din partea lui. Îndrăznesc să spun că a avut-o pe fata Weston tot timpul, şi nu a permis să aflăm şi noi, ca să-şi păstreze locul între…

Benedict sări de pe scaun şi îl prinse de guler.

— Să nu mai aud o vorbă, spuse el printre dinţi.

Cabot îl prinse de braţ şi îl trase înapoi.

— Drăcia dracului, Atherton! Nu poţi ataca un ofiţer din Garda Regală!

Benedict îl eliberă, înghiontindu-l uşor, şi privi în jur. Lui Hollander îi ieşiseră ochii din orbite, dar buzele îi schiţau un zâmbet lent, încântat. Toţi ceilalţi tăcuseră, privindu-i ţintă cu un amestec de uimire şi de speranţă. El îşi îndreptă umerii şi spuse în şoaptă:

— Astea sunt prostii curate, Hollander, şi ţi-aş fi recunoscător dacă nu le-ai mai repeta.

Hollander rânji în timp ce se ridica.

— Că ai avut-o sau că nu ne-ai lăsat şi pe noi?

— Pe cine să aibă? întrebă Cabot. Faţa îi păli. Te referi la…?

— La fata Weston. S-a aflat că nu e chiar atât de doamnă precum pretinde.

Cabot rămase un moment fără aer, apoi îşi veni în fire. Făcu un semn spre uşă.

— Ieşiţi afară, domnilor! Aceasta este o conversaţie privată, lătră el în timp ce bărbaţii îl urmau. Aveţi de gând să vă încăieraţi pentru o femeie? întrebă el când ajunseră în curte.

— Nu ne încăierăm deloc, spuse Benedict pe un ton egal. Hollander bârfeşte ca o babă.

— Oh? Locotenentul se înclină în faţă, cu braţele încrucişate peste piept. Ai auzit bârfa asta? Toată lumea o va repeta în curând, bărbaţi sau femei, tineri sau bătrâni.

— Nu, despre ce e vorba? întrebă Cabot, spre tainica uşurare a lui Benedict. Murea să afle despre ce era vorba, dar nu voia să întrebe.

— Despre faptul că Penelope Weston nu e decât o târfă, răspunse Hollander. Se spune că oricine vrea poate să i-o tragă, la orice bal şi la orice recepţie. Se spune că seara trecută a plecat devreme de la o recepţie, răvăşită, după o întâlnire deosebit de furtunoasă.

Se uită sfidător la Benedict, care reuşi cumva să îşi păstreze expresia imobilă şi imperturbabilă.

Cabot se încruntă.

— Eşti sigur? Nu pare adevărat. E o moştenitoare, şi încă una frumoasă.

Hollander ridică din umeri.

— Nu e o lady.

— Şi singurele două alternative pe care le are o femeie este să fie o lady sau o târfă? întrebă rece Benedict.

Trebui să facă un mare efort ca să-şi ţină mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânşi, deşi nu credea că Hollander era adevăratul vinovat pentru acest zvon.

— Eu doar spun ce mi s-a spus, i-o întoarse Hollander.

— Pace! Locotenentul Cabot ridică mâinile. Hollander, e foarte urât să spui aşa ceva despre o femeie fără o dovadă întemeiată. Atherton… Ezită. Nu îl lovi pentru că a repetat bârfele, oricât de necuviincios ar fi pentru un ofiţer din Garda Regală să repete nişte zvonuri atât de

senzaţionale şi de defăimătoare. Îi aruncă o căutătură feroce lui Hollander. Noapte bună, domnule.

Hollander pufni şi plecă. Când auzi uşa cazărmii închizându-se în urma lui, Cabot se întoarse spre Benedict.

— Nu umbli după fată, nu?

El îşi îndoi degetele. Înţepeniseră de când strângea pumnii.

— Nu vreau să fiu etichetat ca un corupător de tinere fete, nu.

— Dacă încerci să strangulezi un bărbat care sugerează că o vrei, toată lumea va crede că o vrei.

— Hollander a sugerat că ştiam că era o târfă şi că am ţinut-o secret, pentru ca nimeni să nu mai aibă şansa de a o călări. Benedict îşi privi colegul cu ferocitate. Dacă cineva te acuză că ţi-ai ucis tatăl, ai părea vinovat dacă ai încerca să-i închizi gura?

Cabot îşi plecă fruntea, recunoscând adevărul celor spuse.

— Afirm totuşi că e mai bine să nu sari la gâtul lui. Lui Hollander îi place să se bată, şi asta nu face decât să-l încurajeze.

Benedict încuviinţă morocănos. Uşa din spatele lor se deschise din nou şi Bannister îşi făcu apariţia.

— Am auzit că am pierdut o încăierare, spuse el cu un zâmbet slab. Povestiţi-mi cum a fost, lovitură cu lovitură!

Cabot oftă şi îşi îndreptă umerii.

— Nu a fost nicio încăierare. Mă duc să-i spun lui Hollander să-şi ţină gura. Se îndreptă spre cazarmă.

Bannister se răsuci să se uite după el, apoi se întoarse spre Benedict.

— Aperi onoarea unei doamne, nu-i aşa?

Benedict îl privi aspru.

— Cât de grave sunt zvonurile? Presupun că le-ai auzit.

— Tu nu? Bannister îl studie gânditor când Benedict

clătină din cap. O să-ţi spun că sunt scandaloase – sau chiar mai rău. Povestea pe care am auzit-o relata în detaliu depravările acestei tinere.

Benedict ezită, apoi întrebă simplu:

— Cu cine se presupune că a fost atât de păcătoasă?

Bannister ridică din umeri.

— Cu nimeni în particular – sau mai degrabă cu toată lumea. Am auzit că nu făcea deosebire. Sărmanul Hollander trebuie să se fi simţit lăsat pe dinafară, şi probabil că ar fi vrut să intre şi el sub fustele ei.

Benedict îşi înăbuşi dorinţa de a mârâi. Hollander era cea mai mică dintre grijile lui. Mormăi un rămas-bun adresat lui Bannister şi se întoarse spre grajduri, dorind să găsească un loc în care să se poată gândi.

Acestea nu păreau zvonuri lansate de doamna Lockwood sau de Frances. Benedict se aşteptase ca din povestea asta să ia naştere nişte pălăvrăgeli oarecare, bârfe femeieşti despre încercarea neruşinată de a fura pretendentul bietei Frances sau ceva asemănător. Dacă Hollander i-ar fi adresat o privire amuzată şi compătimitoare şi l-ar fi întrebat pe cine curta de fapt, ar fi fost pregătit să treacă peste asta cu un oftat obosit despre toanele femeilor, sperând că astfel avea să se termine.

Dar poveştile despre depravare şi păcat arătau că zvonurile porniseră de la Clary, deşi era foarte curios că nu fusese pomenit şi numele lui Benedict. Benedict era cel care îl pocnise – şi totuşi numai ea avea să fie arsă pe rug în toate saloanele din Londra.

Ce naiba urmărea Clary cu asta? Era evident că era furios pe Penelope, dar o speriase deja teribil, şi dacă răspândea minciuni despre ea trebuia să înfrunte consecinţele. Poate că Thomas Weston nu era un gentleman, dar nu era niciun om prost sau slab. Dacă ruina reputaţia lui Penelope, Weston avea fonduri şi metode ca să îl vâneze pe Clary toată viaţa. Numai un idiot ar fi

chemat asupra lui o asemenea răzbunare, şi Clary nu era prost. Tatăl lui Benedict spusese odată despre Clary că era un adversar redutabil, şi aceasta era cea mai mare dovadă de respect pe care o putea oferi contele de Stratford.

Intră în grajd, dându-l la o parte pe rândaşul care ieşise din camera harnaşamentelor ca să vadă despre ce era vorba, şi coborî pe culoarul întunecos până ajunse la ultima boxă. Calul său necheză încet simţindu-i apropierea, şi el trecu absent o mână peste grumazul lui Achille.

În primul rând, se întrebă cum de ajunsese Penelope să fie singură cu Clary. Fusese destul de categorică atunci când afirmase că nu voia să-i spună, şi poate că nu era treaba lui. Nu contau motivele, spera că învăţase o lecţie din această experienţă. Orice s-ar fi întâmplat înainte de sosirea lui, intenţiile lui Clary erau destul de evidente în momentul în care deschisese uşa şi îl văzuse pe bărbat ţintuind-o pe duşumea. Un moment, gândurile lui zăboviră asupra acestei imagini: Penelope culcată pe spate, cu părul desfăcut, cu fustele ridicate deasupra genunchilor, cu pieptul ridicându-se şi coborând, cu ochii albaştri strălucind de pasiune... Benedict se scuturã: ochii ei nu străluciseră de pasiune, ci de furie – mai întâi împotriva lui Clary, apoi împotriva lui, care se făcuse vinovat, după câte se părea, fiindcă le lăsase pe Frances şi pe mama ei să tragă concluziile logice.

Dar acum... Acum Penelope nu mai putea fi furioasă pe el. Dacă raportul lui Bannister era real, toată lumea bună din oraş avea să o urmărească, pentru a vedea dacă zvonurile erau adevărate. Chiar şi în perioada aceasta târzie a anului, Londra era plină de oameni avizi de bârfă, care aşteptau următorul scandal. Dacă îşi înfigeau dinţii într-o fată tânără, cunoscută pentru firea aventuroasă şi limba ascuţită, aveau să o devoreze. Faptul că era o moştenitoare *nouveau riche* avea să le sporească plăcerea. Ambiţiile domnului Weston erau bine cunoscute şi ironizate

adesea în particular. Unii aveau să fie foarte dispuşi să creadă că fiica lui era neruşinată şi imorală.

Şi asta însemna că bătălia pentru mâna moştenitoarei avea să fie lipsită de candidaţi, chiar în momentul în care aceasta avea mai mare nevoie să se mărite.

Mâna lui Benedict se opri pe botul lui Achille, în timp ce în minte i se înfiripa un gând.

— E o nebunie, spuse el încet.

Calul necheză, de parcă ar fi fost de acord. *Era* o nebunie, şi totuşi… Senzaţia părului ei alunecându-i printre degete. Felul în care se îmbujora. Umflătura fascinantă a sânilor strânşi în corset. Şi fulgerul înverşunat de bucurie care îi traversase faţa când el păşise în cameră şi oprise atacurile lui Clary. Penelope era o frumuseţe. Când râdea, bărbaţii se opreau să o asculte. Şi odinioară ei doi se înţeleseseră bine – minunat, de fapt.

Respiră întretăiat. Nu voia să o dorească pe Penelope. De la început văzuse că nu era genul de fată cu care voia să se însoare; era pasională şi furtunoasă şi în stare să-l înnebunească. Dar acum nu putea să nu se gândească la momentul când îi atinsese picioarele îmbrăcate în ciorapi de mătase sau la mirosul parfumului ei sălbatic şi dulce, şi perfect pentru Penelope. Încercă să se gândească la ocaziile în care se certaseră, şi reuşi doar să-şi imagineze temperamentul acela arzător transformat în pasiune, în timp ce discuţia se termina cu o partidă nebună de sex, sprijiniţi de cel mai apropiat perete. Şi chiar dacă Benedict îşi spunea că ea nu era ce-şi dorea, simplul gând al picioarelor ei încolăcite în jurul lui, în timp ce el intra în ea, îl făcea să se înfierbânte.

— La naiba, murmură el, încercând să îşi reprime reacţia instinctivă a trupului. *Gândeşte,* omule. Trebuia să se gândească la toate motivele pentru care îşi dorea o mireasă, nu la toate lucrurile păcătoase pe care voia să i le facă lui Penelope Weston. Căsătoria era mult prea

importantă ca să se bazeze pe ceva atât de obişnuit şi trecător ca dorinţa şi pasiunea. Căsătoria trebuia să se bazeze pe evaluarea practică a unor factori multipli, care să asigure o alianţă sigură, prietenească.

În primul rând, avea nevoie de o mireasă cu bani.

Penelope Weston avea o dotă de patruzeci de mii de lire. În al doilea rând, nu voia să ajungă de râsul lumii. Voia o soţie cu bun-simţ şi discretă, nu o fată gălăgioasă şi sălbatică, care să fie mereu subiectul bârfelor şi al insinuărilor răutăcioase.

Bineînţeles, din câte ştia el, Penelope nu fusese implicată în niciun scandal până acum, şi el văzuse deja cât de profundă şi neclintită putea fi loialitatea ei, odată câştigată.

În al treilea rând, îşi dorea o soţie cât mai curând. Două refuzuri umilitoare erau suficiente, şi el spera să se însoare înainte de alt eveniment. Momentul potrivit pentru a-şi găsi o mireasă după placul lui trecea repede, şi el nu ştia când şi dacă avea să se ivească altul. Când Abigail Weston îi ceruse ajutorul ca să restabilească reputaţia lui Sebastian, sora lui, Samantha, trebuise să mărturisească că ea, şi nu Sebastian Vane, furase odinioară patru mii de guinee de la contele de Stratford. Furia tatălui lor fusese neîndurătoare. Stratford îl învinuise pe Benedict că încercase să ascundă minciuna surorii sale şi îl izgonise de pe domeniu, tăindu-i toate fondurile şi orice mijloc de comunicare. Benedict putea suporta jena financiară de data asta, dar izgonirea era o şansă nepreţuită, pe care nu o putea ignora. Atâta timp cât tatăl lui rămânea furios pe el, era liber, într-un anume fel, dar mai devreme sau mai târziu Stratford avea să se hotărască să îl aducă înapoi sub călcâiul lui. Şi atunci doar o mireasă bogată l-ar fi făcut imun la pretenţiile contelui.

Şi Penelope Weston – bogată şi frumoasă – avea să aibă o nevoie disperată de salvare… salvarea pe care i-o

putea aduce doar o asemenea căsătorie respectabilă.

— Spune-mi că e o idee a naibii de proastă, îi şopti Benedict calului său. Spune-mi că sunt un idiot.

Achille îşi umflă nările şi clătină din cap, înainte de a împinge din nou umărul lui Benedict cu botul.

— Nu, nu cred, murmură el, luând un morcov dintr-o găleată din spatele lui şi rupându-l în bucăţi pentru cal.

Se părea că soarta o împingea spre el. Şi chiar dacă era o idee nebunească, nici raţiunea şi nici logica nu îi aduseseră o mireasă. Penelope putea să spună că îl ura – putea chiar să creadă că îl ura dar dacă fervoarea aceasta putea fi canalizată într-un alt tip de pasiune... Nu avea să fie căsătoria pe care şi-ar fi dorit-o, dar existau alte compensaţii. Fără să vrea, îşi imagină că făcea dragoste cu ea, şi un fulger de dorinţă pură îi străbătu venele, ajungându-i direct în vintre. Benedict închise ochii şi inspiră tulburat. Se părea că nu era mai bun decât Hollander – cu excepţia faptului că era dispus să se însoare cu ea.

Dar avea de gând să joace cu cărţile pe faţă. Logica şi bunul-simţ i-ar fi putut câştiga pe părinţii ei, însă Penelope avea nevoie de o modalitate mai dramatică pentru a fi convinsă. Ce spunea cu o seară înainte? Că o femeie dorea ca bărbatul să fie înnebunit de pasiune pentru ea. Benedict se strâmbă. Şi despre el se putea spune că era înnebunit când se afla în preajma ei. Nu era doar dorinţă, deşi dorinţa era o parte incontestabilă a acestui sentiment. Şi dacă o putea face să-l dorească şi ea, aveau şanse să aibă o uniune incomparabilă.

Ca să nu mai spunem că uniunea aceasta i-ar fi salvat pe amândoi de la înjosire.

Capitolul 10

O dată în viaţă, Penelope se bucura că nu se simţea bine. Rămase în casă în seara aceea, gândindu-se că era mai bine să le dea timp lui Frances şi doamnei Lockwood, ca să se răcorească. Voia să se gândească la un răspuns potrivit. Mai devreme sau mai târziu avea să le vadă din nou şi spera să aibă ceva împăciuitor de spus în momentul întâlnirii. Chiar dacă pierduse pentru totdeauna prietenia lui Frances, Penelope nu voia ca lumea să creadă că plănuise să îi fure pretendentul. Nu găsise încă o explicaţie bună, dar cu siguranţă că avea să-i vină ceva în minte.

A doua zi dimineaţă veni un pachet de la Olivia. Penelope îl deschise şi găsi jurnalul de călătorie în Italia pe care îl cumpărase din Madox Street:

Bănuiesc că îţi imaginezi că te afli în orice alt loc, în afara camerei tale, citi ea în biletul alăturat, *şi îţi trimit asta ca să îţi ajut imaginaţia să hoinărească. Mă simt mult mai bine în problema stânjenitoare despre care am vorbit ieri şi mă aştept să o rezolv în curând.*

Darul o făcu să zâmbească, şi oftă uşurată. Olivia nu era proastă, şi chiar dacă situaţia ei cu Clary arăta foarte rău, Penelope nu putea să judece după aparenţe. Poate.

Dar nu era făcută să fie invalidă. Ziua era strălucitoare şi însorită şi i se părea că se înăbuşă între pereţii casei. Când mama ei îi spuse după micul dejun că se ducea la cumpărături, Penelope întrebă dacă nu o putea însoţi. Trebui să o asigure de mai multe ori că glezna era destul de puternică, că umflătura dispăruse şi că avea să calce cu mare grijă, dar în cele din urmă doamna Weston consimţi.

Cumpărăturile cu mama ei nu erau la fel ca mersul la cumpărături cu Olivia sau cu sora ei, dar astăzi lui Penelope nu îi păsa. Era o binecuvântare să fie afară, să simtă razele soarelui pe umeri, îşi urmă mama în diferite prăvălii şi se

amuză încercând cape de blană şi admirând ultimul stil în materie de bonete. Pentru prima dată în ultimele două zile reuşi să uite de Frances Lockwood şi de lordul Clary, şi, după cum se părea, lucrul acesta era vizibil.

— Pari refăcută, remarcă mama ei.

— Refăcută? Ce vrei să spui?

Mama ei o privi gânditoare.

— Pari din nou mulţumită de tine însăţi, de parcă ai fi scăpat de o mare grijă.

Oh, Dumnezeule! Mama ei observase? Penelope clătină din cap, stânjenitor de conştientă de faptul că nu scăpase de nimic: doar că le uitase pentru puţină vreme. Alese un evantai sculptat şi îşi făcu vânt.

— E minunat să ieşi din nou din casă!

— Îmi imaginez. Mama îl trimise pe vânzător să împacheteze mănuşile pe care le cumpărase, apoi ieşi din prăvălie împreună cu Penelope. O să te simţi destul de bine ca să mergi mâine-seară la serata de la Crawford?

Ah! Asta era o enigmă. Doamna Lockwood era la fel de bună prietenă cu doamna Crawford ca şi mama ei. Erau foarte multe şanse ca Frances să fie acolo. Pentru o clipă, cuvântul nu îi flutură pe buze, apoi Penelope îl înghiţi. „Fii curajoasă”, îşi spuse ea.

— Cred că da, mamă.

— Foarte bine. Mama ei clipi, apoi făcu ochii mari. Doamne, Dumnezeule! Nu cumva e...?

Penelope se încordă. Oh nu; spuse o rugăciune rapidă ca să nu fie doamna Lockwood, coborând spre ele cu răzbunarea în suflet.

— Cine, mamă? Nici nu îndrăzni să se uite, ci îşi ţinu boneta cu borurile în jos, ca să-i ascundă faţa.

— Cred că e lordul Atherton, murmură mama ei uimită. Aproape că se uita ţintă la el, şi asta însemna că nu observase că Penelope se dăduse înapoi, înspăimântată. În grabă, îşi revizui rugăciunea. Ar fi preferat să o vadă pe

doamna Lockwood, şi nu pe el, mai ales în prezenţa mamei ei. Şi vine direct spre noi.

Înverşunată, Penelope căută cu privirea o prăvălie. Nu putea pretinde că trebuia să cumpere neapărat ceva? Din nefericire, cea mai apropiată prăvălie era o tutungerie. Mama ei nu ar fi crezut că voia să intre acolo. Îndrăzni să se uite pe furiş, pe sub bonetă.

Era într-adevăr Atherton, şi privirea lui era aţintită asupra ei. Îi aduse aminte în mod ciudat de privirea pe care i-o adresase în seara aceea, de expresia aceea fascinată care trăda un interes real. Era ceva periculos; o ispitea să se gândească aiurea şi să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă el s-ar fi uitat cu adevărat la ea destul de mult cât să o vadă cu adevărat pentru prima dată şi să-şi dea seama…

Şi să-şi dea seama că ea vedea prin el, şi nu se lăsa prostită de faţada fermecătoare şi de chipul lui perfect. Penelope îşi ţinu ochii închişi un moment şi îşi aminti că văzuse adevărata faţă a lui Atherton vara trecută, când îngăduise ca Sebastian

Vane – care era musafirul familiei lui şi fusese odinioară cel mai apropiat prieten al său – să se târască acasă fără niciun ajutor, după ce propriul lui tată îl făcuse pe Sebastian să cadă pe genunchiul invalid. Văzuse adevărata măsură a lui Atherton când acesta continuase să o urmărească pe sora ei Abigail chiar dacă era limpede că Abigail era îndrăgostită de altcineva. Aflase cine era vicontele cu adevărat când auzise că îngăduise ca Sebastian să fie acuzat de crimă şi de hoţie ani la rând, fără o vorbă de sprijin sau de protest. Atherton putea să fie cel mai chipeş bărbat din toată Anglia şi poate că o salvase de Clary, dar Penelope chiar nu voia să-l vadă.

Fireşte că rugăciunile ei rămaseră fără răspuns.

— Doamnă Weston, spuse el, cu vocea lui bogată ca zahărul caramelizat. Ce plăcere să vă revăd! Ochii lui

albaştri se aţintiră asupra lui Penelope. Domnişoară Weston…

— Plăcerea e cu totul de partea noastră, domnule, răspunse mama cu căldură.

Penelope schiţă o scurtă reverenţă şi nu spuse nimic. Ce voia? Arăta magnific azi cu ţinuta de stradă, în locul uniformei, cu o haină neagră şi pantaloni de un albastru-închis, care îi subliniau muşchii în mod desăvârşit. Era nedrept ca un bărbat atât de frumos să aibă un caracter atât de înşelător.

El râse.

— Mă flatez spunându-mi că e măcar pe jumătate! Am fost îngrijorat din pricina domnişoarei Weston, dar mă bucur din inimă să o văd din nou pe picioare.

Ea ridică fruntea. Mama o privea surprinsă, iar Atherton cu un amestec de căldură, îngrijorare şi… hotărâre. Ce naiba?

— Da, vă mulţumesc, domnule, spuse ea politicos.

— Din fericire, am fost foarte aproape în seara în care a avut ghinionul acela, îi spuse el mamei, radiind încă de farmec.

— Ce amabil! Mama privi cercetător spre Penelope. Nu mi-ai spus că lordul Atherton te-a ajutat când ai alunecat pe scări.

Ea făcu ochii mari, nevinovată.

— Nu? Oh, vai de mine, cred că am uitat! Eram foarte tulburată, ştiţi.

— Fără îndoială, murmură vicontele.

Ea roşi, amintindu-şi să fie mai politicoasă. El o putea acuza de minciună cu un singur cuvânt.

— Trebuie să vă mulţumesc din nou, milord. Ajutorul dumneavoastră a venit la timp şi a fost plin de consideraţie.

— Deloc! Am fost foarte tulburat când v-am găsit după cădere, şi m-am îngrijorat, gândindu-mă că aţi suferit o rană gravă.

Penelope strânse din dinţi. Auzise mica ezitare înainte de cuvântul „cădere” şi ştia că el spunea că minte. Chicoti fără grijă.

— Deloc! Numai că m-a durut puţin glezna. Cu cât merg mai mult, cu atât mă simt mai bine.

— Oh? Ochii lui albaştri scânteiară. Ce noroc că ne-am întâlnit. Eu tocmai voiam să fac o plimbare prin parc. Poate că aţi vrea să mă însoţiţi? Se întoarse spre mama ei, înainte ca ea să poată rosti o vorbă. Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă Weston.

— Bineînţeles, spuse mama imediat, plăcut surprinsă. Va fi un exerciţiu bun, şi aşa nu o să trebuiască să mai aştepţi în prăvălia tapiţerului.

Aproape că putea auzi gândurile mamei ei. Lordul Atherton şi părinţii lui, contele şi contesa de Stratford, aveau toate motivele să nu suporte familia ei. De când Abigail îl respinsese pe Atherton, tatăl ei se simţise foarte rău, fiindcă acest refuz îi spulberase speranţa unei legături cu nobilimea. Dar acum Atherton era acolo, la fel de zâmbitor şi de fermecător ca întotdeauna. Şansa de a restabili bunele relaţii dintre viconte şi familia Weston i-ar fi încântat peste măsură pe părinţii lui Penelope. Mai mult chiar, Atherton îşi fixase atenţia asupra ei într-un fel care arăta că nu se supărase din pricina lucrurilor pe care le spusese ea despre el. Bineînţeles, mama nu avea cum să ştie toate astea, dar Penelope ştia şi se simţea foarte prost. Ce punea el la cale? O plimbare publică în parc era ultimul lucru la care ar fi trebuit să se gândească amândoi. Chiar aşa, din felul în care se despărţiseră în seara aceea, crezuse că nu avea să mai vrea să o vadă niciodată. El nu o plăcea; i-o spusese foarte clar în seara în care dansaseră împreună. Aşa că de ce o privea acum cu o atenţie hotărâtă, care o făcea să năduşească şi să se simtă tensionată?

Penelope suferea grozav, dar nu avea cum să refuze.

Spera că el avea un motiv întemeiat. Se sili să zâmbească.

— Ar fi încântător, mulţumesc.

Îşi puse mâna pe braţul lui şi îl lăsă să o conducă prin Pali Mall şi apoi pe o stradă care cobora spre parcul St. James. Aşteptă până nu mai fu nimeni în jur şi apoi întrebă:

— Cărui fapt îi datorez această onoare, milord?

El îi zâmbi, deşi acum părea mai ameninţător decât înainte.

— Voiam să avem o discuţie în particular.

Oh, Doamne! Asta călcă în picioare fiorul nedorit, dar evident care o străbătu când el o trase mai aproape. O spaimă de moarte o cuprinse. Despre ce? Cel mai probabil despre doamna Lockwood sau, şi mai rău, despre lordul Clary. Îşi trecu limba peste buze.

— Ce misterios din partea dumitale! Sunt sigură că nu avem nimic de discutat în particular.

— Eşti sigură? Foarte sigură? El îşi plecă fruntea mai aproape şi îi murmură în ureche: Poate că ar trebui să auzi ce am de spus înainte de a răspunde.

Ei i se păru că îi bate inima în gât – de nelinişte, îşi spuse, nu ca reacţie la respiraţia lui pe obrazul ei.

— Dă-i drumul, atunci, spuse ea rece.

— Am vrut să te avertizez.

Ea se crispă.

— În legătură cu ce?

— Nu poţi să ghiceşti, după ce s-a întâmplat în seara trecută?

— Oh, asta! Ea flutură uşor din mână şi se prefăcu foarte interesată de arbuştii pe lângă care treceau, ca să-şi ascundă bătăile neaşteptate ale inimii. Sperase că avea să aibă mai mult timp… dar poate că era mai bine să audă totul acum şi să primească lovitura în particular. Ce spune doamna Lockwood?

— Ce interesant că te-ai gândit la ea! De ce trebuie să te temi de doamna Lockwood?

Penelope îl privi prevăzătoare. De ce părea amuzat?

— Ştii de ce. Ea ne-a văzut…

— Pe noi? termină el când ea nu o făcu. Singuri împreună, într-o dezordine extrem de sugestivă – în ceea ce se poate numi chiar o poziţie compromiţătoare? Sigur. Dar bănuiesc că a văzut şi că era vorba despre o tânără lady care îi ţinuse companie fiicei sale săptămâni la rând. Ce Dumnezeu ar fi avut de câştigat dacă ar fi acuzat-o pe această tânără lady de purtări nepotrivite? Unii s-ar întreba în ce măsură i-au fost transmise aceste purtări şi domnişoarei Lockwood.

Asta avea sens şi totuşi… Dacă doamna Lockwood nu îi făcea probleme, de ce voia să o avertizeze el? Dintr-odată, îşi dori din toată inima ca Atherton să o tachineze, ca doamna Lockwood sau Frances să fie problema, fiindcă dacă avertizarea lui nu era legată de una din ele, trebuia să fie legată de… lordul Clary.

— Ar fi putut spune că a fost înşelată! Ar fi putut spune că regreta că îmi permisese să vorbesc cu fiica ei şi… şi…

Atherton încuviinţă o singură dată.

— Ar fi putut. Dar, cumva, eu mă îndoiesc că ea este în spatele zvonurilor pe care le-am auzit.

Oh, Doamne! Penelope îşi făcu curaj:

— De ce?

— Fiindcă sunt nişte zvonuri destul de urâte – mult mai rele decât m-aş fi aşteptat vreodată din partea doamnei Lockwood.

— Ce? întrebă ea imediat.

El dorise să-i spună, aşa că acum trebuia să-i spună, nu să tragă de timp de-i venea să-l scuture.

Benedict o conduse spre Birdcage Walk. Copacii îşi pierdeau frunzele, care scârţâiau şi foşneau sub picioarele lor. Soarele era cald, dar vântul era tăios aici, şi Penelope trebui să lupte cu dorinţa de a se apropia mai mult de

companionul ei. Braţul ei, lipit de el, era delicios de cald, în timp ce restul fiinţei sale era perfect conştient de răceala aerului.

— Cred că nu există nicio îndoială că lordul Clary este responsabilul. El privi spre ea. De ce erai în camera aceea cu el?

Penelope se înroşi.

— Nu pot să-ţi spun.

— Nu poţi? repetă vicontele. Sau nu vrei?

— Foarte bine, nu vreau. Faţa ei ardea încă, dar îi înfruntă privirea fără să clipească. Am jurat să nu spun.

— Ah, murmură el. Cui i-ai jurat?

— Nu pot să-ţi spun nici asta. Îi aruncă o privire sfidătoare, şi adăugă: Şi nici nu vreau.

El ridică din umeri.

— Cum doreşti. Îţi recomand să îl eviţi de acum.

— Pfiu! pufni ea. Ca şi cum aş vrea să mai vorbesc vreodată cu porcul acela nenorocit.

— Şi totuşi, erai singură cu el în cameră, departe de ceilalţi oaspeţi. De ce? întrebă el din nou. Te-a trimis cineva?

— Ţi-am spus deja, nu aveam de gând să fiu singură cu el, răspunse ea sfidător. Nu îţi mai spun nimic, aşa că te rog să nu mai întrebi.

Ceva fulgeră în ochii lui, dar doar pentru o clipă.

— Orice te-ar fi condus acolo, a fost un instinct prostesc. Sper să nu-l mai urmezi niciodată.

Ea se înfioră la acest gând.

— Nu am de gând s-o fac. Respiră adânc. Ai spus că doreai să mă avertizezi. Te rog să-mi spui ce a spus! Promit că nu voi leşina, nici nu voi plânge, nici nu voi face o scenă de isterie.

Atherton nu se grăbi să răspundă.

— Credeam că ţi-ar plăcea să afli înainte de a ajunge la urechile familiei tale. Reputaţia dumitale o să fie aspru

criticată în public. Zvonul pe care l-am auzit este că nu eşti decât o târfă, care a ieşit pe furiş în căutarea aventurilor în timpul fiecărui bal şi a fiecărei recepţii din anul acesta.

Îi trebui un moment pentru ca vorbele acelea îngrozitoare să îi pătrundă în creier. Sângele îi vuia în urechi; stomacul i se strânse şi apoi simţi ca şi cum ar fi avut o piatră în el.

— Om de nimic, *villain*[1] mincinos şi dezgustător, reuşi ea să bolborosească. Asta… asta e o calomnie!

— Într-adevăr.

Ea îşi smulse braţul şi se îndepărtă. Îşi apăsă mâinile pe stomac, ca să le ascundă tremurul şi să nu vomite din pricina povestirii. Şi ea se temuse că Frances avea să spună că era o intrigantă – nu era ceva plăcut, dar oricum nu ajungea la nivelul acesta. Dacă oamenii credeau asta despre ea… ochii i se umplură de lacrimi… dacă părinţii ei auzeau asta…

Atherton o urmă.

— Presupun că lordul Clary intenţionează să îţi spulbere orice şansă de a te căsători decent.

Simţi că rămâne fără aer. Oricare ar fi fost intenţia lui Clary, reuşise.

— Sigur… sigur că oamenii nu vor crede, şopti ea.

— Poate că nu, spuse el după un moment.

Bineînţeles că vor crede. Nu toată lumea, dar destui cât să îi rămână numele pătat pentru totdeauna.

— Am o sugestie prin care ţi-ai putea păstra reputaţia.

Penelope tresări când auzi din nou vocea vicontelui, mai blândă şi mai apropiată decât înainte. Cu blândeţe, el îi aşeză şalul pe umeri.

— Ai putea să-i strici planurile lui Clary înainte ca bârfa să prindă rădăcini, dacă ai avea deja un pretendent.

— Dar nu am…

— Ai putea să-l ai. Degetele lui îi mângâiară braţul.

---

1 Nemernic (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Penelope făcu un salt în faţă, de parcă ar fi înţepat-o cu o furcă, şi se răsuci spre el.

— Tu?

Benedict zâmbi, cu zâmbetul acela intim şi seducător pe care nu i-l mai adresase niciodată.

— Aş fi încântat, draga mea domnişoară Weston!

— Nu ţi-am cerut-o!

— Dar eu mă ofer.

Penelope icni, privindu-l îngrozită. Încet, Atherton păşi spre ea, cu ochii mereu în ochii ei.

— Gândeşte-te un moment! Ce atenţii vei mai primi de acum în Londra, dacă nu vei avea un pretendent cunoscut alături de tine? Sunt câţiva dezmăţaţi cu reputaţie proastă care vor fi foarte interesaţi să îţi testeze disponibilitatea – şi unii nu se vor opri nici dacă le vei arăta că nu eşti dispusă.

La acest gând, i se făcu pielea de găină.

— Aş putea părăsi oraşul. O să stau cu sora mea la Richmond. Dacă nu sunt aici, nimeni nu se va mai bucura distrugându-mi reputaţia.

— Dacă fugi din oraş, sugerezi că fiecare cuvânt este adevărat.

— Nu fug. Le voi spune tuturor că mi-e dor de sora mea şi voi aştepta câteva zile înainte de a pleca.

— Şi în cele câteva zile vei înfrunta un val de şuşoteli la fiecare pas.

Naiba să-l ia, avea dreptate. Şi asta nu ar fi rezolvat deloc problema, dacă părinţii ei auzeau ceva. Broboane de transpiraţie îi umeziră fruntea. Cum le-ar fi putut explica aşa ceva? Mama nu avea să creadă nicio vorbă din povestea cu alunecatul pe scări dacă auzea zvonul acesta hidos. Şi odată ce mama afla că minţise, Penelope trebuia să mărturisească ce se întâmplase cu adevărat. Din nefericire, se temea că asta ar fi târât-o pe Olivia şi mai jos şi nu ar fi salvat-o nici pe ea.

— Va fi o furtună de bârfe, continuă Atherton. Povestea lui Clary e atât de lascivă, încât unii ar putea să nu o creadă, dar dacă o lady ca doamna Lockwood confirmă că te-a văzut ciufulită la bal, aşa cum descrie zvonul… Nu termină, dar nici nu era nevoie. De una singură, doamna Lockwood ar fi putut să-şi ţină gura, dar dacă i se oferea o şansă de a distruge reputaţia lui Penelope cu câteva cuvinte, fără niciun pericol real pentru fiica ei, probabil că nu ar fi rezistat.

Gura i se strânse.

— Aşa deci! Deşi nu am greşit cu nimic, oamenii vor crede lucruri teribile despre mine, dar din momentul în care *tu* vei sta alături de mine, toate vor fi uitate. Spre ce se îndreaptă lumea, dacă o femeie poate fi acuzată de… de… *asta,* şi reputaţia ei poate fi răscumpărată doar prin aprobarea unui bărbat? Şi bineînţeles că oamenii vor crede cele mai teribile lucruri despre o femeie, dacă le spune un *bărbat!* Lordul Clary merită să fie lovit de o căruţă cu găinaţ! Aş vrea… Se opri, cu pieptul palpitând de furie clocotitoare. Cu un efort, se stăpâni. E o ofertă foarte binevoitoare, milord, dar trebuie să refuz.

El îşi înclină capul.

— *Ce* plan mai bun ai?

Niciunul. Alungă gândul acesta.

— Pur şi simplu nu cred că o falsă logodnă între noi i-ar opri pe amatorii de bârfe. Cel mai probabil, o să-i facă pe oameni să bănuiască că tu erai… „Bărbatul care făcea dragoste cu mine.” Faţa i se roşi mai tare decât buşteanul din şemineu, la Crăciun. Acesta era ultimul lucru la care voia să se gândească. Implicat, sfârşi ea neconvingător.

— Nu sunt de acord. Nu există niciun scandal legat de numele meu.

Penelope clipi.

— Nu? Atunci Clary nu a…?

Încet, Atherton clătină din cap,

— Nicio poveste nu include numele meu.

— Dar l-ai pocnit! exclamă ea. De ce e furios pe mine şi pe tine nu?

— Eu l-am pocnit doar din cauză că te maltrata pe tine.

Ea îşi trecu limba peste buze.

— A fost foarte galant din partea ta, şi te-am aprobat din toată inima. Dar asta arată şi mai limpede că trebuie să stăm departe unul de celălalt. Am putea chiar să arătăm că nu ne suportăm, ca să negăm tot ce ar putea spune doamna Lockwood! Nu există niciun motiv ca să faci un asemenea sacrificiu pentru mine.

Benedict o privi lung. Inconştient, Penelope dădu înapoi sub cercetarea lui neclintită.

— Frances Lockwood avea dreptate? Chiar mă urăşti?

Ea vru să spună da. Ura atât de multe lucruri la el: felul în care îi întorsese spatele lui Sebastian şi îngăduise ca zvonurile despre crimă şi hoţie să apese asupra lui ani în şir; modul plin de răceală în care aborda căsătoria; efectul pe care îl avea asupra ei, în ciuda tuturor dorinţelor ei contrare; faptul că nu observase niciodată că era atrasă de el şi nici nu simţise vreo atracţie similară. Dar o salvase de Clary şi, chiar şi după scena aceea groaznică cu Frances şi cu doamna Lockwood, îşi oferea ajutorul ca să o salveze din nou. Minciuna nu îi ajunse pe buze.

— Bineînţeles că nu, milord, murmură ea.

— Atunci nu te necăji gândindu-te că mă sacrific. Mă ofer de bunăvoie şi fără rezerve. Nu îl subestima pe Clary: e un om rece şi răzbunător. A încercat deja să te forţeze. Dacă voi fi alături de tine, vei fi în siguranţă.

Alt fior îi trecu prin şira spinării.

— Tatăl şi fratele meu mă pot proteja, mulţumesc.

— Într-adevăr, răspunse el sec. Şi totuşi, nu i-am văzut atunci când aveai cea mai mare nevoie de ei.

Asta era adevărat. Penelope bâjbâi după alt motiv.

— De ce ai vrea să faci asta? Dacă îmi acorzi atenţie, îţi vei ruina toate şansele cu oricare altă domnişoară pe care ai vrea s-o curtezi cu adevărat.

El se aplecă spre Penelope, foarte puţin, dar destul cât să îi vadă diferitele nuanţe de albastru din ochi. Buzele i se curbară în zâmbetul fascinant care le reducea de obicei pe femei la oftări şi îmbujorări.

— Şi dacă domnişoara asta eşti tu?

Ea pufni.

— Nu fi ridicol! Ai încercat să te căsătoreşti cu sora mea. Rostirea acestor cuvinte îi readuse bunul-simţ. Propunerea lui Atherton – oricât de nebunească ar fi fost – avea un efect insidios, care începuse să îi slăbească rezistenţa.

— Dar nu am făcut-o, răspunse el imperturbabil. Odinioară ne-am înţeles bine amândoi, eu şi cu tine. Mi-ar plăcea să văd dacă am putea redescoperi această… Privirea lui coborî un moment… Afinitate.

Ea păşi înapoi, simţindu-se puţin mai sigură pe măsură ce distanţa dintre ei creştea.

— Nu vreau.

El păşi înainte, apropiindu-se din nou.

— De ce nu? De ce te temi?

— De apoplexia pe care aş putea-o suferi dacă petrec mai mult timp în compania ta, milord.

El ridică o sprânceană.

— Apoplexie! Nu am adus nicio lady la aşa ceva.

— De unde ştii? spuse ea făcând ochii mari. Poate că de asta ţi-au refuzat toate propunerile în căsătorie.

Săgeata îşi atinse ţinta, o putu vedea pe faţa lui. Ochii îi scânteiară, şi zâmbetul lui senzual păli.

— Cred că următoarea va fi acceptată, spuse el cu vocea lipsită de inflexiuni.

Penelope se simţi mai bine şi mai rău în acelaşi timp. Mai bine, fiindcă era obişnuită să se poarte aşa cu Atherton;

probabil că o credea rea de gură, dar asta o ajuta să nu cedeze farmecului său. Penelope nu avea să fie următoarea tânără asupra căreia el îşi îndrepta atacurile, următoarea femeie care leşina sub influenţa farmecului său, a chipului său frumos şi a zâmbetului cunoscător. Nu avea încredere în lordul Atherton, chiar dacă îi venea în ajutor în mod vizibil.

Dar în acelaşi timp… o mică parte din ea tresărea de regret. Şi dacă el chiar voia să o curteze? Şi dacă o voia? Şi dacă fusese atras tot timpul de ea, dar încercase să înăbuşe această atracţie, şi acum nu mai putea? Şi dacă acestea erau adevăratele motive din spatele ofertei sale galante?

Penelope opri brutal vocea aceea plină de dorinţă. Numai o nebună ar fi cedat. Vocea aceea nu ştia nimic din ce credea şi simţea lordul Atherton, şi ea nu voia să cedeze dorinţelor ei jalnice.

— Îţi doresc mult noroc, îi spuse ea vicontelui. Acum sunt gata să mă întorc la mama.

Fără o vorbă de protest, el o escortă afară din parc, spre prăvălia tapiţerului, unde mama alegea încă ţesături.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea. Apreciez bunătatea cu care m-aţi avertizat.

Atherton o studie un moment, fără să mai iradieze farmec, dar şi fără să fie tensionat sau iritat. Era cea mai prevenitoare privire pe care i-o adresase vreodată.

— Dacă te răzgândeşti…

— Nu o s-o fac. Penelope făcu o reverenţă, ca să evite privirea lui cercetătoare. La revedere, milord.

Spre surprinderea ei, el îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Pentru moment, murmură el. Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Penelope îl privi până dispăru după colţ şi îşi spuse că procedase corect.

Dar corectitudinea aceasta nu îi aduse nicio satisfacţie.

Capitolul 11

Benedict se întoarse tulburat în cazarma ofiţerilor.

Nu se aşteptase ca Penelope să îi primească propunerea cu recunoştinţă. O cunoştea prea bine ca să creadă asta.

Totuşi, lucrurile nu merseseră după cum se aşteptase sau după cum sperase. Intenţionase să o farmece, să o convingă, chiar să îi facă puţină curte. Pentru o clipă păruse că făcea progrese. Când o întrebase dacă îl ura cu adevărat, ea nu se putu hotărî să îi spună că da. Când spusese că lordul Clary ar fi trebuit să fie lovit de o căruţă cu găinaţ, aproape că izbucnise în râs. Oricare ar fi fost defectele ei, Penelope avea limba ascuţită.

Bineînţeles, până la urmă asta se întorsese împotriva lui, şi atunci ea îl terminase.

Era o nebunie să urmărească aşa ceva? Da, cândva se înţeleseseră bine, dar poate că fusese o simplă toană de-a ei. Se gândi la zilele de vară în care merseseră la Hampton Court cu tot grupul. Benedict spusese că se zvonea că palatul era bântuit, şi Penelope voise să vadă imediat coridoarele bântuite. Era exact felul de şotie care îi plăcea în copilărie, aşa că porniseră împreună, în timp ce restul grupului se plimba alene prin grădini. Pentru moment, amintirea avu limpezimea cristalului: căldura voalată a zilei, liniştea tainică de pe coridoare, privirea ei veselă când el îşi dusese degetul la buze, o luase de mână şi o condusese pe un coridor care nu era deschis vizitatorilor. Timp de o oră, încălcase legea împreună cu Penelope, şoptind şi râzând împreună, uneori mână în mână, în timp ce căutau coridoare mai liniştite şi mai întunecoase, pe care să le investigheze în aşteptarea unor posibile spectre. În ziua

aceea, în comportamentul ei nu existase nicio urmă de neplăcere sau dezinteres. În ziua aceea îl făcuse nu doar să zâmbească, ci să râdă în hohote. În ziua aceea ea nu dorise pe faţă ca el să plece, ci rămăsese singură cu el, fericită şi de bunăvoie. Şi pentru prima dată se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi fixat atenţia asupra ei, nu asupra surorii ei…

Ei bine, poate că trebuia să îi ofere un timp de gândire. Fie că îl plăcea, fie că nu, Benedict presimţea că hotărârea ei avea să se clatine după ce urma să fie călcată în picioare de bârfe.

Momentul acesta sosi chiar după cină, întruchipat de un bilet de la Thomas Weston. Benedict îl desfăcu, ridicând din sprâncene când văzu semnătura din josul paginii. Era scurt şi lapidar, cerându-i să se întâlnească dimineaţa următoare în Green Park, dar fără să-i spună ce voia să discute.

Benedict îl privi câteva minute. Era posibil ca Penelope să-i fi spus tatălui ei, care îl invita acum ca să discute oferta pe care o făcuse astăzi. Dar în cazul acesta s-ar fi aşteptat la o somaţie mai amabilă şi mai temperată. În schimb, aproape că îi poruncea să îşi facă apariţia, şi Benedict presimţi că domnul Weston auzise bârfele despre fiica sa şi, mai mult, auzise şi numele lui Benedict odată cu ele.

Până la urmă, poate că avea să se însoare cu Penelope mai repede decât se aştepta.

Ajunse devreme în parc, dar Thomas Weston se plimba deja pe Queen’s Walk, cu capul plecat şi cu mâinile la spate. Benedict descălecă şi lăsă calul în voie.

— Bună dimineaţa, domnule.

Weston ridică privirea.

— Atherton. Simţeam nevoia să merg pe jos, spuse el făcând un semn cu mâna.

Benedict păşi alături de el şi aşteptă.

— Cred că ştii de ce am vrut să te văd, spuse bărbatul mai vârstnic după un minut.

Benedict murmură că avea o oarecare idee.

— M-am gândit la câteva lucruri pe care aş vrea să le spun, începu Weston, privind ţintă în faţă. Majoritatea nu sunt potrivite pentru urechile femeilor, şi în casa mea există întotdeauna câte o femeie care ascultă pe undeva, cumva. Parcul părea mai sigur, îi aruncă lui Benedict o privire întunecată. Sincer, nu m-am gândit niciodată că urma să am acest tip de conversaţie cu un gentleman de calibrul dumitale, dar de când sunt tatăl a două fiice am învăţat că nu trebuie să mă aştept ca lucrurile să meargă aşa cum ar trebui. Conversaţia noastră de acum câteva luni, când ai cerut-o în căsătorie pe Abigail, a fost exact aşa cum mă aşteptasem de la o asemenea conversaţie. Ridică o mână. Asta ar fi trebuit să fie prima mea avertizare. Abby e o fată inteligentă şi raţională, dar chiar şi ea are un mod de a se hotărî asupra unui lucru şi de a face tot ce trebuie ca să-l obţină. Am trecut complet cu vederea încăpăţânarea ei. Îl privi din nou pe Benedict. Nu voi face aceeaşi presupunere greşită în privinţa lui Penelope.

Poate că ar fi fost mai bine să limpezească atmosfera.

— Domnule, când am cerut mâna fiicei dumneavoastră Abigail, am făcut-o cu cele mai nobile intenţii.

— Aşa am crezut şi eu întotdeauna. Weston se opri şi se întoarse cu faţa spre el, şi pentru o clipă Benedict se întrebă dacă Weston îl chemase în Green Park ca să-l împuşte şi să-i arunce trupul în vreun colţ îndepărtat. În momentul acela, omul părea capabil să facă aşa ceva. Dar suntem aici din cauza unor intenţii evident *mai puţin* nobile, pe care pari să le nutreşti în privinţa lui Penelope.

— Vă cer iertare?

Drăcia dracului! Oare Clary se hotărâse să îl târască şi pe el în noroi? Acesta ar fi fost cel mai sigur mod de a

atrage atenţia tatălui – şi mânia lui. Benedict sperase să poată evita asta.

— Am auzit ce se întâmplă la Londra. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Weston în timp ce vorbea. Ştiu ce spun oamenii despre ea. Şi am auzit de la soţia mea că erai cu Penelope în seara în care… Se întrerupse. Nu sunt prost, Atherton.

— Bineînţeles că nu, sir. Înfruntă privirea întunecată şi feroce a lui Weston. Am auzit şi eu zvonurile. Am avertizat-o că se putea întâmpla asta.

— Spune-mi adevărul, zise Weston cu o voce care tremura imperceptibil de furie. Sunt cât de cât adevărate? Ai sedus-o pe fiica mea şi ai expus-o celei mai grosolane umiliri?

Nu pentru prima dată, Benedict îşi dori ca Penelope să le fi povestit părinţilor ei despre Clary. Îi stătea pe vârful limbii să îi spună chiar el lui Weston, chiar acum; *el* nu o atacase şi nu vedea niciun motiv pentru care să tragă ponoasele. Dar îşi muşcă limba. Nu o putea câştiga înşelându-i încrederea.

— Nu, vă dau cuvântul meu că nu am făcut-o.

— Şi totuşi, e povestea cea mai gustată din toată Londra, i-o întoarse Weston. Faptul că a fost surprinsă în poziţia cea mai compromiţătoare. Numele dumitale nu este legat public de acest episod – încă –, dar bănuiesc că asta nu va dura mult.

Ezită. Nu se putea să nu se apere deloc, dar un cuvânt greşit acum îi putea spulbera orice şansă. Un tip diferit de tată l-ar fi convocat acolo ca să se dueleze cu pistoalele în zori. După cum se părea, Weston nu era acest tip de tată.

— Persoana de la care a pornit zvonul a făcut-o din ciudă. Domnişoara Weston era cam în dezordine după… după căderea ei, când i-am oferit ajutorul.

— Căderea ei, repetă neînduplecat Weston. Am văzut-

o. Dezordinea aceasta, cum i-ai spus atât de politicos, nu era urmarea unei căderi pe scări. Văzu surprinderea pe care Benedict o suprimă rapid şi clătină din cap încuviinţând. Da, ştiu că ne-a minţit. Penelope face asta. Cele mai multe sunt minciunele nevinovate, şi Domnul din cer ştie că i-am spus şi eu destule tatălui meu în tinereţe, aşa că merit să aud şi eu câteva de la copiii mei. Şi recunosc că i-am permis; e cea mai mică, şi am avut întotdeauna o slăbiciune în plus pentru ea. Dar aş face orice ca s-o protejez, Atherton, şi să amân consecinţele.

Benedict auzi avertizarea tare şi limpede. Mulţumită tatălui său, era foarte obişnuit cu ameninţările voalate, şi îi venea foarte uşor să adopte comportamentul împăciuitor care reuşea să-l calmeze de obicei pe conte.

— Înţeleg foarte bine, sir, şi vă admir cu atât mai mult pentru asta. Dar mă tem… De data asta ezită de dragul efectului. Domnişoara Weston nu a vrut să vă alarmeze, dar mă tem că în cazul acesta a greşit ascunzându-vă adevărul.

— De obicei greşeşte, mormăi Weston. Ce s-a întâmplat cu adevărat?

— V-aş spune dacă nu i-aş fi dat ei cuvântul că n-o s-o fac, răspunse el. Dar – de la gentleman la gentleman – pot să vă spun că vinovatul nu e o persoană peste care să treci cu uşurinţă.

Weston îl privi fioros o clipă. O dată în viaţă, Benedict îi fu recunoscător tatălui său; felul în care îl scruta acest om nu era nimic în comparaţie cu cel al contelui, care transforma neîndurător orice fisură din stăpânirea lui de sine într-o rană căscată. Weston îşi iubea fiica; îi tolera metehnele şi voia să o protejeze, chiar dacă ea îl minţise, şi asta explica purtarea aspră de astăzi. Benedict se trezi admirându-l pentru asta. Nu era un lucru pe care să-l înfrunţi cu calm şi răbdare. Pentru o clipă se întrebă dacă Penelope îşi aprecia cu adevărat tatăl. Probabil că nu, dacă nu avea destulă încredere încât să îi spună cum o

ameninţase Clary.

— Mă temeam de asta, spuse Weston în cele din urmă. Povestea pe care am auzit-o nu era trăncăneala obişnuită a unor cucoane leneşe. Soţia mea îmi spune zvonurile amuzante; cum a încercat vreo fetişcană îndrăzneaţă să ademenească un bărbat să se însoare cu ea, lăsându-l pe bietul prostănac să îi fure un sărut sau să pună mâna pe ea, şi despre vânătorii de avere care încearcă să prostească fetele naive şi să le facă să creadă că sunt îndrăgostiţi de ele, până reuşesc să le ducă la Gretna Green[2]. Penelope nu face parte dintre ele, nici eu nu m-aş grăbi să îmi dau fata pe mâna unuia care încearcă o asemenea prostie. Dar povestea asta… Atherton, n-o pot lăsa să treacă. Fiica mea e acuzată de nişte orgii care ar face să roşească un marinar. Va fi ţinta tuturor libertinilor şi a ticăloşilor din Londra. Niciun om respectabil nu va dori să o aibă.

Benedict îl ascultă.

— Cine a început povestea? întrebă Weston după un moment. Dumneata ştii cine e – spune-mi şi voi trata cu el, până îşi retractează calomniile în public.

— Nu cred că o s-o facă. Avea presentimentul că lordul Clary nu avea să retracteze niciodată povestea, orice ar fi făcut Weston cu el. Mă tem că orice încercare de a-l face să retracteze va face lumea să vorbească mai mult despre asta.

Weston bombăni, luptându-se cu furia pe care de abia o controla.

— Nu-mi place cealaltă opţiune.

După toate probabilităţile, erau doar două. Una era ca Penelope să părăsească oraşul pentru un timp îndelungat. Asta avea dezavantajul de a face ca zvonurile să pară adevărate sau destul de aproape de adevăr încât să nu

---

2 Oficiu din Londra în care se efectuau căsătorii fără acordul părinţilor (n.tr.)

conteze diferenţa. Chiar dacă Penelope sugerase că avea să părăsească Londra, el nu credea că urma să o facă cu adevărat. Îi era mai uşor să şi-o imagineze atacându-l pe lordul Clary cu un vătrai, decât strecurându-se ruşinată la ţară.

Cealaltă opţiune era căsătoria. Fiindcă Benedict nu mai vorbise cu Thomas Weston până atunci, ghici că acesta înclina spre a doua opţiune, cea în care Benedict îi salva onoarea. Având în vedere că se potrivea perfect cu dorinţele lui, nu avea nicio obiecţie reală. Nu sperase să-şi atingă ţinta în felul acesta, dar poate că scopul scuza mijloacele…

— Necazul este că Penelope nu ţine prea mult la dumneata. Weston se opri şi se întoarse din nou spre el. Sau aşa spune. Eu nu doresc să îmi dăruiesc copila unui bărbat pe care nu îl vrea, dar nici nu pot să stau cu mâinile încrucişate, lăsând-o pradă ruinei şi ruşinii. Dumneata, domnule, eşti soluţia dilemei mele, într-un fel sau altul. Ori îmi spui numele individului care spune minciuni despre fiica mea, ori mă convingi că o poţi face fericită.

— Nu pot face niciuna, nici alta înainte de a vorbi cu Penelope.

Dar inima lui Benedict încetase să bată un moment. Îşi aminti cum râsese Penelope când îi povestise despre stafiile obraznice de pe vremea Tudorilor. Îşi aminti cum se făcuse roşie ca focul când Frances Lockwood o acuzase că îl dorea pentru ea. Cumva, nu credea că antipatia ei era chiar atât de profundă precum pretindea.

Nu că ar fi contat prea mult. Era într-o situaţie disperată, şi el era singurul ei aliat.

Weston încuviinţă scurt.

— Foarte bine. Dar ai face bine să închei conversaţia pregătindu-te pentru una sau pentru cealaltă. În caz contrar, îţi promit că nu îţi vor plăcea consecinţele. Flutură din mână. Nu e timp de pierdut. Sunt sigur că ea aşteaptă.

Penelope nu voia să recunoască, dar îi era nespus de recunoscătoare lordului Atherton pentru un lucru. O avertizase între patru ochi despre coşmarul care era gata să-i distrugă viaţa şi îi dăduse timp să-şi adune puterile.

Îi scrise în grabă o scrisoare frenetică surorii ei, de îndată ce se întoarse împreună cu mama din expediţia pentru cumpărături, cu rezultatul că Abigail ajunse în Grosvenor Square aproape în acelaşi timp în care ajunseră zvonurile acelea oribile. Când auzi vocea lui Abigail pe hol, Penelope se ridică clătinându-se de pe sofa şi alergă cât îi permise glezna încă dureroasă.

— Abby!

— Oh, Penelope!

Abigail deschise braţele, şi Penelope se aruncă în ele. Pentru moment se desfătă în uşurarea aceea. Abigail era doar cu un an mai mare decât ea, şi fuseseră cele mai apropiate prietene înainte de căsătoria ei. Doar, după ce plecase, îşi dăduse seama Penelope cât de mult depindea de sora ei.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, eliberându-şi în cele din urmă sora şi dându-se înapoi. Mă bucur atât de mult că ai venit!

Abigail zâmbi.

— De parcă nu aş fi venit! Nu am primit niciodată o scrisoare cu mai multe semne de exclamare şi cuvinte subliniate.

— Eu nu am scris niciodată una mai disperată, răspunse Penelope. Dacă aş fi putut s-o fac să izbucnească în flăcări după ce o terminai de citit, aş fi făcut-o.

Sora ei râse.

— Atunci hai să bem o ceaşcă de ceai şi să-mi explici mai bine. Unele părţi au fost indescifrabile.

Penelope se strâmbă în timp ce se înapoiau în salonaş. Având în vedere starea minţii ei din momentul în care scrisese scrisoarea, fusese o mică minune că Abigail

putuse citi ceva din ea.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi explic mai bine acum.

— Încearcă, spuse sora ei cu un zâmbet răbdător. În ce te-ai băgat, Pen?

— Într-un mare necaz, recunoscu ea. Dar nu am vrut!

— Niciodată nu vrei. Ce s-a întâmplat?

Penelope făcu o grimasă, dar îi dădu drumul. Spuse dintr-o suflare toată povestea aceea nenorocită, de la pasiunea lui Frances Lockwood la misterioasele necazuri ale Oliviei şi la acţiunile şi faptele lordului Atherton. Singura parte peste care trecu fu modul în care o maltrata Clary pe Olivia, şi asta numai fiindcă Olivia o implorase explicit să nu îi spună lui Abigail. Sora ei ascultă concentrată, punându-i ocazional câte o întrebare. Când termină, Penelope simţi că se eliberase de o mare povară – probabil doar pentru câteva momente, dar era atât de minunat să se despovăreze, încât nu îi păsa.

— Măi să fie, murmură Abigail la sfârşit. E o mare harababură. Şi mama nu ştie?

Penelope clătină din cap.

Sora ei oftă.

— Ai face mai bine să-i spui. Ştii că o să audă până la urmă.

— De acord – dar aş vrea să ştiu răspunsul când îi voi spune, ca să nu mă omoare pe loc. Abigail o privi cu îndoială, şi Penelope roşi. Şi tot mai sper că nu va fi nevoie să-i spun.

— Nu e o mutare bună, Pen.

Ea gemu.

— Atunci ce să fac?

Abigail încercă să câştige timp, sorbind ceremonios încă o ceaşcă de ceai. Faptul acesta o avertiză pe Penelope că nu avea să-i placă răspunsul surorii ei.

— Lordul Atherton ţi-a spus exact care sunt zvonurile?

Ea se cutremură.

— Sunt teribile; tot ce îţi poţi închipui mai păcătos şi mai lasciv. Mai rău decât poveştile lui lady Constance. Dar el spune că numele lui nu apare în ele, adăugă ea, oftând uşurată în sinea ei fiindcă fusese cruţată de asta.

Abigail îşi încreţi fruntea.

— Dar ai spus că Frances Lockwood te-a acuzat că i l-ai furat. Cât crezi că va mai trece până va repeta asta, mai ales când se vor răspândi celelalte zvonuri?

Penelope înghiţi un nod. O durea încă foarte tare faptul că Frances putuse gândi aşa ceva despre ea. Îşi îndoi un pliseu de la rochie şi se uită pe fereastră până fu în stare să răspundă:

— Pot să vin să stau cu voi? Cât a mai rămas din anul acesta şi poate şi anul viitor?

Abigail pufni.

— Îmi amintesc cât de mult ţi-a plăcut în Richmond când am petrecut vara acolo. Acum vrei să petreci acolo şi iarna? Şi de data asta la conacul din Montrose Hill, unde muncitorii repară totul, de la acoperiş la grajduri.

— Aş putea îndura, o asigură Penelope, deşi în realitate nu era atât de sigură, acum că Abigail îi adusese aminte de Richmond. Când tatăl lor cumpărase un domeniu acolo, lui Penelope i se păruse că era la capătul pământului, fiindcă era la o distanţă de şaisprezece kilometri de Londra, şi la fel de liniştit ca un sătuc de la ţară. Singura emoţie fusese povestea de dragoste dintre Abigail şi Sebastian Vane, care indusese întâlniri clandestine în pădure, o discuţie publică în mijlocul Richmondului, o plimbare îndrăzneaţă prin păduri pentru rezolvarea unei vechi taine şi recuperarea comorii pierdute şi, cea mai bună dintre toate, o noapte emoţionant de romantică, când Abigail respinsese avansurile odiosului lord Atherton şi petrecuse o noapte de pasiune în braţele lui Sebastian.

Penelope îşi imaginase ultima parte, fiindcă sora ei refuzase să îi spună ceva despre asta, dar din reacţia

furioasă a tatălui lor înainte şi după ce Abigail se întorsese acasă, crezuse că era rezonabil de aproape de adevăr.

Sora ei se mulţumi să zâmbească.

— Ce e în neregulă în sugestia lordului Atherton?

„Partea referitoare la prezenţa lui.” Penelope reuşi să n-o spună cu glas tare.

— Nu crezi că e puţin probabil ca oamenii care îmi spun astăzi în tot felul să mă primească cu aprobare şi respect mâine, dacă vicontele de Atherton stă alături de mine?

— Mă îndoiesc că bârfa îşi va schimba atât de repede direcţia, dar ştim amândouă că până la urmă o va face. Mai ales dacă oamenii cred că te vei căsători cu el. Va fi conte într-o zi, şi nu unul cu datorii şi fără o leţcaie.

O roşeaţă profundă îi acoperi faţa.

— Nu mă căsătoresc cu el!

— Nu am spus asta. Am spus că oamenii te vor privi diferit dacă cred că te vei căsători cu el. Abigail plecă capul într-o parte şi o studie cu atenţie. Dar asta a fost o exclamaţie destul de fermă.

— Nu voiam să-ţi faci vreo idee ridicolă, o întoarse ea. Atherton e ultimul bărbat de pe pământ cu care m-aş căsători.

— Ultimul bărbat? Acum că Abigail îi aruncă o privire plină de scepticism, Penelope roşi mai mult. Un viconte chipeş, bogat şi încântător. Chiar aşa, Penelope? Ai prefera un zidar sau un coşar?

Ea se încruntă şi se jucă cu ceaşca.

— Ştii ce am vrut să spun.

Abigail rămase tăcută un moment.

— Ştiu că, atunci când a venit pentru prima dată în vizită la Hart House, erai mult mai dispusă să-l aprobi.

Penelope regretă ziua în care recunoscuse acest lucru faţă de sora ei.

— Asta a fost înainte de a-i cunoaşte adevăratul

caracter. Şi am recunoscut doar că e foarte chipeş, lucru pe care nu l-am negat niciodată.

Sora ei ridică din sprâncene.

— Adevăratul caracter. La care faţetă te referi: la faptul că a venit cu noi ca să scotocească pădurile în căutarea banilor pe care fusese acuzat Sebastian că i-a furat, sfidând probabil ordinele tatălui său? Sau poate la faptul că şi-a lăsat sora să mărturisească că ea luase de fapt banii? Asta a fost urât din partea lui, ţi-o garantez. Nu, ştiu: probabil că te referi la impulsul care l-a făcut să scoată de la lordul Stratford o scrisoare prin care îl reabilita pe Sebastian, pentru ca tata să mă lase să mă căsătoresc cu el. Ridică din umeri, în timp ce Penelope o privea înverşunată. Până aici nu m-ai convins.

— Nu a protestat când tatăl lui a pornit zvonurile acelea urâte despre Sebastian, zise ea. Şi a ţinut secretul ani în şir. A întors spatele unui prieten.

Abigail ezită.

— Nu e totul atât de simplu. Sebastian mi-a povestit mai multe despre el, şi cred că îl judeci prea aspru.

— Oh? Ce ar putea să mă facă să trec cu vederea faptul că i-a lăsat pe toţi să creadă că prietenul lui cel mai bun era un hoţ şi un ucigaş? Penelope făcu ochii mari. Asta ca să nu mai spunem că l-a lăsat pe Sebastian să se târască acasă după ce a căzut pe genunchiul lovit – când Sebastian era oaspete în casa lui?

— Nu spun că s-a purtat ireproşabil în toate privinţele, contracară sora ei. Dar bănuiesc că soarta lui nu a fost atât de uşoară cum pare. Lordul Stratford nu e un tată bun, nici iubitor. Sebastian spune că obişnuia să-l bată pe Atherton în mod regulat.

Ea îşi strânse buzele, nedorind să îi pară rău pentru viconte. Nu era greu de crezut că lordul Stratford era un tată crud, dar Atherton era adult; dacă nu îi putea rezista tatălui său acum, ce spunea asta despre el?

— A făcut planuri ca să se însoare cu Frances, la doar câteva săptămâni după ce te-a curtat pe tine.

— Slavă Domnului! spuse Abigail, spre uimirea lui Penelope. M-aş fi simţit teribil dacă ar fi fost cu adevărat rănit.

— A *făcut planuri,* încercă ea din nou, subliniind cuvântul şi făcându-l să sune cât mai imoral posibil. Nu o iubea nici pe ea, aşa cum nu te iubea nici pe tine! Ce îl poate determina pe un bărbat să facă asta?

— Aş ghici că încearcă să îşi caute o soţie, răspunse calm sora ei. Ai spus că e o fată foarte dulce; are alţi admiratori?

— Da, mormăi Penelope după un moment.

— Are ceva relaţii? O dotă?

— Da, mârâi ea.

— Mie mi se pare ceva foarte obişnuit. Un gentleman chipeş de vârsta şi rangul lui are nevoie de o mireasă, şi ea pare să fie exact tipul de mireasă pe care ar prefera-o un gentleman. Ce-ai făcut ca s-o subminezi?

Penelope, care se îmbufnase deja, nu prevăzuse întrebarea. Rămase cu gura căscată, apoi roşi şi ridică bărbia ca un catâr.

— Nimic.

— Chiar aşa? spuse Abigail atât de sec, încât Penelope roşi mai tare. Se temea că avea să rămână pentru totdeauna roşie ca un rac, după această conversaţie.

— Ea a întrebat cu ce fel de bărbat voiam să mă căsătoresc, şi eu i-am spus. Am încurajat-o să afle dacă lui Atherton îi păsa de ea, înainte de a-l accepta. Asta e totul, insistă ea.

— Şi ce s-a întâmplat?

Penelope îşi drese glasul.

— Nu ştiu precis. I-am văzut dansând în bună înţelegere, şi apoi am ieşit din cameră. După… după *incident,* când doamna Lockwood s-a uitat la mine de sus,

Atherton a spus că Frances declarase că nu voia să-l mai vadă niciodată. Dar îţi jur, Abby, că nu am habar ce s-a întâmplat. El nu mi-a spus, şi Frances… nu cred că Frances va mai vorbi vreodată cu mine.

Şi asta durea. Penelope era conştientă de defectele ei, dar lipsa de loialitate nu era unul dintre ele. Frances era – fusese – prietena ei, şi ea nu ar fi încercat niciodată să atragă un bărbat care îi curta prietena. Trădarea neprefăcută pe care o văzuse în ochii lui Frances când o acuzase pe Penelope că o minţise o rănise adânc.

— Nu vreau să fiu aspră, Pen, dar mie mi se pare că aceasta e cea mai neînsemnată dintre grijile tale, în momentul de faţă.

Ea o ştia. Din nefericire, habar nu avea ce să facă în privinţa lui Clary. Cu puţin noroc, poate că urma să se sature repede să spună minciuni despre asta. Cu puţin noroc, o fiică de duce avea să fugă cu un lacheu sau doi pairi urmau să se bată în Parlament. Oricare din situaţiile acestea ar fi distras atenţia.

— Ştiu, chiar dacă prietenia ei îmi lipseşte. Dar ce pot face cu restul?

— În afară de a urma sugestia lordului Atherton? Penelope făcu un gest de nerăbdare, şi Abigail oftă. Ai putea să te căsătoreşti cu cineva. Ai putea să-l convingi pe Jamie să te ducă în Italia câţiva ani. Sau ai putea să-ţi tai părul şi să trăieşti ca un bărbat tot restul vieţii.

Penelope rămase cu gura căscată.

— Eu mă referam la ceva rezonabil!

— Ar fi foarte rezonabil să te căsătoreşti cu altcineva.

— Dar cu cine?

Începu să se simtă neliniştită. Cumva, fusese sigură că sora ei avea să-i ofere o alternativă raţională, dar acceptabilă, fiindcă Abigail făcea întotdeauna asta. Penelope şi-ar fi petrecut toată copilăria suportând pedepsele dacă sora ei nu i-ar fi prezentat planuri la fel de

palpitante, dar cumva mai puţin periculoase decât propriile idei. Să petreacă câţiva ani în Italia cu fratele ei? Ar fi preferat să trăiască ca un bărbat, dacă se ajungea la asta.

— Penelope, nu ştiu, spuse Abigail. Fiindcă nu ai un pretendent mai convenabil la îndemână, eu cred că cea mai bună alegere este să accepţi graţios propunerea lordului Atherton şi să profiţi cât mai mult de ea. Ai putea chiar să-ţi schimbi părerea proastă despre el. Încearcă să-ţi aminteşti cât de mult ţi-a plăcut când a venit pentru prima dată la Hart House. Aminteşte-ţi ce distractiv a fost când ne-a dus la Hampton Court şi a încercat să găsească o stafie ca să te amuze. Penelope deschise gura ca să protesteze, dar Abigail ridică mâna şi o opri. Sebastian nu îi poartă pică pentru comportamentul lui, şi Sebastian a fost partea nedreptăţită. Cum se poate ca tu să fii mai puţin dispusă să uiţi? Nu doar că nu ţi-a făcut niciun rău; s-a oferit să-ţi facă un foarte mare serviciu.

Penelope închise gura şi îşi privi mâinile. Nu îi putea spune surorii ei că se agăţa de neplăcerea aceea pentru a-şi asigura pacea minţii. Abigail putea considera că asta îi permitea să-şi bage nasul.

În timp ce căuta un răspuns, uşa se deschise şi intră mama lor. Era palidă şi se ţinea dreaptă în timp ce închidea uşa după ea, cu mare grijă.

— Penelope, spuse ea încet şi nesigur. Am auzit ceva groaznic – tatăl tău mi-a spus că… ai…? Se opri, luptându-se vizibil să îşi recapete stăpânirea de sine. Te-ai purtat aşa cum sugerează lumea?

Totul era acolo, pe faţa mamei ei; mama ştia, şi se părea că ştia şi tata. Era terminată.

— Nu, doamnă, şopti ea în final, făcându-se mai mică în scaun.

Mama o privi cu o neîncredere făţişă, deşi asta se schimbă rapid. Cu paşi poticniţi, traversă încăperea şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Sunt complet dezorientată. Pot spune după faţa ta că ştii exact la ce mă refer.

Supusă, Penelope încuviinţă încet. Mama îşi drese glasul:

— Şi totuşi, alegi să nu îmi spui.

Niciodată nu simţise Penelope o ruşine atât de arzătoare, nici nu regretase atât de mult amânarea unui lucru. Nu ştia cum să spună acum; nu avea idee ce să răspundă.

Abigail întrerupse tăcerea tensionată.

— Tocmai discutam cum să procedăm, mamă…

— Când o să vreau sfatul tău, o să ţi-l cer, Abigail, rosti mama ei cu o voce îngheţată. E vorba despre Penelope şi despre faptul că nu a făcut nimic, chiar dacă ştia că existau zvonuri care spuneau despre ea că e cea mai josnică şi imorală dintre femei!

— Nu ştiam cum să-ţi spun, mamă, zise ea încet. Îmi pare rău.

— Aşa că nu ai spus nimic? Ochii mamei scăpărară de furie, şi vocea ei se înălţa cu fiecare cuvânt. Nici măcar o vorbă? Nici măcar între patru ochi? Cum ai putut? Clătină din cap. M-ai minţit. Ai alunecat pe scările de la petrecerea lui Gosnold. Ţi-ai răsucit glezna. Eu am avut încredere în tine, Penelope, şi te-am crezut. Ce prostie din partea mea!

Gura i se uscase.

— Nu voiam să te îngrijorez… Nu credeam că va ieşi aşa ceva…

— Şi ce crezi acum? se răsti doamna Weston.

Inspiră adânc şi închise ochii, ridicându-şi mâinile împreunate la bărbie. Penelope cunoştea acest gest; era Rugăciunea pentru Răbdare, şi mama ei o spunea doar în situaţii extreme. Un fior de alarmă o străbătu. Asta însemna că ceea ce era mai rău urma să vină de acum încolo.

Şi atunci veni. Uşa se deschise, şi tatăl ei păşi în cameră, urmat după o clipă de lordul Atherton.

— Abigail, spuse tata, trebuie să vorbesc cu mama şi cu sora ta.

Tonul lui nu suporta niciun argument, nici nu cerea vreun răspuns. Sora ei ieşi aproape în fugă din cameră, aruncându-i doar o scurtă privire de încurajare. Penelope se ridică în picioare, simţindu-se aşa cum trebuie să se fi simţit Ioana d'Arc când văzuse rugul pregătit pentru ea. Atherton o privea cu prea multă atenţie ca să se simtă în largul ei. Însuşi faptul că se afla acolo era de foarte rău augur.

Tata se întoarse spre ea.

— Ce ai avut în minte, copilă?

Dezamăgirea tatălui ei zdrobi orice urmă de sfidare care i-ar mai fi rămas. Penelope îşi adora tatăl, şi expresia de pe chipul lui era clar deziluzionată.

— Îmi pare rău, tată. Nu ştiam ce avea să se întâmple… Voiam să-ţi spun…

— Ai fi putut ghici că se cădea să îmi spui mie sau mamei tale, măcar pentru a ne avertiza! Îşi trecu mâna peste faţă. Nu că asta ar fi contat. Singura problemă care se pune acum este cum să micşorăm dezastrul.

Penelope evită să se uite spre lordul Atherton, deşi nici priveliştea pe care o ofereau părinţii ei nu era mai bună.

— Mă gândesc să fug în Indiile de Vest. În momentul acesta, orice colonie de la capătul pământului, chiar cu insecte tropicale şi băştinaşi canibali, părea primitoare.

— Nu face pe deşteapta cu mine! o avertiză tatăl ei. De la cine au pornit zvonurile acestea pizmaşe?

Nu se putu abţine să nu-i arunce vicontelui o privire şocată. Nu spusese. La privirea ei, el ridică uşor o sprânceană şi făcu un semn spre tata, invitând-o să-l denunţe pe Clary. Se simţi invadată de o nehotărâre teribilă; dacă îi spunea tatei, ar fi putut să se salveze. Dar era posibil şi să nu se poată salva. Clary îi dispreţuise tatăl. Şi dacă tata îl provoca la duel, şi Clary îl ucidea? Penelope

şi-o imagină pe mama ei, plângând cu inima zdrobită peste cadavrul tatălui ei care zăcea pe iarba din Hampton Heath, şi îşi muşcă buzele. Oh, Doamne! Făcuse un dezastru din toată situaţia, şi nu îşi putea lăsa tatăl să sufere pentru asta.

— Nu pot, tată.

— Ba da, poţi şi vei spune.

Mintea ei se învârtea nebuneşte. Poate că putea spune ceva, nu chiar adevărul, care să o ajute să scape din capcană. Ar fi putut spune că Clary se îmbătase şi că o acostase pe hol, şi acum minţea ca să-şi acopere purtarea necioplită. Ar fi putut spune că fusese alt bărbat, pe care nu îl mai văzuse niciodată. Ar fi putut chiar să dea vina pe Frances şi să sugereze că o făcuse din ciudă, dintr-o criză de gelozie femeiască – clătină din cap ca să îndepărteze această idee. Prea târziu, îşi dădea seama că nu exista nicio explicaţie bună, şi că tata ştia şi el, fiindcă îl adusese pe lordul Atherton acolo.

— Nu cred că ar avea vreun rost să-ţi spun, tată, zise ea încet. Chiar dacă ar dezminţi zvonurile, răul a fost făcut.

Tatăl ei răsuflă şi apoi se lăsă să cadă încet pe un scaun, alături de mama ei. Lăsă capul în jos şi, când mama îi întinse mâna, se prinse de ea de parcă l-ar fi salvat de la înec. Penelope privi în altă parte, dureros de conştientă de profunzimea dezamăgirii părinţilor ei, şi îl văzu pe Atherton. Se uita la mama şi tatăl ei cu o expresie ciudată, dar probabil că îi simţise privirea îndreptată asupra lui şi, cu o tresărire, întoarse capul şi îi întâlni ochii. Avu ciudatul sentiment că el o vedea într-o lumină complet diferită, de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

— Domnule Weston, spuse el. Pot să vorbesc ceva cu Penelope?

Era pentru prima dată că îi spunea pe nume. Penelope înghiţi un nod şi se concentră asupra mâinilor ei, dorindu-şi să nu-l fi auzit. Apoi el înrăutăţi şi mai mult lucrurile,

adăugând:

— La urma urmei, suntem implicaţi în asta într-un mod foarte intim.

Tata încuviinţă şi ieşi împreună cu mama. Camera părea foarte mică după ce rămase doar ea cu lordul Atherton. Penelope îşi trecu limba peste buze.

— Da, milord?

El se aşeză pe un scaun, lângă ea.

— Am avut chiar acum o conversaţie foarte incisivă cu tatăl tău. La sfârşit, mi-a oferit o alegere care depinde de fapt de tine.

— Care este?

Inima îi tresăltă; o alegere?

— Vrea numele bărbatului de la care au pornit zvonurile.

Penelope îşi muşcă buzele, nefericită.

— Nu pot să-i spun.

Nu o putea târî pe Olivia în asta; oricare ar fi fost necazurile acesteia, dacă direcţiona mânia tatălui ei asupra Oliviei nu îşi făcea niciun bine. Văzând cum stăteau lucrurile, era foarte alarmată din pricina Oliviei; dacă lordul Clary o putea ruina pe Penelope în felul acesta, ce avea să-i facă Oliviei? Şi mai era şi imaginea oribilă a tatălui ei zăcând în Hampton Heath, plin de sânge, în timp ce Clary îl privea cu satisfacţie, cu un pistol fumegând în mână.

Atherton răsuflă adânc, de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

— De ce nu? Pe cine protejezi?

Ea clipi.

— Pe nimeni.

— E vorba despre alt bărbat? insistă el.

Penelope roşi.

— Nu.

Umerii lui se relaxară.

— Atunci nu există nimic care să te împiedice să te

măriţi cu mine.

— În afară de faptul că nu vreau!

— Mi-ai zdrobit inima, spuse el sec.

— Huh! Nici măcar nu ne plăcem unul pe altul, murmură ea.

— Nu e adevărat, şi o ştii. El întinse mâna. Vino încoace!

Pentru o clipă, inima îi ajunse în gât.

— De ce?

— Ai încredere în mine.

Când văzu că nu se mişca, el prinse braţele scaunului ei şi o trase spre el până li se atinseră genunchii. Penelope stătea îngheţată în scaun, în timp ce el se apleca în faţă.

— Nu îmi displaci, spuse el cu o voce mângâietoare ca o catifea. Din contră. Din momentul în care te-am văzut pentru prima dată, am crezut că eşti încântătoare.

— Nu, nu ai crezut, spuse ea, încercând să nu se uite la felul în care îi cădea părul negru pe frunte, în valuri. Era romantic, poetic şi libertin. Naiba să-l ia fiindcă era atât de atractiv, mai ales de aproape!

— Şi ne-am înţeles splendid, continuă el, ignorându-i protestul. La început.

— Nu poţi să ai încredere în primele impresii.

O şuviţă îi căzu chiar deasupra ochiului stâng, într-o buclă perfectă. Se întrebă cum s-ar fi simţit dacă ar fi atins-o, apoi îşi strânse pumnii ca să-şi pedepsească degetele fiindcă voiau să afle.

— Penelope, murmură el, suntem amândoi într-o mare belea. Îi ridică mâna, ţinând-o de parcă ar fi fost foarte fragilă, şi îi îndreptă degetele. Plecă fruntea şi îşi lipi buzele de încheietura ei, chiar în locul în care zvâcnea pulsul. Din fericire, ne putem salva unul pe altul.

Încăperea începu să se învârtă cu ea. Inima părea să îi fi ajuns la gât. Răsuflarea lui Benedict era caldă pe pielea ei, şi el îi ţinea mâna rezemată de obrazul lui, unde putea

simţi înţepătura uşoară a bărbii. Să o ajute cerul, fiindcă simţea ceva înfiorându-se în ea la acest contact. Faptul că nu îl plăcea fusese digul care o apărase de dorinţa păcătoasă de a se arunca în braţele lui şi de a-l implora să îi facă lucruri scandaloase, iar acum el dărâma această dezaprobare, cărămidă cu cărămidă. În curând avea să rămână fără nicio apărare.

— Nu cred că ar trebui, spuse ea cu un ultim efort, dar vocea ei îşi pierduse vigoarea şi sfidarea, devenind în schimb catifelată şi aproape tristă.

El plecă fruntea, privind-o cu ochii aceia ai lui de un albastru intens, de sub buclele ciufulite ale părului.

— Eu cred că da.

Penelope înghiţi un nod. El îi ţinea încă mâna, dar uşor; dacă ar fi tras-o, s-ar fi eliberat. Din nefericire, nu părea în stare să facă nimic raţional atunci când el o atingea. Nu îi văzuse niciodată această faţetă… bineînţeles, din cauză că el nu dorise să se însoare cu ea înainte. Gândul acesta îi oferi un mic impuls curajos.

— Aşa le-ai cerut în căsătorie şi pe celelalte fete?

— Nu, spuse el. Dar cred că înainte am greşit. Lipsea ceva…

Benedict se aplecă în faţă, lăsându-se să cadă într-un genunchi. Penelope ştia ce avea de gând să facă – îi simţi chiar şi respiraţia când se aplecă mai mult spre ea – şi nu putea face nimic ca să-l oprească. Adevărul era că unele părţi trădătoare din fiinţa ei păreau să prindă viaţă la această perspectivă, şi trebui să se prindă până la urmă de braţul scaunului cu mâna liberă, ca să nu îl atingă. Privirea lui hipnotizatoare nu o părăsi niciun moment; Penelope putea doar să presupună că şi ea se zgâia la el ca o prostănacă, incapabilă să se mişte sau să gândească, sau chiar să respire, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei.

Se cutremură de la prima atingere a buzelor lui. Ca nişte zâne răutăcioase scăpate din captivitate, gândurile ei

se împrăştiaseră într-o dezordine chinuită. Îşi aminti cum îşi imaginase că el avea să se îndrăgostească de ea atunci când îl văzuse pentru prima dată în salonul mamei, întorcându-şi spre ea zâmbetul fascinant, îşi aminti cât de proastă fusese încercând să îi atragă atenţia în timpul unei expediţii cu barca, când îşi aruncase pălăria în apă, iar el i-o salvase cu galanterie. Îşi aminti cum îl provocase să o ducă să caute fantome în Hampton Court, sperând tot timpul că avea să-i fure un sărut. Îşi aminti cât de entuziasmată fusese când el îi trimisese flori… până când realizase că el trimisese flori şi pentru mama şi sora ei. Şi cât de geloasă fusese când el îşi concentrase atenţia asupra lui Abigail şi le dăduse tuturor de înţeles că o dorea pe fiica blândă şi raţională a lui Weston, nu pe ea.

Doar că… nu o săruta pe Abigail acum, nici pe Frances Lockwood, nici pe vreo altă tânără lady. O săruta pe ea, şi buzele lui se mişcau uşor şi jucăuş peste buzele ei, până îşi dădu vag seama că gura ei se înmuiase şi îi răspundea. În afară de mâna pe care el i-o mai ţinea încă într-a lui, nu o atingea în altă parte, dar Penelope se simţea ţintuită în scaun. Sau poate că pur şi simplu nu voia să se mişte şi să întrerupă momentul acesta emoţionant de tandreţe neaşteptată.

— Căsătoreşte-te cu mine, Penelope, şopti el, în timp ce buzele lui îi atingeau încă buzele.

Rezistenţa ei se topea rapid.

— Nu cred că ar trebui, şopti ea, sincer neliniştită.

— Prostii! Ai încredere în simţămintele tale, şopti el, şi buzele i se lipiră de ale ei.

Penelope inspiră surprinsă, şi el îi atinse bărbia, atingându-i buzele şi dovedindu-i dincolo de orice îndoială că într-un sărut era mult mai mult decât credea.

— Mă doreşti?

Aceasta era o bază slabă pentru o căsătorie, dar era prinsă şi o ştia. Orice mică mângâiere avea să fie foarte

bine-venită.

— Da. El privi spre uşă. Destul cât să comit acea faptă păcătoasă plăcută şi vicioasă de care am fost acuzaţi, chiar aici pe sofa, dacă părinţii tăi nu ar fi dincolo de uşă.

Ea simţi cum i se înfierbânta faţa, şi nu la gândul părinţilor ei. Dacă se căsătorea cu el, avea să facă dragoste cu ea.

— Ce fapte?

Ochii lui străluciră şi un colţ al gurii i se ridică.

— Căsătoreşte-te cu mine şi vei afla!

Penelope şovăi, apoi cedă. Oricum nu avea de ales. Încuviinţă o dată.

Un zâmbet îi lumină faţa, şi el se aplecă şi o sărută din nou, mai apăsat de data asta.

— O să ne fie bine împreună.

Penelope nu era atât de sigură, dar era prea târziu. Atherton se îndrepta spre uşă să le spună părinţilor ei. Chiar dacă pe furiş – şi fără să vrea –, admira felul în care i se mulau pantalonii în timp ce păşea, se îngrijoră gândindu-se că făcuse o greşeală teribilă. Dacă nu ar fi sărutat-o – dacă nu ar fi reuşit să o lovească în inexplicabila ei slăbiciune, care era atracţia faţă de el –, l-ar mai fi acceptat oare? Îşi şterse mâinile tremurătoare de fuste şi încercă să îşi ascundă neliniştea. Cândva visase cu ochii deschişi că o săruta şi îi spunea că o dorea. În străfundul inimii ei, recunoştea că fusese un sărut încântător, tandru şi seducător şi mult prea scurt. Voia să o sărute din nou.

Dar acum auzi în minte ceva ce obişnuia să spună mama ei, de data aceasta cu o asprime deosebită: „Ai grijă ce-ţi doreşti, Penelope! S-ar putea să şi primeşti”.

Capitolul 12

În câteva zile erau căsătoriţi.

Doamna Weston decretă că avea să fie o ceremonie restrânsă, dar foarte elegantă. Abigail se afla încă în Londra, şi au mai fost prezenţi doar domnul şi doamna Weston, Atherton şi ea.

Nu Atherton, Benedict. Acum într-adevăr avea dreptul să îi spună pe nume.

Fiindcă locuise în cazarma ofiţerilor, Atherton închirie un apartament la hotelul Mivart, până găseau o casă. Era foarte aproape de Grosvenor Square, dar Penelope ezita încă în timp ce ziua trecea şi cuferele ei fură coborâte, gata de plecare. Lizzie, camerista ei de când avea doisprezece ani, avea să vină cu ea, să se ocupe de cufere şi să pregătească totul la hotel. Nu îi mai rămânea decât să-şi ia rămas-bun de la părinţii şi de la sora ei, şi să îşi lase mâna în mâna lui Atherton în trăsură pe drumul scurt spre Mivart, care decurse într-o tăcere deplină.

Fu aproape uşurată găsind acolo câţiva ofiţeri din Garda Regală, pregătiţi să-i felicite. Aproape uşurată fiindcă era limpede că băuseră deja şi intenţionau să-l ia pe Atherton cu ei ca să mai bea câteva rânduri în taverna din apropiere. Aproape fără să se uite la ea, el se duse cu ei, în timp ce portarul o conducea spre apartamentul lor.

Hotelul era încântător de liniştit. Penelope nu locuise niciodată într-un hotel, aşa că se plimbă curioasă prin camere. Lizzie îi despachetase deja lucrurile şi se retrăsese, aşa că tot apartamentul era doar al ei. Avea o cameră de zi, cu ferestre care dădeau spre Brook Street. Aruncă o privire afară, uimită de priveliştea atât de diferită de întinderea elegantă din Grosvenor Square, pe care o vedea din dormitorul de acasă. Chiar şi la ora aceasta târzie, caleştile veneau şi plecau, şi dacă asculta cu atenţie îşi imagina că îi putea auzi pe ofiţeri distrându-se la cârciumă. Nu era ca acasă, în mod sigur.

Ei bine. Casa nu mai era casa ei acum. Ea nu mai era

domnişoara Weston, ci lady Atherton. Doar gândul acestui nume o făcu să-şi încrucişeze braţele peste piept, în mod protector. Cum naiba intrase în această încurcătură? Deşi nu se uita, ştia că uşa din dreapta ducea spre dormitor. Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să nu se gândească la miliardele de plăceri despre care scria Lady Constance. O să îi facă oare Atherton aşa ceva? O să vrea? Şi, mai important, o s-o facă la fel de bine ca amanţii lui Constance?

Oricare i-ar fi fost defectele, Penelope era realistă. Nu vedea nimic rău în a încerca să îţi conduci propria soartă, dar nu vedea niciun rost în a plânge pentru împrejurările nefericite; timpul petrecut cu plânsul era un timp pierdut, în care ar fi putut să se gândească la felul cum să-şi îmbunătăţească situaţia. Şi dacă exista vreo situaţie care să trebuiască îmbunătăţită, a ei era aceasta: căsătorită, până când moartea o va despărţi, cu un bărbat pe care nici nu îl cunoştea, darmite să-l iubească. Pe deasupra, un bărbat care dorise să se căsătorească mai întâi cu sora ei şi apoi cu prietena ei. Un bărbat care îşi pierduse în mod vizibil răbdarea cu ea în mai multe ocazii. Un bărbat care o sărutase totuşi atât de convingător, încât bunul ei simţ zburase pe fereastră şi fusese cumva de acord să se mărite cu el, şi asta însemna că nu avea pe cine să dea vina, în afară de ea însăşi.

Pentru o clipă se întrebă de ce era el atât de hotărât să se însoare cu ea. Era neîndoielnic că el dorise această căsătorie. Din frânturile pe care le prinsese de la părinţii ei, ştia că tata şovăise să îşi dea consimţământul, fiindcă nu credea că Atherton era un partener bun pentru ea. Mama nu fusese de acord, dar Penelope era mai interesată de cuvintele tatălui ei. El îi spusese lui Atherton că nu urma să fie nicio nuntă dacă Penelope nu era de acord. Îi spusese lui Atherton că avea să îi urmărească atent, ca să vadă dacă Penelope era fericită. Îi încălzea inima să ştie că tatăl ei

dorea să fie fericită, dar o şi făcea să se simtă mai mică şi mai egoistă fiindcă nu se dusese mai devreme la el, înainte ca situaţia să ajungă atât de teribilă.

Nu avea pe cine să dea vina, în afară de ea însăşi.

Penelope răsuflă adânc, spunându-şi că nimeni în afară de ea nu putea să facă din mariajul asta o căsătorie fericită. Atherton dorise să se însoare cu ea, din nişte motive necunoscute încă, aşa că trebuia să fie docil. Se uitase la pieptul ei, în noaptea *incidentului,* cu un interes nedeghizat. O dorea. În ciuda eforturilor ei eroice, şi ea îl dorea – şi acum nu mai avea motive de a se împotrivi acestei dorinţe. Acesta putea fi un început.

Dădu din nou ocol încăperii, investigând fiecare colţişor luxos şi confortabil. Opinia ei despre hoteluri se îmbunătăţi mult după ce termină, dar soţul ei tot nu se întorsese încă. Ceasul de pe consolă arăta că îl aştepta de o oră. Ce făcea? se întrebă ea cu o oarecare iritare. Era noaptea nunţii, la naiba!

Gândul acesta duse la altul, şi Penelope îşi dădu seama că era o femeie măritată. Femeile măritate puteau citi ce voiau, fără ca mama să le ia cărţile sau să le pedepsească. Alergă în dormitor şi scormoni în cufăr până descoperi un catalog de la Antrepozitele Ackermann, în care ascunsese două numere din *50 de moduri de a păcătui.* Abigail îi dăduse numărul treizeci şi trei, care îi lipsea, asigurând-o în şoaptă că era deosebit de incitant. Penelope spera din toată inima că era aşa; cel cu panglicile de mătase roşie fusese hipnotizator. Poate că ar fi trebuit să-l lase undeva, ca să-l descopere Atherton…

Dar înainte de a se aşeza ca să se bucure de el, auzi scârţâitul uşii de la intrarea în salon. Din instinct, îndesă pamfletele înapoi în cufăr şi traversă camera la timp ca să îl vadă pe Atherton închizând uşa cu spatele. Jacheta lui era strâmbă şi părul ciufulit, şi, când o văzu, gura i se curbă într-un zâmbet şiret, prădalnic, diferit de obişnuitul lui

farmec lustruit.

— Seara bună, soţie, spuse el, cu vocea răguşită de râs.

Penelope îl privi din cap până în picioare.

— Mi se pare că pentru tine a fost foarte bună.

— Până acum, încuviinţă el, îndepărtându-se de uşă şi păşind agale în cameră. Pentru tine nu?

Sprâncenele ei se ridicară, înciudate. Stătuse aici aşteptându-l în timp ce el bea cu tovarăşii lui. Pe măsură ce se apropia, simţea mirosul de alcool.

— Nu la fel de bună ca pentru tine, după cum se pare.

Benedict râse.

— Am băut câteva pahare. Cum puteam refuza? Trase un scaun de la masă şi se lăsă să cadă greoi în el înainte de a scoate o sticlă din buzunar. Eşti geloasă?

— Fiindcă nu am băut până să merg pe patru cărări? pufni Penelope. Nu.

El îşi plecă fruntea într-o parte şi o studie. Zâmbetul acela şmecher mai zăbovea încă pe buzele lui.

— Deci, în ce activitate nobilă te-ai angajat în timp ce mă aşteptai?

— M-am gândit cum naiba vom reuşi să ne facem fericiţi unul pe celălalt în următorii zeci de ani. Se uită ţintă la sticla pe care o ţinea el în mână. Evident, va fi nevoie de ceva tare.

— Aşa crezi? Cu o lovitură de picior, trase alt scaun de sub masă. Hai să bem amândoi, atunci!

— Doamnele nu beau.

El se lăsă pe spate şi luă două pahare de pe tava care se afla pe masa din spatele lui. Desfăcu sticla şi turnă puţin în fiecare pahar.

— Doamnele nu beau fiindcă mamele lor cuviincioase şi respectabile nu le permit. Tu eşti o femeie măritată acum. Bea un pahar cu mine!

— E whisky? Penelope privea paharele cu un interes

nedorit. El o punea să facă numai lucruri rele, şi totuşi…

— E un excelent coniac franţuzesc. Zâmbetul lui abia schiţat părea să fiarbă de intenţii păcătoase şi arăta că nu era doar un îngâmfat superficial. Nu te temi, nu-i aşa?

Ea mai ezită o clipă, apoi se aşeză, sfidătoare.

— Deloc. Pur şi simplu urăsc mirosul de whisky şi nu aş bea chiar dacă m-ai forţa.

El luă paharul şi îl ridică cu un gest amplu. Toate gesturile lui erau ample.

— În cinstea căsătoriei noastre, spuse el, privind-o cu ochii strălucitori.

Penelope ridică şi ea paharul.

— Dacă insişti.

Luă o înghiţitură elegantă. Era tare, dar uşor de înghiţit, şi chiar dacă o făcu să se înece şi să clipească de câteva ori, când ajunse în stomac îl simţi cald şi catifelat.

Soţul ei o privi, strâmbând din colţul gurii. Dădu paharul peste cap cu o mişcare a încheieturii şi îşi turnă altul. Se întinse peste masă şi umplu şi paharul ei.

— Pentru viitorul nostru.

„E mai uşor de suportat când e beat”, se gândi ea, dar luă altă înghiţitură, ascultătoare.

— Eşti beat?

— Puţin, spuse el, fără nicio remuşcare. Tu eşti?

Ea îşi linse buzele, căutând o picătură rătăcită de coniac.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, bea.

Ridică paharul şi dădu coniacul peste cap, ca şi înainte.

— De ce ar trebui să mă îmbăt?

Atherton ridică din umeri şi trase de lavalieră. Jacheta îi alunecase pe un umăr, şi vesta era deja pe jumătate descheiată. Penelope îl privi cu coada ochiului cum îşi desface lavaliera şi o arunca pe duşumea. Cămaşa i se

deschise la gât, lăsând să se vadă pielea. Arăta degajat şi periculos, spre deosebire de obişnuita lui înfăţişare îngrijită.

— Nu trebuie să te îmbeţi. M-am gândit că ţi-ar plăcea şansa de a trăi puţin mai periculos.

Penelope luă altă înghiţitură. De data asta coborî foarte uşor, lină ca mătasea. Mai luă o înghiţitură lungă, golindu-şi aproape paharul.

— Speram să fac ceva mai incitant, nu să stau într-o cameră de hotel şi să beau coniac.

El întinse o mână peste spătarul scaunului şi se aplecă elegant. Ochii lui o măsurară cu o apreciere ostentativă – şi cu foame.

— La ce altceva te-ai gândit?

Când fratele ei James se îmbăta, spunea totul. Adesea nu îşi amintea nici jumătate din cele spuse a doua zi, dar Penelope aflase o mulţime de lucruri foarte interesante şi folositoare când el era mort de beat, lucruri pe care era sigură că nici părinţii ei nu le ştiau. Aflase că Millie, slujnica de la etaj, nu fusese trimisă la ţară din pricina plămânilor, ci fiindcă purta copilul lui George, ajutorul de rândaş, şi că George luase o bătaie de la şeful rândaşilor înainte de a i se acorda o mărire de salariu şi de a i se permite să se însoare cu Millie. Aflase că Edward, colegul de universitate al lui James, fusese exmatriculat din pricina purtării destrăbălate – cu un portar. Aflase că domnul Wilford nu fusese ucis de un hoţ, cum se credea, ci se sinucisese, şi că pruncul lui Lady Barlow, născut după patru ani de căsnicie neroditoare, era de fapt odrasla valetului soţului ei.

Penelope nu avea idee cum ajunsese James să ştie atâtea, dar toate erau fascinante. Din nefericire, fratele ei renunţase să mai bea atât de mult, cel puţin atunci când se afla în preajma ei, dar se gândi că Atherton ar fi putut fi la fel. Asta ar putea fi şansa ei de a căpăta răspunsuri demne de încredere la întrebările care o chinuiau de luni în şir.

— Am putea vorbi, sugeră ea, împingând paharul pe

masă. Ca să ne cunoaştem.

— Ne-am putea cunoaşte în alte moduri, răspunse el, privindu-i din nou pieptul cu înflăcărare, dar îi umplu din nou paharul. Ce ar trebui să ştiu despre soţia mea?

Ea se gândi un moment, sorbind încet din coniac. Dumnezeule mare, nu era de mirare că bărbaţii beau pe rupte. Era ceva al naibii de bun. Se simţea îndrăzneaţă, deşteaptă şi cu totul invincibilă.

— M-ai întrebat odată ce ai făcut ca să câştigi antipatia mea. Eu am negat, dar mă îndoiesc că m-ai crezut, mai ales că minţeam.

Asta îi atrase atenţia. Sprâncenele i se ridicară, şi mâna care ţinea sticla se opri în aer. Penelope ridică din umeri.

— Nu am fost în stare să înţeleg cum se poate ca un bărbat onorabil să îi întoarcă spatele unui prieten de demult şi să îngăduie să fie condamnat – chiar evitat – de toată lumea din oraş. Lăsă capul într-o parte şi îşi menţinu expresia firească. De ce ai făcut-o?

Atherton îşi termină băutura dintr-o înghiţitură.

— Nu am intenţionat niciodată să se întâmple asta. Nu i-am dorit niciodată răul lui Sebastian.

— Dar l-ai acuzat că a plănuit să fugă cu sora ta, sublinie ea.

El lăsă capul să-i cadă, de parcă se gândise de o sută de ori la asta şi era plictisit de moarte.

— Ea a dispărut în mijlocul nopţii. Era nebună după el, şi ştiam că şi el ţinea foarte mult la ea. Erau puţine locuri în Richmond unde s-ar fi putut duce. Nu era iraţional să crezi că se dusese la Bastian.

Bastian. Penelope nu auzise niciodată asta, nici chiar de la Abby; trebuie să fi fost porecla lui Sebastian din copilărie.

— Deci, te-ai dus s-o cauţi acasă la el. Dar de ce ai bănuit că o sedusese ca să fugă cu el?

El scutură sticla, apoi o ţinu în sus şi închise un ochi, privind cruciş în fundul ei.

— Eram înnebunit de frică atunci când m-am dus după ea şi am spus lucruri pe care nu le credeam cu adevărat.

— Înnebunit de frică? exclamă ea surprinsă. De ce?

Ochii lui scânteiară, şi ea presimţi dintr-odată că Benedict nu era chiar atât de beat cum părea. Apoi faţa lui se destinse şi el lăsă sticla să cadă pe masă cu o bufnitură, apoi se întinse după carafa de pe dulap.

— Ar fi putut să cadă în râu. Ar fi putut fi răpită de bandiţi sau de hoţii de copii. Avea doar şaisprezece ani. Am recunoscut deja că am greşit, nu-i aşa?

Penelope îl privi turnând altă porţie generoasă de coniac în paharul lui, apoi în al ei. Fusese înnebunit de teamă din pricina Samanthei, dar nu se dusese la râu cu un cârlig, ci acasă la Sebastian. În povestea asta se ascundeau mai multe decât spunea el, dar le lăsă să treacă.

— Atunci de ce nu ai spus nimic ca să nu-i laşi pe oameni să creadă că el îşi omorâse tatăl?

El făcu o grimasă.

— Ce aş fi putut spune? Nu ştiam unde era bătrânul domn Vane. Nu am repetat niciodată zvonul şi nu am fost niciodată de acord cu cei care o făceau.

— Dar nici nu i-ai luat apărarea, nu-i aşa? nu se putu ea abţine să nu riposteze.

Ochii lui Atherton se întunecară, şi degetele i se strânseră în jurul paharului. Penelope se încordă şi ea.

— Eram tânăr, spuse el după un moment. Nu am fost nici raţional, nici nobil aşa cum ar fi trebuit să fiu. I-am cerut iertare lui Sebastian, şi el mi-a acordat-o. Nu am vrut niciodată să fie nefericit sau ocolit, şi sunt încântat că a găsit fericirea. În vocea lui era o notă clară de avertizare.

Penelope o auzi – oarecum. Mai erau încă multe lucruri pe care ar fi vrut să le ştie. Îşi lăsă capul într-o parte

şi îşi arcui o sprânceană.

— Chiar dacă a obţinut fata cu care voiai să te căsătoreşti?

El se uită fix la ea un moment, apoi râse scurt şi aspru.

— Chiar dacă.

— Ai fost foarte nefericit când te-a respins Abby?

El se lăsă pe spate şi clătină din cap, zâmbind însă fără veselie.

— Totul trebuie să fie la tine o furtună de pasiune şi emoţie? Se întinse din nou după pahar. Nu aş fi cerut-o, dacă nu aş fi sperat că avea să mă accepte. Se opri gânditor, cu paharul în mână, apoi adăugă: Şi acelaşi lucru i se aplică şi domnişoarei Lockwood, dacă asta era următoarea ta întrebare. Dădu peste cap coniacul.

Penelope simţi că îi ardea faţa.

— Nu le-ai iubit pe niciuna.

— Nu, încuviinţă el prompt. Sunt multe motive care îl determină pe un bărbat să ceară o femeie în căsătorie. Iubirea e doar o posibilitate.

Ea se încruntă, apoi îşi reveni repede. Paharul stătea în faţa ei, neatins de ceva timp, aşa că puse mâna pe el şi luă o înghiţitură rapidă, aproape fără să observe arsura alcoolului de data asta.

— Dar e una vitală. Şi tu nu ai putut să aduni măcar o umbră de afecţiune. De asta te-a expediat sora mea, şi de asta ţi-a spus Frances că nu voia să te mai vadă niciodată, nu-i aşa?

De data asta el se enervă.

— O să revizuim fiecare umilire pe care am suferit-o din partea unei femei? Pe când eram la universitate, era o chelneriţă de la o tavernă care nu mi-a permis niciodată să o sărut…

— Huh! Nu mă surprinde, mormăi ea.

— Şi mai e o femeie care m-a scos din minţi luni în şir,

continuă el. Când am întâlnit-o pentru prima dată, era fermecătoare şi încântătoare, dar a devenit în curând capricioasă. A dansat cu mine într-o seară, şi a doua zi s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă înţepe cu propria mea sabie. Chiar dacă am încercat să-i cer iertare – adesea pentru păcate pe care nici nu le comisesem –, a spus că preferă să stau cât mai departe de ea şi le-a zis tuturor că eu nu o plăceam.

Penelope ridică fruntea, şocată.

— Presupun că am pus capăt acestei sugestii azi-dimineaţă totuşi, nu? adăugă el, clipind sugestiv.

Ea strânse din buze. Fusese o idee proastă. Nu era la fel de vorbăreţ la beţie ca Jamie, şi răspunsurile lui o enervau, în ciuda eforturilor ei de a nu permite asta.

— Ar trebui să încerci să mă asculţi, spuse ea rece. Ne-ai fi făcut un bine amândurora.

— Dar atunci nu am fi aici, bucurându-ne împreună de noaptea nunţii noastre.

— Nu, am fi putut face fiecare ceva mult mai plăcut, ripostă ea. Poate că am fi curăţat bălegarul de la grajduri sau am fi vopsit gardurile. Oricum, am fi scăpat de această conversaţie inutilă.

— Să curăţăm grajdurile! Departe de mine gândul acesta. Cu o viteză surprinzătoare, se ridică de pe scaunul pe care stătea răşchirat şi se aplecă deasupra mesei, spre ea. Foarte bine. O privi fioros, arătând libertin şi periculos cu părul întunecat căzându-i pe frunte şi cu ochii albaştri scânteind intens. Ai întrebat de ce am curtat-o pe sora ta şi pe domnişoara Lockwood. Chiar vrei să ştii de ce le-am acordat atenţie?

Vag, Penelope se gândi că în declaraţia aceasta era un avertisment, dar sângele i se înfierbântase. Nervii îi zbârnâiau, şi simţi că nu se temea şi că nu îi păsa de ce s-ar fi putut întâmpla.

— Da, dacă nu eşti prea laş ca să recunoşti.

— Laş? El arcui o sprânceană. Cândva aş vrea să aflu cum funcţionează mintea ta. Dar dacă vrei să ştii, vei şti. Sora mea mi-a recomandat-o pe Abigail.

Asta era foarte neaşteptat – şi la fel de nesatisfăcător.

— Sora ta? repetă ea neîncrezătoare. Samantha? Ai curtat-o pe sora *mea* fiindcă sora *ta* avea o slăbiciune pentru ea?

Atherton mai turnă coniac, privind cum curgeau în pahare. Câteva picături se prelinseră pe masă, dar niciunul din ei nu le văzu.

— Nu, deşi părerea bună a Samanthei contează foarte mult pentru mine. Ea a cunoscut familia ta şi mi-a scris imediat, spunându-mi că a cunoscut o fată încântătoare: raţională, bună, independentă, fără să fie sălbatică, şi plăcută ochiului. Îşi duse din nou paharul la buze, în timp ce Penelope îl privea cu gura căscată, şocată şi rănită. Oh, da – tânăra aceasta mai avea o calitate foarte atrăgătoare, adăugă el cu un zâmbet cinic. O dotă imensă.

Penelope îşi regăsi graiul.

— Bani? A fost vorba doar despre bani, nu despre sora mea sau despre ce îşi dorea ea, sau chiar despre ce doreai tu? Te-aş fi putut ierta, ştii, dacă ai fi fost condus de dragoste pentru ea, dar am ştiut tot timpul că nu avea nimic de-a face cu asta…

— Să mă ierţi? râse el aspru. Nu ai iertat nimic din tot ce am făcut.

— Unele lucruri nu merită iertate, ripostă ea, şi încercă să se ridice în picioare. Camera se învârtea periculos în jurul ei, şi se prinse de colţul mesei ca să îşi păstreze echilibrul. Plec şi intenţionez să îi spun tatălui meu să te dea în judecată pentru a-mi recupera dota – care e exact la fel de imensă ca dota lui Abby, după cum ai fi aflat dacă ţi-ai fi bătut capul să întrebi.

— Ştiam, spuse el, urmărind-o cu ochi strălucitori. Stai jos!

Penelope se simţi ca străpunsă de o săgeată între coaste. Mâinile începură să-i tremure, şi plămânii îi îngheţară. El ştia. Ştia că ar fi fost la fel de profitabil să se însoare cu ea cum ar fi fost să se însoare cu Abigail, şi totuşi o alesese pe Abigail. Era sigură că nu avea cum să se simtă mai umilită şi mai proastă în toată viaţa ei.

— Mă întreb ce ţi-a spus Samantha despre mine, zise ea, reuşind cumva să îşi menţină vocea calmă.

Încet, soţul ei îşi ridică privirea spre ea. Capul i se înclinase într-o parte, iar faţa lui părea dăltuită în piatră în lumina focului; pentru o clipă, Penelope se gândi că avea să cadă de pe scaun, beat mort. Dacă o făcea, intenţiona să-l lase grămadă pe duşumea.

— Vioaie, spuse el. A spus că eşti spirituală, inteligentă, hotărâtă şi frumoasă.

Penelope clipi, iar părerea ei nesigură despre Samantha se stabiliză. Asta nu suna groaznic.

— Deci, de ce nu m-ai vrut?

Cuvintele acelea mizerabile îi ieşiră din gură înainte de a le putea opri.

El ridică din umeri.

— Fiindcă voiam o căsnicie tihnită. Fiindcă nu voiam o soţie care să mă chinuiască şi să mă scoată din minţi şi să mă întoarcă pe dos. O fată raţională, plăcută şi drăguţă, care să aibă şi o dotă: iată speranţele mele.

Ea înghiţi un nod. De ce o durea atât de mult faptul că el nu o credea aşa? Ar fi trebuit să se înfurie fiindcă o etichetase pe sora ei atât de uşor, dar se simţea de parcă ar fi pălmuit-o.

— Îmi pare rău că nu ai obţinut ce doreai.

Benedict o privi fără să se mişte.

— Nu fi atât de sigură de asta. Vino aici!

Ea se feri.

— Bineînţeles că nu o să vin, Atherton.

Privirea lui iritată se opri asupra buzelor ei.

— Numele meu e Benedict. Ar trebui să-l foloseşti, Penelope. Acum, vino aici!

Din nou, sunetul numelui ei o făcu să simtă fiori de încântare.

— Nu fi ridicol! De-abia ne cunoaştem unul pe altul, în afara căsătoriei, şi amândoi ştim că ţie nu-ţi pasă de mine, iar mie, de tine.

— Avem la dispoziţie o viaţă pentru asta. Fără nicio avertizare, el îi zâmbi fermecător, cu zâmbetul acela care o făcea întotdeauna să simtă că îi tremură genunchii. Deşi poate că de data asta era vina coniacului; băuse o cantitate considerabilă, fiindcă se uită la sticlă şi văzu cât de puţin lichid auriu mai rămăsese pe fundul ei.

Penelope păşi înapoi, până se împiedică de scaun şi trebui să se sprijine de el. Duşumeaua părea să danseze.

— Cred că eşti foarte beat dacă poţi crede asta. Noapte bună, domnule. Mă duc să mă culc. Se întoarse spre uşa dormitorului, dar blestematul de scaun îi stătea în drum şi îi făcea probleme când încercă să-l ocolească.

— Vino aici, Penelope, spuse soţul ei.

Tresări când îşi dădu seama că el era exact lângă ea; cum făcuse asta?

— De-abia te poţi ţine pe picioare.

O prinse în timp ce ea se împleticea.

— Pot să merg!

Penelope îl împinse, dar asta o făcu să se clatine mai rău. El era mult mai mare, mai greu şi de neclintit, aşa că trebui să pună mâna pe perete ca să se sprijine.

— Se vede. El veni tacticos după ea, punând mâna deasupra capului ei. Nu eşti prea obişnuită cu coniacul, nu-i aşa?

— Credeai că sunt?

— Nu. Am fost uimit când te-ai aşezat şi ai băut tot paharul.

Ea rămase cu gura căscată.

— Atunci de ce mi l-ai oferit, pacoste vicleană?

Benedict izbucni în râs. Dintr-un motiv oarecare, râse şi ea. Asta o dezechilibră şi mai tare, şi până la urmă se rezemă de perete, cu mâinile în şolduri şi neputând să se oprească din râs.

— Nu am nicio idee, spuse soţul ei, râzând încă. La vremea aceea mi s-a părut o idee bună.

— O să regretăm amândoi dimineaţă, bolborosi ea, cu lacrimi în ochi. Coniacul îţi dă dureri de cap teribile…

— Sunt sigur că da, încuviinţă el, cu vocea joasă şi amuzată, şi apoi o sărută.

Capitolul 13

Buzele ei încă zâmbeau, şi creierul ei părea făcut jumări – de coniac, fără îndoială şi probabil că de aceea răspunsese Penelope la sărut. De data asta, sărutul lui nu fu nici blând, nici uşor; de data asta fu insistent şi irezistibil, şi cumva senzaţia limbii lui mişcându-se peste limba ei îi reteză toate inhibiţiile. Ea se împinse în el, atârnându-se de umerii lui. Braţul lui îi strângea mijlocul, ridicând-o pe vârfuri şi implicând-o în sărut. Înainte de a-şi da seama, se trezi sprijinită de perete, cu braţele în jurul lui, iar el o săruta pe gât în timp ce mâinile i se plimbau pe trupul ei cu o siguranţă şocantă.

— Nu mă săruta, şopti ea în timp ce lăsa capul într-o parte, ca să-i permită să facă exact asta.

— Numai dacă nu mă săruţi nici tu.

Respiraţia lui îi ardea pielea.

Penelope îşi trecu degetele prin părul lui, cu intenţia de a-i trage capul într-o parte, dar atenţia îi fu distrasă de senzaţia părului lui printre degetele ei. De câte ori se întrebase cum ar fi fost, şi acum era acolo, cufundându-şi

ambele mâini în buclele mătăsoase şi negre ca abanosul, arcuindu-şi spatele în timp ce degetele lui mari o mângâiau pe sâni şi buzele lui îi şopteau lucruri păcătoase peste decolteul generos al rochiei.

— Trebuie să te opreşti, spuse ea slab.

Benedict privi în sus, cu ochii strălucind ca fulgerul.

— Dacă asta vrei, trebuie să o spui cu mai multă convingere.

Degetele lui mari trasau cercuri înnebunitoare pe pielea ei.

Mâinile lui se strecurară până îi prinse ambii sâni în palme. În timp ce Penelope se uita ţintă la el, fără cuvinte din cauza coniacului şi a dorinţei fierbinţi din trupul ei, care scăpase în cele din urmă din frâu, el vârî un deget în corsetul rochiei şi trase în jos, până când sfârcul i se eliberă. Trupul lui Penelope se încordă în timp ce el atingea cu limba, fără să se grăbească, perla roz de carne şi apoi o prindea între buze. Simpla vedere a gurii lui pe sânii ei era aţâţătoare, iar când el începu să sugă…

Ar fi căzut dacă nu s-ar fi sprijinit cu toată greutatea de perete. Întoarse capul şi închise ochii, incapabilă să înfrunte privirea lui scânteietoare, cunoscătoare, în timp ce îi învingea toată rezistenţa. Nu că cineva ar fi putut bănui că rezista; mâinile ei erau încă prinse în părul lui, şi cuvântul „nu” nu îi ajunsese niciodată pe buze. Şi, într-adevăr, ce motive avea să reziste? Visase că un bărbat – *acest* bărbat – avea să o privească de parcă ar fi înnebunit fără ea. Dorise să o sărute. Se întrebase, cu fascinaţie şi dezgust, cum ar fi fost să facă dragoste cu el. Acum se părea că avea să-şi îndeplinească toate cele trei dorinţe în acelaşi timp, şi într-adevăr, ce motiv ar fi avut să protesteze?

Rochia ei se desfăcu şi mai tare, fiindcă degetul lui trăgea mereu. Ca prin ceaţă, ea realiză că el îi atingea spatele şi îi descheia nasturii folosindu-se de cealaltă mână.

Îi eliberă sfârcul după ce mai trase o dată tare din el, lăsându-l sclipitor şi devorat, şi Penelope profită de scurta pauză.

— Stop, icni ea, şocată să realizeze că gâfâia şi că inima îi bătea nebuneşte. Stai o clipă! *Benedict!*

El ridică privirea, deşi degetul lui continuă să mângâie uşor pieptul ei, transmiţându-i mici şocuri de plăcere.

— Da?

Ce voise să spună? Avu nevoie de o clipă de gândire ca să-şi amintească. Oh, da.

— Dacă ai de gând să faci dragoste cu mine, trebuie să ştii câteva lucruri.

El zâmbi.

— Care sunt acestea?

Penelope se forţă să privească în altă parte. Se uită ţintă la vaza de pe poliţa de deasupra şemineului, încercând să îşi păstreze calmul.

— Nu am de gând să stau cu mâinile încrucişate în timp ce tu îţi iei o amantă, anunţă ea. Dacă nu voiai să te căsătoreşti cu mine şi să îţi onorezi promisiunile, trebuia să profiţi de sugestia mea şi să mă eviţi. Acum ai pierdut şansa.

— Chiar aşa, murmură el, fără să pară deloc supărat.

Penelope se cutremură, simţindu-i şuierul respiraţiei pe sân.

— Atâta vreme cât următoarea ta cerere nu e să dormim separat, nu văd niciun motiv de îngrijorare.

— Nu? Fără să se gândească, îi întâlni privirea. Era ceva tulburător în modul în care o privea, fără un zâmbet sau un gest, doar cu o intensitate concentrată care îi învălmăşea gândurile. Ce spunea? Ei bine… bun. M-am aşteptat întotdeauna să împart patul cu soţul meu. Sper că ştii ce să faci acolo.

Tacticos, el o dezbrăcă de rochia desfăcută şi schimbă direcţia, expunându-i celălalt sân.

— Într-adevăr. O să fac tot ce pot mai bine.

— Aştept să fie plăcut, să ştii, continuă ea, ridicând vocea în timp ce buzele lui zăboveau chinuitor de aproape de sfârcul neatins. Sălbatic, pasionant de plăcut.

— Pe ce te bazezi? întrebă el, cu o voce joasă, murmurată.

Penelope se cutremură la prima atingere leneşă a limbii lui.

— Am citit povestiri.

Asta păru să-l amuze. Ea îl simţi chicotind în surdină.

— Asta doreşte să audă orice bărbat. Dar în cazul acesta, ce mai aşteptăm?

Penelope nu ştia. Trupul ei era un amestec crispat de nervi încordaţi, care tânjeau după el. Perspectiva plăcerilor pe care le relata Lady Constance şi cantitatea considerabilă de coniac pe care o băuse îi amorţiseră pentru moment preocupările legate de iubire. El era soţul ei. Nu o iubea, dar Penelope nu mai putea să nege că îl dorea. Voia ca el să o ia în braţe şi să o ducă în pat şi să îi farmece simţurile. Jurămintele de la căsătorie nu induseseră oare ceva legat de asta? Poate că avea să fie atât de bine, atât de satisfăcător şi de plăcut, încât avea să uite de restul, cel puţin o vreme.

Benedict se ridică în picioare, aplecându-se deasupra ei.

— Spune-mi ceva despre povestirile astea, spuse el, întorcând-o cu spatele şi începând să se ocupe cu seriozitate de nasturii rochiei ei.

Ea roşi violent, chiar dacă el nu o putea vedea.

— Sunt despre bărbaţi de un curaj uimitor.

— Oh?

Penelope îşi dădu seama că el era din nou amuzat.

— Şi fete inocente?

În timp ce el dezlega eşarfa lungă din jurul corsetului, mătasea foşni.

— Nu, nu există fete inocente. Ea îl lăsă să îi coboare mânecile. E o singură doamnă neruşinată.

— Interesant. Cât de neruşinată?

Rochia ei alunecă şi căzu grămadă la picioare, urmată de jupoane.

Penelope se gândi la numărul în care Constance îi permisese iubitului să o lege de pat cu panglici. Şi la cel în care testase limitele unei căleşti închise. Şi la cele în care adusese doi bărbaţi în patul ei, în acelaşi timp, şi la cel în care se dăruise – legată la ochi – unui străin. Doar gândindu-se la ele, simţi cum i se accelerează pulsul. Avea să facă Benedict aşa ceva? Şi-l imagină legând-o de pat cu panglici de mătase şi trebui să îşi strângă genunchii ca să se ţină pe picioare.

— Foarte neruşinată, rosti ea încet.

— Chiar aşa, murmură el gânditor.

Îşi concentră toate eforturile asupra panglicilor de la corsetul ei, cu amândouă mâinile. Penelope se cutremură când le desfăcu.

— Ce ţi-a plăcut în mod special din aceste povestiri?

Faptul că nu exista ruşine. Nici îmbujorări stânjenite sau lacrimi. Chiar dacă avea un amant diferit în fiecare povestire, Constance se simţea degajată cu ei. Nu avea niciun secret oribil ascuns în inimă, aşa cum avea Penelope; nu avea nicio dorinţă ascunsă legată de companionii ei. Nu se temea niciodată că s-ar putea îndrăgosti de vreunul dintre ei.

Dar nu-i putea spune asta lui Benedict, care se căsătorise cu ea fără o vorbă de dragoste. O dorise pe Abigail, care era bună şi raţională – nu ca ea. O dorise pe Frances, care era dulce şi dornică să placă – nu ca ea. Nu dorise ca în viaţa lui să existe iubire pasională. Probabil că era ca bărbaţii pe care îi găsea Constance, în stare să ducă în pat orice femeie dispusă şi apoi să plece fără nicio privire în urmă, în timp ce Penelope îşi dădea seama că era posibil

ca ea să nu semene deloc cu Constance. Ea voia pasiune şi emoţie, desigur, dar nu fără dragoste.

Totuşi, nu era nicio îndoială că trupul ei răspundea la atingerea lui şi la vorbele despre toate felurile în care Constance găsea plăcerea în *50 de moduri de a păcătui.* Se simţi dornică, neliniştită şi disperată să descopere cum era când făceai dragoste cu adevărat.

— Pasiunea, şopti ea, răspunzând cu ceva întârziere la întrebarea lui.

El începu să-i scoată agrafele din păr. Auzi un clinchet când una dintre ele lovi duşumeaua din lemn lăcuit. Lui Lizzie îi trebuise o oră ca să aranjeze perfect buclele şi cosiţele, şi în câteva clipe mâinile lui desfăcuseră totul.

— Ce vrei să spui?

Habar nu avea.

— Dorinţa, reuşi să răspundă ea. Acum el îşi trecea degetele prin părul ei, desfăcând toate împletiturile, şi o făcu să-şi arcuiască spatele, cuprinsă de o plăcere tăcută. O dorinţă sălbatică, disperată, de a renunţa la orice reţinere şi… şi…

— Înţeleg, spuse el când vocea ei slăbi înainte de a putea numi actul păcătos. El îi înfăşură părul desfăcut pe o mână şi îi trase capul într-o parte. Pot să fac asta. Şi îşi apăsă buzele pe curbura gâtului ei.

Penelope îşi ţinu respiraţia. Pielea ei părea să capete viaţă sub sărutul lui; lujerii de senzaţii curgeau, iuţi ca fulgerul, prin nervii ei în timp ce buzele lui i se mişcau pe ceafă. Mâinile lui îi atinseră talia înainte de a urca pe coaste şi de a-i cuprinde sânii. Cămăşuţa ei părea aspră şi groasă acum, o barieră între pielea ei şi a lui, şi mâinile ei, sprijinite de perete, se strânseră pumn în timp ce el o săruta pe umăr şi se juca uşor cu sfârcurile deja tari, până se trezi legănându-se în ritmul mişcărilor lui.

— Mor de nerăbdare să aflu mai multe despre povestirile acestea, şopti el.

Trupul lui înalt şi puternic se lipea de al ei, cizmele lui îi ţineau picioarele prizoniere. Era încorsetată, prinsă într-un cocon infernal de fierbinte de senzaţii, şi ea nu făcea altceva decât să dorească mai mult.

— Sunt păcătoase, şopti ea.

— Spune-mi, mormăi el. Dinţii lui îi prinseră lobul urechii, şi Penelope se cutremură. Ce face doamna asta neruşinată?

— Depinde.

Ea înghiţi în sec în timp ce degetele lui coborau mai jos, peste abdomenul ei. Îi atingea trupul cu o siguranţă încrezătoare, aşa că se gândi că ar fi trebuit să protesteze, dacă nu i-ar fi aprins fiecare nerv.

— Se atinge vreodată singură?

Oh, cerule, da! Într-un număr, un bărbat misterios o legase la ochi pe Constance şi o îndemnase să se atingă peste tot, în timp ce el privea. Penelope încuviinţă încet.

— Tu te-ai atins vreodată? şopti Benedict, iar buzele lui îi frigeau pielea de lângă ureche.

Ea se făcu roşie ca focul.

— Cum?

— Intim. Mâna lui obraznică o atinse între coapse. Aici.

Nu mai exista nicio îndoială: era beată. Asta era singura explicaţie pentru răspunsul ei, care fu doar un geamăt uşor înainte ca genunchii – şi ultima urmă de rezistenţă – să îi cedeze. El o săltă cu uşurinţă, şi mâna lui se strecură cu totul între coapsele ei şi îi cuprinse sexul.

Inspiră adânc, frecându-şi nasul de urechea ei.

— Ai făcut-o? întrebă din nou. Ai ajuns la orgasm?

— De… de câteva ori…

Ar fi trebuit să fie moartă de ruşine fiindcă recunoscuse asta faţă de el; se încordă puţin, aşteptând ca el să fie şocat sau nemulţumit. Dar degetele lui trasau cercuri, mişcându-se între picioarele ei, aprinzând senzaţii

foarte diferite de micile şocuri de plăcere produse de degetele ei. Ar fi fost pe duşumea acum, dacă el nu ar fi ţinut-o lipită de el. Sânii îi erau umflaţi şi sensibili, şi coniacul îi răpise probabil darul vorbirii, odată cu preocuparea îndreptăţită că asta era o idee proastă.

În schimb, el scoase un mormăit satisfăcut.

— Excelent. Îmi plac femeile care nu se tem de pasiune.

O cascadă de imagini îi trecu prin minte. Se văzu pe ea, goală ca în ziua în care se născuse; şi pe el, tot gol. Îi văzu faţa, încordată de foame pentru ea. Îl văzu atingând-o peste tot – cu mâinile, cu gura, cu trupul gol. Îl văzu intrând în ea în timp ce amândoi terminau în extaz.

Nu, nu se temea – cel puţin nu de plăcere. Îşi trimise cu forţa toate celelalte temeri într-un colţ întunecat al minţii şi închise uşa după ele. Mâine putea să facă ordine în încurcătura asta nouă de împrejurări; în seara asta voia euforie, fericire, dorinţă nepăsătoare. Îşi lăsă capul pe spate, arcuindu-şi spatele ca să se apropie de senzaţia minunată pe care i-o trezeau degetele lui pe sâni, şi se lăsă în seama senzaţiilor care o copleşeau.

Cămăşuţa i se desfăcu; el trăsese de panglica de la gât. Penelope roşi din nou în timp ce el o trăgea în jos, până căzu la picioarele ei.

— Aşa e mai bine, murmură el, trecându-şi mâinile peste umerii, sânii, pântecul şi coapsele ei. Încă două mişcări rapide, şi pantalonaşii zburară şi ei. Era goală, cu excepţia ciorapilor. Vino aici, nevastă, spuse el încă o dată, ridicând-o cu o mişcare rapidă.

Dezorientată, ea îşi încrucişă braţele peste piept. Tresele de la haina lui de ofiţer o zgâriau, şi se răsuci.

— Nu ai de gând să te dezbraci?

— Ba da, cât de repede pot, o asigură el în timp ce o aşeza pe pat. Penelope se ridică şi urmări cu viu interes cum îşi scotea haina şi vesta. Cămaşa i se ridică peste cap

şi ea făcu ochii mari. Nu era de mirare că mama nu o lăsase niciodată să vadă statuile din muzeu. Fără să-şi ia ochii de pe chipul ei, proaspătul ei soţ îşi scoase cizmele şi îşi desfăcu pantalonii, aruncându-le jos şi lovindu-le cu piciorul.

Şi apoi rămase cu ochii ţintă la el. Citise atât de multe descrieri despre părţile intime ale unui bărbat, dar nimic nu se compara cu vederea lor. Şi chiar dacă Lady Constance scria aprobator despre bărbaţii bine dotaţi, Penelope nu mai fu atât de sigură că ea era de acord. Erecţia lui era puţin mai mare decât se aştepta, şi când se gândi unde trebuia să intre...

— Te-ai alarmat?

Ea tresări auzind întrebarea şi se strâmbă.

— Încercam doar să judec lucrurile în mod obiectiv.

— Chiar aşa?

Benedict îi luă mâna şi o duse la buzele care schiţau o jumătate de zâmbet păcătos. Spre uimirea ei, îi linse palma, o dată, de două ori, apoi fiecare deget. Atingerea limbii lui pe pielea ei i se păru senzuală, dezmăţată, şi rămase privindu-l fascinată în timp ce îi sugea un deget. Apoi el îi duse mâna mai jos, şi mai jos, şi îi înfăşură degetele în jurul membrului rigid, închizând palma lui peste a ei ca să o ţină acolo.

Penelope inspiră adânc, înăbuşit. Era tare şi fierbinte; pielea era moale şi netedă ca mătasea. Tacticos, el îi plimbă mâna pe toată lungimea lui, spre părul negru de pe vintre, şi iar înapoi. Apoi repetă mişcarea, şi degetele lui se strânseră peste degetele ei. Ea simţi cum sângele lui năvălea mai tare, şi carnea i se întărea sub palmă, iar când trupul îi fu scuturat de un fior slab, zâmbi instinctiv, cu satisfacţie feminină.

— Eşti impresionată? spuse el răguşit, cutremurându-se din nou sub apăsarea combinată.

Ea abia dacă îl auzi, dar reuşi să încuviinţeze. În

locurile în care o atingea, pielea îi ardea, iar în locurile neatinse părea străbătută de fiori de gheaţă. Ceva îi palpita nedomolit, înnebunitor între picioare, şi nu-şi putea lua ochii de la erecţia lui.

— Bine, murmură el.

Îi eliberă mâna şi o împinse de umeri. Surprinsă, Penelope îşi pierdu echilibrul şi căzu pe pat. Genunchii i se ridicară în timp ce încerca să-şi revină, dar lui Benedict nu păru să-i pese. Îi desfăcu coapsele, ridicându-i uşor unul dintre genunchi în jurul taliei sale, apoi îşi aşeză vârful penisului între picioarele ei şi împinse.

Ea tresări simţind invazia. Acum el părea foarte gros şi foarte tare, şi o parte din zvâcnetul nedomolit din ea se ostoi. Încercă să se ridice, dar el îşi puse mâna, cu degetele întinse, pe pieptul ei şi o ţintui pe pat.

— O să fie mai uşor aşa, spuse el, cu voce aspră.

Părul negru îi căzu peste faţă în timp ce stătea deasupra, ţintuind-o, forţându-şi intrarea în ea. Penelope icni şi se foi în timp ce încordarea înţepătoare devenea incomodă. El se opri un moment, retrăgându-se puţin, spre uşurarea ei, dar apoi împinse mai tare ca niciodată. Ea îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns, furioasă pe ea însăşi, fiindcă se simţea dezamăgită, şi furioasă pe el, fiindcă o rănise. El observă; încleştă din dinţi şi împunsătura dintre coapsele ei deveni aproape dureroasă. Se retrase din nou, apoi se împinse în faţă atât de tare, încât ea scoase un mic ţipăt.

— Asta e, spuse el, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea. Îşi coborî capul în timp ce o ţinea de şolduri, refuzând să o lase să se mişte. Acesta este sfârşitul durerii. El deschise ochii, care păreau să ardă cu flăcări albastre. De acum urmează doar plăcerea.

Îi atinse lent abdomenul cu mâna, apoi îşi strecură degetul arătător în buclele blonde de dedesubt.

Senzaţia intensă de dinainte nu fu nimic în

comparaţie cu această atingere. Trupul ei, care se întinsese dureros pentru a-l primi, era nepregătit şi lipsit de apărare. El o atinse şi ea se cutremură; se mişcă ritmic, şi picioarele ei zvâcniră. Se zvârcoli fără se gândească, delicios de conştientă de prezenţa lui în ea, intrând şi ieşind cu fiecare mişcare pe care o făcea. După un moment realiză că şi el se balansa înainte şi înapoi, mărind avansul cu fiecare balans. Şi o clipă mai târziu realiză că fiecare împingere părea să alimenteze ceva înlăuntrul ei, ca un ceas pe care îl întorci mai tare şi mai tare. Se concentră asupra chipului lui şi descoperi şocată că el o privea cu neclintită atenţie.

— Îţi place asta, spuse el – cu vocea un murmur răguşit.

Ea reuşi să încuviinţeze o dată. Un zâmbet întunecat, periculos i se ivi pe buze, iar mişcările şoldurilor lui deveniră mai prelungi, mai lente, mai apăsate. Degetul lui mare se juca încă uşor cu miezul dureros de carne. Se aplecă peste ea şi îi prinse un sân, lingându-i sfârcul cu limba. Penelope se prinse de umerii lui, încercând să-şi păstreze echilibrul în timp ce arcurile patului scârţâiau sub ei. El o copleşea, deasupra ei, înăuntrul ei, pe fiecare centimetru din pielea ei. Atingerile delicate ale degetului său deveniră mai ferme şi mai stimulatoare. Căldura păru să o invadeze în valuri, fiecare mai puternic decât precedentul…

Apoi se întrerupseră. Ea se scutură şi scoase un geamăt întretăiat, în timp ce trupul i se zguduia, cu mai multă putere decât o făcuse singur, în patul ei de fecioară. Benedict bălmăji ceva printre dinţi – care sună aproape ca o înjurătură – şi se împinse imposibil de adânc în ea, înainte de a cădea cu capul pe pieptul ei, cutremurându-se.

Primul lucru de care îşi dădu seama fu sunetul propriei respiraţii. Era aspru şi chinuit, de parcă ar fi alergat un kilometru, doi.

Al doilea lucru pe care îl auzi fu sunetul respiraţiei

soţului ei, care era chiar mai aspru decât al ei. Deschise ochii – cu un oarecare efort – şi privi în tavan, oarecum copleşită. Deci, asta însemna să faci dragoste! Nu era de mirare că Lady Constance era bolnavă şi prost dispusă când făcea o pauză de două săptămâni între amanţi.

Soţul ei îşi ridică încet capul şi, pentru o clipă, ochii li se întâlniră. Era încă înăuntrul ei, cu o mână pe unul din şoldurile ei, şi cu alta pe un umăr. Penelope realiză că unul din picioare stătea pe spatele lui şi că se ţinea strâns de braţul lui. Nu fusese niciodată atât de expusă, atât de lipsită de inhibiţii faţă de cineva, şi totuşi se simţea doar vag uimită că era aşa cu el. Probabil că de vină era coniacul.

— Aşa e şi în povestirile tale? întrebă el liniştit. După asta tânjeai?

Un tremur slab o străbătu; îi simţea vibraţia vocii înăuntrul ei.

— După asta şi după mai mult, spuse ea, simţindu-se sălbatică şi îndrăzneaţă.

Expresia lui era feroce – şi satisfăcută.

— Cum doreşti, doamnă soţie. Îşi trecu un deget peste sânii ei. Un zâmbet întunecat i se ivi pe buze în timp ce ea se înfiora când îi ciupea sfârcul. Nu vreau să te dezamăgesc.

O parte din buna ei dispoziţie se risipi.

— Într-o căsătorie fericită există şi altele, în afară de o partidă reuşită de dragoste.

El păru amuzat.

— Chiar aşa, pe naiba!

— Ai putea s-o ştii şi tu. Ea îi dădu la o parte mâna prădătoare şi încercă să se retragă într-o parte. O să fiu o soţie pretenţioasă.

— Chiar aşa? Înainte de a putea protesta, se eliberă de picioarele ei întinse şi o rostogoli, astfel că acum era în întregime pe saltea. Poate că eu voi fi un soţ pretenţios.

„Aş vrea să fii”, îşi dori ea brusc. „Aş vrea să mă iubeşti cu disperare şi să nu vrei să te desparţi niciodată de mine.” Nu avea de ce să recunoască acum – poate doar faţă de ea însăşi – că era căsătorită cu el, făcuse dragoste cu el şi îl dorea mai mult decât niciodată. Dacă ar fi dorit-o şi el, cu pasiune, fizic, afectiv…

Pentru o clipă îi aruncă o privire plină de dorinţă. Singura lampă din încăpere dădea o lumină slabă, şi umbrele din pat îl făceau să arate aproape sălbatic. Nu mai avea nimic din imaginea civilizată, spilcuită, pe care o prezenta de obicei, şi ei i se păru inexplicabil şi insuportabil de excitant.

— Cândva m-ai acuzat că te urmăream ca o pisică vânând un şoarece.

Penelope râse.

— Nu-mi amintesc asta…

— Eu da, spuse el cu arogantă siguranţă. Ai zis că arătam ca o pisică pândind un şoarece, gândindu-se cum să-i rupă gâtul. Îţi aminteşti răspunsul meu?

— Nu.

Îşi amintea, dar negarea i se ivi pe buze automat.

— Am spus că pisica mănâncă şoarecele dacă îl prinde. El îi desfăcu panglica de la jartieră şi începu să-i ruleze ciorapii. Şi acum se pare că te-am prins.

— Aşa cum te-am prins şi eu, ripostă ea.

El râse încet.

— Absolut. Şi cred că ne vom bucura foarte mult unul de altul.

Dorinţa aceea trădătoare o ţintui din nou. Penelope încercă să o ignore. Dacă el putea fi satisfăcut cu plăcerea pur fizică a actului dragostei, putea să fie şi ea mulţumită. Trebuia să fie, fiindcă era posibil să nu mai primească altceva. Îşi ridică genunchiul pentru ca el să îi dea jos cealaltă jartieră şi ciorapul.

— Vrei să spui că am putea face din asta cel mai bun

lucru.

— Da, încuviinţă el, alunecând deasupra ei şi strecurându-se uşor între picioarele ei.

— Extraordinar de bun.

El îşi croi din nou drum în ea. Penelope îşi ţinu respiraţia, înfricoşată, dar înţepătura rămase o amintire mută. Carnea îi era încă fierbinte şi umflată, dar acum se desfăcu uşor pentru el.

— Ce vrea soţia mea pretenţioasă de data asta? şopti el cu buzele pe buzele ei.

Penelope trase o gură tremurătoare de aer şi închise ochii în timp ce el o săruta mai profund, imitând cu limba alunecarea şoldurilor lui între ale ei. Da, îl dorea – oh, cât îl dorea, acolo, tare şi lacom şi flămând după ea. Dorea asta, dar voia mai mult, aşa că îi spuse adevărul, deşi nu crezu că el îşi dădea seama.

— Totul.

Capitolul 14

Benedict se trezea întotdeauna devreme, şi dimineaţa de după nuntă nu făcu excepţie. Se strecură afară din pat când lumina din spatele ferestrelor începea doar să se transforme din cenuşiu într-un trandafiriu palid. Capul îi zvâcnea, dar nu prea tare; un motiv în plus ca să se scoale înainte ca soarele să devină orbitor. Penelope dormea încă, întinsă jumătate pe o parte şi jumătate pe burtă. Părul ei auriu era într-o dezordine glorioasă, risipit pe pernă şi pe un braţ, deşi umărul ieşea afară, gol şi mătăsos. El se întinse, apoi se opri înainte ca degetele să îi atingă pielea; mai bine o lăsa să doarmă. Dumnezeu ştia că avea nevoie, după ce o ţinuse trează până în zori.

Ce idee strălucită fusese căsătoria asta! Nu îi adusese

numai averea de care avea nevoie, ci şi o soţie de care părea să nu se mai sature – şi încă şi mai bine, nu avea niciuna dintre ezitările feciorelnice la care se aşteptase, chiar dacă era sigur că fusese virgină. Nu lăcrimase, nu se alarmase, nu se plânsese, oricare ar fi fost dorinţa neruşinată pe care i-o şoptise în ureche. Se făcuse roşie ca focul, dar nu îi refuzase nimic. Ochii lui urmăriră curba şoldului şi linia piciorului ei. Probabil că citise vestitele povestiri scrise de Lady Constance. Femeia asta era un geniu dat naibii. Jumătate din femeile din Londra erau atât de excitate de aventurile ei obraznice, încât puteau fi călărite de orice bărbat destul de îndrăzneţ care le-o cerea. Benedict, aflat în căutarea unei mirese respectabile, nu prilejuise nicio invitaţie sfielnică, dar bărbaţii din Garda Regală ar fi votat probabil în unanimitate o rentă pentru Lady Constance, dacă le-ar fi cerut-o. Asta în afară de faptul că ar fi putut avea orice bărbat din regiment, dacă l-ar fi invitat. Sir Perry Cole, un căpitan în retragere, o avusese, în ciuda faptului că îşi pierduse o mână în Spania. Nu o recunoştea în public, dar la popota ofiţerilor făcea cu ochiul şi spunea că un bărbat nu are nevoie decât de o mână, dacă ştie cum s-o folosească.

Dar, aşa cum spusese Penelope seara trecută, căsnicia nu însemna doar să faci dragoste, chiar dacă asta se dovedise un aspect extraordinar de plăcut. Aseară fusese beat, dar nu prea beat. Nu se aşteptase cu adevărat să fie interogat în privinţa lui Sebastian Vane – sau, mai degrabă, nu se aşteptase la asta în noaptea nunţii, întrebările erau inevitabile, fiindcă sora ei era măritată cu Vane şi îi spusese probabil unele dintre vechile poveşti despre familia lui şi familia Vane, şi de asemenea fiindcă Penelope părea incapabilă să îşi ţină în frâu curiozitatea. Ar fi fost mai bine să fi purtat discuţia când era treaz, dar el voia să îşi câştige soţia; dacă ar fi refuzat să-i răspundă la întrebări, ar fi pierdut o ocazie. Fără îndoială că până la

urmă avea să afle totul. Afacerile familiei Stratford erau ascunse faţă de toată lumea, dar acum ea făcea parte din familie.

Pentru un moment, gândul acesta îl indispuse. Familia ei era atât de diferită de a lui! Fusese impresionat de mai multe ori de felul în care domnul Weston se bizuia şi avea încredere în soţia lui, apreciind-o chiar. Pe de altă parte, contelui nu îi păsa de ceea ce gândea contesa. Rolul ei era să îi asculte ordinele şi să le ducă la îndeplinire cu graţie. Domnul Weston ştiuse că fiica lui îl minţea, dar nu o biciuise, aşa cum îl biciuise lordul Stratford pe Benedict în copilărie de mai multe ori. Simpla amintire a nuielei pe spinare îl făcu pe Benedict să îşi încordeze umerii. Era evident că Penelope nu avea aceeaşi reacţie, nici măcar la furia tatălui ei. Îi îndepărtă cu blândeţe o şuviţă de păr de pe faţă, şi îşi jură că avea să fie un tată ai cărui copii să doarmă aşa ca ea, ştiind că sunt iubiţi şi protejaţi.

Dar astăzi avea treburi de făcut. Se îndreptă în tăcere spre garderobă şi îşi alese hainele pentru ziua respectivă. Avea să fie o zi lungă în şa, şaisprezece kilometri până la Richmond şi şaisprezece înapoi. În garderobă era şi cufărul lui Penelope, deschis, aşa cum îl lăsase probabil camerista, cu o seară înainte. Destul de curios, trase cu ochiul şi văzu o revistă familiară, mototolită. Un zâmbet lent îi ridică colţurile gurii. Nu orice bărbat ar fi fost mulţumit să descopere *50 de moduri de a păcătui* printre lucrurile soţiei sale, dar Benedict se întrebă doar care erau numerele ei favorite.

Se spălă şi se îmbrăcă, apoi ieşi după ce mai aruncă o scurtă privire spre Penelope. Coborî şi trimise un om după calul său, lăsând personalului instrucţiuni şi scriind rapid un bilet care să-i fie înmânat miresei lui la trezire. Apoi porni să îşi înfrunte tatăl.

Străbătu kilometrii mai repede decât oricând până atunci. Înainte de a-şi da seama, urca la bordul feribotului

de la Richmond, o traversare pe care o făcuse cel puţin de o sută de ori, dar niciodată mai uşor ca astăzi. Alţi aproape doi kilometri, şi văzu porţile familiare. Aleea de pietriş care ducea la Stratford Court era exact aşa cum şi-o amintea, şi totuşi astăzi arăta oarecum diferită. Benedict trecu cu privirea peste cărămida veche de secole, peste gardurile vii şi tufele tăiate cu precizie, peste statuile sculptate care străjuiau cărarea ca nişte santinele. Calul ajunse să meargă la pas, şi el nu făcu nimic să-l zorească. Nu se grăbea; timpul părea să se fi oprit în acea zi. Din câte ştia, putea fi ultima ocazie când venea aici.

Ei bine – ultima ocazie înainte de moartea tatălui său. Când contele avea să-şi dea cea din urmă suflare, Benedict avea să moştenească tot ce venea împreună cu titlul de Stratford, inclusiv casa asta ca o închisoare. O privi calm, trecând prin porţile de fier forjat din zidul de cărămidă, şi toată clădirea păru să se aplece ameninţătoare deasupra lui, în gloria ei iacobină. Poate că într-o zi n-o va uri. Poate că într-o zi va fi adevăratul lui cămin, nu un monument în cinstea mândriei şi aroganţei tatălui său. Pentru o clipă, imaginea unor copii care se jucau de-a v-aţi-ascunselea printre plantele ornamentale îi străbătu mintea ca un fulger. Un băiat cu părul blond, cu pete în genunchi şi iarbă în păr. O fată cu bucle negre lungi şi cu ochi albaştri neastâmpăraţi, conducându-l într-o goană veselă prin grădină şi ţipând fără ruşine când o găsea.

Respiră nesigur. Copiii lui şi ai lui Penelope. Fu şocat de intensitatea cu care voia să-i vadă.

Un rândaş alergă să-i ia calul când ajunse la grajduri.

— Bun venit acasă, milord, spuse el, luându-l pe Achille de dârlogi.

— Geoffrey.

Benedict descălecă şi îi făcu un semn din cap. Erau de aceeaşi vârstă, dar el abia dacă ştia numele tânărului. Sebastian avusese voie să se joace cu băieţii de la grajduri

la Montrose Hill, dar lui Benedict i se ordonase să-şi amintească mereu de rangul lui, sub ameninţarea unei biciuiri dureroase. Era chiar foarte sigur că băieţilor de la grajduri le fusese milă de el din cauza ciomăgelilor.

Rândaşul se înclină şi rămase pe loc, în timp ce el se îndepărta pe jos. Benedict urma rutina lui de la Stratford Court şi număra paşii. Avu nevoie de douăzeci şi şase de paşi măsuraţi ca să traverseze curtea şi să ajungă la uşa principală. Acolo îi deschise un lacheu, care îi luă haina şi pălăria. Unsprezece paşi pe hol. Patruzeci şi patru pentru urcatul scării. Optsprezece paşi spre nord, apoi treizeci şi unu spre est, şi ajunse în apartamentele mamei lui. Bătu, simţind primul fior de plăcere. Măcar mama lui avea să fie mulţumită de veşti.

— Benedict! Contesa se ridică de pe sofa şi se îndreptă spre el, cu faţa luminată. Nu te aşteptam!

— O surpriză, dar nu una neplăcută, sper, spuse şi o sărută pe obraz.

Ea râse.

— Niciodată! Vino, stai jos! E atâta linişte aici în ultima vreme. Spune-mi toate noutăţile de la Londra. Ai văzut-o pe sora ta?

El zâmbi strâmb.

— Acum două săptămâni. Grey a cumpărat o casă lângă Green Park, şi Samantha a mobilat-o. Avea praf pe nas şi o pălărie ca o ciupercă pe cap când am fost acolo, şi nu putea vorbi decât despre pictura murală pe care se oferise Grey s-o realizeze pe peretele sufrageriei.

Mama lui oftă, şi un zâmbet slab îi îmblânzi buzele.

— Era fericită?

— Foarte fericită, spuse el, amintindu-şi faţa radioasă a surorii sale.

Umerii doamnei Stratford se relaxară.

— Sunt atât de mulţumită! Tânărul trebuie să ţină foarte mult la ea.

Benedict ezită doar un moment.

— Da, aşa trebuie să fie.

— Şi tu? Mama lui îi atinse pumnul de pe genunchi. Ce te aduce la Stratford Court?

Aproape că nu mai trebui să spună nimic. „Ce te aduce aici, după ce tatăl tău a ameninţat că te scoate cu biciul de pe domeniu, ultima dată când ai venit?” Benedict luă mâna mamei lui. Spera sincer că nu avea să adauge nimic la grijile ei.

— Am noutăţi, spuse el forţându-se să zâmbească. Veşti mai degrabă fericite. M-am căsătorit.

Ochii ei albaştri se făcură mari, şi buzele i se depărtară de uimire.

— Cu cine?

— Cu o persoană pe care ai cunoscut-o deja. Cu Penelope Weston.

Vorbea încrezător, sperând să o convingă că totul era bine şi că trebuia să se bucure pentru el. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îi producă mai multă nelinişte mamei sale. Dar, după cum se temuse, culoarea dispăru de pe faţa ei deja palidă, şi contesa privi îngrijorată spre uşă.

— De ce, Benedict? întrebă ea în şoaptă.

— Am întâlnit-o în Londra, spuse el, alegându-şi cuvintele cu grijă ca să evite minciuna. Am venit în ajutorul ei într-o seară, de fapt, şi asta ne-a apropiat. E o fată frumoasă, mamă, şi foarte inteligentă. Recunosc că mi se pare… încântătoare.

Cu toate astea, contesa începu să clatine din cap.

— Dar de ce? Trebuia să ştii că asta îl va înfuria… Vocea i se pierdu în timp ce o expresie de înţelegere i se ivi pe chip. Dar ea are o moştenire la fel de mare ca şi sora ei, nu-i aşa?

Ca să nu mai spunem că era de două ori mai impertinentă, de patru ori mai grozavă şi de o mie de ori mai seducătoare. Nu ştia dacă să mârâie la provocările lui

Penelope sau să o ducă imediat în pat. Şi când se gândea că îşi dorise doar o soţie prietenoasă şi cu inima bună. În schimb dobândise o femeie atrăgătoare şi focoasă care îl putea aduce la nebunie în mai multe moduri.

— M-am căsătorit cu Penelope fiindcă vreau să îmi construiesc o viaţă împreună cu ea, spuse el, nu fără o doză de adevăr. Sper că te bucuri pentru mine – pentru noi.

Ea părea încă supărată.

— Dacă tu eşti fericit, ştii că şi eu mă bucur pentru tine. Şi presupun că acum e prea târziu, Benedict, dar eşti sigur? Familia ei nu a făcut manevre ca să te silească, nu?

— Nu, spuse el, fără să adauge că făcuse eforturi ca să obţină acordul familiei Weston.

— Şi tânăra lady te admiră pentru propria persoană? stărui mama lui. Iartă-mă dacă o bănuiesc pe nedrept, dar am văzut limpede că tatăl ei a fost foarte impresionat de Stratford Court…

— Nu a fost ideea tatălui ei, spuse el. Şi nu am fost păcălit. Am cerut-o în căsătorie, şi ea a acceptat. Oricum, bănuiesc că a fost o surpriză destul de mare pentru familia ei, după vara trecută.

Lady Stratford îl privi neîncrezătoare.

— Şi pentru mine la fel! M-ai convins că o admirai cu adevărat pe Abigail Weston. Am crezut că i-ai cerut mâna fiindcă o doreai sincer.

— Aşa am făcut, spuse el scurt.

— Dar când te-a refuzat… Ea ridică mâinile. Mi-am imaginat doar că ai spus că terminaseşi cu familia Weston?

Benedict realiză că îşi strânsese din nou pumnul. Cu grijă, îşi relaxă degetele.

— Nu. Dar am vorbit într-un moment de ciudă şi de dezamăgire. Acum m-am răzgândit, m-am căsătorit cu Penelope şi aş vrea binecuvântarea dumitale, dacă nu chiar aprobarea.

Ea rămase mult timp tăcută.

— Nu vreau să spun că nu te aprob, spuse ea în cele din urmă, foarte blând. Recunosc că e o căsătorie bună pentru tine, în anumite privinţe. E o fată foarte drăguţă, şi chiar dacă familia ei e de rând, e evident că se află într-o situaţie privilegiată. Dar trebuie să ştii că asta o să-l înfurie foarte mult pe lord, şi sunt îngrijorată fiindcă te-ai aruncat cu capul înainte.

Pentru prima dată în mulţi ani, conştientizarea faptului că făcuse ceva care avea să-l înfurie pe tatăl lui nu îi strânse stomacul lui Benedict şi nu îi făcu umerii să se tensioneze. Nu trebuia să mai joace niciodată după toanele contelui. Dacă ar fi avut de ales între a suporta furia tatălui său sau a descifra acţiunile lui Penelope, s-ar fi căsătorit în fiecare zi cu încântătoarea lui soţie. Măcar ea putea să-i ofere plăcere, în timp ce contele nu avea să se schimbe niciodată, nici să-şi recunoască greşelile, nici să-şi îmblânzească atitudinea. Simpla conştientizare a faptului că se eliberase de tatăl lui produse o mică explozie de afecţiune faţă de Penelope în inima lui Benedict, fiindcă ea făcuse totul posibil.

Libertatea lui avea o singură hibă. Căsătoria aceasta avea să-l înfurie pe tatăl său, şi, fiindcă Benedict scăpase din ghearele lui, contele nu mai avea decât o singură persoană asupra căreia să-şi reverse neplăcerea: Lady Stratford. Chiar dacă nu ridicase niciodată mâna asupra soţiei sale, contele putea să-i facă viaţa mizerabilă. Ca să fie sincer, probabil că numai asta făcuse în ultimii treizeci de ani.

— Sper că îi va dori fericire singurului său fiu, îi spuse mamei, dar dacă nu se poate, aşa să fie. Se întinse după mâna ei. Mamă, am vorbit cu Samantha şi cu Elizabeth. Dumneata eşti întotdeauna bine-venită în casele noastre. Atâta timp cât doreşti să ne vizitezi.

Ea păru să îngheţe un moment, buzele i se întredeschiseră – de speranţă? De şoc? Nu-şi putu da

seama. Dar apoi îşi îndreptă spatele şi-i oferi zâmbetul ei formal, detaşat.

— Eşti foarte bun. Nicio mamă nu ar putea fi mai mândră de copiii ei, pentru generozitatea lor iubitoare. Dar locul meu e aici, cu soţul meu, bineînţeles.

— Bineînţeles că aşa e, se auzi din cealaltă parte a încăperii vocea rece a contelui. Stătea în pragul dormitorului contesei, de unde ascultase probabil. Benedict se întrebă de când se afla acolo. Unde altundeva să te duci, draga mea?

Benedict se ridică şi se înclină.

— Doar în vizită la copiii ei, domnule.

— Nu are nevoie să te viziteze, ai venit tu la ea. Îl privi pătrunzător pe Benedict. Împotriva voinţei mele, pe deasupra.

Încuviinţă o dată. Inima începu să-i bată puţin mai tare acum, că venise acest moment. Era ridicol; avea aproape treizeci de ani, era soldat şi bărbat căsătorit – şi cu toate astea încă se simţea ca un băiat mic şi speriat, chiar dacă acum era mai înalt decât tatăl lui cu câţiva centimetri.

— Am nişte noutăţi de seamă, şi am voit să ţi le aduc eu însumi. M-am căsătorit, domnule.

Ochii contelui se îngustară.

— Oh?

— Cu domnişoara Penelope Weston.

Contele nu spuse nimic. Expresia lui transmitea totul. Benedict aproape că se bucură văzând furia stăpânită de pe faţa tatălui său. Stratford ştia exact ce însemna această căsătorie. Pentru o clipă, Benedict crezu că avea să se îndepărteze în tăcere, dar Stratford închise uşa şi intră în cameră.

— Ce surprinzător! exclamă el. Probabil că eşti înzestrat cu multă umilinţă, dacă eşti în stare să te căsătoreşti cu sora femeii care te-a refuzat cu dispreţ. Dar poate că l-am subestimat pe Thomas Weston. Era hotărât

să aibă un ginere viconte, şi acum l-a obţinut.

— Îmi place să cred că am fost acceptat şi pentru farmecul meu personal, spuse Benedict, păstrându-şi expresia încrezătoare. Orice semn de nesiguranţă l-ar fi făcut pe conte să îl sfâşie în bucăţi. De către tată şi de către tânăra lady.

Stratford tuşi afectat.

— E bună de prăsilă?

— Poate, răspunse el, refuzând să îşi permită să se gândească la asta. Dar era inocentă când m-am căsătorit cu ea.

Buzele contelui se subţiară. Benedict ştia că fusese gata să sugereze că Penelope îl forţase să se însoare cu ea. Gândul aproape că îl făcu pe Benedict să râdă. Ce furios ar fi tatăl lui dacă ar şti că totul fusese mai degrabă invers?

— O trăsătură rară la fetele din clasa ei.

— Ea e o fată rară, încuviinţă el. În accepţia cea mai bună.

— Ai grijă să nu te murdăreşti cu praf de cărbune sub unghii când o duci în pat.

Ştia că tatăl lui încerca să-l provoace. Insultarea miresei lui era alt mod de a-i insulta judecata şi gustul, dar îi oferi lui Benedict prima şansă reală de a-i arăta contelui că lucrurile erau diferite acum. Totul se schimbase, şi el nu mai ceda niciun centimetru în faţa tatălui său.

— Tatăl ei nu a fost niciodată miner. A fost un avocat care a făcut o avere considerabilă prin investiţii iscusite. Sper ca şi copiii mei să aibă la fel de mult discernământ.

— Deci, poţi să procreezi un viitor conte care să se ocupe cu afacerile? rânji Stratford. Începea să se înfurie, şi faţa i se înroşise ca focul. Stratford Court va deveni un birou de contabilitate! Funcţionarii şi avocaţii vor şterge toată eleganţa şi nobleţea pe care au clădit-o strămoşii tăi timp de trei sute de ani.

— Mi-ai dat binecuvântarea ta când am vrut să mă

însor cu Abigail Weston.

Benedict bănuia de mult că asta se întâmplase fiindcă tatăl lui simţise că şi Sebastian Vane o dorea pe Abigail, şi nu din cauză că Benedict spusese ceva care să-l convingă. Benedict nu ştia de ce îl ura contele atât de mult pe Sebastian, dar bănuielile părură să se confirme când ochii lui Stratford scăpărară de furie.

— Şi în loc să te vindeci de dorinţa aceasta ciudată de a te căsători cu o fată de rând, pe care nu o recomanda nimic în afară de zestre, ai luat-o pur şi simplu pe sora ei în loc. Ei bine, de ce nu, presupun; niciuna nu e prea frumoasă, dar averea merită oricum.

Deschise gura ca să îşi apere soţia – ca să se apere pe sine. Dar îşi dădu seama că nu avea rost, aşa că ridică bărbia, savurând fiecare centimetru pe care îl avea în plus faţă de tatăl său.

— Da. E bine ca un bărbat să aibă o avere independentă.

Stratford făcu o mişcare, dar se stăpâni imediat, dacă intenţionase într-adevăr să-l lovească pe Benedict. Cumva, Benedict nu tresări. De fapt, aproape că îşi dorea să-l vadă pe conte ridicând mâna şi lovindu-l. Pentru prima dată în viaţă, se simţi în stare şi pregătit să riposteze. Nu, era mai mult decât atât – dorea să îşi lovească tatăl, să îi plătească pentru biciuirile şi ciomăgelile din viaţa lui, pentru ofense atât de neînsemnate ca faptul că venise târziu la masă sau nu recitase de suficiente ori lecţia la latină. Benedict voia să îi plătească contelui pentru toate pedepsele pe care le suportase în locul surorilor şi mamei lui, pentru observaţiile minimalizatoare şi pretenţiile imposibile, şi actele întâmplătoare de cruzime meschină pe care le suferiseră cu toţii ani la rând.

Dar motivul pentru care nu îndrăzni să facă asta – mama lui – se ridică de pe scaun. Avea expresia calmă, detaşată care îi ascundea gândurile şi sentimentele, şi pe

care Samantha o numise cândva „înfăţişarea de lady”.

— Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă. Nu aş dori să bănuiască cineva că în familia noastră există vreo problemă; Benedict, dacă îţi vei aduce mireasa să ne viziteze, eu o voi primi. Ar fi nepotrivit să o umilesc pe viitoarea contesă de Stratford. Dragul meu, mi te alături să îi urezi fiului nostru tot binele în căsătorie?

Cuvintele ei îi oferiră contelui timpul necesar pentru a-şi stăpâni furia. Se uita încă încruntat la Benedict, dar se îmbătoşă şi apoi se înclină.

— Bineînţeles. Cred că până acum a aflat care e datoria lui faţă de Stratford.

Benedict înfruntă privirea fixă şi îngheţată a tatălui său.

— Perfect, domnule.

— Timpul o va spune. Până atunci, să faci bine să nu te arăţi în faţa mea. Aminteşte-ţi de data asta, şi nu te mai strecura înapoi – sub pretextul că îţi vizitezi mama. Cu această concediere dispreţuitoare, contele se întoarse şi plecă.

Nici Benedict, nici mama lui nu se mişcară până când sunetul paşilor lui nu se stinse. Apoi contesa se lăsă să cadă din nou pe sofa.

— Îţi doresc toată fericirea, spuse ea blând. Chiar ţi-o doresc. Nu contează ce te-a îndemnat să te căsătoreşti, sper că te va face foarte fericit.

Avu nevoie de o clipă înainte de a răspunde. Ura să o lase acolo, neştiind când avea s-o vadă din nou, dar el... el se simţea pe deplin eliberat de Stratford, pentru prima dată în viaţă.

— Îţi mulţumesc, mamă. Se aplecă şi o sărută pe obraz. La fel doresc şi eu.

Capitolul 15

Fu o imensă uşurare să vadă că Benedict nu era în pat când se trezi.

Penelope rămase nemişcată câteva minute, încercând să descâlcească noua ei situaţie. Îi simţea încă mirosul şi, dacă închidea ochii, îi putea simţi încă mâinile pe piele şi putea auzi murmurul vocii lui în ureche. Făcuse dragoste cu ea de trei ori, iar o dată o trezise la miezul nopţii. Gândindu-se la ceea ce făcuse atunci, roşi puternic. Oricare ar fi fost greşelile lui, era un amant priceput.

Presupunea că era un lucru bun, fiindcă era căsătorită cu el. Toate ameninţările ei că pleacă din seara anterioară fuseseră lipsite de substanţă, chiar înainte de a face dragoste cu ea. Chiar dacă nu voia să recunoască, o parte din ea se înfiora la ideea că el îi aparţinea. O parte din ea jubila din pricină că el era atras de ea, şi toată fiinţa ei era scoasă din luptă din pricina modului în care făcea dragoste. Fusese exact atât de excitant şi de intens cum o făcuse să creadă Lady Constance.

Cât despre restul… mai existau încă speranţe. Acum avea la dispoziţie toată viaţa pentru a-l elibera şi a-l face să se îndrăgostească de ea. Penelope nu vedea altă opţiune; erau căsătoriţi, şi ea voia ca soţul ei să fie îndrăgostit nebuneşte de ea. Până la urmă, era ceva corect, fiindcă o dorea evident şi ea era deja iremediabil atrasă de el. Doar când se gândea la asta, pulsul îi devenea mai rapid. O dusese în pat şi îi făcuse lucruri păcătoase, minunate şi probabil că avea să i le facă din nou. Se gândi la toate scenele descrise în *50 de moduri de a păcătui* şi se întrebă dacă Benedict avea să fie docil şi să le încerce pe toate. Sau poate că avea alte idei proprii, la fel de palpitante. Roşi pe tot trupul la această posibilitate. Cine ar putea face lucrurile astea, fără să ajungă la sentimente de afecţiune?

Oh – Lady Constance, uite cine! Ea obţinea plăcere de

la amanţii ei, dar nimic mai mult, oricât de aţâţătoare sau de păcătoase ar fi fost întâlnirile lor amoroase. Penelope visase întotdeauna să împărtăşească o mare iubire cu soţul ei, nu doar în pat, ci în toate. În schimb, se trezise căsătorită cu un bărbat care era un mister pentru ea, care recunoştea că dorise să se însoare cu un tip diferit de fată – ca propria ei soră! – şi care recunoştea pe faţă că ea îl înnebunea şi îl chinuia. Spre deosebire de Constance, care îşi alunga amanţii şi rareori îi revedea, Benedict avea să fie soţul ei şi mâine, şi poimâine, şi răspoimâine. Cum putea îndura zeci de ani de căsătorie fără dragoste? Cum putea să îndure dacă între ei nu exista pasiune – sau, mai rău, dacă exista multă pasiune, dar nimic mai profund? Putea să fie ca Lady Constance şi să se bucure pur şi simplu când făcea dragoste cu soţul ei, fără să-i pese că el n-o iubea?

Nu. Era sigură că nu putea. Mai devreme sau mai târziu, avea să înnebunească; avea să fugă cu un amant sau poate să fugă fără niciun amant.

Clătinând din cap, dădu la o parte cuverturile şi se ridică. Benedict ieşise deja din apartament. Simţi asta înainte de a-i constata absenţa în camera de zi sau în garderobă. Pentru moment oscilă între dezamăgirea că plecase atât de devreme şi uşurarea că avea timp să-şi revină înainte de a da din nou ochii cu el, dar în cele din urmă se hotărî să se simtă uşurată. Poate că plecase devreme ca să caute o casă de închiriat. Era evident că nu puteau locui în cazarma ofiţerilor. Sau poate că ieşise pur şi simplu la o plimbare călare.

Când Lizzie aduse micul dejun, pe tavă era şi un bilet de la Benedict, lăsat la portar. Penelope îl desfăcu cu viu interes şi cu oarecare încântare, deşi rămase năucită după ce îl citi. Plecase la Richmond să-şi vadă părinţii.

Simţi un fior rece pe şira spinării, şi aruncă biletul pe masă. Uitase complet de contele şi contesa de Stratford, noii ei socri. Contesa, presupunea, era doar rece şi distantă,

în stare să se uite prin oameni cu ochii ei de un albastru pal şi cu zâmbetul ei detaşat, dar cu contele era altă poveste. Înalt şi auster, era cel mai respingător om pe care îl întâlnise, şi dacă nu îl va mai vedea niciodată avea să fie foarte recunoscătoare. Şi acum ea se căsătorise cu fiul lui.

O succesiune de coşmar de viitoare dineuri şi evenimente îi trecu prin minte, cu contele uitându-se în jos la ea de la înălţimea nasului său de uliu, cu un dezgust abia deghizat. Familia Weston fusese invitată o dată la Stratford Court, când Benedict încerca să o impresioneze pe Abigail arătându-i căminul familiei lui. Sebastian fusese invitat şi el, şi în seara aceea Penelope fusese sigură că avea să se însoare cu sora ei. Abigail radiase de fericire când Sebastian o invitase la dans, în ciuda genunchiului său invalid. Dar curând după acel dans, Sebastian şi Benedict dispăruseră, împreună cu lordul Stratford. Când îi revăzuse, Sebastian era pe punctul de a leşina şi păşea cu greu, în timp ce lordul Stratford şi Benedict îl urmăreau cum se ţâra dureros şi nu făceau nimic ca să-l ajute. Contele părea chiar mulţumit.

Numai gândindu-se la asta, simţi cum învia ceva din antipatia ei faţă de Benedict. Nici el nu făcuse nimic, deşi părea tulburat. Ce fel de bărbat poate să stea departe de un oaspete evident suferind? Trebui să respire adânc de câteva ori ca să-şi refacă hotărârea de a trăi o viaţă fericită cu el, naiba să-l ia! Şi în casa ei, niciun oaspete nu avea să fie atât de prost tratat.

Cu o dispoziţie considerabil mai întunecată, se lăsă să cadă în scaunul cel mai apropiat de fereastră şi se uită la strada de dedesubt, fără s-o vadă. Ce le spunea oare Benedict părinţilor săi? „M-am însurat cu moştenitoarea cărbunărească”, şi-l imagină ea declarând. Asta îşi dorise, până la urmă: o fată dulce, drăgălaşă, cu bani. Penelope îşi studie reflexia din geam. Era destul de drăguţă, presupuse. Asta era oare de ajuns ca să-i fie trecute cu vederea

celelalte caracteristici, care constau – dacă îşi amintea bine – în faptul că îl scotea din minţi, îl chinuia şi îl întorcea pe dos? Nu erau neapărat nişte defecte, dar el nu păruse foarte încântat când le enumerase.

Dintr-odată, îi veni în minte un gând care o linişti. Samantha trebuia să ştie. Dacă sora lui îi scrisese la început despre fetele Weston, însemna că ea ştia că el îşi dorea o soţie. Lui Penelope îi plăcuse întotdeauna de Samantha, chiar o admirase, şi acum erau surori. Cu siguranţă că o soră avea să-i dea un sfat bun, aşa cum făcuse întotdeauna Abigail. Penelope nu ştia exact cum avea să reacţioneze dacă Samantha confirma că Benedict îşi dorea cu adevărat o soţie tăcută şi raţională, dar era un început, şi putea să o ajute să înţeleagă mai bine familia în care intrase.

Înainte de a apuca să se îmbrace pentru a ieşi, portarul veni să-i spună că voia s-o vadă cineva. Cartea de vizită pe care i-o prezentă o făcu să icnească.

— Da, cobor imediat, îi spuse ea, apoi îşi chemă camerista ca să îi termine toaleta în grabă. Imediat ce aceasta înfipse ultima agrafă, Penelope se repezi pe scări spre salonaşul privat despre care pomenise portarul.

Olivia Townsend aproape că sări pe ea.

— Penelope! O prinse pe Penelope în braţe şi îi scrută faţa cu îngrijorare. Arăţi bine. Slavă Domnului!

Dintr-un motiv oarecare, Penelope îşi aminti de senzaţia pe care i-o treziseră mâinile soţului ei şi de vocea care îi şoptea la ureche.

— Mă simt perfect, spuse ea, sperând că nu roşise. De ce pari atât de îngrijorată?

Olivia o lăsă, ridicând neîncrezătoare din sprâncene.

— Îngrijorată! Bineînţeles că sunt îngrijorată! M-am întors acasă aseară şi am găsit un bilet în care menţionai, ca din întâmplare, că plănuiai să te căsătoreşti cu lordul Atherton. Îşi aruncă mâinile în faţă, într-o rugăminte stăruitoare. Eşti atât de bună încât să-mi explici cum s-a

ajuns la *asta?*

Penelope îşi drese glasul.

— Ei bine, m-am căsătorit deja cu el.

Olivia se holbă pur şi simplu la ea, apoi clipi. Privirea i se umplu de spaimă şi îşi duse o mână la gură.

— Oh, draga mea, spuse ea cu o voce gâtuită. Oh cerule – ce ţi-am făcut?

— Nu am fost târâtă la altar cu cuţitul între coaste, dacă la asta te referi. Penelope se cutremură, văzând expresia îngrozită a Oliviei. Am fost îndemnată, dar am consimţit de bunăvoie.

Prietena ei icni înăbuşit şi se răsuci, păşind spre sofa. Penelope o urmă. Olivia îşi deschise geanta şi scotoci în ea.

— A fost Clary, nu-i aşa? E o coincidenţă prea mare că tu şi lordul Atherton aţi fost siliţi să vă căsătoriţi după întâlnirea cu el. Strâmbă din nas, căutând aproape furioasă în geantă. Omul acela rău! Ar fi trebuit să-l împuşc – atunci nu te-ar fi atacat, şi Atherton nu ar fi trebuit să te salveze, şi tu nu ai fi ajuns să te căsătoreşti cu un bărbat pe care-l urăşti. Privi în sus. Ce a spus despre tine? întrebă ea. Spune-mi, Pen!

Penelope nu îşi văzuse niciodată prietena atât de furioasă. Olivia era palidă, cu excepţia unor pete roşii de pe obraji, şi ochii îi scânteiau de furie.

— Ce vrea Clary de la tine? o întrebă ea în schimb, cu blândeţe.

O clipă, Olivia păru că n-o aude. Apoi se uită în altă parte, tresărind.

— Nu contează ce vrea de la mine. Este…?

— Pentru mine contează, rosti Penelope indignată. Ce e în neregulă, Olivia? Clary te hărţuieşte din nou?

— Din nou?! Femeia izbucni într-un râs disperat. Mă tem că nu se va opri niciodată.

— Cum aşa?

Chipul Oliviei se închise.

— Refuz să te mai pun în pericol din cauza lui. Eu… eu nu pot să-ţi spun, Pen. Parţial din cauză că nu ştiu nici eu totul, dar te cunosc pe tine; ştiu că eşti o prietenă prea loială ca să stai deoparte, în afară de cazul în care nu îţi spun. Aşa că trebuie să ai încredere în mine: nu îţi spun, spre binele tău. Se sili să surâdă cu amărăciune. Şi spre binele meu, fiindcă nu pot să îmi mai fac griji şi pentru tine. El… el e bun cu tine? Adică Lordul Atherton.

Penelope se foi stânjenită. Fusese într-o dispoziţie proastă când discutase despre Benedict cu Olivia, dacă se gândea mai bine.

— Da.

Olivia păru să se mai liniştească.

— Slavă Domnului! Toţi cei cu care am vorbit au spus că e un gentleman, dar eu ştiu cât de mult îţi displace şi când mă gândesc că din cauza mea ai pierdut şansa la iubire şi pasiune şi toate lucrurile pe care le doreai de la căsătorie…

Până acum, Penelope nu se simţea lipsită de pasiune. Îşi drese glasul.

— Nu trebuie să dai vina pe tine. Tata nu m-a silit să mă căsătoresc cu el. Sper că voi transforma căsnicia noastră într-un succes. Buzele Oliviei tremurară, şi Penelope îşi dădu seama că vorbise pe un ton tragic, de martir. Se întinse după mâna Oliviei. Cu adevărat. Cea mai mare vină îmi aparţine, şi cred că e de datoria mea să fac lucrurile să meargă bine. Atherton… m-a încurajat să mă port raţional, şi eu m-am speriat de asta. Dar a stat lângă mine, chiar dacă ar fi putut pleca, şi sper că va fi mulţumit.

Adevărul era că spera mai mult, dar nu avea niciun motiv să-i spună cuiva atât de curând.

— În regulă, murmură Olivia. Se întinse şi strânse mâna lui Penelope. Îţi doresc multă fericire – şi la fel şi lordului Atherton. Cum ar putea să nu te iubească? După câteva săptămâni, o să fie îndrăgostit nebuneşte, sunt

sigură.

Penelope reuşi să zâmbească neputincioasă. Dorea ca Olivia să aibă dreptate în privinţa asta, dar nu se aştepta să se întâmple.

— Unde ai fost? întrebă ea, schimbând subiectul. Nunta a fost foarte restrânsă, dar mama a spus că te puteam invita. Mi-a părut rău că erai plecată din oraş.

Zâmbetul slab de pe faţa Oliviei păli. Păru să ezite, apoi se îndreptă de parcă s-ar fi pregătit de ceva neplăcut.

— Da, am fost plecată. Nu contează unde am fost, dar am lucrat pentru soluţionarea… problemei mele cu lordul Clary spuse ea strâmbându-se.

Penelope se alertă dintr-odată.

— Ce ai făcut?

— Nu am încă un plan pe deplin format, o avertiză Olivia. Şi nu aprob nicio implicare din partea ta – mi-am învăţat lecţia în privinţa asta. Bărbia îi tremură. Oh, Pen, mă voi simţi întotdeauna vinovată dacă nu vei fi fericită. Clary nu te-ar fi observat niciodată dacă nu mi-ai fi venit în ajutor. Niciun act de bunăvoinţă nu ar fi trebuit plătit aşa cum l-am plătit eu, cu declaraţii evazive şi minciuni.

Penelope se încruntă surprinsă; minciuni? Dar Olivia continuă:

— Ştiu că meriţi ceva mai bun de la mine, dar, din nefericire, am venit doar ca să mai profit o dată de prietenia ta.

— Nu profiţi! Vreau să te ajut, Olivia, spune-mi doar ce pot să fac.

Prietena ei încuviinţă ferm.

— Henry… Chipul îi fu străfulgerat de durere. Henry era implicat în lucruri în care nu ar fi trebuit. Ai ghicit deja că lordul Clary are şi el un rol, sunt sigură. Îi aruncă lui Penelope o privire precaută, iar aceasta se mulţumi să încuviinţeze încurajator. Nu ştiam nimic despre asta înainte de moartea lui Henry, dar oamenii alături de care a fost

implicat refuză să creadă asta. Chiar mai rău, Henry a lăsat foarte puţine indicii şi a încurcat deliberat pistele pe care le-a lăsat. O să încerc să descopăr mai multe, şi pentru asta trebuie să plec din Londra. Nu vreau să mai ştie cineva unde, adăugă ea, văzând expresia lui Penelope. S-ar putea să nu rezolv nimic. Dar e cea mai bună şansă a mea de a scăpa de Clary pentru totdeauna.

— Olivia, asta e o nebunie! protestă ea. Fugi din oraş cu Clary pe urmele tale şi refuzi să spui cuiva unde?

— Nu vreau ca el să mă urmărească, spuse ea cu amărăciune. Nici el, nici vreunul dintre... Se opri, spre frustrarea lui Penelope. Prefer să nu ştie nimeni; dacă bănuielile mele sunt corecte, adevărul despre Henry este ruşinos, şi aş prefera să nu înfrunt scandalul dacă va fi cunoscut. Inspiră adânc. Dar mai întâi am nevoie de două sute de lire.

Penelope clipi.

— Pentru ce?

Olivia roşi.

— I-aş cere altcuiva dacă aş putea.

— Nu am două sute de lire, îi spuse Penelope. Ţi-aş da dacă aş avea... Se încruntă. Henry avea vreo datorie faţă de lordul Clary, şi tu trebuie s-o plăteşti?

Asta păru s-o agite pe Olivia.

— Oh nu, nu e asta, nu chiar... Se ridică în picioare. Uită că ţi-am cerut. A fost o idee nebunească.

— O să-i cer lui Jamie, spuse repede Penelope. El o să-mi dea.

Fratele ei o va întreba de ce avea nevoie de bani, dar ea putea inventa o poveste convingătoare. Măcar o cunoştea pe Olivia şi putea avea încredere că el va păstra secretul.

— Nu e în Londra, spuse Olivia, cu vocea puţin mai ascuţită decât de obicei. Oftă. Îmi pare rău, Pen. Nu trebuia să-ţi cer.

— Nu, aşteaptă! Penelope se agăţă de ea când Olivia se întoarse spre uşă. Şovăind, Olivia se opri şi aşteptă. O să te ajute cu adevărat să scapi de Clary?

Prietena ei încuviinţă.

— Cred că e singura mea şansă.

— Atunci o să fac rost de bani, făgădui ea, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee cum va reuşi asta.

Jamie era cea mai indicată persoană, dar se pare că Olivia încercase deja cu el. Poate că îi avea Abigail, dar poate că nu, având în vedere toate reparaţiile pe care le necesita casa de la Montrose Hill după ce fusese neglijată ani de zile. Se sfia să îi ceară tatălui ei; îl dezamăgise destul în ultimul timp şi nu voia să-l facă să creadă că îi ascunsese şi alte fapte urâte.

Astfel că rămânea doar Atherton, soţul ei de mai puţin de o zi. Îndrăznea să-i ceară? Încleştă din dinţi; el dorise bani şi îi avea datorită ei. Era corect să i se permită şi ei să se bucure de o parte din ei şi, cum banii proveneau de la familia ei, nu înţelegea de ce ar fi datoare să-i explice ce voia să facă cu ei.

— O să ţi-i dau înapoi, începu Olivia, cu vocea întretăiată, dar Penelope flutură din mână.

— Nu-mi pasă de asta. Doar jură-mi – jură-mi – că asta va face ca broasca râioasă de Clary să nu te mai necăjească. Promite-mi că nu vei intra în necazuri ca să protejezi bunul nume al lui Henry. Şi promite-mi că, dacă ceva nu merge cu planul tău, vei cere ajutor imediat, spuse ea, repetând încă o dată, *imediat.*

Olivia rămase tăcută un moment, cu ochii umezi de recunoştinţă.

— Eşti cea mai loială prietenă pe care o am, Penelope.

— Hmm! Vrei să spui cea mai răbdătoare, spuse ea, încercând s-o tachineze, dar prietena ei nu zâmbi.

— Poate că şi asta. Nu ştiu la cine altcineva aş fi putut apela.

Orice răspuns convenţional, cum că Abigail ar fi fost la fel de demnă de încredere, i se stinse pe buze. Olivia vorbea serios, şi o făcu pe Penelope să se simtă ciudat. Toată viaţa fusese sora mai mică a lui Abigail, cea mai sălbatică şi mai puţin politicoasă dintre surorile Weston. Nimeni nu o considera mai demnă de încredere decât Abby. Dar în loc să spună asta, se mulţumi să încuviinţeze.

— Poţi să contezi întotdeauna pe mine.

Zâmbetul Oliviei fu nostalgic.

— Ştiu. O îmbrăţişă pe Penelope. Îţi mulţumesc. Sper să îţi pot fi şi eu de ajutor într-o zi.

— L-ai putea împuşca pe lordul Clary, sugeră ea. Asta mi-ar face o plăcere imensă.

— Nici pe mine nu m-ar deranja s-o fac, spuse prietena ei sec. Dar niciuna din noi nu merită să meargă la închisoare pentru că a împuşcat un viconte, aşa că mă tem că va trebui să ne hotărâm la ceva mai puţin însemnat.

— Când… când pleci?

Olivia se opri, cu mâna pe clanţă.

— Cât de repede pot.

Penelope încuviinţă. Trebuia să facă repede rost de bani.

După ce îi promise că nu o va vizita, ci va trimite banii printr-o persoană de încredere, prietena ei plecă şi Penelope se întoarse în camera ei, mult mai puţin nerăbdătoare decât ieşise.

Cu ce o ameninţa Clary pe Olivia? Şi ce făcuse Henry? Henry fusese o puşlama, şi nu una deosebit de inteligentă, dar chiar şi aşa ar fi putut face ceva mai bun, în loc să se încurce cu omul acela oribil. Pentru prima dată, simţi o frică reală pentru siguranţa Oliviei. Înainte de a se putea gândi mai bine, se aşeză la birou şi scrise un bilet pentru fratele ei James, cerându-i s-o viziteze când se va întoarce la Londra. Tata trebuia să ştie unde era. Penelope sigilă biletul şi îl puse deoparte, simţindu-se deja mai bine.

Era ciudat că Olivia nu apelase la Jamie de la început; erau aproape de aceeaşi vârstă, şi în copilărie fuseseră tovarăşi de joacă nedespărţiţi. Prima ei amintire despre Olivia era din ziua în care Jamie o adusese acasă, anunţând că găsise pe cineva care să se joace cu păpuşile cu ele, cruţându-l pe el de această sarcină nedemnă. Cândva crezuse chiar că Olivia avea să se mărite cu Jamie, mai ales fiindcă nu îşi imagină că altă fată l-ar fi vrut pe fratele ei plicticos şi lipsit de imaginaţie, dar Olivia se căsătorise cu Henry în timp ce Jamie era în străinătate.

Totuşi, lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă acum Jamie ar fi fost în oraş. Avea încredere că el i-ar fi dat Oliviei banii de care avea nevoie sau, dacă nu ar fi vrut, că i-ar fi dat lui Penelope pentru ea. Era plicticos şi încăpăţânat, dar era la fel de loial ca Penelope. Trebuia doar să-i spună că cineva avea nevoie de ei şi că trebuia să aibă încredere în ea. Era posibil ca Jamie s-o tachineze, dar ar fi ajutat-o.

Pe de altă parte, Atherton… îşi făcu de lucru cu o panglică desfăcută de la rochie, încercând să se gândească cum să-l abordeze. Poate că nu era prea bine să îi ceară să aibă încredere în ea. Să-i ceară banii direct… nu era nici asta cea mai bună soluţie. Cum obţinea mama ceva de la tata? Probabil că pur şi simplu cerea, se gândi cu amărăciune Penelope. Tata era atât de uşor de convins şi de indulgent şi o adorase pe mama ei din momentul în care o văzuse, cel puţin aşa spunea el. Penelope nu-şi amintea să-i fi refuzat ceva.

Foarte bine; cum îl convingea Abigail pe Sebastian să-i dea banii de care avea nevoie? Penelope se gândi la sora şi cumnatul ei, şi ajunse la concluzia că Abby explica probabil totul simplu şi onest, şi Sebastian era în stare să mute cerul şi pământul ca să-i ofere ce dorea. Fiindcă o adora.

Asta nu era de niciun ajutor. Se plimbă prin cameră, căutând altă soluţie. Avea nevoie de ceva care să nu

pornească de la ideea că soţul ei o adora, fiindcă Benedict nu o adora. Avea nevoie de un plan pentru care să nu fie nevoie de dezvăluiri complete, fiindcă îşi dăduse cuvântul. Poate că dacă l-ar fi putut îmbăta... şi bine-dispune... şi distrage...

Încet, paşii ei neliniştiţi se opriră. Poate că nu era o idee atât de proastă. Dăduse roade destul de bune seara trecută şi dacă avea timp să plănuiască lucrurile bine... Din nou, se gândi la exemplarul cu panglicile roşii. Da, asta ar fi putut să meargă foarte bine.

Capitolul 16

Se făcuse târziu când ajunsese Benedict la Mivart. Îşi duse calul obosit la grajduri şi îşi târî picioarele pe scări, sperând că Penelope era încă trează. Nu intenţionase să se întoarcă atât de târziu, dar nici nu se grăbise. Se dovedise mai greu decât se aşteptase să îşi părăsească mama şi Stratford Court, ştiind clar că nu avea să fie bine primit dacă se întorcea. Oricât de multe amintiri neplăcute ar fi avut despre locul acela, era totuşi casa în care copilărise, căminul în care se născuse şi crescuse. Şi putea doar să spere că nu provocase o ruptură periculoasă între părinţii săi. Mama nu merita să sufere pentru acţiunile lui.

Intră în apartamentul lor şi îşi descheie haina, întrebându-se cât de repede va putea să trimită după cină şi dacă va rezista să rămână treaz până atunci. Din haina lui se scutură un nor de praf; valetul lui avea să îşi câştige pe drept plata, curăţându-i hainele şi cizmele. Lăsă deoparte jacheta şi începu să-şi dezlege lavaliera, când descoperi că nu era singur.

Mireasa lui era încolăcită pe un divan, cu părul despletit şi cu picioarele goale ieşind din faldurile rochiei

albe de casă. Îşi ţinea un braţ pe spătar şi îl privea.

— Eşti trează, spuse el surprins. Aproape imediat, clătină din cap. Evident. A fost un drum lung, iartă-mă!

— Te-am aşteptat.

Ea se întoarse, şi poalele rochiei alunecară de pe scaun ca o cascadă, pe duşumea, descoperindu-i gleznele.

Benedict încercă şi reuşi să se uite în altă parte. Avea glezne foarte fin modelate, şi picioare, şi sâni, şi le văzuse pe toate noaptea trecută. Îşi scoase vesta şi trase de lavalieră, simţindu-se dintr-odată mai puţin obosit.

— Mă bucur.

— Chiar aşa? spuse ea lăsând capul într-o parte. De ce?

— E o plăcere să te întorci acasă la o femeie frumoasă.

Buzele ei se bosumflară plăcut, parcă îmbiindu-l să le sărute.

— Complimente, domnule.

— Dar adevărate, ripostă el.

Ea coborî genele, deşi nu înainte de a o vedea dând ochii peste cap, şi un zâmbet palid îi ridică colţurile buzelor.

— Îţi mulţumesc. El fu cât pe ce să clipească de uimire văzând schimbarea aceea paşnică, şi apoi ea adăugă: Pot să-ţi torn ceva de băut? Probabil că vrei ceva după călătorie.

Fără niciun cuvânt, el flutură din mână, consimţind. Ea se ridică de pe divan şi se îndreptă spre bufet, unde turnă un pahar generos de vin.

— Cum a fost călătoria? întrebă ea în timp ce el sorbea îndelung.

— Lungă.

— Şi cum au primit vestea părinţii tăi?

Benedict mai luă o gură. Nu ar fi fost corect să îi vorbească despre reacţia tatălui său. Cândva trebuia să-i explice despre familia lui, dar în seara asta… Era o poveste

prea lungă şi înfiorătoare, mai ales atunci când aveai la îndemână posibilităţi mult mai promiţătoare.

— Cu oarecare surprindere. Penelope aştepta interesată, dar el o conduse înapoi la divanul ei. Nu e o poveste interesantă. Sper că nu te-am trezit când am plecat.

Ea râse, aşezându-se pe divan ca un copil, cu picioarele încrucişate.

— Oh, nu. Capacitatea mea de a dormi dimineaţa e fără seamăn. Abigail obişnuia să spună că trebuia să tragă cu puşca să mă trezească.

— O să ţin minte. El o ţinea încă de mână. Avea mâini încântătoare, exact cum trebuiau să fie mâinile unei lady. Îşi trecu degetul peste inelul de aur de pe al treilea deget. Inelul lui; mireasa lui. Mireasa lui frumoasă, bogată, neaşteptat de prietenoasă. Meritai să dormi.

Ea îl privi cu viclenie.

— După atâta coniac, cine nu ar fi meritat?

Benedict se întoarse cu faţa spre ea.

— Da, după atâta coniac… printre alte lucruri.

Penelope făcu ochii mari.

— Alte lucruri? Nu-mi amintesc nimic din ce a urmat după coniac.

— Chiar aşa? El se aplecă în faţă, până când nasurile aproape că li se atinseră. Nu-ţi aminteşti asta? Îi atinse buzele cu buzele lui.

— Păi, nu! spuse ea cu surprindere afectată. M-ai sărutat noaptea trecută?

— De mai multe ori.

— Oh, vai de mine! Îşi lăsă capul într-o parte. Probabil că nu a fost atât de rău cum te aşteptai.

Fruntea lui se încreţi.

— Cum?

— Păi, te uitai la mine de parcă ţi-ar fi plăcut să mă strangulezi.

Privirea lui alunecă spre gâtul ei. Pulsul îi bătea repede la baza gâtului. Trecu un deget peste punctul acela, apoi coborî spre piept.

— Dacă am gândit vreodată asta, a fost atât de demult, încât nu îmi mai amintesc. Degetul lui întâlni marginea rochiei ei de casă, şi o dădu la o parte. Nu, nu cred că am dorit vreodată să fac asta.

— Atunci la ce te gândeai când mă priveai atât de fioros?

Chiar dacă îi punea întrebări provocatoare, Penelope nu făcea nimic ca să îi împiedice explorarea; chiar se lăsă pe spate, pe spateaza divanului.

— Mă gândeam că aş fi făcut aşa ceva.

Coborî fruntea şi sărută locul în care zvâcnea pulsul.

— La asta te gândeai? Bărbat păcătos ce eşti! murmură ea.

El îi simţi degetele în păr. Toate gândurile despre mâncare şi băutură îl părăsiră.

— Nu asta ai vrut?

El se aplecă peste ea. Penelope alunecă pe perne, sub el, cu ochii strălucind sub pleoapele pe jumătate lăsate.

— Ce vrei să spui? Sugerezi că sunt păcătoasă?

Indignarea prefăcută a lui Penelope îl făcu să zâmbească.

— Nu aşa este oricine citeşte povestirile scrise de Lady Constance?

Ea îngheţă.

— Ce? Vreau să spun, cine? O roşeaţă profundă îi cuprinse faţa. Habar nu am despre cine vorbeşti.

— Care e numărul tău preferat? El trase panglica de culoarea piersicii, care îi ţinea rochia de casă strânsă, şi o desfăcu. Cămaşa ei de noapte era atât de fină, încât îi putea vedea sânii sub bumbacul subţire.

— Tu… tu ştii despre ele?

— Nu ştie oare toată Londra? Atinse un sfârc

trandafiriu şi aproape mârâi când se ridică, roz şi ferm. Şi tu ai lăsat un exemplar la vedere, în garderobă.

Penelope se uită ţintă la el, apoi îşi lăsă capul să cadă pe pernă şi se zgudui de râs.

— Şi tu nu dezaprobi asta?

Benedict profită de izbucnirea ei de veselie ca să îi găsească gleznele sub faldurile rochiei de casă. Acum se mulţumi să îi zâmbească şmechereşte, strecurându-şi mâna pe tibia ei.

— Dacă povestirile ei te amuză, cine sunt eu ca să nu îţi dau voie? Se opri la genunchi, ridicându-l şi îndepărtându-l de perechea lui, ca să-l sprijine de speteaza divanului. Dacă te inspiră, de ce să le interzic? Îi trase celălalt picior în poală, îndepărtând pernele pe furiş ca să se aşeze mai confortabil între coapsele ei. Şi dacă te excită… Ridică din umeri, strecurându-şi mâinile sub rochia de casă ca să-i mute şoldurile într-o poziţie mai bună. Chiar le aprob.

Penelope zăcea pe divan, cu buzele desfăcute şi ochii strălucitori. Dorinţa se scurgea prin el ca oţelul topit, arzându-i orice nerv.

— Eşti? Sub cămaşă, îşi roti vârfurile degetelor peste pântecul ei. Excitată?

Întrebarea păru s-o surprindă. Înghiţi un nod, apoi îşi umezi buzele. Muşchii ei se înfiorau sub degetele lui, ridicându-se încet.

— Poate.

— Oh, vai de mine! murmură el ironic. Cine poate hotărî în problema aceasta?

Ea îşi umezi din nou buzele.

— Mă laşi deasupra ta?

El era deja în erecţie, dar imaginea lui Penelope călărindu-l pe divan îl făcu să se întărească atât de mult, încât de-abia se putea mişca.

— Da, reuşi el să bâiguie.

Ceva sclipi în ochii ei.

— Atunci hai în pat!

— Nu. El o opri în timp ce ea încerca să se ridice de pe divan. Chiar aici.

Ea privi şocată spre uşă, apoi spre el cu o excitare crescândă.

— Aici?

— Scoate-ţi rochia de casă! El îşi aruncă vesta şi îşi scoase cămaşa peste cap. Obrajii ei deveniră de un roşu strălucitor în timp ce se dezbrăca, dar era din cauza înflăcărării, nu a unei reţineri feciorelnice. Pe Dumnezeul lui, ce căsătorie minunată avea! se gândi el descheindu-se la pantaloni. Vino aici!

— O să meargă?

Penelope îşi puse delicat un genunchi lângă şoldul lui. El îi luă mâinile şi o trase spre el, aşezând-o exact în poala lui. Sânii ei erau chiar în faţa lui, abia acoperiţi de bumbacul subţire al cămăşii de noapte, şi el nu rezistă şi linse un sfârc rotofei prin cămaşă. Ea tresări şi gâfâi, apoi îl prinse cu mâna pe după gât.

— Fă-o din nou, şopti ea.

Asta avea de gând şi el. Prinse între dinţi micul năsturel şi îşi trecu limba peste el. Răspunzându-i, ea se cutremură din nou şi se împinse în el, apăsându-i delicios erecţia cu trupul ei. Cu ochii închişi, el îi ridică cămaşa – acum părea să fie făcută din sute de coţi de material – până îi dezgoli picioarele până la mijloc şi simţi buclele mătăsoase, umede dintre coapsele ei, doar la câţiva centimetri distanţă de locul în care le dorea.

— Tu eşti deasupra, spuse el răguşit, fiindcă de abia mai putea vorbi. Ce doreşti acum?

Privirea ei se lăsă în jos. Erecţia lui se încordă între ei. Penelope ridică genunchii, studiind-o, apoi îşi linse palma şi îi prinse penisul între degete.

— Sfinte Dumnezeule! bâigui el, arcuindu-şi involuntar

spatele, în timp ce o prindea de şolduri.

— Aşa se face? Ea îl fulgeră cu un zâmbet ştrengăresc, continuând să îşi mişte mâna în sus şi în jos.

Seducătoarea ştia foarte bine că era al naibii de perfect, se gândi Benedict, dar reuşi să încuviinţeze.

— Îmi place, şopti ea, privind mişcarea mâinii cu o fascinaţie care fu cât pe ce să-l facă să atingă limita. M-am întrebat întotdeauna cum e când o atingi şi cât de mare e exact...

Avea să-şi dea drumul în mâinile ei, chiar înainte ca ea să încercuiască vârful cu două degete şi să tragă, aplicând o frecare delicioasă. Tremurând, el îi prinse mâinile.

— Atinge-te! Arată-mi cum o faci!

Din nou, ea roşi profund, dar lăsă ascultătoare o mână peste muntele lui Venus, înlăturând buclele de jos. Închise ochii şi întoarse capul în timp ce degetele ei începură să se mişte în cerc, frecând.

El îşi auzi sângele vuindu-i în urechi. Îi privea degetele fermecat, hipnotizat de asentimentul ei de a-l lăsa să privească. Nu se gândise că avea s-o facă, dar acum spatele ei se relaxa – putu să vadă cum i se făcea pielea de găină pe braţe –, buzele i se desfăcură şi scoase un geamăt întretăiat...

El trase, ridicându-i şoldurile.

— Ia-mă, spuse el cu un murmur gutural.

Ochii lui Penelope scânteiară, strălucind ca de febră, dar făcu aşa cum îi poruncise. Benedict trebui să îşi ţină respiraţia un moment, în timp ce ea se aşeza, dar apoi ea se lăsă în jos, şi el alunecă în strânsoarea fierbinte şi umedă a trupului ei.

— Desfă-ţi genunchii, îi spuse el şi respiră şuierător când ea o făcu şi se înfipse mai adânc.

— Şi acum eu...? Părea la fel de lipsită de suflu ca el.

Benedict încuviinţă o dată şi o prinse din nou de

şolduri.

— De parcă ai călări la trap. Pune-ţi mâinile pe umerii mei…

Benedict se opri în timp ce ea înţelegea ce trebuia să facă şi se ridica pe genunchi pentru a se lăsa apoi încet în jos. Capul îi căzu pe spate, cu un geamăt tăcut de plăcere chinuitoare.

— Simt că te controlez destul de bine, şopti ea încântată, repetând mişcarea. De parcă ai fi sub vraja mea…

El râse încordat şi se mişcă, ca să o împiedice să vorbească. Nu că i-ar fi păsat, dar o voia la fel de înnebunită ca şi el. Voia să-şi piardă controlul şi să simtă acelaşi extaz înecător care-i fierbea de-a lungul şirei spinării. Îşi strecură o mână pe şoldul ei şi îşi adăposti degetul arătător între buclele blonde dintre picioarele ei. Atunci când ea se lăsa, el putea să o simtă, iar vederea şi sunetul cărnii lui care se afunda adânc în ea nu îl lăsa să respire.

— Oh… oh… Ea rămase nemişcată, în timp ce degetele ei se încleştau pe umerii lui, când el o atinse acolo. Oh, aşteaptă, imploră ea, cu voce şuierătoare. E atât de… de…

— Bine? o ajută el, silindu-se să deschidă ochii şi să o privească în faţă.

Părul îi cădea într-o dezordine strălucitoare, ochii ei erau larg deschişi şi tulburi, iar sânii îi palpitau cu fiecare gură de aer pe care o inspira.

— Da, gâfâi ea.

Picioarele îi tremurau.

El o trase de şolduri mai jos, ridicându-se şi el ca să ajungă mai adânc.

— Amândoi în acelaşi timp.

Ritmul nu mai fu atât de lent, nici atât de lin ca înainte, dar lui Benedict i se părea că avea să-şi iasă din

minţi. Ţinându-l cu mâinile de umeri, ea îl călărea brutal şi pasional, cu părul fluturându-i pe spate. El se concentră asupra chipului ei, memorând fiecare fluturare a genelor, fiecare trecere a limbii peste buze, fiecare semn mărunt al orgasmului care se apropia. Voia să o cunoască pe dinăuntru şi pe dinafară; voia să ştie exact cum să o aducă la neruşinarea asta turbată, ca să o poată face iar şi iar.

Când simţi primul spasm al uşurării ei, el o trase mai aproape, ţinând-o la piept în timp ce ea se cutremura şi ţipa, iar furtuna care se adunase în şira spinării lui izbucni în cele din urmă. Se simţea de parcă şi-ar fi turnat o parte din suflet în ea şi, pentru o clipă, putu doar să se agaţe de ea, incapabil să vorbească şi să gândească.

Şi apoi… „asta îşi doreşte ea”, fu gândul care se insinuă în mintea lui. Asta însemna pasiune şi excitare, după care ştia că tânjeşte. Braţele lui se strânseră în jurul ei. Bine, avea dreptate. Nu-şi mai putea imagina că ar fi putut să treacă în braţele altei femei. Şi, în tăcere, Benedict spuse o rugăciune fierbinte, mulţumindu-i fiecărui bârfitor din Londra care ajutase căsătoria lui precipitată, îi promisese domnului Weston că va face tot ce-i stătea în blestematele de puteri ca Penelope să fie fericită, şi dacă asta făcea parte din promisiune, avea să fie cel mai demn de încredere jurământ pe care îl făcuse vreodată.

— Cred că merge, spuse ea slab. Pe divan.

— Chiar mai bine decât mă aşteptam, încuviinţă el râzând.

Penelope îşi ridică încet capul. El se gândi că nu o văzuse niciodată mai îmbătător de frumoasă ca acum, îmbujorată, cu ochii strălucitori şi cu un zâmbet mulţumit care-i arcuia uşor buzele.

— Chiar aşa?

— Tu nu crezi? Faţa lui părea să poarte în permanenţă un zâmbet răutăcios. Poate că ar fi mai bine să încercăm din nou, dacă nu eşti sigură.

— Hmm. Ea ridică dintr-o sprânceană, meditativ. Dar am alte idei.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Lady Constance, se gândi Benedict.

— Sunt numai ochi şi urechi.

Dar apoi strică totul, căscând. Era aproape miezul nopţii; se trezise în zori şi străbătuse călare peste treizeci de kilometri, iar ultimul galop impetuos fusese cel mai excitant – şi mai istovitor.

Mireasa lui se mulţumi să zâmbească. Îşi trecu degetele prin părul lui, netezindu-l pe tâmple, şi el aproape că închise ochii de plăcere.

— Poate mâine. Mergem în pat?

Benedict de-abia îşi putea ridica fruntea. Servitorii aveau să fie îngroziţi dimineaţă de halul în care se afla camera, cu haine peste tot, dar în momentul acela nu-i mai păsa. Când se ridică de pe divan, avu nevoie de un timp incredibil de lung ca să ajungă în dormitor, să scape de restul de haine şi de cizme, şi să se spele înainte de a cădea – fericit – în pat. Penelope era deja acolo, fiindcă se pregătise de culcare. Benedict suflă în lampă şi îşi aşeză perna sub cap, mulţumit şi destul de surprins când o simţi ghemuindu-se lângă el.

— Benedict, şopti ea.

El îi atinse fruntea cu buzele. Căsătoria se dovedea a fi mai bună decât sperase vreodată. Pe Dumnezeul lui, dacă se întorcea la Penelope aşa în fiecare seară…

— Hmm?

— Vreau să îţi cer ceva.

Vocea ei era catifelată şi joasă. Părea la fel de relaxată ca şi el, şi sentimentul comod al camaraderiei îl făcu să o tragă mai aproape. Mâna ei îi atinse pieptul, şi degetele ei începură o mişcare uşoară de dezmierdare, care era şocant de liniştitoare.

— Ştiu că ne-am căsătorit de foarte puţin timp, dar ai

spus că vrei să fim fericiţi împreună, şi asta înseamnă că trebuie să avem încredere unul în altul şi să încercăm să ne ajutăm, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

Un alt căscat îi întinse fălcile, şi el simţi că era cât pe ce să adoarmă.

— Atunci, dacă aş nevoie de ceva, ar trebui să-ţi cer fără ezitare, nu?

El zâmbi slab, întrebându-se ce voia. Cel mai probabil, o bonetă nouă. Femeile şi moda lor!

— Despre ce este vorba?

— Am nevoie de două sute de lire, şi am nevoie de ei mâine.

Benedict deschise ochii.

— Ce?

— Două sute de lire, repetă ea pe acelaşi ton nepăsător. Poţi să faci rost de ei dimineaţă?

El se ridică într-un cot.

— De ce naiba ai nevoie de două sute de lire?

— Pur şi simplu.

El se holbă neîncrezător la ea, incapabil să îi vadă expresia în lumina slabă a lunii.

— Şi te aştepţi să ţi-i dau doar pentru că mi-i ceri?

— Ei bine, de ce nu? Se ridică şi ea. Nu ai fi avut bani, dacă nu te-ai fi căsătorit cu mine, aşa că nu văd motivul pentru care să nu primesc şi eu ceva, dacă am nevoie.

Era adevărat, şi totuşi asta îl neliniştea.

— Ce vrei să faci cu ei? Dintr-odată, un gând îi veni în minte: Ai datorii faţă de cineva?

— Nu.

— Eşti şantajată? întrebă el.

Contele de Clary apăru în fundalul minţii lui; era foarte ranchiunos şi o ura pe Penelope, din motive pe care Benedict nu le descoperise încă.

— Nu!

— Atunci de ce ai nevoie de două sute de lire?

— Contează? exclamă ea. Îndrăznesc să spun că tu nu îmi vei cere *mie* permisiunea de fiecare dată când vei scoate ceva bani.

Bineînţeles că nu. Se încruntă.

Ea rămase atunci tăcută un moment, deşi o putea auzi respirând greu.

— I-ai promis tatălui meu că vei fi un soţ bun, spuse ea cu voce joasă. Ai spus că doreai să avem o căsătorie fericită. Îţi cer doar această mică favoare, şi e importantă pentru mine. De ce nu poţi să ai încredere în mine?

— E o favoare destul de mare, ripostă el. Spune-mi de ce ai nevoie de ei. Înainte ca ea să răspundă, alt gând i se ivi în minte: M-ai sedus pe divan ca să îţi dau bani?

— Sedus? sări ea din pat. Cine a sedus pe cine? Tu m-ai sărutat! Tu mi-ai dat jos rochia! Tu ai început!

— Şi tu ai fost al naibii de dispusă să continui, nu?

Regretă cuvintele de cum îi ieşiră din gură. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, aşa că o văzu rămânând cu gura căscată. Fără o vorbă, se întoarse şi intră în garderobă, închizând uşa după ea cu un pocnet ferm.

El rămase uitându-se după ea, neîncrezător. Ce naiba? Două sute de lire! De ce ar fi putut să vrea atâţia bani? Şi fără o vorbă de explicaţie sau justificare. Gândul că umbla cu ticăloşii pe la spatele lui îl făcu să mârâie. De ce nu-i spunea?

Ah. Da. „Nu poţi sau nu vrei?” îi răsună în minte propria întrebare, împreună cu răspunsul ei: „Nu vreau”.

Strânse din buze, până deveniră o linie subţire. Bănuia de mult că ea proteja pe cineva care avea de-a face cu lordul Clary. Penelope nu se dusese să-l întâlnească de capul ei; fie mersese cu cineva, fie la ordinul cuiva, şi astfel ajunsese să fie aproape violată şi abuzată. Tot ce îi spusese el în legătură cu Clary îi răsună în minte, şi strânse pumnii gândindu-se că ea nu ţinea seama de părerea lui... încă.

Poate că această altă persoană era şantajată de Clary sau îi datora bani. Din câte ştia Benedict, banii puteau fi şi pentru a angaja un asasin care să-l omoare pe Clary. Această ultimă ipoteză părea neverosimilă, dar punea rămăşag că cererea ei era legată într-un anume fel de Clary. Şi el o avertizase iar şi iar să stea departe de omul acela.

Mormăind un blestem, se apropie de uşa garderobei.

— Vino înapoi aici, Penelope.

— Nu dacă eşti şi tu acolo, ripostă ea cu răceală.

Benedict se propti în uşă. Nu avea încuietoare. Putea să o deschidă şi să o târască înapoi în pat dacă aşa voia. Dar el nu voia asta – prefera ca Penelope să fie aşa cum fusese mai devreme, blândă, primitoare şi dispusă – *dornică* – să facă dragoste cu ea pe divan.

— Nu vreau să mă cert cu tine din pricina asta.

— Nici eu nu vreau.

El strânse pumnii.

— Sunt răspunzător de siguranţa ta, spuse el pe un ton firesc, încercând să-şi domolească furia. Refuz să permit să te implici în ceva care îţi poate face rău. Dacă nu îmi spui pentru cine sau pentru ce sunt banii, nu pot să ţi-i dau. Dar nici nu o să ţi-i dau dacă nu sunt sigur că nu intri într-un bucluc prin ceea ce unelteşti.

Urmă o pauză.

— Nu uneltesc nimic, şi mai ales nimic periculos. Dacă aş fi putut să-i cer de la altcineva, i-aş fi cerut.

Benedict se încruntă auzind asta.

— Chiar aşa. Totuşi, nu vrei să-mi oferi măcar o explicaţie simbolică. Sunt soţul tău, Penelope.

— Şi ai o părere atât de proastă despre mine, încât mă acuzi că te-am sedus pentru bani!

Benedict se şterse la ochi. Dumnezeule, era obosit; probabil că de aceea îşi acuzase mireasa de ceva atât de apropiat de comportarea unei târfe.

— Nu trebuia să spun asta.

— Nu, nu trebuia. Dar nu ai încredere în mine, aşa că poate nu e nicio surpriză. Vocea ei era înăbuşită de uşă, dar el îşi dădu seama că suna furioasă şi rănită. Proasta de mine, să cred că aveai să consideri că îţi ceream banii dintr-un motiv întemeiat, şi că aveam un motiv la fel de întemeiat pentru a nu-ţi dezvălui orice gând din mintea mea.

Benedict strânse din dinţi. O parte din el voia să ia poziţie, să pună piciorul în prag şi să îşi exercite voinţa. Soţia lui nu avea să-şi bată joc de el. Dacă îi dădea ce îi cerea acum, cine ştie ce urma să ceară data viitoare? Mai bine să-şi stabilească autoritatea conjugală înainte ca ea să-l potcovească. Tatăl lui nu ar fi tolerat niciodată aşa ceva.

Încet, el răsuflă greu. Dumnezeule! Ultima persoană pe care voia s-o imite era tatăl lui. Îşi îmblânzi tonul.

— Poţi să îmi dai cuvântul că banii aceştia nu te vor vârî în belele?

După o scurtă pauză, uşa se deschise. „Spune-mi”, o imploră el în gând în timp ce ea îl privea întunecată. „Spune-mi pe cine protejezi de Clary.”

— Îţi dau cuvântul, spuse ea, şi nimic mai mult.

El respiră adânc şi se întoarse în pat. Epuizarea îl făcea nerăbdător şi stupid. Era mai bine să se culce înainte de a înrăutăţi lucrurile.

— Ar trebui să ai încredere în mine. Am o datorie faţă de tine acum.

— Eu aş putea spune acelaşi lucru, mormăi ea. Tu nu îmi spui toate secretele tale.

— Ce secrete? El se ghemui sub aşternut, iar muşchii lui ţipară de uşurare la perspectiva odihnei. Nu e nimic de spus.

— Hmm, i se păru că o aude mormăind încet. Cum a primit familia ta vestea căsătoriei noastre, la care nu se aştepta nimeni? Cine s-ar fi mirat de asta?

Ea se urcă în pat după un minut. O ascultă trăgând învelitorile la loc, apoi se linişti. Era pace, dar una fragilă. Însă ea nu se mai culcă în braţele lui, aşa cum şi-ar fi dorit el în taină. Şi el adormi înainte de a putea găsi vreun cuvânt de împăcare.

Capitolul 17

Penelope se uita ţintă pe geamul trăsurii în timp ce se deplasau pe străzile aglomerate din Mayfair. Benedict stătea lângă ea, la distanţă de câţiva centimetri şi separat de un abis profund. De abia schimbaseră câteva cuvinte până acum, toate reci şi politicoase. Se trezise cu un teanc de bancnote lângă ea, pe perna lui. Chiar dacă îi dăduse banii pe care îi dorea, Penelope nu simţea nici triumf, nici încântare. O trimise pe Lizzie să îi ducă banii Oliviei, şi apoi stătu cugetând mai bine de o oră, în faţa ceaiului care se răcea.

Oare stricase totul? Acuzaţia că îl sedusese numai pentru bani o înţepa ca un ghimpe sub haine. Nu fusese acesta singurul motiv, se gândea cu înverşunare… deşi el nu trăsese concluzia aceea fără motiv. Ea îl aşteptase şi îi turnase vin, hotărâtă să fie dulce şi atrăgătoare. Când el începuse să o sărute şi să o ironizeze cu Lady Constance, i se păruse că avea un succes mai mare decât se aşteptase. Şi apoi el o invitase să facă dragoste cu el, şi asta fusese emoţionant şi îndrăzneţ şi atât de excitant, încât nu avea cuvinte s-o descrie. Pentru prima dată, căsătoria pe care o visase întotdeauna păruse posibilă: Benedict, nebun de dorinţă după ea, îndrăznind să fie păcătos şi înfocat; amândoi făurind în cele din urmă o legătură care să dea naştere unei iubiri profunde, durabile.

Bineînţeles că greşise.

Totuşi, cum putea să-i ceară să aibă încredere în el, când el nu îi spunea nimic? Se dusese până la Richmond, a doua zi după nuntă, şi nu îi povestise cum primiseră părinţii lui vestea. Penelope nu voia să dea ochii cu contele de Stratford, dar era prudentă şi curioasă să ştie care fusese răspunsul lui. Avea să fie condescendent, acum că era soţia lui Benedict, sau ea urma să fie ruşinea familiei, moştenitoarea cărbunărească arivistă, care pusese mâna pe un soţ, fiindcă nu se putea ţine departe de scandaluri? Din nefericire, avea sentimentul că ultima variantă era adevărată, după felul în care îi evitase Benedict întrebarea. Şi dacă tatăl lui, contele, o dispreţuia, probabil că avea să piardă orice brumă de afecţiune pe care o simţise vreodată Lady Samantha faţă de ea. Cealaltă soră a lui Benedict, Lady Turley, şi mama lui, contesa, fuseseră doar politicoase cu ea, astfel că probabil nu avea să piardă mult din partea lor, dar… îşi înăbuşi un oftat. Ar fi fost frumos să simtă că cineva o primea cu drag.

Trăsura se opri, trezind-o din reverie. Benedict deschise portiera şi sări, apoi îi întinse mâna ca să îl urmeze.

Ea coborî, cercetând împrejurimile cu coada ochiului. Era o străduţă frumoasă, străjuită de case frumoase, deşi niciuna nu era mare. El nu îi spusese unde mergeau, şi ea nu fusese atentă în timpul drumului, aşa că habar nu avea unde se aflau.

Un gentleman care aştepta pe treptele casei din faţa lor le ieşi în întâmpinare.

— Bună ziua, milord, spuse el, înclinându-se. Milady. Thomas Grace.

Benedict strânse mâna omului, uitându-se spre casă.

— Bună ziua. Intrăm?

— Da, domnule, tocmai cercetam casa, şi camerele din faţă sunt foarte luminoase. Cred că veţi fi mulţumit. Urcă pe scări şi intră pe uşa din faţă.

— Am crezut că trebuia să găsim o casă, explică Benedict oferindu-i braţul. O lady merită să aibă o casă potrivită.

— Şi la fel merită un lord, spuse ea, aşezându-şi delicat mâna pe braţul lui.

— Un lord căsătorit, în orice caz. Dar dacă asta nu îţi place, găsim alta.

O conduse după domnul Grace.

Aşa cum spusese omul, camerele din faţă erau foarte luminoase. Sufrageria era elegantă şi spaţioasă, cu coloane la ambele capete. Salonul din spate era încântător şi confortabil. Camera de zi de la primul etaj era aproape la fel de mare precum cea din reşedinţa Weston, din Grosvenor Square, şi lui Penelope îi plăcu pe loc. Era o casă frumoasă, potrivită pentru petreceri. Domnul Grace îi escortă în primele câteva camere, preamărind virtuţile casei, stilul şi aşezarea ei, dar apoi se scuză şi îi lăsă s-o exploreze singuri.

— Ce crezi?

Soţul ei de abia îi adresase o vorbă în timp ce explorau celelalte camere, dar acum atenţia lui era fixată asupra ei.

Penelope îşi trecu degetele peste pervazul ferestrei. Erau în dormitorul mare, altă cameră spaţioasă cu vedere spre stradă. Până acum dormiseră împreună, aşa că acesta avea să fie dormitorul lor dacă luau casa. Sau poate doar al lui, sau doar al ei. Mai era alt dormitor, deşi nu atât de spaţios şi de luminos, şi o garderobă între cele două dormitoare. După ultima noapte, probabil că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi separat.

Mănuşa ei se înnegri de praf. Încercă să-l scuture, apoi se mulţumi să strângă mâna.

— E foarte confortabil.

— Îţi place?

Benedict se sprijinea cu umărul de peretele de lângă

fereastră şi îşi încrucişă braţele. Razele soarelui străluceau pe părul negru şi îi aprindeau ochii, făcându-i să pară mai strălucitori ca niciodată. Dar păstra cu grijă o expresie neutră, de parcă nu ar fi vrut să discute despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

— O să meargă.

— Deci îţi place? insistă el. Sunt sute de case în Londra; vreau să fii mulţumită.

— Da, îmi place.

Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre uşă.

— Penelope, spuse el în şoaptă. Aşteaptă un moment. Ea se opri, dar nu se întoarse cu faţa la el. Aseară… nu am vrut să se termine aşa.

Nici ea nu dorise. Începuse atât de splendid, şi apoi dintr-odată izbucnise în flăcări şi explodase. Asta parţial din cauză că nu se gândise destul de bine; nu-şi dăduse seama cât de manipulatoare puteau să i se pară lui acţiunile ei. Era ceva nou pentru ea, şi căsătoria se dovedea mai complicată decât se aşteptase. Sau poate problema era că ea nu îl cunoştea cu adevărat, şi el era mult mai rezervat. Nu spusese ea că el era rece şi arogant? Un timp, pe divan, nu păruse deloc aşa, dar de îndată ce îi ceruse bani, purtarea lui devenise rece şi poruncitoare.

— Am făcut o greşeală, spuse ea liniştită. Singura mea speranţă era să fiu prietenoasă şi primitoare, nu să încep o ceartă, aşa cum ni se întâmplă atât de des. Nu a fost deloc intenţia mea… să te *seduc* ca să obţin banii…

— Nu ar fi trebuit să spun asta. El trase adânc aer în piept. Eram obosit şi m-ai luat pe neaşteptate, şi am vorbit fără să mă gândesc. Iartă-mă!

După un moment, ea încuviinţă. Fusese într-adevăr tipul de afirmaţie pe care o puteai face fără să te gândeşti, la mânie. Dumnezeu ştia că ea era predispusă să facă acelaşi lucru necugetat, din când în când.

— Îţi mulţumesc că mi-ai dat banii.

— Ai făcut o cerere rezonabilă; trebuie să ai dreptul la fondurile care provin de la familia ta. Doar că m-a şocat cantitatea mare de bancnote, şi m-a făcut să mă tem de motivul pentru care îi doreai. El se opri. Sper că într-o zi vom avea mai multă încredere unul în celălalt. Căsătoria noastră nu a început sub cele mai bune auspicii, dar avem roluri egale în încercarea de a o face mai bună.

Penelope se gândi la ultima parte. În căsniciile fericite pe care le cunoştea, între soţ şi soţie exista încredere. Ea îşi spusese că Benedict era superficial şi arogant, dar el sfărâmase această imagine, bucată cu bucată. Abigail sugerase că trecutul lui ascundea mai mult decât părea la prima vedere, şi că ar fi trebuit să-i ofere o şansă; chiar dacă sora ei era mai încrezătoare, de obicei avea dreptate. Şi nimeni nu putea pune la îndoială loialitatea demonstrată de Abigail sau motivele ei. Mai mult, Olivia voia ca ea să fie fericită cu Benedict, şi păstrarea secretului Oliviei devenea un obstacol serios în calea acestei fericiri.

— Mi-am dat cuvântul să nu spun nimănui, începu ea. Trebuie să îmi faci aceeaşi promisiune, altfel nu îţi pot spune de ce aveam nevoie de bani.

— Îţi dau cuvântul meu, şopti el.

Penelope respiră adânc. Sigur că Olivia avea să înţeleagă.

— Banii sunt pentru o prietenă – o prietenă care are necazuri teribile. Nu ştiu exact de ce, dar Clary are o oarecare putere asupra ei. E un om rău şi vrednic de dispreţ, ştii, şi eu aş face orice ca s-o ajut să scape de el. În noaptea în care ai intervenit în mod atât de neaşteptat, eu mă dusesem să încerc să o scap de el. Cred… cred că el voia să o silească să… să îl lase să… Îşi muşcă buzele şi roşi. Ochii lui Benedict se întunecară şi făcu semn că înţelesese. M-a prins şi nu m-a lăsat să plec cu ea. Se opri, apoi adăugă: Nu am fost în viaţa mea atât de fericită să văd pe cineva, cum am fost când te-am văzut pe tine

deschizând uşa. Aproape că îmi venea să chiui când l-ai pocnit în stomac.

— Merita ceva mult mai rău.

Ea nu îl văzuse niciodată atât de liniştit şi de periculos.

— Sunt întru totul de acord, zise ea. Dacă aş fi crezut că pot scăpa, l-aş fi împuşcat cu mare plăcere. Buzele lui Benedict se arcuiră, dar zâmbetul nu îi ajunse la ochi. Prietena mea a venit la mine foarte nenorocită, spunând că descoperise un mod prin care să pună capăt influenţei lui asupra ei. Avea nevoie de ceva fonduri, dar nu avea. Aşa că m-am oferit să-i dau banii. Ridică bărbia. Nu îmi pasă dacă nu mi-i dă înapoi. Dacă ştiu că a scăpat de omul acela oribil, mă voi considera suficient de răsplătită.

Benedict o studie cu o expresie curioasă.

— Eşti foarte loială.

— Fiindcă i-am dat banii fără să ştiu ce are de gând să facă cu ei?

Încet, el clătină din cap.

— Fiindcă ai păstrat secretul, plătind foarte mult, deşi nu ştii nici care este. Şi dacă descoperi că e ceva neînsemnat?

— Sunt sigură că nu e, spuse ea imediat. O cunosc de când mă ştiu, şi nu e genul care să facă din ţânţar armăsar.

El înclină fruntea, cedând în faţa argumentului.

— De ce nu i-ai spus tatălui tău că acela care încearcă să te distrugă e Clary?

— Nu îi puteam vorbi despre Clary fără să îi pomenesc şi despre rolul ei. Dacă tata ştia despre asta, îmi interzicea s-o mai văd, şi ea are nevoie de o prietenă mai mult ca niciodată.

— Şi nu are alta?

— Ce contează? exclamă surprinsă Penelope. Să o las la cheremul lui Clary, sperând că o va ajuta altcineva, ca nu cumva să dau eu de necazuri?

— Nu, eu... El păru ruşinat de cuvintele ei. Vreau să spun, nu are pe altcineva mai capabil s-o ajute? Pe cineva care să îl poată provoca la duel sau să-l pună la punct pe Clary?

Penelope oftă cu amărăciune. Dacă Jamie ar fi fost acasă, în loc să umble prin locuri necunoscute! Jamie era singura persoană în care avea încredere Olivia, mai ales dacă Penelope o îndemna. Dar inutilul ei frate plecase, şi nici măcar tatăl lor nu ştia sigur unde se retrăsese în momentul acela, sau cel puţin aşa spusese când îi ceruse să îi trimită scrisoarea lui Jamie.

— Nu pentru moment, nu. Aşa că am făcut ce am putut eu mai bine.

Benedict se uită la ea un moment lung.

— Înţeleg.

Nu era chiar o declaraţie de sprijin şi de înţelegere, dar nu era nicio mustrare. Şi acum ştia. Era surprinsă, fiindcă se simţea mai uşurată de când îi spusese.

— Nu am de gând să-mi fac un obicei din a dărui mari sume de bani oricui îi cere, spuse ea. În cazul în care te temi că vom ajunge la sapă de lemn.

De data asta zâmbetul lui fu sincer, puţin melancolic.

— Nu mă tem. Ezită, apoi adăugă: îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Da, bine. Penelope se prefăcu că se uită din nou prin cameră, de parcă o interesa foarte mult lemnăria. Nu vreau să îmi petrec restul vieţii certându-mă cu tine. Nu e chiar tipul de căsătorie pe care o doresc.

— Nici eu. El traversă camera, dar, în loc să îl cheme pe domnul Grace, cum se aştepta, închise uşa. Vreau să te fac fericită.

— Nu cred că tata te-ar omorî cu adevărat dacă nu ai face-o, în ciuda a ceea ce ţi-a spus. Benedict clipi, şi ea flutură din mână.

Am ascultat când ai venit să semnezi contractul de

căsătorie. Am vrut să ştiu ce spunea despre mine.

— Aha. M-a avertizat în privinţa asta, rosti Benedict crispat. Dar nu vreau să te fac fericită din pricina tatălui tău.

Împotriva voinţei ei, în pieptul ei începu să înflorească speranţa. Reprimă sentimentul şi se sili să adopte o expresie dezinteresată.

— Atunci de ce? Viziunea ta despre căsătorie e destul de diferită de a mea, din câte îmi amintesc. Voiai o soţie liniştită, raţională, care să nu te chinuiască, în timp ce eu…

— Vrei pasiune şi aventură, şi dragoste, termină el în locul ei, când ea se mulţumi să ridice din umeri. Îmi amintesc. Credeam că erai nebună, dar lucrul ciudat e că… Se întinse şi o prinse de mână. Acum mă trezesc gândindu-mă că nu e o idee atât de smintită, la urma urmei.

Penelope îl cântări cu privirea.

— Acum vrei şi tu pasiune şi aventură, şi dragoste?

Zâmbetul acela lent şi periculos îi reapăru pe faţă.

— Cred că am găsit deja o parte din ea.

Penelope ştiu că avea de gând să o sărute. Încercă să îşi spună că el sugera că găsise pasiunea, care era foarte diferită de dragoste, şi că ea era încă ofensată de observaţiile lui din noaptea trecută. Dar cumva, nu se mişcă şi nu spuse nimic inteligent, în timp ce el se apleca spre ea. Din nefericire pentru ea, îi plăcea când o săruta. Îi plăcea când îşi punea degetele pe ceafa ei. Îi plăcea când îi deschidea gura, ca să o poată săruta profund. Îi plăcea când o lua în braţe şi o trăgea în sus, forţând-o să se prindă de umerii şi de gâtul lui ca să-şi păstreze echilibrul, în timp ce el îi sugea flămând limba, şi iubea pur şi simplu momentul în care îi muşca cu blândeţe buza de jos, mormăind aprobator.

— Chiar îţi place casa asta? şopti el cu buzele pe buzele ei.

— Hmm?

— Poţi să-ţi imaginezi că faci dragoste în camera asta?

Mâinile lui coborâră pe spate, cuprinzându-i fundul. Se împinse în ea, şi Penelope îşi înăbuşi un geamăt, simţindu-i penisul întărit pe pântecul ei.

— Chiar acum? Ea nu văzuse niciodată erecţia altui bărbat, dar era mereu impresionată de a lui. Nu e nicio mobilă.

El îi prinse un sân cu mâna, trecându-şi degetul mare peste sfârcul ei.

— Nu voiam… chiar acum… dar acum dacă tot ai pomenit… Lipsa mobilei nu e un obstacol…

— Chiar aşa, spuse ea, intrigată. Pe duşumea?

— Sprijiniţi de perete. Vocea lui devenise guturală. O să-ţi arăt…

Sunetul unei uşi trântindu-se undeva în casă îi făcu pe amândoi să tresară. Penelope roşi, apoi îşi înăbuşi un chicotit, şi ceva ca un şoc trecu peste faţa lui Benedict înainte de a-şi redobândi controlul.

— Domnul Grace se întreabă probabil ce facem.

— Fără îndoială. O sărută din nou, uşor de data asta. Cât despre viitor… Dacă o să vrei vreodată ceva, o bonetă nouă sau o rochie, să mă seduci pe divan ar fi un mod excelent de a mi-o cere.

Încet, Penelope zâmbi.

— O să ţin minte.

— Aşa să faci. Soţul ei zâmbi răutăcios. Să luăm casa?

— Cred că ar trebui. Ea îi netezi lavaliera, care se şifonase. Aşa o să-mi poţi arăta cum e la perete.

*

Mărturisirea lui Penelope îl învioră pe Benedict, ca să nu mai vorbim despre sărutul care urmase. Chiar dacă era o femeie remarcabil de deschisă şi de dispusă să-şi exprime

gândurile şi sentimentele, păstrase secretul prietenei sale, chiar şi atunci când propria reputaţie avusese de suferit. Ghicise acum cine putea fi prietena. Penelope îl prezentase cuiva odată. Nu-şi amintea prea multe despre femeie, fiindcă fusese atât de concentrat asupra lui Penelope, dar după o vreme hotărî că numele ei era Townsend, sau Thompson, sau ceva care începea cu T.

Totuşi, se părea că femeia aceasta avea o încurcătură serioasă cu lordul Clary, şi câteva minute Benedict se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l viziteze pe Clary şi să îi spună să se ţină departe de soţia lui. Se uită la ea cu coada ochiului. Stătea lângă el în trăsură, cu fruntea limpede, privind pe fereastră cu interes. „Aproape că mi-a venit să chiui când l-ai pocnit", afirmase ea. Îşi dorea să fi ştiut asta atunci. Nu doar că l-ar mai fi pocnit pe Clary de câteva ori, ci ar fi câştigat mai repede stima lui Penelope.

Un impuls îl făcu să-i prindă mâna şi să îşi împletească degetele cu ale ei. Ea rămase nemişcată, apoi se relaxă. Un zâmbet ezitant îi ridică uşor colţurile gurii, şi îi strânse puţin degetele. El se aplecă în faţă şi bătu în acoperişul trăsurii.

— Opreşte aici, îi spuse el vizitiului.

— Mai avem de văzut o casă? întrebă Penelope când o ajută să coboare.

— Cam aşa ceva. Aici locuieşte sora mea.

Ea îşi adumbri ochii cu palma şi privi în direcţia indicată.

— Unde?

— În cealaltă parte, după Green Park. El o luă de mână. Te deranjează dacă ne plimbăm puţin pe jos?

— Ne aşteaptă? vru ea să ştie.

— Cred că pot să-mi vizitez sora fără să o anunţ dinainte. El zâmbi răutăcios. Dacă nu suntem bine veniţi, nu se va sfii să-mi închidă uşa în nas. Dar Penelope părea încă nehotărâtă, şi el îşi aminti ce murmurase ea despre

familia lui, cu o seară înainte, aşa că adăugă: O să fie încântată să te vadă pe tine, chiar dacă nu şi pe mine. Samantha va fi atât de mulţumită să fie sora ta! Nu a venit la nuntă din pricină că ea şi Grey – soţul ei – plecaseră din oraş pentru câteva zile. O să treacă mulţi ani până să mă ierte că m-am căsătorit în timp ce ea nu era acasă.

În cele din urmă, ea începu să meargă, deşi încet.

— Sper că ai dreptate.

— O cunosc pe Samantha. Am dreptate.

Îi petrecu mâna în jurul braţului său. Penelope păşea alături de el în tăcere, dar îşi dădu seama după expresia ei că se gândea la ceva foarte intens. Când făcea asta, rămânea tăcută şi privirea îi devenea mai concentrată şi mai întunecată. Se întrebă la ce, şi se rugă să mai aştepte şi să nu îl descoasă despre ceea ce nu voia să discute: familia lui.

— Chiar a bătut-o tatăl tău pentru rolul pe care l-a jucat în furtul banilor? întrebă ea dintr-odată.

Benedict înţepeni.

— Nu.

— Ai spus că avea s-o facă.

Benedict se gândi la noaptea în care Penelope îi trimisese un bilet aproape batjocoritor, provocându-l să vină şi să caute cele patru mii de guinee, sustrase de la Stratford Court cu câţiva ani în urmă, şi de al căror furt fusese acuzat Sebastian Vane. La momentul acela, amândoi ştiau că Samantha furase de fapt banii, într-o încercare nebunească de a-l ajuta pe Sebastian, dar Penelope nu era mulţumită cu adevărul; voia să găsească banii şi îl mituise ca să vină şi să ajute la căutarea lor. Benedict îşi spusese că se ducea să-i ajute fiindcă voia cu adevărat mita, adică localizarea grotei de mult pierdute de la Hart House, pe care o căutase toată copilăria lui. Asta îi permitea să pretindă că nu sentimentul de vinovăţie îl trimitea în păduri, după cum îşi spusese, şi că îi ajutase să intre cu

forţa în mausoleu în timpul căutării, fiindcă Samantha era hotărâtă să îi mărturisească totul tatălui lor, sperând că recuperarea banilor avea să potolească furia contelui, în schimb…

Oftă.

— Mă temeam că avea s-o bată. Era nebun de furie atunci când i-a spus.

— Te-a bătut pe tine?

— Nu.

Ea îi aruncă o privire.

— Tatăl tău nu e un om foarte bun, nu?

— Nu, încuviinţă el scurt.

— Ce-a făcut? întrebă ea, cu voce voit neutră.

Benedict se gândi că ar putea să-i spună acum, când nu era complet ea însăşi.

— Ai încercat să o opreşti pe Samantha, continuă Penelope, ca să nu ne spună adevărul mie şi lui Abby. Ai spus că te aşteptai să fii bătut cu cravaşa fiindcă ne-ai ajutat. Tu…

— Nu ştiam exact ce avea să mărturisească Samantha, o întrerupse el. Nu ştiam că era ceva legat de bani. Credeam – mă temeam că plănuise să fugă cu Sebastian. Dacă tatăl nostru auzea această mărturisire, mă îngrozea gândul la ce urma să-i facă.

Penelope îl privi pieziş, de parcă s-ar fi întrebat dacă exagera sau nu, şi Benedict înjură în tăcere. Nu avea cum să mai amâne.

— Mă bănuieşti că am fost un prieten oribil, şi nu fără motiv. Crezi că i-am întors spatele lui Sebastian ani la rând, şi ai dreptate. Dar adevărul complet este că tatăl meu… Se opri, neştiind cum să explice ceva ce nu rostise niciodată în cuvinte.

— Ştiu că îl dispreţuieşte pe Sebastian, spuse Penelope. A fost foarte clar.

El zâmbi înverşunat.

— Îl dispreţuieşte. A ignorat prietenia noastră pe când eram mici – bănuiesc că era ceva prea neînsemnat ca să se îngrijoreze –, dar când domnul Vane a înnebunit, tata şi-a pierdut tot respectul şi toleranţa faţă de familia Vane. Nebunia pătează sângele, de aceea fiul trebuia evitat şi el. Sebastian era plecat atunci în armată. Când bătrânul domn Vane a venit la el, implorându-l să-i cumpere pământurile, tata a fost foarte fericit să-l scape de proprietate.

— Implorându-l? spuse ea, pe un ton ridicat.

El încuviinţă brusc.

— Pentru o sumă de nimic. Domnul Vane era nebun, Penelope! Arăta ca un sălbatic şi vorbea cu oameni care nu erau de faţă. L-a rugat pe tata să ia pământul.

— Cine ar fi putut profita de un om aflat într-o asemenea stare?

— Un om care nu are milă faţă de alţii. Îi aruncă o privire foarte serioasă, avertizând-o. La asta mă refeream. Stratford nu are milă.

Ea se încruntă.

— Dar de ce l-ai apărat atunci când Sebastian a apelat la ajutorul tău?

Asta, realiză el, era adevărata problemă pentru ea. O femeie care sare în ajutorul unui prieten şi îi păstrează secretul, chiar atunci când se întoarce împotriva ei în mod dezastruos, nu putea înţelege de ce acţionase el aşa.

— Dacă i-aş fi ţinut partea lui Sebastian, ce aş fi putut obţine? Chiar dacă protestam în faţa tatălui meu, nu îi schimbam părerea, şi s-ar fi înfuriat şi pe mine. Pe de altă parte, faptul că eram de acord cu Sebastian l-ar fi încurajat pe *el* să continue să ceară, şi ştiam că era ceva fără rost. Trebuie să înţelegi, spuse el văzând-o că se încrunta mai tare. Sebastian nu a abordat chestiunea în modul cel mai diplomat cu putinţă. A venit la noi furios, şi asta a înrăutăţit lucrurile. Pe tata nu îl poţi manevra decât într-un singur fel, şi în niciun caz *certându-te* cu el.

— Dar ai fi putut să îi spui lui Sebastian că tu nu erai de acord! exclamă ea. Ai fi putut să-i explici că ştiai că are dreptate, dar cauza lui era lipsită de speranţă…

Benedict încercă să îşi înăbuşe un val de indignare. De ce întreba dacă nu voia să ştie adevărul? Dar poate că nu trebuia să fie surprins; cum putea să înţeleagă Penelope cum era Stratford? Tatăl ei avea cu totul altă educaţie. Thomas Weston cedase atunci când Abigail hotărâse să se mărite cu fiul lefter al unui nebun. Niciuna din surorile lui nu ar fi îndrăznit să îi facă contelui o cerere atât de inimaginabilă. Într-adevăr, primul soţ pe care şi-l alesese Elizabeth fusese respins fiindcă era doar un gentleman, deşi provenea dintr-o familie excelentă şi avea o avere frumoasă. Ea pledase în faţa lui Stratford ca să se răzgândească, cu blândeţe, apoi nervoasă, şi fusese închisă o săptămână în camera ei, cu pâine şi apă. Benedict îşi amintea totul foarte bine, fiindcă fusese biciuit atunci când îi dusese pe furiş două portocale.

De asta nu povestea nimănui despre familia sa. Nimeni altcineva nu înţelegea şi nici nu ştia cât de neclintite erau hotărârile contelui şi cât de repede îi sărea ţandăra. Şi, într-adevăr, ce conta asta pentru Penelope? Stratford îl izgonise fiindcă se căsătorise cu o femeie dintr-o familie de rând; ei doi nu aveau niciun motiv să se întâlnească vreodată. Asta nu avea să schimbe părerea lui Stratford – nimic nu o schimba –, şi soarta lui Benedict era alături de soţia sa. După părerea lui, era spre binele tuturor ca Penelope şi Stratford să nu se întâlnească niciodată.

— Poate că aş fi putut, spuse el în cele din urmă, răspunzând întrebării ei despre Sebastian. Poate aş fi putut. Dar nu am făcut-o, şi acum nu mai pot schimba nimic.

— Nu ţi-a părut rău la vremea aceea? Era prietenul tău, continuă ea, din ce în ce mai agitată. Când avea nevoie să-l sprijini, i-ai spus că tatăl lui era un nebun şi merita ceea ce primise. L-ai abandonat!

Dintr-un motiv oarecare, asta îl înfurie. Sebastian Vane avea o soţie care să-l apere; de ce trebuia să facă acelaşi lucru şi soţia lui Benedict?

— Eu? El m-a abandonat întâi, ripostă el. El a cumpărat o licenţă şi a plecat cu regimentul său. Eu ce trebuia să fac? Nu se schimbă nimic în trei ani? El nu era acelaşi când s-a întors acasă, şi nici eu nu mai eram. El nu mi-a cerut niciodată ajutorul, înainte de a veni la Stratford Court. Eu i-aş fi spus să nu vină, dar odată ce o făcuse şi îl înfuriase pe tata, da, ştiam că îşi pecetluise singur soarta. Ar fi putut – *ar fi putut* – fi posibil să smulgă înapoi pământul de la tatăl meu, cu timpul, cu metodele corecte de convingere, dar după cearta aprinsă pe care au avut-o… Clătină din cap. Tata nu i-ar fi vândut-o înapoi nici pentru toate vestigiile din Roma. Da, am crezut că era mai bine să nu îl mai las pe Sebastian să spere că avea să-şi recapete pământul, fiindcă nu mai era nicio speranţă.

— Dar el le-a spus oamenilor că Sebastian era hoţ, insistă ea, deşi mai puţin indignată. Şi tu nu ai rostit nicio vorbă de protest…

— Cine m-ar fi crezut? Ea îi lăsase de mult braţul. Acum Benedict rămase în urmă şi îşi ridică mâinile. Dacă m-aş fi dus la Richmond să le spun oamenilor că Sebastian era nevinovat, aş fi spus de fapt că tata era un mincinos – şi eu nu aveam nicio dovadă, ţine cont. Aş fi primit o bătaie soră cu moartea pentru o asemenea lipsă de respect. Până acum câteva săptămâni, habar nu aveam unde erau banii. Din câte ştiam eu, Sebastian îi luase. Ameninţase să facă ceva de felul acesta, ştii; l-am auzit cu urechile mele. A strigat că „Stratford o să plătească” pentru că îl escrocase pe tatăl lui şi îl scosese de pe pământul lui. A fost de parcă i-ar fi aruncat mănuşa în faţă tatălui meu şi l-ar fi provocat la duel, Penelope.

Ea făcu ochii mari. Măcar o dată, părea să nu aibă nimic de comentat. El oftă şi lăsă braţele în jos.

— Nu am vrut să strig la tine, spuse el obosit. Tu nu-l cunoşti pe tata. Şi ca să fiu cinstit, sper să nu îl cunoşti niciodată.

Penelope continuă să-l privească, nu înfricoşată, dar în mod clar abătută. El se uită peste umăr. Căsuţa frumoasă pe care o cumpărase Grey pentru sora lui era vizibilă, dincolo de stradă.

— Aici e casa Samanthei. Să intrăm şi să vedem un membru decent al familiei mele.

Capitolul 18

Penelope nu prea avea chef de vizite după această conversaţie, dar Benedict părea hotărât. Bătu cu ciocănaşul şi se dădu înapoi, alături de ea. Când făcu asta, totul se schimbă la el. Ea observă fiindcă se uita ţintă la el, confuză, furioasă şi rănită. Îşi trase umerii înapoi şi îşi îndreptă spinarea. Toate urmele de tensiune se risipiră şi păru la fel de senin şi de echilibrat ca regele când ieşea la plimbare.

Penelope era făcută praf. Se certaseră la cuţite, chiar cu câteva minute în urmă. El ridicase vocea şi urlase la ea. Acum părea că discuţia nu avusese loc niciodată.

— E acasă Lady George? îl întrebă el pe servitorul care deschise uşa.

— Da, milord, spuse omul ţinându-le uşa deschisă.

Îi lăsă să aştepte într-un salonaş. Benedict se duse spre fereastră şi păru fascinat de ceea ce vedea afară. Penelope se juca absentă cu un nasture de la mănuşă, neştiind ce să zică. Poate că era mai bine să păstreze tăcerea; tot ce spunea astăzi părea greşit. Nu o avertizase mama că trebuia să îşi învingă tendinţa de a-şi da gândurile pe faţă, şi să devină mai conştientă de dorinţele celor din jur? Abigail îi spusese că tatăl lui Benedict îl biciuia.

Penelope văzuse cu ochii ei cât de rece şi de neîndurător era contele. Părea greu de crezut că cineva l-ar fi ales pe lordul Stratford în locul lui Sebastian, care avea toată bunătatea şi blândeţea care îi lipseau contelui, dar lordul Stratford era tatăl lui Benedict. Pentru ea era foarte uşor de ales, dar poate că pentru el nu – şi ea se gândise prea târziu la asta. Strecură nasturele prin cheotoarea de mătase, apoi îl descheie iar. Ar fi trebuit să intre într-o mănăstire, una care să aibă jurământul tăcerii.

După câteva minute, lacheul se întoarse.

— Milady vă roagă să veniţi în sufragerie, milord.

— Aha, pictura murală, murmură Benedict în timp ce îl urmau pe lacheu. Îi oferise din nou braţul, şi Penelope, simţindu-se o soţie foarte nevrednică, îl acceptase. Dacă voia să prezinte o faţadă de mulţumire conjugală, fie. Samantha mi-a spus că Grey ameninţa să picteze aşa ceva.

— Să picteze?

— E artist; unul destul de bun, din câte am înţeles.

Şi aşa era. Când ajunseră în sufragerie, fură întâmpinaţi de o privelişte incredibilă. Un perete fusese văruit în alb, în contrast cu pereţii înconjurători, de un roşu somptuos. Un bărbat înalt, cu părul negru în dezordine, era urcat pe o scară şi picta o zeiţă, al cărei chip semăna izbitor cu Samantha. Doamna în persoană veni spre ei în grabă.

— Aţi venit voi la mine, când trebuia să fi venit eu la voi! Îl luă în braţe pe Benedict, care îi întoarse îmbrăţişarea, înainte de a se întoarce spre Penelope. Sper că o să mă poţi ierta. Eu n-o să-l las niciodată pe Benedict să uite că nu mi-a spus despre propria nuntă!

Penelope zâmbi stânjenită.

— Nu ţi-a spus?

Nu aşa şi-o amintea ea pe Samantha. Cu trei luni în urmă, când se întâlniseră ultima dată, Samantha fusese tăcută şi tristă, relatând rolul teribil pe care îl jucase ea în dispariţia banilor lui Stratford şi ai tatălui lui Sebastian.

Acum era o altă femeie, îmbujorată de fericire, cu ochii strălucitori, iar în mişcările ei nu exista nici urmă de rigiditate.

— Nu la timp! strigă Samantha, scuturând braţul lui Benedict. Grey, tu ai ştiut că Benedict avea să se însoare?

— Nu, spuse bărbatul de pe scară, fără să se întoarcă.

— A fost o treabă foarte restrânsă, şi voi eraţi plecaţi din oraş, explică Benedict desfăcându-şi mâinile. Ce puteam să fac?

Samantha îl privi dezaprobator.

— Puteai să aştepţi. Se întoarse din nou spre Penelope. Vă doresc multă fericire. Fratele meu are nevoie de o femeie hotărâtă, şi cred că tu eşti foarte potrivită pentru el.

— Mulţumesc, spuse Penelope. Sper să fiu.

Asta atrase atenţia soţului ei, care o privi cu sprâncenele ridicate. Penelope îl ignoră. Credea oare că o simplă ceartă avea să-i schimbe părerea asupra acestui aspect fundamental?

— Grey, coboară să-ţi cunoşti cumnata! strigă Samantha. Soţul ei flutură din mână, cu pensula între dinţi, şi ea oftă. O să stea acolo toată ziua. Mergem în salon? Îşi trecu braţul pe sub braţul lui Penelope şi îi conduse într-un salonaş intim. Povestiţi-mi despre nuntă. A fost frumos?

— Da, încântător, spuse Penelope.

— Mă bucur atât de mult, străluci Samantha. V-aţi luat deja o casă? E timpul ca Ben să părăsească de-acum cazarma ofiţerilor.

— De abia azi-dimineaţă, îi spuse Benedict. Tocmai acum venim de acolo, de pe Margaret Street.

— Atât de aproape! Trebuie să dăm o petrecere. Elizabeth o să vrea să vină şi ea, cu Turley, bineînţeles. O să vrea să vină şi sora ta? o întrebă ea pe Penelope. Sper că e bine şi ea, şi domnul Vane.

Penelope, care se aştepta ca toată familia lui Benedict

să evite să vorbească despre familia Vane, fu uluită. Privi spre soţul ei cu un apel mut, dar el nu spuse nimic, păstrându-şi expresia politicoasă, plăcută şi destul de greu de descifrat.

— Sunt bine amândoi, mulţumesc, murmură ea.

— Mă bucur atât de mult! spuse Samantha cu un zâmbet strălucitor, care se stinse după o clipă. Ce e în neregulă?

— În neregulă! Nimic! spuse ironic fratele ei. Aşa îţi încolţeşti toţi musafirii? Se uită la Penelope un moment lung, tensionat, apoi explică: I-am povestit despre tata.

— Vai de mine! Samantha îşi pierdu graiul şi se făcu palidă o clipă. El e... a...?

— M-a alungat de acasă, aşa că nu e nicio grijă în privinţa asta. Se sili din nou să zâmbească, strălucitor şi încrezător. Presupun că poţi porunci să ni se aducă ceva răcoritor, nu, Samantha?

— Bineînţeles. Cu o expresie îngrijorată, trase de clopoţel şi ceru servitorului să-i aducă o tavă. Eşti teribil de şocată?

Această întrebare, foarte ezitantă, îi fusese adresată lui Penelope.

— Pare foarte exigent, răspunse ea precaută.

Gazda ei fu străbătută de un tremur imperceptibil.

— Da.

Urmă un moment de tăcere stânjenită.

Penelope începu să se supere puţin pe soţul ei. De ce îi vorbise despre tatăl lui chiar în timp ce se îndreptau spre casa surorii lui? Nu bănuise că ea avea să aibă nevoie de timp pentru a absorbi tot ce spusese el? Acum se simţea stânjenită şi cu limba legată, şi încă îndurerată de simţământul că fusese crudă şi nechibzuită. În niciun caz nu voia să spună ceva care să o supere pe Samantha, dar în cazul acesta ce să vorbească?

— Am înţeles că părinţii voştri sunt foarte diferiţi de ai

mei, începu ea, rugându-se să nu înrăutăţească lucrurile. În multe, multe feluri. A fost o mare greşeală să presupun că alţii mi-ar putea împărtăşi sentimentele şi percepţiile, şi am făcut presupuneri... Dar o să încerc să nu acţionez şi să nu vorbesc necugetat când o să-i întâlnesc din nou pe lordul Stratford şi pe lady Stratford.

Fraţii schimbară o privire pe care Penelope nu o putu interpreta. Samantha reuşi să zâmbească.

— Da, cred că părinţii noştri sunt foarte diferiţi de domnul şi de doamna Weston. Totuşi, îmi imaginez că mama a fost încântată să afle că Benedict s-a aşezat în cele din urmă la casa lui.

Benedict se relaxă.

— Chiar aşa a fost! Ne-a dorit la amândoi multă fericire şi m-a implorat să te duc s-o vizitezi, draga mea.

Fiindcă Penelope şi-o amintea pe contesă ca pe o femeie rece şi distantă, nu se grăbea deloc.

— Ei bine. Samantha se scutură vizibil de tensiune. Trebuie să plănuiesc o petrecere pentru voi. Nu una mare, numai prietenii dragi şi familia, ca să celebrăm căsătoria voastră. Spuneţi-mi că sunteţi de acord. Vă promit că Grey va termina lucrarea lui de pe perete până atunci şi nu o să trebuiască să cinăm printre tuburi cu vopsea.

— Ce spui, Penelope? întrebă Benedict. Îi dăm voie?

— Să-mi dai voie! Oh, ce bărbat teribil eşti, strigă sora lui. Îmi datorezi asta, Benedict!

Penelope întâlni privirea soţului ei. Zâmbea ironic, după tachinările Samanthei, dar în ochii lui era ceva nesigur. Ce spusese când ajunseseră acolo? „Să mergem să vedem un membru decent al familiei mele.” Poate că îi vorbise deliberat despre conte, de parcă ar fi vrut să tempereze relatarea cruzimilor tatălui său cu bunătatea evidentă a surorii lui.

— E foarte generos din partea ta, îi spuse ea Samanthei.

— O să fie plăcerea mea, o asigură Samantha cu înflăcărare. Va fi prima noastră petrecere. Oh, ce amuzant – aşteptam de mult să am încă o soră!

— Trebuie să fi fost o surpriză destul de mare s-o afli, spuse sec Penelope.

Gazda ei râse.

— O surpriză foarte plăcută! Îţi doresc toată fericirea, Penelope – m-am gândit întotdeauna că Ben o să fie un soţ minunat, şi sunt atât de fericită că a ales pe cineva la care ţin deja.

Penelope zâmbi stânjenită şi murmură o vagă mulţumire. Ardea de nerăbdare să afle mai multe despre Samantha şi despre toţi membrii familiei Lennox. Ce încercase să îi spună Benedict în timp ce se îndreptau spre casa aceasta? Că tatăl lui era un monstru? Ea nu voia să creadă că soţul ei era un mincinos, dar părea greu să împaci diferitele aspecte ale personalităţii lui. Îşi abandonase prietenul din loialitate faţă de tatăl său, dar o avertizase că acesta nu avea niciun strop de bunătate sau de milă – deci nu era tipul de om care să inspire o loialitate oarbă. Pretinsese că acţionase ca să o protejeze pe Samantha, dar sora lui nu fusese bătută, şi până la urmă se căsătorise cu un bărbat chipeş care era limpede că o adora – şi atunci ce se temuse Benedict că avea să i se întâmple? Fusese un moment în care Samantha păru sincer alarmată auzind numele lordului Stratford, dar apoi şi ea, şi Benedict continuaseră de parcă nu se întâmplase nimic rău. Chiar acum, Samantha pălăvrăgea despre petrecerea pe care plănuia să o dea, când Penelope nu se putea gândi decât: „în ce fel de familie m-am băgat?”

*

În următoarele două săptămâni, între ei se instaură un fel de pace. Penelope nu se mai certa cu el; nu-şi mai

dădea ochii peste cap la orice spunea el. În schimb, deveni mai rezervată şi mai dispusă să-i facă pe plac – exact ca soţia pe care crezuse odată Benedict că şi-ar fi dorit-o, dar în loc să-l convingă că mariajul lor fusese o idee bună, asta îl enerva. De ce îşi imaginase el oare că o tovarăşă dulce şi plăcută ar fi fost de ajuns? În locul ei, el o dorea pe fata cu limba ascuţită, care îl sedusese pe divan, dar fata aceea părea să se fi îndepărtat de el. Asta îl puse în gardă, şi rezultatul fu că el şi Penelope deveniră aproape doi străini, rotindu-se unul în jurul celuilalt cu o atenţie nesigură.

Benedict simţi că asta nu era chiar drept. Sperase că avea să îmbunătăţească lucrurile între ei dacă ea ar fi aflat în cele din urmă tot adevărul despre povestea lui şi a lui Sebastian Vane. Penelope hotărâse în mod evident că el fusese dur şi invidios cu Sebastian, care era acum soţul surorii ei Abigail şi relatase probabil familiei Weston propria versiune a acestei poveşti – o versiune din care Benedict nu ieşea bine, evident. Înainte trecuse cu vederea acest lucru, considerând că nu era treaba ei, dar acum ştia că era soţia lui şi merita să cunoască şi versiunea lui. Îşi imaginase ce reacţie urma să aibă Penelope când avea să-i spună: uimită, plină de remuşcări, foarte îndurerată că îl învinuise pentru toate necazurile din viaţa lui Sebastian. Probabil că petrecuse cam prea mult timp imaginându-şi cum avea să răscumpere observaţiile critice din trecut. În schimb, ea fusese sceptică la început şi apoi aproape distantă.

Putea ghici de ce. Penelope nu îl credea sau nu îl înţelegea. Cei mai mulţi dintre băieţi erau biciuiţi din când în când pentru purtările lor rele; cei mai mulţi dintre taţi aşteptau loialitate de la fiii lor. Pentru lumea din afară, lordul Stratford era o persoană inteligentă, civilizată şi foarte stăpână pe sine. Era renumit pentru colecţia sa de artă şi evaluarea impecabilă a statuilor. Poate că era nemilos în afaceri, dar în general era admirat. În public, se aştepta ca soţia şi copiii săi să fie culmea graţiei şi a

farmecului, demni de ilustrul nume de Stratford – şi aceştia nu îndrăzneau să acţioneze altfel. Benedict se întreba dacă o persoană dintr-o sută ar fi crezut adevărul. Probabil că fusese un prost atunci când sperase că soţia lui avea să fie acea persoană.

Totuşi, îşi spuse că asta nu era ceva insurmontabil. Foarte bine, Penelope nu avea niciun interes să se întâlnească cu contele, aşa cum nici acesta nu era interesat de ea. Trebuia să considere asta o binecuvântare a cerului şi să se mulţumească să nu îi confrunte niciodată. Dacă încerca să îi explice cum era familia lui, o făcea să se îndoiască mai mult, aşa că, cu cât îi vorbea mai puţin despre Stratford, cu atât mai bine. Era sigur că acesta nu era un subiect care să-i aducă bucurie.

Se instalaseră în noua lor casă de pe Margaret Street. Pentru o vreme, sperase că asta avea să reînvie sinceritatea care ieşise la iveală în timp ce inspectau locuinţa. Îşi amintea destul de limpede că îi promisese să îi arate cum se făcea dragoste la perete, şi dorea să îşi ţină această promisiune, dar odată ce în casă exista un dormitor mare, ar fi părut forţat, şi nici Penelope nu mai vorbi despre asta. Atâta timp cât continuau să facă dragoste în pat, se gândea el, nu avea de ce să se plângă. În pat, ea nu îl respingea niciodată, dar nu se mai ghemuia în braţele lui după aceea, începu să-şi dorească să nu-i fi cerut niciodată să-l călărească pe divan, fiindcă acum ştia ce îi lipsea.

Pe măsură ce zilele treceau într-un mod plicticos şi respectabil, situaţia începu să-l roadă. De fiecare dată când ea încuviinţa politicos şi îl însoţea la o plimbare pe jos sau călare, el se întreba ce se întâmplase cu spiritul ei de aventură. Ce era cu ea? El nu o lovea niciodată; o trata foarte curtenitor. La început fusese uşurat când ea încetase să mai pună întrebări incomode, dar apoi începu să-i fie dor de certuri… şi de împăcările… care urmau.

Când o prinse spionându-l într-o seară în trăsură, cu o

expresie sumbră şi meditativă, nu mai îndură şi o întrebă:

— Ce este?

Penelope clipi. Benedict realiză că vorbise pe un ton cam încordat şi încercă să dreagă lucrurile:

— La ce te gândeşti, draga mea?

Ea se întoarse şi privi pe fereastră.

— Nu la mare lucru. Încercam să te descifrez.

El se încordă.

— Ce risipă de timp! Nu sunt o enigmă atât de mare, ca să îţi produc atâta consternare.

— Consternare!

Ea se răsuci, şi vechiul foc îi aprinse privirea; Benedict fu şocat de fiorul de anticipaţie din pieptul lui. Dar apoi mânia păli. Ea se întoarse iar spre fereastră.

— Dacă insişti, milord.

El se simţi ca un măgar. Fără să se gândească, îi acoperi mâna cu mâna lui.

— Am vorbit fără să mă gândesc. Păreai foarte gravă, şi sper că eu nu-ţi inspir asemenea sentimente.

Soţia lui îl privi cu colţul ochiului, de parcă nu l-ar fi crezut.

— Benedict, începu ea, chiar când trăsura se opri şi lacheul sări să deschidă uşa.

— Da? El întinse mâna să oprească servitorul, cu privirea aţintită asupra soţiei lui.

— Am ajuns, spuse ea, şi el nu avu de ales şi trebui să coboare şi să o urmeze la serată.

Pentru prima dată după mulţi ani, fu conştient de faptul că purta o mască în public, care îi ascundea sentimentele. Ca fiu al contelui de Stratford, fusese educat să nu arate niciodată supărare sau teamă; un viconte nu îşi pierdea cumpătul sau firea în public. Un viconte – moştenitorul unui conte – trebuia să fie mereu conştient de cei din jurul său, să ofere o imagine bună. Nimeni nu trebuia să creadă că avea o slăbiciune sau o nesiguranţă,

că era nepregătit sau incapabil în vreo situaţie. Mulţi ani îşi jucase rolul aproape fără efort. Avea o fire furtunoasă, şi oamenilor le plăcea mai mult un tip fermecător, decât unul distant, sau unul care se plângea tot timpul. Lui Benedict îi plăcea să fie apreciat, chiar dacă trebuia să facă un oarecare efort ca să se facă plăcut – şi aşa făcu şi în seara aceea.

La recepţie era o societate mai pestriţă decât cea cu care era obişnuit. Societatea din Londra se subţiase considerabil odată cu răcirea vremii, dar temerarii care trăiau în oraş tot timpul anului erau hotărâţi să se distreze. Petrecerile erau mai restrânse, mulţimile nu mai erau formate din oameni care se cunoşteau atât de bine. Asta nu părea să diminueze interesul lui Penelope; dimpotrivă, îl abandonă în curând ca să danseze, deşi numai de două ori cu el.

Benedict nu îi împărtăşea înclinaţia spre activitate. Sorbi un pahar de vin şi îşi privi mohorât soţia prinzându-se de mână cu un bărbat pe care nu îl cunoştea şi săgetându-l cu zâmbetul ei răutăcios. Nu voia să spună că nu avea încredere în ea. Doar că voia să o vadă fericită în compania lui. Ce aştepta ea de la el?

Partenerul lui Penelope se întoarse în stânga ei, iar mâinile ridicate îi aduseră aproape faţă în faţă. Ea purta o rochie acoperită cu broderie aurită şi pur şi simplu strălucea în lumina lumânărilor. Decolteul îi sublinia încântător pieptul, şi fustele se roteau descoperind viziunea ispititoare a gleznelor ei acoperite cu ciorapi de mătase. Sorbi din nou din vin. Penelope ar fi dansat cu el dacă i-ar fi cerut-o – niciodată nu spunea nu –, dar nu s-ar fi uitat la el în felul acesta.

— E foarte frumoasă, spuse o voce feminină din spatele lui.

Benedict privi în stânga şi văzu o femeie destul de comună, îmbrăcată în catifea cafenie, care se uita la

dansatori. Nu avea idee cine era.

— Vă cer iertare.

— Doamna în rochie de mătase cu broderie aurie. Ai urmărit-o toată seara.

— Da.

Femeia se apropie de el.

— Şi ea te-a urmărit pe dumneata, deşi presupun că ştii asta. E iubita dumitale?

Benedict ar fi plecat, dacă nu ar fi auzit observaţia interesantă că şi Penelope îl urmărise. Împotriva voinţei sale, voia să audă mai mult.

— E soţia mea.

Doamna îl privi cu şiretenie.

— Şi mai bine! Se întoarse din nou spre dansatori. Aţi avut o ceartă teribilă, de vă evitaţi în felul acesta?

— Nu, spuse el sec.

— Nu? Ea păru foarte dezamăgită. Ce păcat! Îmi imaginam toate modurile în care un bărbat şi iubita lui – sau chiar soţia lui – ar putea drege o ceartă. Poate că petrece prea mult; poate că el are o amantă şi ea tocmai a descoperit-o. Poate că…

— Nu a fost nicio ceartă, repetă el încăpăţânat. Şi toată seara nu cred că s-a uitat de două ori la mine.

— Oh, ba da! Femeia aproape torcea, privindu-l estimativ din cap până-n picioare. Nici nu e de mirare. Eşti un bărbat frumos, domnule.

Benedict se holbă la ea şocat, dar curiozitatea învinse.

— Când s-a uitat la mine?

— De fiecare dată când partenerul ei s-a întors în altă parte. O privire rapidă cu colţul ochiului, nimic mai mult. Dar îndrăznesc să spun că ştie că vorbeşti cu mine în momentul acesta.

Benedict întoarse capul să o privească pe Penelope. Atenţia ei părea fixată asupra partenerului; îşi uniră mâinile din nou şi trecură uşor în capătul rândului, în timp ce toţi

ceilalţi dansatori băteau din palme. Obrajii ei erau trandafirii şi faţa luminată de încântare.

— O să mă consideri impertinentă, dar cred că te aşteaptă, murmură femeia de lângă el. Încearcă să te facă gelos.

— Gelos!

Era atât de uimit, că uită să se supere. Privi ceafa partenerului lui Penelope. Individul era înalt şi bine făcut şi părea foarte interesat de Penelope. Ticălosul acela prefăcut şi seducător!

— Funcţionează? Vocea femeii deveni catifelată şi aproape blândă. Dacă da, ar trebui s-o duci acasă şi să faci dragoste cu ea sălbatic, nebuneşte. Asta o să-i arate că nu îţi pasă de fapt de amantele dumitale şi că nu îţi pasă cât a dat pe rochia aceea, fiindcă te-a făcut să doreşti să i-o sfâşii. După asta tânjeşte orice femeie, ştii, măcar din când în când. După un bărbat înnebunit de pasiune pentru ea.

Gândul acesta îi făcu sângele să fiarbă în vine.

— Nu am o amantă, ripostă el, şi nu am idee cât a costat rochia aceea.

— Cu atât mai bine. Femeia se apropie mai mult, şi fără să se gândească el înclină capul. Pare o tânără pasională… Sper că eşti în stare să îi îndeplineşti fanteziile. Siluieşte-o, omule bun!

— Doamnă, se dădu el înapoi. Ce tupeu!

Zâmbetul ei deveni puţin caustic.

— Fiindcă văd ce îşi doreşte o femeie? Foarte bine. Continuă-ţi meditaţia. Du-te acasă cu ea într-o tăcere arogantă şi priveşte ţintă tavanul toată noaptea de frustrare, fiindcă am rostit adevăruri lipsite de delicateţe. Ea ridică din umeri. Fii ca orice alt bărbat încuiat din Anglia şi nu te mira când o să-şi ia un amant.

Benedict simţi cum îi fierbea tot sângele de frustrare şi dorinţă în timp ce ea vorbea, şi fiecare cuvânt era ascuţit ca un pumnal. La naiba, el nu dorea ca Penelope să îşi ia un

amant. Niciuna dintre viziunile lui despre căsătorie nu indusese asta, nici chiar înainte de a se căsători cu o obrăznicătură spirituală şi vioaie care părea să îl perpelească la căldura propriei dorinţe.

— Viaţa mea particulară nu e treaba dumitale, spuse el rece.

Nu primi niciun răspuns. Când întoarse capul şi privi, doamna în catifea cafenie dispăruse. Se încruntă şi se uită prin încăpere, dar nu văzu nici urmă de ea. Cine naiba era şi de ce Dumnezeu hoinărea printr-o sală publică de bal, oferind sfaturi nedorite şi tulburătoare? Cine se credea ea?

Îi trecu prin minte un gând. Putea fi oare...? De data asta o căută cu interes. Îşi forţă memoria, încercând să-şi amintească înfăţişarea ei cu exactitudine. Păr întunecat, deşi nu prea întunecat. Trăsături greu de definit, atât de obişnuite, că i-ar fi fost greu să le descrie. Rochia ei era simplă, nici luxoasă, nici jerpelită. Dar era singura femeie atât de curajoasă din Londra, şi dacă tocmai îl sfătuise în privinţa căsătoriei lui...

Păşi spre dansatori aproape înainte de a se termina melodia. Penelope îi mulţumea încă partenerului ei, când el o luă de mână.

— Ia-ţi rămas-bun, murmură el la urechea ei. Plecăm acasă.

Ea rămase cu gura căscată de uimire.

— Nu e deloc târziu!

Benedict se aplecă mai aproape, apăsându-şi obrazul de tâmpla ei.

— Nu am spus că mergem acasă să dormim, şopti şi îşi trecu limba peste lobul urechii ei.

Penelope tresări. Culoarea îi inundă faţa. Se întoarse spre partener şi îi oferi un zâmbet strălucitor.

— A fost o mare plăcere să dansez cu dumneata, domnule Greene, dar eu şi soţul meu trebuie să ne întoarcem acasă. Noapte bună.

În trăsură, el se aşeză cu spatele la vizitiu, ca să o poată privi mai bine. Penelope îşi lăsă marginile mantiei deschise şi îşi încrucişă picioarele, lăsându-şi papucii să alunece pe curba pulpelor lui.

— De ce a trebuit să plecăm cu o asemenea grabă, Lord Atherton?

La naiba cu femeia aceea misterioasă! Sau poate fie binecuvântată. Benedict era atât de chinuit de dorinţă pentru soţia lui, voind ca ea să-l dorească, voind ca ea *să-l placă,* încât nu se putea gândi la niciun mod politicos sau elegant de a i-o spune.

— Am nevoie să fac dragoste cu tine.

Ochii lui Penelope scânteiară.

— Acum?

— Da, însă o să trebuiască să aşteptăm până ajungem acasă.

Ochii ei zburară dintr-o parte în alta, măsurând trăsura.

— De ce?

Zâmbetul lui deveni sălbatic şi flămând.

— Fiindcă o să-mi trebuiască mult mai mult decât scurtul drum spre casă.

Penelope se mulţumi să ridice din sprâncene şi să-i ofere zâmbetul ei familiar, sfios, care înteţi fiorii de dorinţă nebună.

Când ajunseră acasă, se dezbrăcă de cămaşă şi pantaloni, apoi concedie valetul. Prin uşă auzea murmurul vocii lui Penelope, care vorbea cu camerista ei. Benedict măsura neobosit camera. Se simţea plin de viaţă şi alert, încordat ca un soldat care patrulează la linia frontului. „Siluieşte-o”, îi şopti vocea necunoscută a femeii în ureche. El se opri la biroul de scris de lângă fereastră şi îl deschise dintr-un impuls. Sigur că acolo era vreun număr din revista aceea păcătoasă şi minunată. O deschise şi începu s-o citească. Trebuie să fi fost favorita lui Penelope, dacă o

lăsase la îndemână.

Şi nu era de mirare. Dumnezeule mare!

Lady Constance – dacă ea fusese doamna în catifea cafenie – avea dreptate. Trebuia într-adevăr să îşi siluiască soţia.

Capitolul 19

Doar printr-un mare act de voinţă reuşi Penelope să nu îşi sfâşie rochia şi să nu intre goală în dormitor.

Lizzie pălăvrăgea în timp ce o dezbrăca de frumoasa rochie aurie, cea care costase o avere şi pe care Penelope o purtase frustrată în seara aceea. Nu crezuse că broderia avea să îl orbească pe Benedict, dar sperase că decolteul adânc şi generos avea să-i atragă atenţia. Săptămâni la rând, se retrăsese în sine într-un mod atât de enigmatic, încât îi venise să-şi ia lumea în cap. Nu putea să se plângă de purtarea lui; o ducea la petreceri, dansa cu ea, făcea dragoste cu ea, cina cu ea. Chiar vorbea despre orice subiect, în afară de cel care părea să atârne asupra lor ca un nor întunecat. Era un nor mic, aşa cum se întâmplă de obicei, dar era acolo, şi Penelope nu îl putea uita niciodată. Trecuse de două ori pe la Samantha şi de fiecare dată cumnata ei menţinuse cu hotărâre un ton vesel, de parcă ar fi avut aceleaşi scrupule ca şi Benedict, şi nu ar fi vrut să discute despre familia lor.

O vreme, Penelope încercase să se convingă că asta nu conta. Nu era treaba ei dacă acest conte de Stratford era un tată groaznic sau dacă nu voia să o vadă niciodată. Ea nu voia să deschidă răni vechi, întrebând despre asta. Dar în străfundul minţii ei rămânea ideea că Benedict nu îi spusese ceva, ceva care jucase un rol vital în viaţa lui, şi ea nu putea ignora durerea pe care i-o producea faptul că el

nu-i spunea. Imaginaţia ei vie nu o ajutase, deşi era în stare să-şi închipuie o grămadă de terori şi orori care trebuie să-l fi asediat în copilărie. Era sigură că adevărul nu putea fi atât de rău… Şi totuşi, el nu îi povestea şi se purta de parcă ea n-ar fi avut nevoie să ştie. Poate că nu era o *nevoie* reală, dar murea de o curiozitate plină de teamă. Mai devreme sau mai târziu avea să iasă la iveală, aşa cum se întâmplă cu toate secretele teribile, şi ea prefera să afle acum şi să fie pregătită pentru asta.

Însă cel mai trist şi mai trist lucru era că el ridicase un zid între ei doi. Ea îl simţea precaut, atent chiar şi atunci când erau singuri în pat. Nu mai exista nimic din căldura şi apropierea care îi învăluiseră în noaptea de după nuntă, când el o ţinuse în braţe şi o sărutase cu atâta afecţiune. Acestea se terminaseră atunci când o acuzase că îl sedusese pe divan pentru bani, dar în acele câteva momente preţioase ea credea că îl avusese pe adevăratul Benedict, fără garda ridicată şi fără niciun plan în minte.

Dar poate că seara de acum avea să schimbe asta. De cum se văzu în cămaşa de noapte, Penelope o trimise pe Lizzie la culcare şi se strecură în dormitor.

Soţul ei stătea la birou, cu ceva în mână. Ridică privirea când o auzi intrând, şi ea simţi fluturi în stomac când îi văzu focul din ochi. Apoi îşi dădu seama ce ţinea în mână, şi un val de căldură o străbătu.

— Îţi place numărul acesta, nu?

Penelope îşi strânse genunchii, amintindu-şi fiecare detaliu picant din povestirea păcătoasă.

— Da.

Benedict răsfoi paginile, apoi le lăsă să cadă pe birou.

— Dă-ţi jos cămaşa de noapte.

Ea clipi, dar ridică mâinile şi începu să descheie un nasture după altul până când cămaşa se deschise până la pântec. Ochii lui urmăreau fiecare mişcare a mâinilor ei; chiar şi în penumbra din încăpere, vedea că faţa lui era

încordată de dorinţă. Curajoasă, Penelope îşi trecu degetele peste clavicule, dezbrăcându-şi cămaşa de pe umeri şi lăsând-o să cadă pe duşumea. El scoase un sunet înăbuşit, dar nu se mişcă.

— Şi acum? întrebă ea, văzând că nu spunea nimic.

El trase cu greu aer în piept.

— Acum dezbracă-mă pe mine.

Ea nu umblase niciodată goală, dar se plimbă prin cameră la fel de nebunatică precum Lady Constance. Privirea soţului ei o fixa cu fascinaţie flămândă, iar ea nu se simţise niciodată mai frumoasă, mai puternică. Pierduse din vedere tot ce era rău sau ce lipsea în căsnicia ei. Acesta fusese modul în care se uitase la ea atunci când se răşchirase în faţa lui şi îi mângâiase penisul cu mâinile, înainte ca el s-o înveţe cum să-l călărească. Penelope era pregătită pentru orice s-ar fi putut întâmpla din nou – doar că intenţiona ca de data asta lucrurile să se sfârşească mai bine.

El îşi desfăcuse deja lavaliera şi o trăsese jos, dar ea îi descheie pe îndelete nasturii de la gulerul cămăşii. Pielea lui era pârjolitor de fierbinte sub cămaşă, când îi trase bretelele de pe umeri, iar când îi scoase cămaşa din pantaloni, simţi cum îi bubuia inima. Dar el nu se mişcă, doar îşi înclină fruntea când ea îi trase cămaşa peste umeri.

Penelope îi atinse pantalonii între picioare, întinşi de erecţia lui evidentă.

— Până jos, milord? şopti ea.

El încleştă din dinţi şi încuviinţă o singură dată. Un fior de excitare o străbătu mai tare, când el îi cuprinse sânul cu o mână, în timp ce ea continua să lucreze cu nasturii.

— Încercai să mă faci gelos atunci când ai dansat cu alţi bărbaţi în seara asta?

Penelope îl privi printre gene.

— Ai fost gelos?

Ea îl văzuse privind-o cu o expresie întunecată şi

împietrită, dar până în ultimul moment, când aproape o târâse de pe ringul de dans, acţiunile ei nu păruseră să-l afecteze prea mult.

— Da. Degetul lui mare şi degetul arătător se curbară în jurul sânului şi îi strânseră ferm sfârcul. Sunt gelos întotdeauna când îi zâmbeşti altui bărbat.

— Întotdeauna? se miră ea.

Nasturii se terminaseră; îşi trecu mâinile peste şoldurile lui pe sub pantaloni, îndepărtându-i şi lovindu-l peste fund. Asta îl făcu să se lipească cu pieptul de pieptul ei, şi ea îşi dădu capul pe spate ca să îl privească în faţă.

— Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Ochii lui se întunecară, apoi un zâmbet seducător îi curbă buzele.

— O să fac dragoste cu tine până când o să-mi pun pecetea pe pielea ta şi nu o să vrei niciodată să te atingă alt bărbat. Te doresc cât zece bărbaţi.

— Chiar aşa? Ea îi dădu jos pantalonii şi trase de şnurul chiloţilor până îl simţi că slăbeşte. Zece bărbaţi?

El îşi dădu jos ce mai rămăsese din îmbrăcăminte, fără să se forţeze să îşi ascundă erecţia proeminentă.

— Întinde mâinile!

Intrigată, Penelope îl ascultă. El se întinse şi scoase ceva din biroul din spatele lui, înfăşurându-i încheieturile şi legându-le împreună. Inima îi tresări privindu-l cum răsucea panglica stacojie iar şi iar, legându-i apoi mâinile ca să le ţină strânse.

— Du-te în pat!

Ea se duse, cu sângele vuindu-i în urechi. La pat se opri; era un pat înalt, şi cu mâinile legate era greu să se urce. Dar mâinile lui Benedict erau în jurul mijlocului ei. El o ridică, ţinând-o la piept un moment, înainte de a o lăsa pe saltea. Ea începu să se târască de-a buşilea, dar el trase capătul panglicii peste spateaza patului şi o opri. Penelope uită să respire în timp ce el trăgea în sus, până ajunse cu

amândouă mâinile ridicate spre tavan. O lăsă puţin să atingă patul cu genunchii, apoi legă panglica, fixând-o acolo.

Ea rămase perfect nemişcată, cu excepţia pulsului care îi zvâcnea nebuneşte. O vază din argint era aşezată pe masa din faţa ei, şi îşi văzu imaginea în ea. Şi apoi îl văzu pe Benedict, mai întunecat şi mai mare, în spatele ei.

Mâinile lui îi mângâiară talia.

— Nu am vrut niciodată să te doresc, şopti el lângă urechea ei în timp ce mâinile lui o dezmierdau leneş. Am ştiut că avea să fie ca o boală din care n-am să-mi pot reveni.

O atinse pe coate, trecu peste vârfurile degetelor şi peste unghii, şi coborî încet în zona sensibilă de sub braţ, peste umeri, în jurul pieptului. Penelope se contorsiona şi se răsucea, şocată de senzaţie.

— Şi am avut dreptate. Mâinile lui deveniră din nou blânde, unduindu-se peste pântecul ei şi pe şolduri. Se apropie, şi ea îi simţi erecţia înghiontind-o între coapse. Fără niciun cuvânt, îşi îndoi spatele, şi el se trase înapoi şi împinse iar, iar carnea lui rigidă lunecă peste miezul ei feminin. Eşti o fierbinţeală în sângele meu, filonul nebuniei mele. Mă orbeşti, mă încânţi, mă înfurii, şi eu nu pot decât să te doresc şi mai mult. Încet, aproape accidental, degetele lui coborâră, trecând prin cârlionţii deja umezi. Şi vreau ca tu să mă doreşti în acelaşi fel, zise el şi îşi înfăşură o buclă pe degete, iar Penelope făcu ochii mari.

— Este… este un început bun, reuşi ea să bolborosească.

— Dar numai un început. Mâna lui se retrase dintre picioarele ei, lăsând-o să tremure de dorinţă contrariată. Cum se înrobeşte o femeie? Lanţurile sunt inutile. Singurul mod de a îi reţine atenţia este să o saturi – să îi îndeplineşti cele mai întunecate dorinţe – să o laşi fascinată şi dornică de mai mult, aşa cum sunt şi eu.

Ea nu era sătulă, nici pe departe.

— Te vreau.

Un râs înăbuşit îi arse urechile.

— Îmi dau seama. Din nou, degetele lui se strecurară între picioarele ei, într-o mângâiere fulgerătoare care o făcu să se smucească din legături şi să scâncească. Dar aceasta nu e o aventură de dragoste obişnuită. Suntem legaţi până când moartea ne va despărţi şi nu avem pentru ce să ne grăbim să ajungem la orgasm.

Ea înăbuşi o rugăciune pentru un orgasm grăbit. Chiar dacă o surprindea, jocul acesta o subjuga. Ce avea să facă? Era întunecat şi aproape intimidant acum, trecându-şi mâinile peste trupul ei de parcă ar fi căutat punctul cel mai sensibil. Era Benedict, şi în acelaşi timp nu semăna cu el, şi Penelope nu mai putea să-l vadă bine din pricina dorinţei pe care i-o inspira.

Îşi spuse că el plănuia probabil ceva, fiindcă nu îşi arăta niciodată adevărata faţă înaintea lumii. Orice ar fi jucat acum – şi la orice s-ar fi referit atunci când spusese că era orbit şi încântat de ea – era sigură de două lucruri: în primul rând că el era la fel de excitat ca ea şi în al doilea rând că găsise marea ei slăbiciune şi acum o exploata nemilos. Deşi era legată, întinsă şi expusă, incapabilă să scape sau să-i întoarcă atingerile senzuale, nu fusese mai excitată în viaţa ei. Dacă aşa aveau să fie de acum lucrurile între ei, nu avea să se mai uite niciodată la alt bărbat.

— Desfă genunchii, murmură el, strecurându-şi mâinile între coapsele ei şi ajutând-o să facă ceea ce îi poruncise. Apleacă-te în faţă.

Se aplecă şi o dureră umerii, iar el se întinse şi slăbi nodul, dăruindu-i câţiva centimetri în plus. De abia reuşi să ofteze de uşurare – din pricina umerilor – când el îşi strecură cealaltă mână în partea din spate a coapselor, îngropându-se între pliurile intime de acolo şi începând să o mângâie, mai îndrăzneţ şi mai puternic decât înainte.

Fu ca o străfulgerare. Pe pielea ei începură să scapere scântei. Senzaţiile ameninţau să o potopească, să o înece, şi de abia îşi mai auzea vocea stimulându-l şi răspunsurile lui guturale. Bara de deasupra patului trosnea în timp ce trupul ei se unduia, aproape independent de voinţa ei. Benedict îşi trecu o mână peste spatele ei, şi ea aproape suspină de plăcere.

Mâinile lui îi cuprinseră din nou mijlocul, apăsând în jos. Ea se arcui, ţinându-şi respiraţia în timp ce el îşi apuca penisul în mână şi îi freca vârful bont de ea, în locul în care degetele lui o chinuiseră cu câteva clipe în urmă. Se mişca înainte şi înapoi, lunecând peste carnea ei lucioasă până când tremură de dorinţă.

— Te doresc, repetă ea cu voce tremurătoare.

— Chiar?

El intră adânc în ea. Penelope se cutremură. El se trase înapoi.

— Da, gemu ea în timp ce el continua să atingă punctul acela brut, delicat.

— Cu disperare? spuse el lunecând adânc din nou.

— Nebuneşte, spuse ea înăbuşit.

El o mai pătrunse un minut, apoi o prinse de şolduri.

— Atunci suntem la fel.

Şi de data asta, când intră în ea, fu numai începutul. Împingea prelung, puternic şi răutăcios de profund. Îi ţinea şoldurile, controlând ritmul şi refuzându-i călăreala rapidă pe care o voia ea.

Lacrimile începură să îi alunece pe obraji; simţea că se sufocă. Totul era înfrânt în ea, aspru şi strâmt şi fierbinte, pe măsură ce el o pătrundea tot mai imperios. Apoi, dintr-odată, el se opri, lăsând-o pe marginea prăpastiei. O prinse cu o mână de un şold cu atâta putere, încât degetele îi tremurau. Cu mâna cealaltă se întinse şi o atinse între picioare, iar atingerea aceea delicată declanşă arcul capcanei. Penelope icni, apoi se cutremură în timp ce

o inunda eliberarea. Urmând ritmul trupului ei, Benedict împinse iar şi iar, aspru şi sigur, respirând cu un mormăit sălbatic pe umărul ei, până îşi plecă fruntea pe spatele ei şi mârâi în extaz.

Ea crezu că nu avea să se mai mişte niciodată. Vag, îşi dădu seama că braţele îi amorţiseră, dar nu-i păsa. Şi-ar fi dorit să fie totdeauna aşa.

El se întinse să o dezlege, apoi ezită. Blând, reverenţios, mâinile lui îi mângâiară din nou tot trupul.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el, aproape melancolic. Atât de deschisă şi sinceră. Îi cuprinse mijlocul cu un braţ şi îi atinse umărul cu fruntea. Vreau să te fac fericită.

Dezlegă nodul şi o prinse în timp ce ea se prăbuşea.

Ea întoarse capul şi îşi sprijini obrazul de tâmpla lui.

— Eu vreau să fim fericiţi amândoi. Doar… doar că simt că nu ne înţelegem unul pe celălalt.

El râse cu tristeţe.

— Mă tem că nu. Dar nu ştiu cum să repar asta.

Penelope simţea că ia foc. Fără îndoială că plăcerea care mai zăbovea încă în venele ei o făcea temerară, dar ignoră vocea slabă care îi şoptise la ureche în ultimele săptămâni, semănând îndoieli insidioase legate de el şi de viitorul lor împreună.

— Vorbeşte cu mine, pur şi simplu, spuse ea tandru. Vreau să te cunosc, şi să mă cunoşti şi tu pe mine. Nu doar despre ce covor să punem în salon, ci despre ce simţi cu adevărat. Între noi nu trebuie să existe secrete, nici ruşine. Îţi garantez că am destule greşeli ca să le contrabalansez pe ale tale, şi dacă nu-ţi pot mărturisi ţie gândurile cele mai întunecate şi mai profunde, atunci cui să le mărturisesc?

Benedict nu răspunse pe moment. Ea îi simţi răsuflarea pe piele şi se întrebă din nou dacă spusese ceva greşit. Poate că el nu voia o căsătorie de acest fel; poate că voia prea mult să îşi păstreze propriile secrete.

— Dacă simţi altfel, aş vrea doar să îmi spui, continuă

ea. Mai bine să scoată la iveală totul acum, cât se mai simţea încă îndrăzneaţă şi temerară. Am încercat să respect modelul de discreţie şi politeţe pe care tu pari să-l îmbrăţişezi, dar eu nu-l pot păstra. Nu vreau să cer ceva ce nu eşti dispus să-mi dai, dar…

El o apăsă.

— Să nu îmi spui acum că o să te întorci spre altcineva. Nu vreau asta.

— Nici eu, şopti ea. Dar mă ucide să văd că trăim ca nişte străini.

— Străini!

Penelope se răsuci până ajunse cu faţa la el.

— Nu asta suntem? În afară de asta, vreau să spun.

— Asta? spuse el prinzându-i faţa între palme. Te referi la pasiunea pe care o simţim unul faţă de celălalt.

— Aş vrea doar să fie mereu aşa între noi, spuse ea.

Expresia lui se schimbă. O clipă se mulţumi să se uite la ea, cu o privire profundă şi cercetătoare.

— Aşa…

Ea roşi.

— Ei bine – vreau să spun fără niciun baraj. Asta – asta a fost atât de excitant, de impetuos şi de nestăpânit! Nu ne-am gândit nici la ce se cuvine, nici la demnitate. Râse nesigură. Cel puţin eu nu m-am gândit.

El zâmbi la rândul lui.

— Nici eu. Ezită, apoi o aşeză înapoi pe pat şi se lăsă deasupra ei. Cu blândeţe, îi desfăcu panglica de la încheieturi. Nu pot schimba ce i-am făcut lui Sebastian.

Penelope clipi. Credea că ea îl învinuia de asta?

— Ştiu. El te-a iertat, aşa că trebuie s-o fac şi eu.

Benedict ridică fruntea.

— Trebuie?

— Bineînţeles. Ea urmări cu un deget linia claviculei lui. Sora mea mi-a poruncit s-o fac, dar eu aş fi făcut-o oricum. După cum ai spus, nu se mai poate repara, şi e o

nebunie să laşi trecutul să ruineze viitorul.

— Atunci ce a cauzat distanţa dintre noi? întrebă el încet. Au fost părinţii mei?

— Nu. Îi atinse buza de jos. Aş vrea să ştiu ce te-a făcut omul care eşti, dar dacă nu vrei să îi vezi sau să vorbeşti despre ei, pot să accept asta. Înţeleg că ei nu sunt deloc ca părinţii mei, şi îţi mărturisesc că tatăl tău e ultimul om cu care aş vrea să cinez.

Pentru o clipă, privirea lui se adumbri.

— Tata… nu cred că vom cina vreodată cu el, şi asta îmi convine. Nu ţi-ar plăcea.

Ea simţise deja asta, destul de puternic.

— Atunci e izgonit din căsnicia noastră.

O licărire de surprindere îi lumină faţa, înainte de a o săruta.

— Aşa e. Datoria mea – viaţa mea – e cu tine acum. Ezită. Aş vrea să ştii ce fel de om sunt.

— Nu ai putea fi aşa tot timpul? spuse ea cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

— Ba da, dragă, sigur că pot.

— Pot să te întreb… Ea ezită. Ce te-a inspirat în seara asta? Decolteul de la rochia mea? Sau ai fost gelos pe domnul Greene?

— Cauţi complimente? rânji el. Îmi place foarte mult decolteul de la rochia aceea. Şi domnul Greene ar face bine să păstreze distanţa. Apoi chicoti. Dar dacă trebuie să ştii, am fost sfătuit de cineva să te duc acasă şi să te siluiesc aşa cum îţi doreai să fii siluită.

— Sfătuit!

— De o femeie pe care nu am mai întâlnit-o niciodată. Zâmbi din nou, văzându-i expresia uimită. Dar al cărei nume, bănuiesc, îl cunoaştem amândoi. Era curajoasă, cu un ochi la dansatori, şi conversaţia ei a fost foarte îndrăzneaţă şi sugestivă. A spus că tu mă chinuiai, încercând să mă provoci, şi că cea mai indicată manevră

din partea mea ar fi să fac dragoste cu tine disperat şi pasional.

Penelope se încruntă gândindu-se, apoi rămase cu gura căscată, neîncrezătoare.

— Lady Constance?

El ridică din umeri.

— Poate.

Ea îl prinse de umeri.

— Cum arată? Unde s-a dus? Ce lovitură ar fi s-o recunoşti! Ştiai că s-a pus un premiu pe capul ei? Oh, nu a menţionat cumva când va apărea următoarea povestire?

— Nu, la toate întrebările. Era cea mai comună femeie pe care am întâlnit-o vreodată, şi s-a amestecat în mulţime înainte de a-i putea cere programul publicării povestirilor. Se întoarse pe o parte şi o trase spre el. Prefer să mă gândesc la tine, nu la ea.

— Aşa şi trebuie. Penelope se undui puţin mai aproape. Dar aş vrea să-i mulţumesc, totuşi.

Capitolul 20

Seara petrecerii sosi, răcoroasă şi senină. Samantha îi întâmpină călduros.

— Sper că veţi fi mulţumiţi, spuse ea, conducându-i spre sufragerie. M-am gândit că ar fi frumos să primesc musafirii în grădină, fiindcă vremea e atât de plăcută. Grey m-a luat peste picior, spunându-mi că invitam ploaia, dar slavă Domnului că s-a înşelat. Deschise uşile franţuzeşti dinspre grădină. Dar, dacă nu sunteţi de acord, putem foarte bine să rămânem în casă.

Benedict aruncă o privire spre Penelope. Cu siguranţă,

asta avea să o liniştească în privinţa Samanthei. Sora lui preschimbase grădina într-un tărâm fermecat. Felinare licăreau în pomi şi lămpaşe străluceau de-a lungul cărării care încercuia mica fântână arteziană. Serpentine de mătase fluturau în briza uşoară, şi, mulţumită zidurilor înalte, grădina era surprinzător de caldă. Şi, desigur, pe chipul lui Penelope se citea o încântare uimită. Privi spre Samantha.

— E minunat!

Gazda lor radia.

— Oh, mă bucur atât de mult că eşti de acord! A fost atât de amuzant să decorăm – Grey voia să picteze peşti în fântână, dar nu a fost timp. E prima mea petrecere şi vreau să iasă bine.

— Cred că vei lansa o modă.

Samantha râse.

— Ce minunat ar fi!

Se scuză şi se duse să răspundă la întrebarea presantă a unui servitor, iar Benedict îi oferi braţul soţiei sale.

— Ţi-am spus că Samantha o să fie încântată de căsătoria noastră.

— Ar fi fost nepoliticos din partea ei să acţioneze altfel.

— Nu e doar politicoasă, spuse el încet. Sper că ştii asta.

Ea rămase tăcută un moment.

— Mă bucur foarte mult s-o aud. Mi-a plăcut întotdeauna de Samantha şi mi-a părut foarte rău când… Ei bine, vara trecută.

— Toate astea s-au terminat, spuse el ferm. Trecutul e terminat şi dat la o parte.

Ea păru recunoscătoare.

— Slavă Domnului!

Musafirii începură să sosească în curând. Unul dintre

fraţii lui Grey cu soţia, un cuplu amabil, cumsecade. Alt cuplu, prieteni buni cu Samantha, Lord Roxbury cu soţia. Un vecin, domnul Wayles-Faire, care era artist, şi sora lui, care îi ţinea casa. Abigail şi Sebastian nu putuseră să vină, până la urmă; nici Elizabeth şi nici lordul Turley, dar Samantha primise felicitările lor şi îi invitase să o viziteze cât de curând posibil. Toată lumea era prietenoasă şi caldă. Benedict fu mulţumit şi surprins să vadă că sora lui avea un asemenea cerc de prieteni şi foarte impresionat de faptul că organizase o asemenea seară pentru el şi Penelope.

Se plimbară agale prin grădină, pălăvrăgind. Era o seară magnifică, şi mai multe doamne renunţaseră la şal în căldura retrasă a grădinii. Din când în când, cineva scotea o exclamaţie descoperind o nouă figură pictată într-un loc ascuns, făcând-o pe Samantha să strige uimită şi să se grăbească să o vadă. Rânjetul satisfăcut al lui Grey era din ce în ce mai larg, auzind-o cum râdea de şopârla pictată pe o bancă de piatră sau de broasca pictată pe ghizdelele fântânii.

— Ce nebunatic eşti! îşi mustră Samantha soţul, cu un zâmbet afectuos.

— Din cea mai bună speţă! Penelope voia să vadă fiecare mică bijuterie, şi toţi patru se adunaseră în jurul imaginii unui colibri, pictat pe zidul de cărămidă care străjuia trandafirii. Ce fantezie! Ce-am trecut cu vederea?

Grey se mulţumi să-i facă cu ochiul. Samantha icni.

— Oh, mai sunt? Unde?

— Trebuie să le cauţi, îi spuse el. Înăuntrul casei şi afară.

— Înăuntrul casei? Samantha se întoarse spre Penelope, cu ochii strălucitori. Trebuie să căutăm de sus până jos!

Râdeau încă, atunci când apăru majordomul în uşa sufrageriei, foarte stânjenit. Ezită, şi privirea lui căută prin grădină până îi găsi. Atunci aproape că alergă spre Grey.

— Milord, murmură el, şi şopti restul mesajului la urechea stăpânului său.

Ochii lui Grey se îngustară. Se înclină politicos şi se întoarse să-l urmeze pe majordom în casă, dar soţia lui îi puse o mână pe braţ şi îl opri.

— Ce este?

El privi spre Benedict, apoi se aplecă şi îi spuse, prea încet ca să mai audă cineva. Samantha era deja cu faţa spre el, aşa că Benedict văzu bine cum faţa surorii lui devenea cenuşie.

— Tata e aici? şopti ea, aproape amorţită.

Benedict simţi acelaşi fior de alarmă. Instinctiv, o prinse pe Penelope de mână şi o trase lângă el.

— De ce?

— Nu ştiu! Samantha privi îngrijorată spre soţul ei. Ce trebuie să facem?

— Invită-l să te viziteze altă dată, sugeră Penelope după un moment de tăcere îngheţată.

— Ce idee strălucită! Subscriu.

Grey nu mai arăta jovial, nici mulţumit.

— Oh, nu, nu am putea îndrăzni!

— Eu aş putea, mormăi Grey. Ce spui, Atherton?

Acesta simţi greutatea a trei perechi de ochi; ochii surorii lui, neliniştiţi; privirea echilibrată a cumnatului său şi privirea atentă şi curioasă a soţiei lui. De ce naiba era Stratford acolo? Nu fusese invitat. De-abia îl cunoştea pe Grey şi îl izgonise pe Benedict, nedorind să-l mai vadă. Orice l-ar fi adus în oraş şi în casa aceasta nu putea fi nimic bun. În seara asta, când el şi Penelope se înţelegeau atât de bine, când Samantha era atât de fericită, contele era ultima persoană pe care voia s-o vadă.

— Întoarce-l din drum, spuse el încet.

Grey îl bătu pe umăr.

— Excelentă decizie. Crawley, spune-i Domniei Sale că suntem ocupaţi, şi cere-i să ne viziteze altă dată...

începu el să-i spună majordomului.

— Prea târziu, şopti Samantha, care era cu faţa spre casă.

Ca un singur om, toţi se întoarseră spre casă. În uşa luminată stătea contele de Stratford, întunecat şi fioros ca spectrul morţii. De parcă ar fi aşteptat atenţia lor, coborî treptele şi se îndreptă spre ei, cu privirea fixă. Ceilalţi musafiri se retraseră din calea lui de parcă ar fi simţit un curent glacial, şi bâzâitul conversaţiei scăzu audibil.

Grey murmură ceva spre majordom, care plecă în grabă, şi făcu un pas înainte în timp ce Stratford ajungea lângă ei.

— Bună seara, domnule, spuse el cu o plecăciune.

Stratford de abia se uită la el.

— Chiar aşa.

Samantha îşi umezi buzele şi păşi alături de soţul ei, care o cuprinse imediat cu braţul.

— Bună seara, tată. Făcu o reverenţă. Nu ştiam că eşti în oraş.

— De abia am sosit. Privi spre felinare, spre serpentine şi spre musafirii acum tăcuţi. Cred că nu deranjez.

— Evident că nu, spuse Grey pe un ton egal. Suntem încântaţi să vă avem printre noi.

— Ce amuzant! Stratford îşi întoarse ochii adânciţi în orbite spre Benedict. Sărbătoriţi ceva special?

— Într-adevăr, spuse Samantha, începând să-şi recapete stăpânirea de sine, deşi nu lăsă braţul soţului ei. Căsătoria fratelui meu. Sunt încântată să am încă o soră, şi dorim să le urăm fericire lui Benedict şi miresei sale.

— Într-adevăr, repetă contele. În sfârşit, se întoarse spre Penelope, inspectând-o de sus până jos cu o privire arzătoare. Mireasa e aici, presupun.

Benedict se simţi de parcă ar fi fost pălmuit. Samantha icni încet, şi faţa lui Grey se întunecă. Penelope

zâmbi strălucitor, de parcă ar fi primit un compliment încântător de la conte şi schiţă o reverenţă graţioasă.

— Mulţumesc, milord. Sunt foarte onorată să primesc binecuvântarea dumneavoastră în căsnicie.

Maxilarul lui Stratford se încleştă. Benedict era sfâşiat între dorinţa de a aplauda răspunsul soţiei lui şi impulsul de a o trage deoparte înainte ca tatăl lui s-o mustre pentru impertinenţă.

— Nu credeam că trebuia să fac atâta drum ca s-o ofer.

Penelope încuviinţă plină de simpatie.

— Ne pare rău că nu aţi fost prezent la nuntă nici dumneavoastră, nici Lady Stratford. Sper să o cunosc în curând.

Samantha se zgâia la Penelope cu respect uimit, iar Grey o privea de-a dreptul aprobator. Departe de a fi înspăimântată sau amuţită de prezenţa contelui, Penelope părea mai neînfricată ca niciodată. Fiecare cuvânt pe care îl rostea era foarte adevărat, de o politeţe perfectă şi absolut garantat să-l înfurie pe Stratford. El prefera oamenii respectuoşi şi prevenitori, iar Penelope tocmai mărturisise unei grădini pline de oaspeţi că Stratford nu fusese de acord cu nunta propriului fiu. Benedict se gândea să aştepte următoarea replică a contelui, dar adunarea oaspeţilor în expectativă îl descurajă. Cel puţin în public, prefera să păstreze o oarecare politeţe.

— Mama te-a însoţit în oraş, tată?

Stratford o privi pe Penelope cu o expresie curioasă. Benedict studia de mult expresiile tatălui său, deprins cu orice indiciu al stărilor lui, şi totuşi habar nu avea ce însemna asta. Era descurajant.

— Nu a venit.

— Ce păcat, interveni Samantha, prinzându-i privirea. Încercă să îi continue jocul. Sper că mama e bine!

— Da.

Slavă cerului că majordomul apăru păşind cât putea de repede, fără să alerge.

— Milord, milady, masa e servită.

— Excelent, declară Grey imediat, întărindu-i lui Benedict impresia că îl trimisese pe majordom să se grăbească cu servirea mesei de îndată ce apăruse Stratford. Observă cum păşise cumnatul lui în faţa Samanthei atunci când se apropiase contele, şi modul în care rămăsese aproape de ea. Crawley, aşază un tacâm lângă mine pentru lordul Stratford.

Zâmbetul lui Stratford fu rece.

— Nu e necesar. Voi cina la clubul meu. Privi din nou spre Penelope. O să vă vizitez mâine, Lady Atherton.

— Bineînţeles! Ea îi zâmbi din nou, strălucitoare. De abia aştept, domnule.

— Va fi o plăcere pentru noi, spuse Benedict pe un ton egal. Pe mâine, tată.

Un muşchi se răsuci pe obrazul contelui. Fără o vorbă se înclină, se întoarse şi plecă.

Nimeni nu scoase un cuvânt până nu dispăru. Samantha răsuflă uşurată.

— Ce vrea de fapt?

Benedict o simţea pe Penelope alături de el. Cumva, avea presentimentul că Stratford venise din pricina ei, deşi nu putea vedea niciun motiv.

— Mă aştept să aflăm mâine, spuse ea, părând nepăsătoare. Întotdeauna e atât de aspru şi de fioros?

Samantha se cutremură.

— Nu, murmură ea. Uneori e mai rău.

— Destul despre el. Grey o luă din nou de mână. Refuz să-l las să ne ruineze seara. Intrăm? I-am spus lui Crawford să anunţe masa chiar dacă abia acum ar fi primit carnea de la măcelar, dar eu personal sunt destul de dornic să beau un pahar de vin.

Privirea îngrijorată a Samanthei zbură în jur, spre

oaspeţii curioşi, în expectativă. Zâmbi tensionat.

— Şi eu la fel. Poate vom putea începe cu un pahar de vin în sufragerie, ca să-i mai oferim bucătarului puţin timp înainte de cină.

— Un pahar de vin ar fi perfect, spuse Benedict. Dar ne permiţi să rămânem câteva clipe singuri?

Sora lui încuviinţă, şi el îşi prinse soţia de mână. O conduse din grădină în casă, într-un salonaş ferit de urechi iscoditoare, închise uşa şi începu să se plimbe prin cameră, vârându-şi mâinile tremurătoare în păr.

— Sper că nu l-ai provocat.

— Oh, spuse ea graţios, nu mai mult decât m-a provocat el pe mine, sunt sigură.

Benedict o privi uimit.

— Ce? De ce, Penelope?

Ea deschise gura, apoi o închise, luptându-se evident să găsească cuvintele potrivite.

— Am înţeles corect? Tatăl tău soseşte, neanunţat şi neinvitat, destul de târziu, şi se uită la mine de sus până jos ca la o piesă de mobilier. Mă insultă deliberat, cu aprobarea ta. Îi desconsideră pe Samantha şi pe Grey în propria lor casă. Anunţă că va veni să ne viziteze mâine, apoi pleacă aproape fără să mulţumească pentru invitaţia de a rămâne la cină. Şi eu sunt de vină? Nu am fost politicoasă?

— Nu asta e problema, începu el.

— Ce ar fi trebuit să fac? exclamă ea. Să tremur de teamă şi să şoptesc mulţumiri că a catadicsit să se uite la mine? Nu îmi stă în fire.

— Ştiu. El oftă şi se întinse după ea. Dar ar fi fost mai bine…

Penelope se feri de atingerea lui.

— Mai bine ce? Să creadă că mă poate tiraniza, aşa cum a făcut cu tine?

Benedict rămase nemişcat, cu mâinile încă întinse.

— Nu l-aş lăsa niciodată să te atingă.

— Atunci nu regret nimic. Poate că este timpul să-l înfrunte cineva.

El râse cu amărăciune şi lăsă braţele să-i cadă.

— Poate că e timpul. De parcă n-ar mai fi încercat nimeni niciodată!

— Atunci de ce se mai poartă aşa? De data asta, ea se întinse după el. Eşti adult, independent şi capabil. De ce nu poţi? De ce nu poate Samantha? Pariez că Grey ar fi fericit să-l sfideze, dar tu şi Samantha…

— Stop, spuse el încet.

— Ştiu că nu e un tată bun, şi nu a fost niciodată, explodă ea. Ştiu că un copil poate fi călcat în picioare uşor de tatăl lui. Dar tu nu mai eşti un băiat pe care să-l pedepsească pentru impertinenţă. Ce îţi poate face acum? De ce trăiţi încă temându-vă de el şi tu, şi Samantha?

— Cine ţi-a spus asta?

Ea flutură din mână, nerăbdătoare.

— Sebastian i-a spus lui Abby, şi ea mi-a spus mie. Iar reacţia Samanthei o proclama clar, mai puternic. Dacă tatăl meu s-ar fi purtat aşa, aş fi fugit cu prima ocazie şi nu m-aş fi uitat niciodată înapoi, şi nici vorbă să-l mai primesc în casa mea.

— E foarte uşor de spus când tatăl tău te-a tratat cu bunătate deosebită şi indulgenţă.

Penelope pufni.

— M-a pedepsit…

— Nu a fost acelaşi lucru, o întrerupse el înverşunat. Doar… nu presupune că ştii cum a fost pentru noi.

Faţa ei se schimbă, devenind mai mult frustrată decât indignată.

— Atunci spune-mi! Încerc să te înţeleg, şi tu nu laşi niciodată garda jos. Suntem căsătoriţi! De ce trebuie să ţii atâtea secrete faţă de mine?

— Secrete. El ridică mâinile. Nu am idee ce vrei să-mi spui.

Soţia lui se uită ţintă la el, un moment prelung.

— Simplul adevăr ar fi de ajuns. Respiră adânc. Mă duc la ceilalţi oaspeţi. Dacă ai alte observaţii critice asupra acţiunilor mele sau alte directive inexplicabile pe care să le urmez, o să le ascult mâine-dimineaţă.

El o prinse de braţ când trecu pe lângă ea.

— Ţi-am spus. Nu ai vrut să auzi. Vrei să mă pun în genunchi, cu regret profund, fiindcă nu am stat alături de Sebastian, sau să mă scuz pentru lucrurile pe care nu le pot controla.

— Nu, protestă ea, vreau să ştiu de ce tatăl tău exercită un asemenea control asupra ta, încât nu îndrăzneşti să-l contrazici nici măcar cu o vorbă!

— Fiindcă poate, mârâi el. Crezuse că ar fi fost mai bine ca Penelope să nu ştie, dar acum trebuia să ştie, pentru că atrăsese asupra ei mânia contelui, fără să-şi dea seama. Stratford o studiase pe Penelope cu o asemenea privire, încât Benedict simţi cum îi trecea un fier roşu prin inimă. Întotdeauna a putut. Nu contează care a fost ofensa; dacă îl sfidam eram aspru pedepsiţi. Nu conta că nu era treaba lui. Mama nu îndrăznea nici măcar să-şi comande o bonetă nouă, fără aprobarea lui. Elizabeth a ieşit odată la călărie fără permisiunea lui, şi i-a vândut calul; i-a interzis să călărească din nou, în afară de ieşirile în public. Trebuia să păstrăm aparenţele atunci când eram văzuţi în societate, dar în restul timpului… Clătină din cap. Samantha a fost cât pe ce să fie obligată să se mărite cu un nebun periculos, fiindcă a furat de la el guineele acelea. Zâmbi fără veselie când îi văzu ochii larg deschişi. Ai vrut să ştii ce i-a făcut Samanthei? Avea pregătit un contract de căsătorie cu fiul mijlociu al marchizului de Dorre – cel nebun, periculos –, un contract gata să fie semnat, până când ducele de Rowland, tatăl lui Grey, a intervenit în favoarea acestuia. Pledoariile Samanthei nu au însemnat nimic pentru el, nici cele ale lui Grey. Încă nu ştiu ce i-a

spus Rowland ca să-l convingă să cedeze, dar aş fi uimit dacă nu l-ar fi ameninţat cu nişte represalii teribile şi, chiar şi aşa, tata a redus dota Samanthei aproape la zero.

Penelope îl privi un moment drept în faţă.

— Ce ţi-a făcut ţie?

— Tot ce a vrut.

— Cât de rău? şopti ea.

Benedict oftă.

— Bătăi cu biciul. Mustrări nimicitoare. M-a închis în camera mea doar cu pâine şi apă. O eliberă şi îşi trecu mâinile peste faţă. Mi-a tăiat fondurile. A vorbit cu ofiţerii mei superiori. Odată mi-a anulat întreţinerea la universitate, aşa că a trebuit să trăiesc din pomeni aproape un trimestru. M-a făcut să dau afară servitori care erau în familie de mulţi ani. Când i-am returnat guineele pe care le luase Samantha, mi-a spus să plec din casa lui, şi când i-am spus că m-am căsătorit – fără permisiunea şi binecuvântarea lui –, m-a izgonit de pe domeniu şi mi-a interzis să îmi vizitez mama.

— Dar acum nu-ţi mai poate face nimic, spuse ea încet. Fiindcă…

— Fiindcă m-am căsătorit cu tine.

El îi atinse faţa şi se simţi nespus de uşurat când ea nu se feri. Fu o lovitură pentru el să realizeze că se temuse că ea avea să se ferească de el, dezgustată sau îngrozită.

Ochii ei erau umbriţi.

— Dar ai fi preferat-o pe Abby sau pe Frances Lockwood.

— Nu, murmură el, trăgând-o mai aproape. Aş fi regretat până la sfârşitul zilelor mele.

— Dar amândouă ar fi fost respectuoase şi politicoase cu tatăl tău.

— Niciuna nu m-ar fi făcut să vreau să chiui, cum ai făcut tu în seara asta.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Când a fost asta?

— Când i-ai spus că de abia aştepţi să-l vezi mâine. Îi atinse buzele cu buzele lui. Nu… cred că a fost atunci când ai spus că nu îl vei lăsa să te tiranizeze. Îşi strecură braţul în jurul taliei ei. De fapt, cred că ar putea fi chiar în momentul acesta…

Ea îi cuprinse faţa în palme.

— Nu ne va tiraniza pe niciunul din noi. Promite-mi!

Benedict zâmbi.

— Îţi promit.

Capitolul 21

În ciuda speranţelor fierbinţi ale lui Benedict, tatăl lui îi vizită a doua zi.

— Am venit să ofer o invitaţie, anunţă contele de îndată ce terminaseră cu politeţurile obişnuite. La Stratford Court. Ca Lady Atherton, vei fi viitoarea stăpână de acolo. Sper că îţi vei îndeplini rolul în mod lăudabil.

— Dumnezeule! spuse Penelope cu o solicitudine nemaipomenită. Care sunt calificările necesare poziţiei?

Stratford se opri. Benedict aşteptă cu interes.

— Echilibru. Frumuseţe. O purtare plină de graţie, rezervată. Zâmbetul lui întunecat şi subţire străluci un moment. Dar nu; acestea erau calităţile pe care le ceream eu contesei mele. Fiul meu trebuie să aibă altele.

Penelope se mulţumi să-i adreseze un zâmbet strălucitor, de parcă nu ar fi simţit înţepătura.

— Chiar aşa! Mi-a spus exact la ce fel de mireasă se gândea, şi eu nu posed niciuna dintre acele calităţi.

Oh, Doamne! Benedict se încordă simţind privirea rece, vag compătimitoare a tatălui său.

— Singurul lucru pe care mi-l amintesc din acea

conversaţie e realizarea faptului că tu depăşeşti orice ideal, draga mea, spuse el fără efort.

Ea râse.

— Vai, mă faci să roşesc, domnule!

— Sunt sigur că nu a intenţionat asta. Nu e politicos să stânjeneşti o doamnă. Stratford se întoarse spre Penelope. Vei fi bine-venită să vizitezi Stratford Court mâine, şi sunt pregătit să te duc acolo cu iahtul meu.

Tensiunea lui Benedict se intensifică, auzind porunca inexplicabilă. Iahtul era una dintre posesiunile cele mai preţuite ale contelui. Era elegant şi rapid, şi Stratford câştigase multe întreceri cu el; nu invita decât arareori alte persoane la bord. Faptul că Stratford venise la Londra special ca să se ofere să îi transporte la Richmond îl făcea să ezite. În acelaşi timp, îl şi alarma. Atenţia tatălui său era fixată asupra lui Penelope într-un mod surprinzător şi neobişnuit, şi el ar fi dorit să refuze invitaţia tocmai din motivul acesta.

Dar soţia lui păru să nu fi ghicit nimic din neliniştea sa.

— Ce amabil şi prevenitor! exclamă ea. E o barcă de plăcere sau una de întrecere?

Puţine lucruri îl enervau mai tare pe conte decât să audă că iahtul lui era numit barcă obişnuită.

— E pentru plăcerea mea personală, replică el sumar, deşi e destul de rapid.

— E cam târziu pentru navigaţie, spuse Benedict, încercând să zădărnicească ideea. Lady Atherton ar călători mai confortabil într-o trăsură.

Tatăl lui se întoarse spre el, cu faţa dăltuită în piatră. Benedict se simţi foarte mândru la gândul că tatăl său nu îl mai putea obliga să meargă cu iahtul, aşa cum făcuse odinioară.

— Voi fi foarte încântat să vă primesc la bordul *Dianei.* Lady Stratford e foarte nerăbdătoare să o cunoască pe

mireasa ta.

Menţionarea mamei lui fu deliberată şi, din nefericire, îşi îndeplini scopul. El încercă s-o ignore.

— Şi eu am aşteptat cu multă nerăbdare şansa de a i-o prezenta din nou pe soţia mea. Poate că peste câteva săptămâni vă vom putea face o vizită.

Fiindcă era foarte obişnuit cu asta, observă furia neîncrezătoare cu care primi tatăl lui acest răspuns. Respiraţia contelui se opri un moment, apoi deveni mai adâncă şi mai controlată. Îşi îndoi palmele, care stătuseră până atunci nemişcate pe genunchi, până ajunseră să arate ca nişte gheare. Niciun muşchi de pe faţa lui nu se mişcă. Dar când vorbi, vocea lui era şi mai poruncitoare decât înainte.

— Săptămâna aceasta ar fi mai potrivit. Mâine, de fapt.

Se întoarse spre Penelope, de parcă ar fi vrut să-i pună la încercare slăbiciunea.

Privirea lui Penelope se îndreptă spre el, dar, spre onoarea ei, nu tremură sub căutătura intensă a contelui.

— Nu aş vrea să vă ofensez. Dar de data aceasta am putea face doar o vizită scurtă, şi mă tem că nu ar fi de ajuns ca să o cunosc mai bine pe Lady Stratford.

Stratford îşi arătă dinţii într-un zâmbet victorios.

— Sunt sigur că pot aranja ceva mai târziu, ca o obligaţie filială faţă de Domnia Sa. Plec mâine de pe cheiul din Vauxhall.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să mă primiţi cu atâta nerăbdare pe domeniile familiei…

Din nou, Penelope se uită spre Benedict.

Acesta nu ar fi putut să spună dacă nu cumva atenţia lustruită şi plină de solicitudine a lui Stratford era motivul care îl făcea să dorească să nu primească oferta. Stratford nu făcea niciodată ceva fără motiv, un motiv care era în general calculat în folosul său şi lua foarte rar în

considerare impactul asupra altora. Dintr-un motiv necunoscut, Stratford voia ca ei să călătorească spre Richmond cu el, deşi Benedict nu se putea gândi la nicio explicaţie rezonabilă. Nu putea fi decât de rău augur, şi el învăţase prea bine că ignorarea acestor prevestiri era o nebunie extremă.

Dar Penelope nu ştia asta, şi acum contele întoarse cuvintele ei împotriva lui.

— Sunt sigur că nu vrei să-ţi dezamăgeşti mama, spuse el, urmărindu-l pe Benedict ca o pasăre de pradă. După câte griji îşi face pentru tine… Plescăi din buze fără zgomot şi clătină din cap. Când ea vrea doar să vadă dacă ţi-ai găsit o soţie agreabilă.

Acum nu mai ştia ce să gândească. Îi promisese mamei lui că mariajul fusese alegerea lui – chiar dorinţa lui – şi era mai mult decât adevărat. Instinctul îi spunea că lordului nu îi păsa nici cât negru sub unghie de grijile contesei şi că aceasta era doar o modalitate de a-l manipula şi a-l face să capituleze. Dar… nu primise nicio scrisoare de la mama lui după vizita de la Stratford Court. Era ceva neobişnuit; ea îi scria o dată pe lună, chiar şi atunci când decădea din graţiile contelui. Scrisorile ei erau relatări mondene, politicoase, dar îl ajutau să ştie că era bine. Se simţi întru câtva ruşinat realizând că nu se gândise prea mult la mama lui în ultimul timp; fusese prea înnebunit… şi mistuit… de mireasa lui.

— Ca de obicei, sunt foarte mişcat de preocuparea ei pentru fericirea mea. Sper că o vei asigura că sunt foarte mulţumit. Privi spre Penelope. Vom face o vizită cum se cuvine la Richmond, peste câteva săptămâni, fiindcă şi Lady Atherton are rude acolo.

Mânia lui Stratford îl învălui aproape ca un halou.

— Refuzi să vii, prin urmare.

— Sunt încântat de invitaţie, începu el, dar tatăl lui i-o reteză.

— Nu, văd că nu eşti. Îi adresă lui Benedict o privire dispreţuitoare, care reuşea întotdeauna să îl facă să tremure. Poate că invitaţia mea a fost o insultă pentru noul tău statut. Poate că ai uitat datoriile faţă de familie, de îndată ce legăturile cu familia te-au ajutat să te căsătoreşti cu o moştenitoare. Poate că nu mai ai nevoie sau nu îţi mai pasă de sentimentele tandre ale mamei tale, acum că ai o soţie să te mângâie. Se ridică. N-o să te mai deranjez altă dată, Lord Atherton. Spuse ultima propoziţie pe un ton tăios, amintindu-i cu asprime că el era adevăratul viconte de Atherton, iar Benedict folosea titlul doar pentru că era moştenitorul lui.

Benedict spuse o mie de blesteme în sinea lui. Ce să facă? Era manipulat din nou, în ciuda tuturor hotărârilor şi eforturilor lui de a ieşi din sfera de influenţă a contelui. Putea să renunţe acum sau putea să rişte să nu i se mai permită să-şi vadă mama din nou. Avea să ajungă Stratford la aşa ceva? Nu îl ameninţase niciodată cu asta. Privi spre Penelope, încercând să capete puţin timp. Ea rămăsese tăcută în timpul conversaţiei tot mai tensionate, dar ochii ei erau atenţi şi prevăzători. Fu aproape o uşurare să vadă asta; poate că acum avea să îl înţeleagă mai bine pe tatăl lui. Aceasta era una dintre puţinele ocazii în care Benedict îl vedea pe conte arătându-şi adevărata faţă în prezenţa cuiva care nu făcea parte din lumea închisă de la Stratford Court.

— E o invitaţie foarte amabilă, spuse el, încercând să amâne. Caracterul ei neaşteptat mă face să ezit, nu vizita în sine. Trebuie să rezolv câteva probleme şi să amân altele, dacă voi pleca din oraş pentru câteva zile. Îmi acorzi o zi ca să fac câteva aranjamente?

O zi în care să analizeze oferta şi să descopere capcanele ascunse, o zi care îi aducea şansa de a-l refuza pe conte printr-o scrisoare, şi nu în faţă.

Ar fi trebuit să ştie mai bine. Orice semn de

nehotărâre era un semn de slăbiciune, şi contele profită de asta.

— Bineînţeles, spuse el cu o politeţe exagerată. O zi în care să-ţi examinezi fidelitatea faţă de dreptul căpătat prin naştere; o zi în care să amâni să-ţi dezamăgeşti mama şi să îţi refuzi tatăl. Te înţeleg perfect.

Benedict scrâşni din dinţi, chiar dacă zâmbi.

— Ştiam că o vei face. Nu mai sunt un burlac liber să-şi urmeze poftele. Am probleme financiare de rezolvat şi servitori de instruit. Şi, după cum ai observat, am o soţie cu care să mă consult acum. Ea nu a avut timp să plănuiască o călătorie la Stratford Court, şi nu aş vrea să nu fie pregătită cum se cuvine pentru prima ei vizită ca viitoare stăpână.

Stratford nu putea comenta nimic la toate aceste observaţii, şi o ştiau amândoi. Îi aruncă o privire îngheţată, apoi se întoarse spre Penelope.

— Nici nu ţi-aş cere asta, draga mea. Dar te asigur că nu trebuie să-ţi faci prea multe griji din pricina ceremonialului în acest caz. Altă privire tăioasă îndreptată spre Benedict. La urma urmei, suntem o familie.

— Suntem, într-adevăr. Penelope se ridică, şi domnii îi urmară exemplul. Îi adresă contelui alt zâmbet orbitor. Sunteţi atât de amabil să ţineţi cont de vanitatea mea feminină; aş muri de ruşine dacă nu aş fi pregătită cum se cuvine şi nu aş putea reprezenta cu cinste numele de Stratford.

— Fără îndoială, spuse sec contele. Benedict se întrebă din nou cum reuşea contele să suporte toate laudele pe care le aducea Penelope sentimentelor lui nobile – sentimente pe care ştia foarte bine că nu le poseda, nici nu voia să le posede. Stratford se înclină. Voi pleca spre Richmond mâine după-amiază. Cred că veţi considera potrivit să mă însoţiţi, Lady Atherton.

Fără să se mai uite la fiul său, ieşi.

Niciunul din ei nu se mişcă până nu auziră uşa

închizându-se după el. Benedict respiră adânc şi căzu înapoi pe scaun, frecându-şi faţa cu mâinile.

Penelope se îndreptă spre fereastră.

— A plecat, raportă ea. Ce vizită ciudată!

Atunci, Benedict închise ochii. Cuvântul nu era de ajuns ca s-o descrie.

Mâna soţiei îl atinse pe braţ, făcându-l să tresară.

— Aşa e de obicei?

Benedict râse scurt, amar.

— Nu, acum a fost extraordinar de amabil şi de plin de solicitudine, în comparaţie cu modul lui obişnuit de a fi. O privi în ochi. E foarte interesat de tine.

Aerul lui sumbru încărcă de semnificaţie aceste cuvinte. Ea nu se strâmbă şi nu îşi dădu ochii peste cap.

— De ce?

— Nu am absolut nicio idee. Absent, o luă de mână şi îi frecă inelul cu degetul mare. Mă tem că nu e un interes binevoitor.

Fruntea ei se încruntă uşor.

— Atunci ce? Oare nu vrea să mă prezinte mamei tale?

— Mă îndoiesc că îi pasă dacă vă cunoaşteţi sau nu, spuse el, gândindu-se încă la purtarea ciudată a contelui. Ultima dată când l-am văzut, m-a aruncat pe uşă afară şi a spus să nu mă mai întorc, nici chiar ca să o vizitez pe mama. Dacă el nu ne vrea acolo, nimic din ce spune ea nu contează.

— Poate că se teme cu adevărat că voi fi o contesă teribilă, speculă ea. Poate o face din mândrie, şi vrea ca mama ta să mă instruiască…

Încet, el clătină din cap.

— Posibil, dar asta nu ar fi de ajuns ca să vină singur la Londra – şi să ne mai ia şi cu iahtul, pe deasupra. Iahtul e sfera lui personală; eu am fost cu el doar de două ori, iar surorile mele nu au fost invitate niciodată la bord.

— Niciodată? ridică ea vocea de uimire.

— Contele nu e ca tatăl tău, spuse el. Fiicele nu sunt importante pentru el. Iahtul este.

Penelope strânse buzele.

— Dacă vrei să refuzi, eu nu am nicio obiecţie.

— Asta ar avea anumite urmări.

Dar oare care erau urmările dacă accepta? Era o întrebare şi mai grea, şi de data asta nu era implicat numai el, ci şi Penelope.

Degetele ei le prinseră pe ale lui, uşor. Nu spuse nimic. Benedict realiză că aluneca din nou în obiceiul de a-şi ţine gândurile pentru sine.

— Mi se pare ciudat, fiindcă nu a fost încântat de căsătoria noastră. Ezită, apoi se decise că era timpul să dea totul pe faţă. Dispreţuieşte toată familia ta; tatăl tău şi-a câştigat singur averea, ceea ce nu e demn de un gentleman, chiar dacă averea e singurul lucru – după părerea tatălui meu – care vă face familia cât de cât acceptabilă. Şi eu m-am căsătorit cu tine fără să îi cer aprobarea. Preferă o lume de mândrie şi privilegii, în care toţi să ţină cont de el. A refuzat să o lase pe Elizabeth să se mărite cu primul pretendent pe care l-a ales, şi a permis căsătoria Samanthei doar atunci când a intervenit ducele de Rowland, tatăl lui Grey. Aşa că e de neimaginat ca moştenitorul său să se însoare cu o fată pe care să nu o aleagă el, şi nici măcar să nu o aprobe.

— Atunci de ce te gândeşti să capitulezi şi să îi asculţi cererea?

Îngrijorarea din vocea ei reuşi să îl atingă. Nota aceea de compasiune şi de preocupare se strecură prin garda lui şi îl străpunse acolo unde nu avea nicio apărare. Însemna că ea îl credea şi, mai important, că îl sprijinea. Fără cuvinte, îi duse mâna la buze şi îi sărută încheieturile degetelor.

— Mama nu e ca el, spuse Benedict cu voce scăzută.

E bună şi iubitoare, şi nu pot să o las să îi înfrunte furia. Nu a lovit-o niciodată, dar… Există alte moduri de a răni şi schilodi un suflet, şi Stratford excelează în toate.

Rămaseră tăcuţi câteva momente. Când el îndrăzni în cele din urmă să se uite la ea cu coada ochiului, Penelope părea cufundată adânc în gânduri. Privea mâinile lor unite cu o neobişnuită intensitate, şi bărbia ei arăta o hotărâre de neclintit.

— Crezi că mama ta ar vrea să mergem? întrebă ea.

— Ar fi încântată să te cunoască. Stratford a spus adevărul când a afirmat că îşi face griji din pricina mea şi a surorilor mele; când i-am spus despre căsătoria noastră, cea mai mare preocupare a ei a fost să fiu fericit. Clătină din cap. Dar nu aş fi surprins dacă nu ar avea habar că tata ne-a invitat. El nu o consultă în asemenea lucruri.

— Atunci poate că ar trebui să mergem de dragul ei. Sunt în stare să îndur dispreţul tatălui tău pentru câteva zile, şi putem s-o ştergem oricând la Montrose Hill sau la Hart House, chiar dacă a fost închisă pentru iarnă. Îi înfruntă privirea uimită cu o expresie egală. Ar fi o cruzime să o supui furiilor acestui om şi, dacă refuzăm, nu o să aibă pe altcineva asupra căruia să îşi reverse mânia.

Pentru prima dată, Benedict se simţi foarte nevrednic de soţia sa. Acum se vedea loialitatea ei principială, care se extindea nu doar asupra lui, ci şi asupra mamei lui, o femeie pe care o întâlnise o singură dată, în împrejurări dificile.

— Penelope…

— Dar refuz să-l las pe omul acesta să mă terorizeze, continuă ea. Nu pot să-ţi promit că o să-mi stăpânesc limba dacă e nepoliticos şi mă înjoseşte pe mine sau pe cineva la care ţin. Ar trebui să ştii asta înainte de a-i trimite răspunsul.

Încet, buzele lui se arcuiră.

— Nu m-am gândit niciodată să îţi cer asta. Lăsă capul

într-o parte şi se uită la ea. Te deranjează dacă mergem pe râu?

— Cum aş putea să pierd poate singura mea şansă de a călători cu iahtul acela elegant al lui Stratford? flutură ea din gene. Cum ar putea cineva să rişte asta?

Benedict râse. Ea îi zâmbi răutăcios.

— Mulţumesc, spuse el impulsiv.

— Fiindcă te-am avertizat că s-ar putea să-i răspund obraznic? Ea îşi ţuguie buzele în modul acela care cerea un sărut. Eşti sigur că vrei să încurajezi o asemenea purtare?

— Ştiu că nu o s-o faci din frivolitate, răspunse el. Şi am fost avertizat cu mult timp înainte. Îmi place limba ta obraznică.

Un zâmbet slab jucă pe buzele ei.

— Nu ţi-a plăcut întotdeauna.

— Am ajuns să văd avantajele. El se înclină uşor spre ea. Să le descriu?

— Chiar te rog!

El îi ridică bărbia. Ochii ei străluceau ca acvamarinele sub pleoapele pe jumătate închise. Benedict simţi o izbucnire de recunoştinţă faţă de Abigail Weston şi Frances Lockwood. Dacă una din ele l-ar fi acceptat, nu ar fi putut-o avea pe Penelope. Cine altcineva l-ar fi îndemnat să înfrunte faţada politicoasă a familiei sale? Ea nu era înspăimântată de conte şi nu se pleca sub privirea lui feroce. Neîmpovărată de o viaţă de pedepse, ea îl numea tiran şi dezvăluia insultele lui voalate. Benedict o văzuse parând cuvintele aspre ale contelui de parcă nu ar fi avut nicio putere asupra ei – şi de fapt nu aveau – şi fusese cuprins de respect. Chiar dacă îşi spusese de multe ori că tatăl lui nu mai avea nicio influenţă asupra lui, ştia că nu era întru totul adevărat. Stratford avea să îi cunoască întotdeauna slăbiciunile, punctele de care era mândru, punctele în care era vulnerabil, şi nu avea să ezite să le exploateze.

Benedict tot nu voia să meargă la Richmond a doua zi, dar poate că era mai bine aşa. Stratford şi mama lui trebuiau să vadă cu ce fel de femeie se căsătorise. Spiritul neîmblânzit al lui Penelope părea să se transmită într-o mică măsură tuturor celor care o cunoşteau; poate că exemplul ei avea să fie exact lucrul care să o îmbărbăteze pe mama lui şi să îl pună pe tatăl lui la locul său. Dacă lucrurile mergeau rău, nu mai trebuiau să-l vadă niciodată pe înălţimea Sa, lordul. Stratford ştia asta; discursul lui de despărţire atinsese fiecare punct al acestei independenţe. Benedict era un bărbat căsătorit cu o avere independentă, şi cu o soţie căreia nu-i păsa de mândria distantă pe care o aprecia Stratford. Împreună cu Penelope, putea să îşi croiască propriul drum, şi nimic din ce făcea contele nu îi putea atinge.

Sau cel puţin aşa credea el.

Capitolul 22

Ca răspuns la biletul prin care Benedict îi accepta invitaţia, contele trimise un răspuns lapidar în care menţiona cheiul şi ora plecării. În funcţie de vânt, aveau să ajungă la timp pentru cină, care se servea la Stratford Court la o oră mondenă, târzie.

Benedict o sfătui pe Penelope să îşi împacheteze lucruri doar pentru câteva zile şi să se îmbrace călduros pentru călătoria pe apă. Era o zi cam întunecată şi, când păşi din trăsură pe chei, se uită cu coada ochiului la cerul de culoarea oţelului. Părea că avea să plouă. Vântul puternic era fără îndoială bun pentru navigaţie, dar pentru pasageri nu era plăcut. La bordul iahtului exista o cabină frumos aranjată, dar Stratford considera că era un semn de slăbiciune să coboare sub punte. Benedict se resemnă să

îndure frigul şi probabil şi umezeala în următoarele câteva ore.

Asta nu însemna însă că şi soţia lui trebuia s-o facă. Îi dădu braţul şi concedie trăsura. Slujitorii plecaseră deja spre Richmond cu bagajul.

— Nu-l lăsa pe tata să te convingă să rămâi pe punte, îi spuse. Cred că o să fie o călătorie neplăcută.

Penelope studia iahtul de care se apropiau. Era un vas mic, relativ vorbind, dar totul era de cea mai bună calitate. Pe bordaj strălucea cuvântul *Diana,* scris cu litere aurite.

— Întotdeauna navighează pe o vreme atât de groaznică?

— Nu, dar odată ce-şi face planul, nu-i place să-l schimbe. El o surprinse uitându-se la barca din apropiere, care se clătina în toate părţile purtată de rafalele vântului, şi îşi dădu seama că vorbise de parcă ar fi fost periculos. Vremea asta nu e prea aspră pentru navigaţie. Va fi la fel de agreabil de parcă am călători într-o zi frumoasă cu soare.

— Nu mă îndoiesc, murmură ea.

Stratford apăru pe chei. Benedict ridică o mână, salutându-l. Tatăl lui dădu din cap o singură dată, apoi se întoarse şi plecă spre pupa. Regretând deja, Benedict o luă pe Penelope de mână şi o conduse pe chei.

— Măcar o dată, eşti punctual, îi întâmpină contele când urcară la bord.

— Atherton e întotdeauna punctual, spuse Penelope strălucitoare. Ce noroc că şi tata preţuieşte această virtute şi şi-a crescut copiii în acelaşi fel. Astfel, căsnicia e mult mai lină.

Privirea acră a lui Stratford se întoarse spre el. Benedict se mulţumi să încline fruntea, încercând să nu râdă, gândindu-se cum trebuie să se fi simţit tatăl lui fiind comparat cu tatăl lui Penelope, oricare ar fi fost comparaţia.

— Nu am fost pe multe iahturi, continuă Penelope. Şi niciunul nu era atât de frumos ca acesta. O să îmi arătaţi cele mai frumoase lucruri de pe el, milord?

Nu era sigur că tatăl lui avea să fie de acord, dar contele era probabil într-o dispoziţie excepţional de bună. Îi oferi braţul şi îi adresă un zâmbet îngheţat.

— Bineînţeles.

Benedict rămase în urmă în timp ce Stratford o conducea pe Penelope, iar mâna ei înmănuşată strălucea palid pe braţul lui întunecat. Nu găsise nicio explicaţie pentru interesul subit al contelui şi începu să-şi imagineze că era vorba de simplă curiozitate. Poate că Stratford se căia că îl izgonise, dar poate că auzise bârfele de la Londra. Poate că mândria îi întrecuse furia, şi principalul său interes era să se asigure că Penelope avea să fie o contesă cuviincioasă. Nu că Benedict ar fi fost de acord cu tatăl său în privinţa modului în care ar fi trebuit să se poarte o contesă, şi era sigur că nu intenţiona să îi permită tatălui său să îi impună ideile sale rigide lui Penelope, dar singurele lucruri de care îi păsa lui Stratford erau numele şi titlul său. Penelope nu semăna deloc cu mama lui – nu era sfioasă şi reţinută, nici distantă şi rezervată, ci neînfricată. Aventuroasă. Curajoasă şi cutezătoare. Când vântul fu cât pe ce să-i smulgă boneta, ridică mâna şi o ţinu pe loc, fără nicio vorbă de nemulţumire. Stratford îi conduse într-un loc din care puteau privi cum lucra echipajul format din trei oameni, ridicând pânzele şi manevrând iahtul spre curent. Penelope privi totul cu interes făţiş, punând câteva întrebări care arătau că era oarecum familiarizată cu navigaţia.

De îndată ce porniră, Stratford îi părăsi şi plecă să-şi supravegheze cârmaciul. Benedict i se alătură soţiei sale la prova, privind oraşul care rămânea repede în urmă.

— Cred că te place, spuse el cu o oarecare surprindere.

Buzele ei se arcuiră.

— Fiindcă nu m-a aruncat încă peste bord?

— Fiindcă ţi-a răspuns la întrebări.

Ea îşi prinse o şuviţă de păr care îi flutura în faţă şi o îndesă înapoi sub bonetă.

— M-am gândit la tatăl tău şi de ce e atât de dominant. Poate că puterea e ceea ce respectă el cel mai mult. Copiii lui nu i se pot opune, dar eu nu sunt copilul lui, şi el nu are nicio influenţă asupra mea. Înfruntându-l – politicos, bineînţeles –, poate că i-am ţinut piept îndeajuns încât să îl conving să nu mai încerce să mă tiranizeze.

Benedict nu credea asta; contele nu îl stima aproape deloc pe Grey, fiul unui duce bogat şi influent, şi nu o iertase niciodată pe Samantha că se căsătorise cu el. Dar teoria lui Penelope era mai atrăgătoare şi, din câte ştia, putea să aibă dreptate. El nu îşi înţelesese niciodată cu adevărat tatăl.

— Dacă poate cineva să-i ţină piept, tu eşti aceea.

Ea îl privi cu tristeţe.

— Nu cumva afirmi că sunt o scorpie, Lord Atherton?

— Dimpotrivă, draga mea. Am afirmat că eşti o femeie neobişnuit de hotărâtă şi de stăpână pe sine.

— Încăpăţânată, adăugă ea râzând.

— În cel mai bun sens, încuviinţă el.

— Hmm.

Ea refuză să se uite la el, însă ochii îi străluceau şi el era sigur că îmbujorarea ei nu se datora numai vântului.

Benedict privi peste umăr. Tatăl lui stătea la cârmă, privindu-i critic. El se trase mai aproape de soţia lui.

— Există un neajuns serios în a călători cu iahtul tatălui meu, şi nu în trăsura noastră.

Probabil că ea auzise aluzia din vocea lui. Lăsă capul într-o parte şi îi dărui unul dintre zâmbetele ei secrete, de parcă ar fi contemplat ceva foarte necuviincios.

— Care ar fi acesta?

— Lipsa intimităţii. El o mângâie pe mănuşă în locul în

care se ţinea de bară. Am citit ieri cea mai interesantă relatare a unei călătorii cu trăsura…

Buzele ei se întredeschiseră.

— Unde ai citit-o?

— În garderoba soţiei mele. Îşi lăsă degetele să alunece între degetele ei un moment. Nu am idee unde se îndrepta trăsura, dar îndrăznesc să spun că, de fapt, cea mai mare parte din plăcerea călătoriei era pe drum.

— Şi nu ţi s-a părut… alarmant? Sau şocant?

— Foarte şocant, dar în cel mai bun mod. El îi duse mâna la buze, privind-o cum roşea în timp ce se uita ţintă la el, fascinată. Ţie ţi s-a părut şocant?

Ea îşi trecu vârful limbii peste buza de sus.

— Nu. De fapt… cred că dintre toate povestirile acestei autoare, asta e una dintre favoritele mele. Pulsul ei era rapid. Ai cunoscut aşa ceva mai îndeaproape?

— Nu direct. El îi lăsă mâna înapoi pe bară. Încă.

— Nu ne întoarcem la Londra cu iahtul, nu-i aşa?

— Nu, spuse el înainte ca ea să termine întrebarea. Era prea frig şi prea umed pentru navigaţie, după părerea lui. O călătorie era de ajuns pentru tatăl lui; se îndoia că avea să îi mai invite cu altă ocazie.

— Ei bine. Ea îşi lipi piciorul de piciorul lui, zâmbind încă sfios. Poate că vom testa veridicitatea autoarei.

Dacă tatăl lui nu ar fi fost la o distanţă de câţiva paşi, ar fi sărutat-o. Dar fiindcă era, simţi o dorinţă nebună de a ajunge la Stratford Court. După călătorie, trebuiau să se retragă ca să se schimbe pentru cină şi să-şi împrospăteze înfăţişarea. Benedict se gândea că o oră în plus le-ar fi restaurat buna dispoziţie şi ar fi fost mai mult decât justificată. Şi dacă tatăl lui făcea vreo observaţie ironică despre viitorii stăpâni de la Stratford, Benedict avea să se mulţumească să zâmbească şi să se gândească la altă modalitate plăcută de a concepe aceşti moştenitori.

Cerul se întunecă mai tare. Începu să plouă foarte

uşor în timp ce treceau pe lângă Palatul Episcopal de la Fulham. Benedict îşi ridică gulerul paltonului, bucuros că avea o scuză ca să părăsească puntea.

— Vrei să cobori în cabină?

— Încă nu. Ea îşi ridică faţa spre ploaie, fericită. E mai mult ceaţă decât ploaie.

— Totuşi, o să ne ude, îi aminti el.

Ea se mulţumi să zâmbească răutăcios.

— Şi ce contează asta pentru noi? În curând ne vom încălzi şi ne vom usca.

— Spui asta fiindcă nu vrei să cedezi în faţa lui.

— Într-adevăr, recunoscu ea veselă. Dar nu este o aventură? De câte ori ţi se oferă prilejul să înfrunţi o furtună pe punte?

Mă simt ca un explorator, înfruntând pericole şi spaime în căutarea necunoscutului.

Benedict zâmbi.

— Dacă ne-ar aştepta măcar ceva mai excitant la capătul călătoriei!

— O voi întâlni pe mama ta. Penelope ezită, strângându-şi pelerina mai tare. Sper să îi fac o impresie bună.

El îi strânse mâna.

— O să-i faci. Când ai întâlnit-o prima dată, tata era acolo. Să nu crezi că aceea e purtarea ei firească. Trebuie să o vezi când el nu este în apropiere, ca să înţelegi ce doamnă prietenoasă şi afectuoasă e. Vrea foarte mult să te placă, Penelope, şi cred că o să reuşească.

— Aşa sper şi eu.

Penelope nu părea cu totul convinsă, dar degetele ei le strânseră pe ale lui, şi Benedict simţi din nou un val de afecţiune faţă de ea.

Ploaia cădea în continuare, la fel de uşoară, dar biciuitoare atunci când era purtată de vânt. O vreme, se plimbară în sus şi în jos pe punte ca să se încălzească, dar

în cele din urmă puntea deveni prea alunecoasă şi se retraseră în spatele cârmei, unde era un loc mai adăpostit de vânt.

Stratford o privi de sus în jos pe Penelope.

— Probabil că vrei să te adăposteşti pe vremea asta, Lady Atherton. Omul meu are ceai pregătit în cabina de sub punte.

Din nou, Benedict fu uimit. Cabina de sub punte era la fel de elegantă ca tot restul vasului, şi când Stratford pleca într-o călătorie mai lungă, lua cu el câţiva servitori care să-i asigure tot luxul de care se bucura acasă. Benedict nu auzise niciodată – nici nu crezuse că avea să audă – ca acest confort să îi fie oferit şi unei alte persoane. Dar Penelope se mulţumi să zâmbească.

— E destul de aspru afară, milord, dar asta nu mă face să mă bucur mai puţin de călătorie.

Contele ridică o sprânceană.

— Ce femeie redutabilă; înţeleg că nu eşti ca toate celelalte doamne.

Benedict pricepu adevăratul sens: nu eşti *o* doamnă. Mai întâi, Stratford o provocase să vină la bord, şi acum o dispreţuia fiindcă nu începuse să se smiorcăie din pricina lipsei de confort. Dar când privi spre soţia lui, văzu strălucirea picăturilor de ploaie de pe pielea ei şi umezeala care îi pătrunsese hainele. Era o prostie ca Penelope să stea afară doar ca să-i arate contelui cât de mult curaj avea. Se aplecă mai aproape şi murmură în urechea ei:

— Aproape am ajuns la chei. O să trebuiască să mergem o bucată de drum cu trăsura până acasă, aşa că poate vrei să profiţi de ocazia asta şi să te retragi puţin singură, în linişte.

Ea îi întâlni privirea, apoi încuviinţă.

— Sunteţi atât de amabil, milord, îi spuse ea contelui. O ceaşcă de ceai ar fi foarte bună.

Stratford înclină fruntea şi ridică o mână.

— Uşa de la capătul treptelor.

Benedict se întoarse să plece şi el. Nu îi păsa dacă tatăl lui îl credea slab şi muieratic.

— Un moment, Benedict, spuse tatăl lui. Am o vorbă cu tine.

El ezită. Penelope se opri şi ea, cu mâna pe braţul lui. O rafală de vânt împinse ploaia direct spre ei, şi el rosti fără să se gândească:

— Nu poate aştepta?

Stratford ridică o sprânceană. Nu spuse niciun cuvânt.

Benedict îşi înăbuşi un oftat.

— Du-te şi te încălzeşte, murmură el spre Penelope, eliberându-i mâna. Ea îi zâmbi compătimitor, apoi se întoarse şi plecă.

Coborând fruntea şi ţinându-se strâns de bară, Penelope coborî cele câteva trepte. Scara era udă, şi duşumeaua avea tendinţa să se mişte dintr-odată sub picioarele ei, în timp ce iahtul se clătina dintr-o parte în alta, navigând în susul râului. Un coridor îngust se deschidea la capătul scării şi un felinar aprins se clătina într-un cui, chiar deasupra capului ei. Lemnul era lustruit şi strălucea ca mătasea; Benedict avusese dreptate atunci când spusese că tatăl lui nu se uitase la cheltuieli, se gândi ea îndreptându-se spre uşa sculptată care trebuia să ducă spre cabina principală. Dar ce risipă, să ai o asemenea ambarcaţiune şi să nu inviţi pe nimeni la bord. Se gândi la barja pe care o cumpărase tatăl ei, doar pentru ca mama ei să poată organiza petreceri pe râu. Sigur că exista un mod mai bun de a-ţi folosi averea. Poate că ducele de Stratford era colosal de bogat şi nobil, dar ea era sigură că părinţii ei nu ar fi schimbat locul cu el pentru nimic în lume.

Intră în cabină şi îşi dezbrăcă pelerina, atârnând-o de un cui de pe uşă înainte de a-şi da jos mănuşile. Benedict îi spusese să se îmbrace călduros, dar pelerina nu îi ferise de umezeală haina îmblănită, aşa că şi-o dădu jos şi pe aceea.

În cabină era întuneric, în ciuda felinarelor, dar era un loc liniştit şi uscat, mulţumită sobiţei rotunde de lângă ea, care fusese fixată pe duşumea. După vântul şuierător de afară şi după picăturile care se ridicau necontenit din râu, era ca în paradis. Penelope îşi scoase boneta udă şi grea şi o puse deoparte cu un oftat de uşurare. Nu era de mirare că Benedict dorise să evite asta. De ce insistase contele să meargă pe râu? Poate că ajungeau mai repede decât cu trăsura, dar era mult mai puţin confortabil. Ea fusese hotărâtă să rămână pe punte, dar acum, că simţea căldura sobei şi ploaia nu îi mai biciuia faţa, îi fu recunoscătoare lui Benedict, care o îndemnase să coboare.

— Ai ajuns.

Vocea neaşteptată din umbră o făcu să sară şi să scoată un mic ţipăt. Apoi îşi dori să ţipe din nou, când se răsuci şi privi spre cel care vorbise.

Trei gânduri rapide îi trecură prin minte. Mai întâi, că trebuia să se întoarcă pe punte, chiar dacă ar fi venit un uragan. În al doilea rând, că ar fi dorit să aibă un vătrai la îndemână. Şi al treilea – şi cel mai tulburător – era că acesta era motivul pentru care se străduise lordul Stratford să îi aducă pe iaht. Nici vorbă de a se înmuia sau de a-şi îmblânzi atitudinea faţă de moştenitorul său; dimpotrivă, contele avusese un plan de-a dreptul diabolic.

— Mă gândeam că trebuia să vin să te aduc jos. Stratford era al naibii de sigur că nu aveai să rezişti nici jumătate de oră pe punte, şi acum au trecut aproape două ore de când aştept aici. Lordul Clary reuşi să trântească uşa, cu un zâmbet îngheţat, înainte ca ea să poată fugi spre ea. Nu vrei să stai jos, Lady Atherton?

Capitolul 23

— Ce surpriză! spuse ea, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine şi să nu arate cât era de încolţită. Nimeni nu m-a avertizat că urma să vedem monştri în timpul călătoriei.

El râse.

— Încă mai ai limba foarte ascuţită, după cum văd. Privirea lui întunecată trecu peste ea. Şi acum nu mai eşti o tânără lady feciorelnică.

Ea îl privi cu o ură de moarte, retrăgându-se spre sobă. Rochia ei era udă, şi fiindcă se îmbrăcase în culori luminoase, dezvăluia mult mai multe decât ar fi trebuit.

— Sunt sigură că soţul meu, lordul Atherton, va fi la fel de recunoscător ca şi mine pentru urările dumneavoastră de bine cu ocazia căsătoriei.

— Chiar aşa? rânji Clary. Îmi datorează mie blestemata asta de căsătorie, aşa că poate că o să-mi fie.

— Vai de mine! spuse ea inocent, privindu-l cu ochii mari. Şi eu care mă gândeam că se datora faptului că eu am acceptat propunerea lui înflăcărată.

— Dacă Atherton s-a gândit măcar o jumătate de minut să se însoare cu tine înainte de noaptea aceea, e un prost mai mare decât credeam. Din nou, ochii lui îi măsurară grosolan silueta. Doar dacă nu i-ai dat lui ceea ce ai refuzat să îmi dai mie.

Nu, se gândi furioasă Penelope, ea era proasta. Benedict ştiuse că invitaţia lui Stratford era suspectă, dar ea susţinuse că trebuiau să meargă. Nu crezuse că un tată putea fi atât de lipsit de inimă şi de nepăsător; îşi închipuise că în străfundul inimii lui trebuia să mai existe un grăunte de afecţiune. Bineînţeles că voia ca ei să meargă în vizită dintr-un motiv care ar fi putut fi considerat generos sau preocupat. Acum înţelegea. Poate că Stratford nu ştia ce îi făcuse Clary sau că el stârnise bârfele care îl făcuseră pe Benedict să o ia de soţie. Dar nu exista niciun motiv întemeiat care să-l fi determinat să îi manipuleze şi să îi

aducă la bordul acestui iaht, cu Clary ascuns sub punte şi aşteptând să o acosteze.

— Ce vrei?

Buzele lui se strâmbară, batjocoritoare.

— Ce direct! Foarte bine. Unde e Olivia Townsend?

Penelope clipi. Olivia? Nu pentru prima dată, îşi dori să ştie ce voia de la Olivia, dar acum nu mai conta. Nu avea de gând să-i spună nimic, chiar dacă ar fi ştiut ceva.

— E plecată din oraş.

— Ştiu asta. El se apropie. Unde?

— Departe, cred.

Faţa lui Clary se întunecă.

— Nu te juca, fetiţo, cu mine, o avertiză el cu voce stăpânită. Vreau ceva de la ea foarte mult. Când vreau mult un lucru, îl obţin.

— Dar ea e o persoană, nu un lucru, replică ea politicoasă. Nu poţi să ai o persoană doar pentru că o vrei. Şi dacă ea are ceva ce vrei, poţi doar să îi oferi ceva în schimb, cu bună-credinţă, şi să speri că vei încheia târgul.

Clary izbucni într-un râs răutăcios.

— Să mă târguiesc? Nu, milady, nu cred. Poate că nu m-am exprimat limpede – îmi aparţine deja. Ea ştie asta, şi tot nu vrea să mi-l dea. Cum ai numi asta? Mie mi se pare un furt.

— Aş spune că minţi, fiindcă Olivia nu e o hoaţă.

Clary rămase nemişcat.

— Măsoară-ţi cuvintele, fetiţo!

— Poţi să îmi spui Lady Atherton dacă ne mai întâlnim vreodată – ceea ce sincer sper că nu se va întâmpla. Cred că acum o să merg la soţul meu. Bună ziua, domnule.

Se întoarse spre uşă, tremurând de furie şi frică. Ultima dată când se trezise închisă cu el într-o cameră, treaba se terminase foarte prost… Dar Benedict era pe punte. Trebuia doar să se întoarcă la el.

Şi după asta, nu avea să-i mai spună niciun cuvânt

dacă evita să îşi vadă tatăl. Clary era un monstru, dar Stratford făcuse planuri pentru ca ea să ajungă la cheremul lui Clary, la bordul unei bărci de pe care nu putea pleca, şi pentru asta aruncă peste bord orice încercare de a avea o părere bună despre conte, fiindcă făcea parte din familie acum. Contele nu avea să facă parte niciodată din familia ei.

Clary nu o opri când deschise uşa, dar o urmă.

— Poţi să fugi înapoi la soţul tău, dacă îţi imaginezi că o să te salveze, o ironiză el, înghesuindu-se indecent de aproape de ea.

Penelope îşi strânse fustele şi încercă să meargă mai repede, dar duşumeaua era udă şi înşelătoare.

— Bineînţeles, poate că nu îţi va lua apărarea atât de înflăcărat ca înainte. La urma urmei, a obţinut deja ce voia de la tine. Şi Stratford vrea aproape la fel de mult ca şi mine să o găsească pe Olivia Townsend. De ce crezi că a venit la Londra după tine?

Înainte de a se putea opri, Penelope privi peste umăr şocată. Zâmbetul subţire al lui Clary se lărgi, batjocoritor.

— Ar trebui să fii flatată. Un conte şi un viconte, urmărindu-ţi fiecare cuvânt! O fată inteligentă s-ar gândi imediat la însemnătatea acestui lucru şi la felul în care ar trebui să răspundă la întrebările lor.

— Având în vedere cine sunt contele şi vicontele, sunt sigură că nu înseamnă nimic bun pentru doamna Townsend şi de aceea nu vă voi spune nimic.

Se întoarse cu spatele la el şi se prinse de bară ca să urce pe punte. Ploaia se oprise, deşi pe cer se înghesuiau nori întunecaţi. Părea să fie în amurg, nu la amiază. Vântul se liniştise, dar ea tremură când îi pătrunse fustele ude. Pelerina ei rămăsese în cabină. Asta o făcu să-l urască şi mai mult pe Clary; ar fi trebuit să se usuce acum în cabina agreabilă, călduroasă, nu să iasă înapoi în furtună, îmbrăcată mai subţire decât înainte.

Când ajunse în capul scării, Clary o prinse de mână.

— Poate că ar trebui să te gândeşti la soţul tău, nu la doamna Townsend. Arătă cu capul spre cârmă, în partea cealaltă a vasului, în spatele pânzei care se umfla. El o să-ţi spună cât te costă să-l înfrunţi pe Stratford – şi, fii sigură că, dacă mă refuzi pe mine, îl înfrunţi pe lordul Stratford. Vrei să atragi mânia lui asupra scumpului tău soţ? El rânji când rosti ultimele trei cuvinte.

— Îmi cunosc soţul, spuse ea pe un ton coborât şi furios. Ştiu că nu ar lăsa în mâinile tale o femeie lipsită de apărare şi nevinovată, orice ar spune tatăl lui.

Un muşchi zvâcni pe obrazul lui Clary.

— Unde e?

Penelope se eliberă din strânsoarea lui şi începu să păşească pe punte. Nu era un vas mare, dar nu-l putea vedea pe Benedict; pânzele întinse acopereau totul din poziţia aceasta.

Clary o urmări.

— Nu te mai întreb o dată, spuse el ridicând vocea. Unde e?

— Undeva unde nu o poţi răni!

El înjură. De data aceasta, când o prinse, ea nu se putu elibera. Vântul îi aduse părul peste faţă, subliniind forma arcuită a nasului şi bărbia ascuţită. Arăta ca un demon, şi ura îngheţată din ochii lui o făcu să se înspăimânte dintr-odată.

— Ultima şansă, spuse el, aplecându-se peste ea.

— Lasă-mă să plec, spuse ea, scuipând fiecare cuvânt.

Pentru o clipă el nu se mişcă. Degetele lui se înfipseră în braţul ei.

— Cum doreşte doamna. El o eliberă şi o împinse, aşa că ea se clătină spre spate. Botinele ei de piele alunecară pe puntea udă. Penelope se întinse după copastie, încercând să îşi recapete echilibrul. Iahtul se zguduia

puternic, destul de înclinat, şi apa spumegândă era foarte aproape.

Atunci Clary îi puse mâna în mijlocul pieptului şi o împinse, trimiţând-o în Tamisa cu picioarele în sus.

*

— Chiar aşa, Benedict, sunt dezamăgit. Credeam că tatăl ei ţi-a plătit o sumă bună ca să o iei. E o femeie încăpăţânată şi neascultătoare, care nu are niciun dram de delicateţe.

Benedict încercă să nu se lase stârnit de insultele tatălui său.

— Sunt foarte mulţumit de căsătorie.

Stratford îl privi tăios, cu ochii pe jumătate închişi.

— Nici măcar nu e o frumuseţe, nu?

Fără să vrea, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Poate că Penelope nu întruchipa idealul de frumuseţe al tatălui său, dar strălucea de vioiciune şi vervă, şi Benedict credea că nu văzuse niciodată o femeie mai fermecătoare.

— Nu sunt de acord, chiar deloc.

Contele pufni.

— Înţeleg că asta înseamnă că e dezlănţuită şi destrăbălată, aşa cum spun bârfele. Sunt uimit că ai făcut dintr-o asemenea femeie mireasa ta.

— Fiecare cuvânt din bârfele acelea este o minciună.

Nu că Benedict nu ar fi fost cuprins de o fericire profundă şi liniştită când ea se destrăbăla aşa în patul *lui.* Zâmbetul îi zăbovi pe faţă.

Tatăl lui îl văzu, şi nu îi plăcu. Benedict realiză asta, dar nu putea face nimic ca să-i pună capăt. De fapt… lasă-l pe Stratford să afle că această căsătorie nu era un dezastru. Lasă-l să ştie că Penelope nu tremura şi nu se lăsa intimidată şi tiranizată de el. Lasă-l să fie conştient că influenţa lui se topea şi că nu mai rămânea nimic din ea.

Stratford se întoarse cu faţa spre vânt.

— Nu am crezut niciodată că o să apuc ziua în care o femeiuşcă de rând îl prinde de ouă pe fiul meu.

— Penelope, spuse Benedict, e soţia mea, nu o femeiuşcă de rând. Nu-ţi şade bine să vorbeşti atât de urât despre viitoarea contesă de Stratford, domnule.

— Ce zi frumoasă o să fie aceea în care fiica unui miner va stăpâni peste Stratford Court.

— Sunt de acord, spuse el, de parcă şi contele şi-ar fi exprimat aprobarea.

Tatăl lui expiră şi respiraţia lui străluci uşor în aerul rece. Penelope ar fi spus probabil că era fum de pucioasă. Buzele lui Benedict se arcuiră. Nu ar fi trebuit să i se pară atât de amuzantă lipsa ei de respect.

— Atunci poate că vei începe să o educi şi să îi arăţi care îi sunt îndatoririle.

Ceva din cuvântul acesta, „îndatoriri”, îl făcea întotdeauna să-şi încordeze umerii. În lumea lui Stratford, îndatoririle însemnau ceva mai presus de înţelesul obişnuit. Benedict învăţase, prin ani dureroşi de experienţă, că atunci când tatăl lui scotea la iveală îndatoririle, era vorba despre o sarcină neplăcută sau despre o cerere iraţională.

— Singura ei îndatorire este faţă de mine.

— Şi îndatorirea ta e față de mine.

Mâinile lui Benedict se strânseră. Totul se reducea întotdeauna la pretenţiile contelui.

— Mi-am îndeplinit de multe ori această îndatorire.

— Şi îi vei refuza tatălui tău o simplă cerere? spuse Stratford ridicând din sprâncene. Mi se pare greu de crezut. E un lucru mic; nu trebuie să devii bădăran şi capricios, continuă el înainte ca Benedict să poată răspunde. Trebuie doar să-ţi exerciţi autoritatea de soţ asupra soţiei tale şi să o convingi să coopereze.

Neliniştea care planase deasupra lui toată ziua se transformă în alarmă.

— Nu.

— Nu. Ochii lui Stratford scânteiară de ciudă. Chiar, Benedict? După toţi anii aceştia ar trebui să ştii că e un răspuns inacceptabil.

Cândva ar fi putut să fie. Cândva ar fi rămas încordat şi liniştit, rugându-se să fie minoră cererea sau măcar uşor de îndeplinit, neîndrăznind să refuze. Nu că tatăl lui nu ar fi găsit oricum o greşeală în acţiunile lui, oricât de mult s-ar fi străduit să-i facă pe plac. Nu-şi mai amintea fiecare bătaie – se amestecaseră toate deja –, dar îşi amintea acut sentimentul pe care îl avea când îşi aşeza mâinile pe biroul contelui, plecându-şi capul şi întărindu-se pentru prima lovitură a bastonului de lemn al lui Stratford. Acesta era destul de maleabil ca să se îndoaie fără să se rupă, şi loviturile usturătoare se succedau una după alta. În mintea lui, Benedict mai vedea încă bastonul acela, sprijinit de pervazul ferestrei din biroul contelui, o amintire permanentă a consecinţelor sfidării. Singura îndurare a lui Stratford fusese că îl folosea peste haine, preferând să lase vânătăi şi durere, nu cicatrice.

Închise ochii un moment şi trase aer adânc în piept. Bătăile acelea aparţineau trecutului.

— După toţi anii aceştia, sunt adult şi nu mai pot fi bătut pentru neascultare. Felul în care aleg să îmi exercit autoritatea de soţ este strict dreptul meu, şi orice bărbat – *orice* bărbat – care intervine în exercitarea acestui drept va vedea că intervenţia se întoarce împotriva lui. Înfruntă privirea furioasă a tatălui său. Vorbesc serios, tată, adăugă el încet, dar pe un ton de avertizare. Las-o în pace!

După un moment, contele se întoarse cu spatele.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Totuşi, se pare că e în posesia unei informaţii de care am nevoie. După ce răspunde la o singură întrebare, poţi să-ţi iei târfa ordinară care îţi e soţie şi să faci ce vrei cu ea, departe de ochii mei.

Toate presentimentele nefaste ale lui Benedict se întoarseră urlând.

— Ce informaţie? spuse el, scormonindu-şi creierul. Ce putea să vrea Stratford de la Penelope?

Expresia lui Stratford nu dezvăluia nimic.

— Ai grijă să coopereze.

Fără nicio altă vorbă, se întoarse şi plecă sub punte. Ştia acum că făcuse o greşeală; orice ar fi vrut Stratford, voia foarte mult. Benedict ştiuse că era un motiv nerostit care îl făcuse pe conte să îi invite la Stratford Court, dar el – din prostie – se gândise că motivul se referea la el. Era sigur că Penelope nu avea nicio idee referitoare la ceea ce ar fi vrut Stratford. Benedict nu-şi putea imagina ce ar fi putut să ştie soţia lui şi ce voia Stratford să descopere cu atâta disperare...

Şi apoi un bărbat – un bărbat pe care Benedict nu l-ar fi lăsat să se apropie de Penelope nici în ruptul capului – îşi făcu apariţia pe punte.

Drăcia dracului!

Inima îi ajunse în gât în timp ce se repezi pe puntea alunecoasă şi mişcătoare, coborând scările. Prezenţa lordului Clary era de ajuns ca să îl pună în gardă, dar navigau de două ore. Asta însemna că lordul Clary aşteptase dedesubt, chiar în cabina în care Stratford o îndemnase pe Penelope să meargă. Benedict deschise larg uşa cabinei, rugându-se să fie acolo în siguranţă, dar ceea ce văzu fu mai rău: pelerina ei udă şi boneta, dar nici urmă de Penelope.

Pânzele pocniră cu putere peste capul lui în timp ce urca din nou pe punte, apărându-şi ochii de ploaie şi căutând-o frenetic. *Diana* nu era un vas mare; nu existau multe locuri în care să te ascunzi. Se aplecă sub ghiu ca să se uite sub pânze, dar ea nu era nicăieri.

Tatăl lui şi Clary erau încă în spatele cârmei, purtând o discuţie înverşunată. Benedict păşi spre ei şi îl prinse pe

Clary de haină.

— Unde e soţia mea?

Clary încercă să scape de el, cu faţa încordată de furie.

— Ia mâinile de pe mine!

Benedict îl scutură cu putere.

— Unde e?

Clary se luptă să se elibereze şi se uită înverşunat la el, apoi la Stratford.

— E o fiinţă încăpăţânată…

— Ai spus că o poţi convinge, îl întrerupse Stratford. Trebuie să fac totul personal? Adu-o aici şi o să scot adevărul de la ea.

Un muşchi zvâcni pe faţa lui Clary.

— Am terminat deja cu ea.

Benedict se aruncă din nou spre el.

— Unde e? Cabina e goală. *Unde e soţia mea?*

Un rânjet plin de ură se întinse pe faţa bărbatului.

— Ţi-ai pierdut mireasa, Lord Atherton? Ce convenabil pentru tine!

— Adu fata, Clary, spuse Stratford cu răceală. Răbdarea mea se sfârşeşte.

Clary continuă să rânjească, şi Benedict ghici motivul, cu o siguranţă oribilă. Se învârti în jur, cercetând apa de la tribord şi apoi de la babord. Râul era schimbător şi turbulent, şi spuma valurilor care se izbeau întuneca totul.

— Unde e? urlă contele.

— Ar trebui să-mi mulţumiţi amândoi, i-o întoarse Clary. Atherton are averea ei, şi acum poţi să-i alegi o mireasă potrivită. O s-o găsesc pe doamna Townsend pe altă cale.

Fără să ezite, Benedict îşi trase pumnul înapoi şi îl repezi spre faţa îngâmfată a lui Clary. Nu aşteptă bucuria de a-l vedea pe viconte căzând în genunchi, cu sângele curgându-i din nas, ci îşi dădu jos paltonul şi se repezi spre

bord. Pălăria îi căzuse deja în apă. Febril, scrută râul, dezbrăcându-se de haină şi de vestă. Acolo… era oare un cap, apărând deasupra valurilor? Rochia lui Penelope era albă, şi era ceva alb în apă. Privi încordat spre pata aceea, neîndrăznind să clipească.

Tatăl lui îl prinse de braţ, în timp ce Benedict îşi arunca o cizmă.

— Ce naiba faci?

— Mă duc după ea. Şi, când mă întorc, o să bag un glonţ în complicele dumitale.

Ochii îl dureau fiindcă se uita fix la punctul acela din apă în care credea că vede – spera că vede – o siluetă care se lupta cu curentul. Dă, Doamne, să fie Penelope, se rugă el. De când plecase de pe punte? Vântul împingea iahtul cu viteză destul de mare. Râul nu era foarte larg în punctul acesta, dar putea fi periculos, chiar şi într-o zi liniştită şi senină. Îl trecuse înot de nenumărate ori în copilărie, fugind de tatăl lui şi scăpând în pădurile din Montrose Hill, unde pretindea că era un orfan lăsat de ape pe un ţărm sălbatic şi îndepărtat.

Atunci, Stratford îl prinse din nou, forţându-l să se întoarcă de data asta.

— Nu o să mergi după ea. O să tratez eu cu idiotul de Clary – ştia că voiam să vorbesc cu ea…

— Da, şi a aruncat-o în râu.

Contele nu ţinu cont de asta, clătinând nerăbdător din cap.

— Şi în apă e pierdută. Nu fi prost! Părul lui cenuşiu era zburlit din pricina vântului. Eşti fiul meu – moştenitorul meu. Cum îndrăzneşti să-ţi rişti viaţa?

Iată în cele din urmă grija paternă pe care şi-o imaginase totdeauna că trebuia să o simtă tatăl lui, undeva în străfundul sufletului, şi asta îl făcu pe Benedict să dorească să-l omoare. Simţind că ar fi putut fi ultima ocazie în care se aflau faţă în faţă, într-un fel sau altul, se smulse

din mâinile stânjenitoare ale tatălui său.

— Prefer să mor încercând s-o salvez, decât să trăiesc ca moştenitor al tău.

Se urcă pe copastie şi se aruncă în apă.

Capitolul 24

Tamisa era şocant de rece. Penelope aproape că îşi pierdu puţinul suflu care îi mai rămăsese când apele îngheţate se închiseră peste capul ei. Timp de o clipă paralizantă, totul – inclusiv propria ei inimă – păru să se oprească. Putu să vadă cum *Diana* aluneca pe lângă ea, aproape deasupra ei, întunecând lumina cenuşie a cerului. Îl putu vedea pe lordul Clary întorcându-se cu spatele şi dispărând, fără să regrete o clipă că o aruncase în râu. Apoi, siajul bărcii trecu peste ea, şi ea simţi cum se afunda tot mai adânc în apa rece, întunecată.

Cu un spasm, îşi ridică braţele. Cu mult timp în urmă, Jamie le învăţase pe ea şi pe Abigail să înoate. Fusese în vara în care împlinise şase sau şapte ani, şi toţi făcuseră o vizită prelungită în casa bunicilor ei din Somerset. Acolo exista un iaz, în care cei trei copii Weston pescuiau şi se bălăceau, iar mama lor îi dăduse lui Jamie sarcina de a se asigura că surorile lui nu cădeau în apă. După ce trebuise să o scoată pe Penelope de două ori, Jamie declarase că, dacă nu învăţau să înoate, el nu le mai lua la iaz. Lui Penelope îi plăcuse să înoate. Abigail nu voia să intre cu capul sub apă, dar Penelope îşi arunca rochia şi sărea direct în iaz, delectându-se cu libertatea de mişcare şi cu sentimentul imponderabilităţii.

Dar pluta pe spate, chicotelile cu sora ei şi încercarea de a-şi stropi fratele pe furiş erau foarte diferite de lupta cu curentul Tamisei, complet îmbrăcată şi după o perioadă de

câţiva ani în care nu mai înotase deloc. Reuşi să îşi ţină capul deasupra apei, dar nu avu timp decât să respire o singură dată adânc înainte ca următorul val stârnit de elice să o scufunde.

Încet, neîndemânatic, muşchii ei începură să îşi amintească. Lovi cu braţele şi le mişcă în cerc, încercând să îşi aşeze corpul în aşa fel încât să plutească singur. Când ieşi din nou la suprafaţă, îi veni să plângă de uşurare.

Şi acum? Fustele o trăgeau în jos. Curentul o îndepărta tot mai mult de barcă. Nu avea idee unde se afla, sau cât de departe era ţărmul. Când se întoarse pe burtă şi începu să vâslească, i se opri inima când realiză că malul părea foarte departe.

Şi la fel de departe era şi iahtul. *Diana* mergea înainte, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ea scuipă o gură de apă şi se uită după un semn de alarmă sau de preocupare, dar nu văzu nimic.

— Ben! scânci ea.

Dar poate că el nici nu ştia. Niciunul din ei nu bănuise că lordul Clary era la bord, şi, din câte ştia Benedict, ea se afla în siguranţă, încălzindu-şi mâinile în cabină. Poate că nu avea să-şi dea seama că lipsea până nu ajungeau la chei.

Valurile se mai liniştiră după ce trecu curentul format de elicea iahtului. Penelope îşi înăbuşi fiorul de panică din piept; nu era timp pentru aşa ceva. Bărbia i se încordă. Nu avea să-l lase pe şarpele acela nemernic să o omoare. Avea să se salveze şi apoi să-l înfrunte pe lordul Clary pe chei, fiindcă încercase să o omoare. Orice ar fi vrut de la Olivia, nu o mai interesa; încercase să o omoare şi avea să se asigure că era spânzurat pentru asta.

Părul ei era un nod ud şi greu. Reuşi să scoată câteva agrafe şi îl desfăcu într-o coadă lungă. Slavă cerului că o pusese pe Lizzie să îi facă un coc simplu! Se forţă de câteva ori să îşi rupă fustele, dar materialul era prea rezistent.

Realizând că nu îşi mai simţea picioarele, se uită în direcţia ţărmului căutând un reper – un copac înalt – şi începu să înoate spre el.

Benedict tăia apa cu braţele, mânat de teamă şi furie. Când coborâse în apă, pierduse poziţia avantajoasă din care o vedea pe Penelope, şi la fiecare zece metri se oprea şi îi striga numele. Inima îi bătea ca un ciocan; probabil că asta îi ţinea de cald, fiindcă nu simţea răceala râului. Penelope era de mult în apă, şi el nici nu ştia dacă învăţase să înoate. Gândul că putea fi deja prea târziu, că poate se scufunda acum inconştientă sub valuri, îl făcea să meargă înainte.

Când simţi curenţii care începeau să se răsucească, se opri călcând apa şi ascultă.

— Penelope! strigă el. Pen, unde eşti?

Nu primi niciun răspuns.

— Penelope, răspunde-mi! Inima i se strânsese de nelinişte. Trebuia să răspundă. Penelope!

Un sunet slab se auzi în faţa lui. Înotă înainte şi apoi se opri din nou.

— Penelope! Strigă în continuare ca să îţi pot urma vocea!

— Ben…

Înainte de a-şi auzi restul numelui, respiră adânc şi plonjă sub apă. Era încă în viaţă şi, la naiba cu toate, el avea de gând să o menţină aşa. După o mică distanţă, striga spre ea, şi ea îi răspundea, până îi văzu în cele din urmă chipul, alb ca varul, dar alert şi vioi.

— Hristoase! Cu mâini tremurânde o trase spre el, lovind tare cu picioarele ca să se menţină deasupra apei. Ea îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută. Chiar dacă nu era momentul să zăbovească, o sărută şi el. Slavă Domnului! bolborosi el când ea îl lăsă. Slavă Domnului că te-am găsit…

— Clary. Ea nu putea vorbi, dar reuşi să şuiere

cuvintele. El m-a împins.

— Ştiu. Lavaliera lui se desfăcuse pe când înota, şi acum îşi trase olanda mototolită de la gât. E o zi frumoasă pentru înot, Lady Atherton, dar pot să te conving să ne îndreptăm spre ţărm?

Ea râse, un sunet slab, uşurat.

— Uşurel… milord… Unde e ţărmul?

El întinse gâtul.

— Pe acolo. Îi înfăşură lavaliera în jurul încheieturii. Mai poţi înota?

Chipul ei părea înspăimântat, dar încuviinţă. El strânse legătura şi îi forţă degetele să se strângă în jurul ei. Pielea ei era ca gheaţa, şi vedea cum se lupta. Rochia groasă şi călduroasă era ca o ancoră în jurul trupului ei.

— Pot să te trag. Nu-mi da drumul, mă auzi?

— Nu-ţi dau. Un val se rostogoli peste ei, şi Penelope scuipă o gură de apă. Nu am… de gând… să mă înec.

El zâmbi strâmb auzind hotărârea înverşunată din glasul ei.

— Asta e femeia pe care o cunosc. Eşti gata? Înnodă celălalt capăt al lavalierei în jurul pumnului său. Când ea încuviinţă slab, el porni spre ţărm.

Acum că o avea şi pe ea, trebuia să îşi folosească energia cu înţelepciune. Simţea frigul care îi cuprindea picioarele şi umerii, înţepenindu-l. Înota puţin, apoi se lăsa pe spate, lăsând curentul să îi împingă. Din nou, simţi cum începea să se învârtă, purtându-i departe de ţărmul care părea chinuitor de aproape. Partea aceasta de râu era şerpuită şi pitorească, dar Benedict realiză că putea folosi asta în avantajul său. De fapt, când se opri să îşi refacă forţele, realiză că ştia exact unde erau. Curentul îi purtase aproape de locul în care obişnuia să treacă râul înot în copilărie. Cunoştea partea asta. Şi când zări un colţ ieşit de stâncă aproape de ţărm, înţelese că era şansa lui. Trase de lavalieră ca să o apropie pe Penelope.

— Vezi stânca aceea mare?

Ea se uită un moment. Buzele ei erau albastre şi privirea părea pierdută. El o bătu uşurel pe obraz.

— O să înotăm spre ea, mă auzi? Curentul ne va îndepărta înainte de a ajunge acolo, dar stânca aceea îl va întrerupe. Trebuie să aşteptăm până ajungem aproape şi apoi să înotăm cu toată puterea spre ea. Acum trebuie doar să pluteşti. Ai înţeles? Ea se uita ţintă spre stâncă, cu o privire sticloasă, şi el o lovi din nou, de data asta mai aspru. Penelope!

Din felul în care încuviinţă, se văzu că îi era greu să ţină capul sus.

— Înoată într-acolo. Îi cuprinse faţa în palme şi o sili să se uite la el. Aproape am ajuns. Numai puţin, iubirea mea. Gândeşte-te cum ar trebui să moară Clary. Ceva sclipi în ochii ei. Eu înclin pentru eviscerare, adăugă el.

— Înecat, spuse ea încercând să zâmbească. Într-o latrină.

El râse.

— Mai bine!

Penelope era epuizată; putea să simtă cum se lupta să ţină capul sus. Benedict îşi revizui planul; lăsă curentul să îi poarte. Trebuia să o ţină deasupra apei, şi dacă îşi economisea forţele acum, avea să fie în stare să o târască spre ţărm când sosea momentul.

În curând, prea curând, momentul sosi.

— Să mergem, Pen, spuse el. Aproape am ajuns.

Nu adăugă că ajungerea la ţărm era doar primul obstacol depăşit. Ţărmul din faţă era sălbatic şi singuratic. Erau pădurile pe care le explorase cândva cu Sebastian Vane, înainte ca nebunul de Michael să-i vândă tot terenul lui Stratford pentru câteva lire. Rămăseseră practic neatinse în ultimii zece ani, şi asta însemna că el şi Penelope aveau de făcut o plimbare lungă şi istovitoare spre Montrose Hill. Ignoră fiorul de nesiguranţă provocat de

atitudinea lui Sebastian; Abigail avea să îşi ajute sora, şi dacă îl scoteau afară bănuind că fusese în legătură cu tatăl lui şi cu Clary... Atâta timp cât o primeau pe Penelope, nu putea decât să le mulţumească.

O lăsă să plutească cât ţinea lavaliera.

— Haide, Penelope, înoată, o îndemnă el. Doar câţiva metri.

Ea reuşi să încuviinţeze slab şi începu să-şi mişte braţele, iar el o trase, ţinându-şi privirea aţintită asupra stâncii. Umerii îi ardeau; piciorul drept începea să fie prins de cârcei. Degetele de la picioare îi amorţiseră. La fiecare mişcare, simţea că înoată prin melasă, iar curentul era un ham viclean, care încerca să îl îndepărteze de ţintă. Când simţi în cele din urmă rezistenţa bine-venită a mâlului, de abia se putu ridica în picioare, întinzându-se după Penelope.

Inima i se strânse când o trase spre el. Părul îi atârna peste faţă, ca nişte şerpi, ochii îi erau închişi, buzele întredeschise şi pentru moment nu putu spune dacă mai respira.

— Pen, strigă el disperat, ridicând-o în sus. Penelope! Trezeşte-te!

Drept răspuns, ea se îndoi şi tuşi, scuipând o cantitate apreciabilă de apă de râu.

— Nu o să mai intru în apă niciodată, spuse ea slab. Nici nu o să mă mai urc într-o barcă.

El râse, un sunet dureros şi răguşit de bucurie neîncrezătoare. Braţele lui se strânseră în jurul ei, şi o sărută pe creştet.

— Nu te învinuiesc.

Purtând-o pe jumătate în braţe, ieşi cu greu din apă, trăgându-şi picioarele din mâlul care se strângea la fiecare pas. Erau pe pământ.

Dar acum apăru o nouă problemă. Vântul nu se domolise şi trecea prin hainele lor ude ca o coasă

îngheţată. Penelope începu să tremure violent, şi el căută un adăpost. În stâncă era o deschizătură întunecată, aşa că o conduse acolo.

— Trebuie să ne uscăm, spuse el, frecându-i cu putere braţele. Apoi vom urca dealul şi vom vedea dacă sora ta primeşte musafiri.

— Suntem aproape de Montrose Hill? Cuvintele ei erau neclare.

— Foarte aproape, minţi el.

Deschizătura se dovedi mai mare decât părea. El trase nişte vrejuri de viţă şi nişte crengi uscate şi realiză că mergea mai departe decât se aşteptase. De fapt, când se târî mai înăuntru, la adăpost de vânt, avu sentimentul că în spatele lui era un spaţiu gol. Întinse un braţ şi nu dădu peste nimic. Era aproape o peşteră – şi apoi lovi ceva care căzu pe pământ cu un clinchet metalic.

— Aşteaptă un moment. Se lăsă pe genunchi şi bâjbâi în jur, descoperind un felinar şi, după câteva momente tensionate, cremene şi o cutie cu iască. Stai acolo, îi spuse el lui Penelope, zărind ca prin ceaţă silueta ei palidă şi prăbuşită. O să încerc să aprind asta.

După câteva încercări găsi poziţia potrivită care îl proteja destul de bine de vânt şi era destul de luminată, şi în cele din urmă obţinu o flacără în micul felinar ruginit. Penelope era acolo unde o lăsase; se prăbuşise sprijinită de stâncă. El ridică felinarul şi ea ridică faţa avidă spre lumină.

— O să te uscăm.

O întoarse şi începu să-i descheie nasturii. Lâna odinioară albă a rochiei ei de zi era acum cenuşie şi plină de apă; în cele din urmă, el smulse nasturii, disperat să scape de ei. Aşa răcea şi mai tare. Ea îl ajută neîndemânatică să îi scoată rochia, rămânând în lenjeria transparentă. El aruncă rochia deoparte şi îi scoase restul hainelor, storcând cât putea de mult fiecare obiect de lenjerie înainte de a o îmbrăca înapoi. Hainele umede nu

erau cu mult mai bune decât hainele ude leoarcă, dar totul conta.

— Acum ale tale.

Dinţii ei clănţăniră în timp ce se cuprindea cu braţele şi cădea înapoi.

Mai mult ca să îi facă pe plac decât pentru binele lui, el îşi dădu jos cămaşa şi o stoarse. Jos se adunase acum o băltoacă destul de mare, şi el se uită spre capătul deschizăturii. Lumina nesigură a felinarului nu ajungea prea departe, dar nici nu arăta că deschizătura ar fi avut un capăt.

— Stai aici, spuse el. Mă întorc într-o clipă.

— Unde te duci?

El îngenunche şi o îmbrăţişă rapid.

— Dacă am găsit un felinar, poate că mai este ceva folositor. Pare o mică peşteră.

— Pot să vin cu tine... Ea dădu să se forţeze să se ridice, dar el o opri.

— Odihneşte-te, îi spuse el. Recapătă-ţi răsuflarea. Mai avem încă de urcat dealul. Jur că nu te voi lăsa să aştepţi mult.

După un moment, ea renunţă. Benedict respiră uşurat – dacă ea l-ar fi rugat să rămână, nu credea că ar fi putut s-o părăsească – şi o sărută.

— Odihneşte-te, iubire, şopti el din nou, apoi ridică felinarul şi păşi în întuneric.

Era într-adevăr o mică peşteră. Trecerea era îngustă, însă doar pentru câţiva metri. El se minună. De câte ori explorase ţărmul acesta, singur sau cu Sebastian, şi niciunul nu o descoperise? Pentru o clipă se întrebă dacă ducea spre grota secretă de la Hart House, dar respinse repede ideea. Era prea aproape de apă, şi probabil că era inundată din când în când. Şi Penelope îi promisese să îi arate grota. Încleştă din dinţi şi ridică felinarul mai sus. Odată ce ajungeau în siguranţă la Montrose Hill, avea să îi

amintească de asta, desigur.

Se sprijini cu o mână de perete ca să îşi păstreze echilibrul. Solul era din nisip aspru, şi de mai mult ori se înţepă în cioburi de piatră, fiindcă avea doar şosetele. Peretele din partea lui se curbă, deschizându-se într-o peşteră destul de mare. Benedict mişcă felinarul în cerc, dar nu putu desluşi prea mult; flacăra era prea mică, şi spaţiul prea mare. Dar acolo era ceva…

Îndreptă felinarul într-acolo. O bucată rătăcită de pânză groasă. O ridică, surprins de mărimea ei, şi dădu peste altceva. O privire rapidă dezvălui câteva lăzi aruncate, sparte, şi o grămadă de paie într-un colţ. Privi această colecţie ciudată, apoi adună pânza şi fugi înapoi la Penelope.

— Nn… nu ştiu ce e mai înfricoşător, spuse ea, cu voce tremurătoare când el trecu prin pasaj. Vântul sau întunericul.

— Vântul. El o ridică în picioare şi o înfăşură în pânză. Aceasta era ţeapănă şi aspră, dar avea să ţină departe vântul. Nu avem de ce ne teme de întuneric.

Ochii ei albaştri părură să îi cuprindă toată faţa când ridică privirea spre el.

— Ba avem. Când am căzut în apă, era atât de întuneric. Nu m-am simţit niciodată atât de singură.

Dumnezeu să-l ajute, fusese singură. Slavă Domnului că nemernicul acela, Clary, urcase pe punte! Dacă Benedict nu şi-ar fi dat seama că ea căzuse peste bord… împinse acest gând într-un colţ al minţii. Până acum nu reuşise decât să o scoată din apă. Fără haine uscate şi fără un foc, amândoi riscau cel puţin o boală teribilă. Îşi apăsă buzele pe tâmpla ei.

— Nu eşti singură – nici acum, nici altă dată. O să mergem spre casa surorii tale, unde ne aşteaptă o baie fierbinte, nişte ceai şi un pat încălzit.

Ea încuviinţă, ghemuindu-se în el. El îi ridică braţul

după gâtul lui, o prinse de mijloc şi ieşiră în noapte.

Capitolul 25

Penelope se temuse teribil că unul din ei avea să moară în noaptea aceea.

Gândul acesta planase ameninţător asupra ei încă de când ajunsese în apă. La început îl dispreţuise, plină de furie îndreptăţită şi de hotărârea de a nu-i lăsa lui Clary satisfacţia de a o învinge atât de uşor. Când o găsise Benedict, prinsese din nou curaj; nu mai era singură, şi el cunoştea râul. Promisiunea lui înverşunată că aveau să petreacă noaptea în casa surorii ei Abigail, la căldură şi în siguranţă – împreună cu vorbele lui răzbunătoare despre Clary – îi reînnoiseră puterile.

Dar puterea aceasta aproape că dispăruse când ajunseră la ţărm. În ciuda faptului că îi spusese că ştia să înoate, membrele îi erau aproape de plumb. Mintea ei părea separată de corp, re- trăgându-se până când simţurile i se atenuară aproape de tot. De abia auzea vocea lui Benedict, îndemnând-o, frângându-se uşurată când o trăsese la mal. Era doar vag conştientă de trupul ei care se mişca, deşi simţea fiorii care o cutremurau din cap până-n picioare, atunci când vântul pătrundea prin hainele ei ude.

Penelope nu explorase niciodată atâtea locuri ca sora ei, dar se plimbase prin pădure. Ştia că Montrose Hill era chiar asta: o casă deasupra unui deal. Un deal pe care trebuiau să-l urce, pe vântul acesta, uzi până la piele. Ca nişte molii atrase de foc, gândurile ei se roteau în jurul acestor lucruri. Nu mai avea nicio putere în picioare; abia putea merge. Benedict, care traversase înot un râu vijelios trăgând greutatea ei după el, trebuia să fie la fel de epuizat.

Şi apoi el luă felinarul şi o părăsi. Ea se ghemui lângă stâncă, încercând să oprească tremuratul acela oribil, şi închise ochii ca să se apere de întuneric. Cerul de deasupra ei era întunecat ca noaptea, şi lumina slabă a felinarului se topise odată cu Benedict. Ştia că era la o distanţă de numai câţiva paşi şi că avea să se întoarcă în curând, dar era greu să nu se simtă cu totul singură.

Nu mai avea cum să nege faptul că se înşelase în multe privinţe. Lordul Stratford era un om mult, mult mai rău decât se aşteptase vreodată. Una era să fii sever, şi mulţi taţi îşi bătuseră copiii. Când Benedict îi spusese că fusese biciuit în copilărie, chiar şi în adolescenţă, ea se gândise fără grijă că asta semănase cu ciomăgelile pe care le primise fratele ei de la tatăl lor în câteva ocazii. Când Benedict spusese că tatăl său nu avea nicio milă faţă de alţii, ea presupusese că era plin de aroganţa aceea specifică, asociată statutului de conte. Când spusese că spera că ea nu avea să se întâlnească niciodată cu tatăl lui, o mică parte din ea se întrebase dacă nu cumva îi era ruşine cu ea. Se înşelase, se înşelase şi iar se înşelase.

Chiar dacă Benedict ar fi dorit să o ţină departe de conte pentru că se ruşina de căsătoria lui, ea ar fi trebuit să fie cum nu se poate mai mulţumită fiindcă nu avea de-a face cu lordul Stratford. În schimb, ea se convinsese că era mai bine să îl înfrunte, să afirme independenţa lor – a ei – faţă de controlul sever pe care îl exercitase întotdeauna acesta asupra familiei. Dacă Benedict s-ar fi căsătorit cu ea numai din pricină că dota ei îl elibera de sub autoritatea contelui, raţionase ea, nu trebuia să demonstreze asta? Dacă arăţi slăbiciune, tiranul se simte încurajat.

În schimb, contele plănuise să o ademenească la bordul iahtului său, pentru ca lordul Clary să o încolţească şi să o întrebe despre Olivia. Poate că Stratford nu cunoştea adevărata fire a lui Clary; poate că avea un motiv onorabil pentru care voia să vorbească cu Olivia. Dar în fiecare

ocazie în care Penelope îi dăruise contelui beneficiul îndoielii, se înşelase, aşa că nu putea crede decât că Stratford era la fel de crud ca şi Clary.

Lacrimile îi izvorau din ochi şi i se scurgeau pe obraji. Contribuise la acest coşmar prin faptul că nu luase seama la avertizările lui Benedict, prin aroganţa care o făcuse să creadă că ştie cum să se poarte cu contele, mai bine decât propriul lui fiu, şi prin încăpăţânarea ei de a nu spune nimănui de la bun început că lordul Clary o atacase. Ce bine făcea păstrându-şi promisiunea faţă de Olivia, dacă asta ducea la moartea ei – sau, mai rău, a lui Benedict?

Auzi paşii lui înapoindu-se, şi lumina felinarului străpunse întunericul. În grabă, îşi şterse obrajii, sperând că, la cât de udă era, n-aveau să i se vadă lacrimile. Ultimul lucru pe care îl merita acum era simpatia cuiva. Dar se simţi şi mai vinovată atunci când el o ridică în picioare, murmurând cuvinte de alinare. Benedict găsise ceva ţeapăn şi colbuit pe care îl înfăşură în jurul ei, în timp ce el avea doar cămaşa udă leoarcă şi pantalonii. Când o asigură că nu era singură – nici acum, nici altă dată –, ştiu că vorbise serios. Penelope simţi că, dacă ea nu ar mai fi putut, el ar fi încercat să o ducă în spate, condamnându-i pe amândoi la moarte. Reuşi să îşi ridice braţul pe umerii lui şi făcu un jurământ în tăcere: avea să urce dealul acela, pentru Benedict, dacă nu pentru ea. Îl iubea prea mult ca să nu facă măcar atât.

Ori de câte ori simţise că încetinea pasul sau începea să se gândească să îi sugereze să se odihnească, se forţa să facă un mic comentariu amuzant. Se simţea mai bine văzând că Benedict nu îşi mai făcea atâtea griji din pricina ei, văzând că se poartă atât de natural. Dar când urcară în cele din urmă un mic dâmb şi văzură casa în faţa lor, ea izbucni în lacrimi.

— Ştiu, iubire, ştiu. Benedict se opri, ca să se odihnească amândoi. Îi ţinu faţa la pieptul lui. Ţi-am spus că

o să reuşim!

În ciuda lacrimilor, ea râse puţin.

— Până acum, mi s-a părut un pariu destul de neobişnuit…

Braţele lui se strânseră.

— Atunci presupun că am câştigat doar eu, nu? Îi ridică faţa şi o sărută, prelung şi profund. Nu am dorit niciodată să merg în pat cu tine, mai mult decât în momentul acesta.

Penelope scoase alt chicotit slab.

— Şi nici eu nu am fost mai dornică să merg! Singurul lucru care m-ar putea ţine departe de pat ar fi o baie caldă.

— Dacă Vane are o cadă în care să încăpem amândoi, o s-o cumpăr imediat de la el, oricare ar fi costul. O mai sărută o dată. Intrăm?

Numai ţinându-şi privirea aţintită asupra uşii de la intrare reuşi Penelope să rămână pe picioare. „Aproape că am ajuns”, îşi spunea ea cu fiecare pas. Benedict tremura acum, deşi ea aproape se oprise. Spera că era un lucru bun şi refuză să se mai gândească la el.

Benedict trebui să bată în uşă de mai multe ori înainte de a i se deschide. O femeie năucită se uită la ei.

— Da?

— Doamna Vane, hârâi Benedict.

Penelope se simţea alunecând din braţele lui, dar mâinile nu o ajutară când încercă să se ţină de el.

— Sora ei… aproape s-a înecat..

Când pânza căzu încet spre pământ, vântul o pătrunse ca un cuţit de gheaţă. Penelope nu dorea decât să se ghemuiască pe pământ şi să doarmă.

— Penelope!

Ţipătul surorii ei Abigail tăie restul explicaţiei.

Pluti vag în următoarele câteva minute. Urmă o izbucnire de activitate şi cineva o ridică şi o duse înăuntru pe nişte scări.

— Ben! strigă ea încet, întinzând mâna.

„Nu mă lăsa acum”, voia ea să implore. „Vino cu mine! Iartă-mă că nu am avut mai multă încredere în tine!”

— Sebastian e cu el. Abigail era lângă ea, grăbindu-se să-i deschidă uşa celui care o ducea. Las-o jos, domnule Jones, şi du-te să-l vezi pe lordul Atherton. Ce s-a întâmplat? Sora ei începu să smulgă ce-i mai rămăsese din haine când uşa se închise în spatele bărbatului. Penelope, trezeşte-te! Vorbeşte cu mine!

— Ce pot să fac? întrebă vocea îngrijorată a unei alte femei.

— Adu mai multe prosoape şi pune-le lângă foc. Abigail îi trăgea botinele cu prea puţină blândeţe. Pregăteşte ceai fierbinte pentru oaspeţii noştri şi fă patul în camera din capătul holului. Şi adu cuţitul de vânătoare al domnului Vane; botinele ei nu ies.

Penelope deschise ochii.

— Ben… unde e?

— Nu mă îndoiesc de faptul că Sebastian l-a vârât deja în şemineu.

— Nu! Nu, nu trebuie să-i facă nimic lui Benedict.

Se luptă să se ridice în capul oaselor, dar sora ei o ţinu jos.

— Ca să-l încălzească, Pen. Vocea ei se îmblânzi. Ce s-a întâmplat?

Lacrimile o podidiră din nou. Acum că Benedict nu putea s-o vadă, nu făcu nimic să le ascundă.

— Am fost pe iaht – iahtul lui Stratford. Voia să ne ducă la Stratford Court. Benedict nu voia, dar eu i-am spus că trebuia să mergem de dragul mamei lui…

Doamna Jones se întoarse, şi Abigail începu să-i taie şireturile de la botine.

— Lordul Clary era la bord şi m-a împins. Voia să ştie unde era Olivia, şi eu nu i-am spus, aşa că m-a împins în râu. Şi Benedict a sărit după mine şi apoi a trebuit să

înotăm şi oh – Abby, curentul e atât de puternic! Suspina atât de tare, încât probabil că sora ei nu înţelesese nicio vorbă, dar trebuia să se descarce. Nu ştiam dacă o să reuşim şi apoi a trebuit să mergem pe jos până în vârful dealului şi sunt atât, atât de obosită, încât nu ştiu dacă o să mă mai pot mişca vreodată.

— Şşşt, cântă încet Abigail. Tăiase ambele botine în timpul izbucnirii isterice a lui Penelope. Poţi să mergi câţiva paşi? Din fericire, doamna Jones pregătise deja o baie caldă, şi o să te săpunim până o să arăţi ca un ou răscopt.

O ajută pe Penelope să se ridice, îmbrăcată doar în cămaşă, şi cu ajutorul menajerei intră în cadă. Apa era fierbinte, şi ea plânse şi mai tare când picioarele şi coapsele o usturară dureros. Abigail îi înfăşură umerii cu un prosop cald şi o împinse în jos până când se scufundă cu tot cu piept şi braţe.

Treptat, tremurul încetă şi odată cu el şi suspinele. Îşi sprijini capul de umărul surorii ei, obosită dincolo de cuvinte.

— Spune-mi din nou, şopti Abigail, uscându-i părul. Cine te-a împins?

— Lordul Clary. Olivia trebuia să înţeleagă. Penelope nu mai avea să păstreze niciun secret, niciodată. A ameninţat-o pe Olivia. Ea mi-a spus că avea un plan care s-o ajute să scape de influenţa pe care o avea el asupra ei, dar apoi a plecat din Londra şi Clary vrea să o găsească. Şi… şi el mi-a spus că şi lordul Stratford vrea să ştie. Vocea ei tremură. Nu ştiu ce vor de la ea, dar mă tem că e în pericol…

Abigail o potoli.

— Nu-ţi face griji din pricina Oliviei acum. Deci Clary te-a împins din barcă – eşti sigură că a făcut-o intenţionat?

Ea încuviinţă. O privise direct în faţă când o făcuse, şi ea nu avea să-i uite niciodată expresia.

— L-a împins şi pe Benedict? Nu-mi vine să cred că

lordul Stratford ar permite un asemenea lucru.

— Nu ştiu. Clipi ca să scape de câteva lacrimi. Dar el mi-a salvat viaţa, Abigail. Nu aş fi reuşit niciodată fără el.

Sora ei zâmbi.

— Ţi-am spus că e un om mai bun decât credeai tu.

Penelope se uită la flăcările care sclipeau. Era. Alt lucru în privinţa căruia se înşelase.

— Ştiu. Eu… eu îl iubesc, Abby. Şi mi-am dorit să se îndrăgostească de mine aproape din primul moment în care l-am văzut. Voiam să îl urăsc pentru ceea ce i-a făcut lui Sebastian, dar chiar şi atunci îl doream. Şi acum… Acum înţeleg de ce a acţionat aşa. Cu *monstrul* acela pe post de tată, cum ar fi putut face altceva? Şi asta mă transformă într-o persoană oribilă, fiindcă am crezut că ştiam mai bine decât el cum ar fi trebuit să se poarte, dar cum ar mai putea să mă mai iubească după lucrurile pe care i le-am spus?

Abigail îi întinse o batistă, fiindcă Penelope începuse să se smiorcăie.

— Cred că eşti prea aspră cu tine însăţi.

Ea oftă.

— Poate.

Dar se temea că în cele din urmă fusese complet sinceră.

După ce o frecă bine şi o puse să bea două ceşti de ceai fierbinte, Abigail o ajută să iasă din cadă şi îi întinse o cămaşă de noapte groasă. Îi pieptănă părul şi o duse în pat, fără să ţină seama de protestele lui Penelope, care îşi dăduse seama că era chiar patul lui Abigail.

— Mama mi-a dat mobila din camera mea de la Hart House, aşa că avem destule paturi. Aşează cuverturile bine pe lângă Penelope.

Eu şi Sebastian vom fi la capătul culoarului. Aţâţă focul şi aranjă camera, oprindu-se la uşă. Să pregătesc alt pat pentru Benedict?

— Nu, spuse ea imediat.

Putea doar să spere că el avea să vină la ea, după ce îşi revenea în urma faptului că fusese gata să se înece, mulţumită ei.

Puţin mai târziu, uşa se deschise, trezind-o dintr-un somn neliniştit. Se luptase să îşi ţină ochii deschişi, sperând că avea să vină.

— Ben, mormăi ea, încercând să se ridice chiar dacă îşi simţea trupul preschimbat în plumb.

— Da. El se strecură sub cuverturi, încolăcindu-se în jurul trupului ei. Buzele lui îi încălziră gâtul. Sunt aici.

Ea se lăsă moale din nou.

— Slavă Domnului! Îmi era atât de teamă…

— Şi eu am avut un moment sau două în care m-am alarmat. O sărută din nou, înainte de a o trage confortabil în braţele lui. Cine s-ar fi gândit că obiceiul de a ieşi pe furiş ca să traversez râul înot în copilărie avea să se dovedească atât de folositor?

Ea râse şuierat, şi râsetul acesta se transformă cumva într-un suspin.

— Îmi pare rău, atât de rău! A fost vina mea…

— Nu. Vocea lui fu înverşunată. Nu spune asta. A fost doar vina lui Clary…

Nu chiar. Vocea lui Benedict scăzu, şi Penelope ştiu la ce se gândea. Fusese şi vina tatălui său, chiar dacă Stratford nu avusese niciun rol în aruncarea ei peste bord. Ea înghiţi un nod.

— Dar eu te-am îndemnat să mergem cu barca. Aveai dreptate, trebuia să fi refuzat…

— Aş vrea s-o fi făcut, spuse el din tot sufletul, dar niciunul din noi nu a ştiut. Argumentele tale erau logice; eu am fost de acord cu ele. Dacă tu eşti vinovată fiindcă ai sugerat cu inocenţă un mod greşit de a acţiona, eu sunt şi mai vinovat fiindcă am fost de acord, fiindcă eu am ştiut tot timpul cum e tatăl meu.

— Vrea să o găsească pe Olivia, murmură ea. Olivia Townsend e femeia pe care o abuza Clary în seara în care m-ai salvat, şi ea a avut nevoie de două sute de lire ca să poată pleca din Londra. Clary mi-a poruncit să îi spun unde e şi a spus că şi tatăl tău voia să ştie.

— Amândoi pot să se ducă învârtindu-se, inclusiv cu complimentele mele.

— M-a împins peste bord fiindcă nu am vrut să-i spun… Ea întoarse capul, încercând să-i întâlnească privirea. Clary aştepta în cabină.

— Ştiu. Penelope, dacă aş fi avut vreun indiciu că era la bord, nu am fi pus niciodată piciorul pe iaht, oricare ar fi fost ameninţările tatălui meu.

Ea se cutremură.

— Ce vor face acum?

Faţa lui Benedict se înăspri.

— Nu ştiu, dar niciunul din ei nu va mai avea ocazia să te rănească.

— Şi mama ta?

El îi atinse buzele cu un deget.

— Nici dacă asta înseamnă că nu o s-o mai văd niciodată.

— Mi-ai salvat viaţa, şopti ea.

— Pari atât de surprinsă! zâmbi el. Credeai că aveam s-o fac?

Penelope închise ochii.

— Nu ştiu.

— Am sărit peste copastie de îndată ce mi-am dat seama că erai în apă, rugându-mă să nu fie prea târziu. Slavă cerului că ştii să înoţi!

Penelope se gândi la toate ocaziile în care gândise rău despre el, la toate cuvintele dispreţuitoare pe care le spusese despre caracterul lui. Lucrurile se îmbunătăţiseră între ei, iar el îşi riscase viaţa pentru ea. Simţi cum se îneacă gândindu-se la cât de aproape fuseseră de moarte.

Fără nicio vorbă, se agăţă de cămaşa lui de noapte.

Probabil că Benedict simţise ceea ce ea nu putuse să spună.

— Te iubesc, Penelope. Braţele lui se strânseră în jurul ei, la fel de calde şi de puternice ca întotdeauna. Destul cât să mor pentru tine.

Ea rămase nemişcată un moment, apoi se răsuci cu faţa spre el.

— Cum?

— Te iubesc. El îşi sprijini fruntea de fruntea ei. Tu mi-ai spus odată că e cel mai important lucru în căsnicie, până la urmă…

— Dar tu nu crezi în asta.

Încet, el clătină din cap.

— Nu am văzut niciodată o căsătorie bazată pe dragoste şi respect. Nici nu mă aşteptam să văd.

Penelope îi evită privirea, şi mâinile ei se proptiră de pieptul lui, în timp ce el încerca să o tragă mai aproape.

— Nici nu ai vrut s-o vezi. Nu sunt tipul de fată cu care ai fi vrut să te căsătoreşti.

— Nu, dar nu mă aşteptam nici să-mi iubesc soţia. Nu-ţi aminteşti ce-mi doream eu? O tovarăşă plăcută, cumsecade. O femeie destul de drăguţă la care să mă uit, destul de dulce ca să nu mă înnebunească şi destul de blândă ca să nu se certe niciodată cu mine sau să îmi stea împotrivă. Scoase un fel de ţiuit. Ce fel de idiot vrea asta?

— Unul care nu vrea să fie chinuit şi înnebunit, îi aminti ea.

— Ah da, murmură el, şi o urmă de zâmbet îi curbă buzele.

Chinuit de gânduri păcătoase şi lascive cu tine în patul meu. Înnebunit de firea ta sinceră şi de spiritul tău aventuros. Dar şi fermecat de exuberanţa ta. Impresionat – şi umilit – de devotamentul tău faţă de prieteni. Şi profund mişcat de abilitatea ta de a da deoparte tot ce nu-ţi place la

mine şi de a încerca să transformi căsătoria noastră într-una fericită, chiar şi după începutul teribil pe care l-am avut.

Faţa ei ardea.

— Oh… da, asta e o faptă magnifică… Ea se opri. Nu, spuse ea încet. Nu pot să glumesc în privinţa asta. Chiar nu ai ştiut? Am fost îndrăgostită nebuneşte de tine din prima zi în care ai venit la Hart House.

— Chiar aşa? Vocea lui se încălzi de interes. Haide, spune-mi mai mult.

— Erai cel mai chipeş bărbat pe care-l văzusem vreodată…

— Şi acum?

Ea roşi.

— Încă eşti – chiar mai mult decât atunci. Atunci nu te văzusem gol.

El mormăi apreciativ.

— Dar tu nu m-ai observat, chiar şi atunci când am încercat să flirtez cu tine provocându-te să mergi la vânătoare de fantome în Hampton Court.

Sprâncenele lui Benedict se ridicară şi apoi râse încet.

— Şi eu care am crezut că aveai să-mi tai capul dacă îndrăzneam ceva!

— Ei bine, atunci nu m-ai vrut.

El se rostogoli pe ea.

— După o analiză logică, foarte calculată, am decis că sora ta avea să fie o alegere mai sigură. Ştiam că dacă mă căsătoream cu tine, nu aveam să mai am nicio clipă de pace. Mi-aş fi petrecut tot restul vieţii citind foiletoane scandaloase – el îşi strecură o mână sub cuverturi şi începu să îi ridice poalele cămăşii de noapte – şi să mă întreb cât de îndrăzneaţă ai fi fost când ai fi vrut să faci dragoste – ea îşi arcui spatele şi îl cuprinse cu braţele pe după gât în timp ce el se aşeza între picioarele ei – şi mi-aş fi ieşit din minţi dorindu-te… sărutându-te… savurând chiar şi sunetul

râsului tău, spuse el şi o sărută.

Penelope trase adânc aer în piept în timp ce mâinile lui îi coborau pe pântec. Ar fi trebuit să doarmă, istovită de chinul ultimelor ore. În schimb, pielea ei părea s-o ardă acolo unde o atingea, şi îl dorea înăuntrul ei mai mult ca oricând. Voia să o ţină sub el şi să facă dragoste cu ea până când celelalte amintiri ale nopţii îi dispăreau din minte, şi trupul i se istovea de dragoste, nu de pericolul care îi ameninţase viaţa. Îşi uni mâinile pe fundul lui şi îl trase spre ea.

— Atâta timp cât mă iubeşti şi tu, nu există niciun motiv pentru care să nu beneficiezi de celelalte lucruri.

El râse şi împinse, făcându-i să devină un singur trup.

— Şi atâta timp cât tu mă iubeşti, n-o s-o fac.

Capitolul 26

Benedict se trezi devreme în dimineaţa următoare. Penelope de abia murmură când el îşi trase braţul de sub ea şi se strecură din pat. Hainele lui erau împăturite pe un scaun de lângă şemineu. Se îmbrăcă, recunoscător, cu o haină care nu era a lui. Era probabil a lui Sebastian; era puţin cam strâmtă la umeri şi mânecile erau prea lungi. Şi cizmele erau cam mari, dar numai puţin, şi însuşi faptul că se aflau acolo, dăruite înainte de a le cere măcar, îl impresionă profund. După ce aranjă mai bine cuvertura în jurul soţiei lui adormite, plecă în căutarea gazdei sale.

Un lătrat sonor îl opri în capul scărilor. Enormul câine negru al lui Sebastian ieşi în goană de pe uşa sufrageriei, cu urechile ciulite şi mârâind slab. Benedict rămase nemişcat.

— Boris! Sebastian Vane apăru în prag şi puse o mână pe capul câinelui. Stai! Câinele se aşează pe loc. Sebastian

se uită la el. Cum ai dormit?

— Cu mult mai bine decât pe fundul râului.

Sebastian încuviinţă.

— Şi Penelope?

I se puse un nod în gât.

— E bine… datorită ţie.

Prietenul lui de odinioară îşi înclină fruntea.

— Eu nu am sărit dintr-o barcă ca să îi salvez viaţa, nici nu am cărat-o la deal aproape doi kilometri.

Dacă asta ar fi putut ispăşi faptul că o dusese pe iaht… Benedict ezită.

— Ai vrea să faci o plimbare cu mine? Avem nevoie de un felinar.

Dacă Sebastian fu surprins, n-o arătă. Aduse două haine groase, întinzându-i lui una fără niciun comentariu. Benedict ridică din umeri, simţind foarte acut fiecare ocazie în care îl dezamăgise pe Sebastian, fiecare ocazie în care se retrăsese în spatele dominaţiei şi aşteptărilor tatălui său şi protestase spunând: „Ce aş fi putut să fac?” Fusese un laş că nu încercase. Penelope avusese dreptate în privinţa asta. De acum înainte, avea de gând să acţioneze aşa cum ştia că ar trebui, fără să se mai teamă de mânia nimănui.

— O să vă caute, fără îndoială, spuse Sebastian în timp ce coborau dealul, iar Boris sărea în faţa lor.

— Poate. Benedict privea cruciş în lumina soarelui, orbitoare astăzi. Poate că nu. Simţi privirea companionului său. E chiar posibil să se presupună că suntem amândoi morţi sau chiar să se dorească să fim morţi.

— Asta sună aspru chiar şi pentru Domnia Sa.

Benedict auzi restul comentariului lui Sebastian, rostit pe un ton blajin. Contele nu şi-ar fi dorit fiul şi moştenitorul mort. Fără Benedict, titlul de conte ar fi ajuns la un văr îndepărtat, un individ hedonist căruia îi păsa doar de cursele de cai. Toată colecţia de artă a lui Stratford, adunată cu atâta grijă, ar fi fost vândută ca să finanţeze o

herghelie, asta dacă nu ar fi fost pierdută la curse. Pentru un om care nu putea suporta ca o moştenitoare parvenită să devină noua contesă, ideea era de neînchipuit. Toate pedepsele şi cruzimile lui Stratford fuseseră însoţite de explicaţia clară că în felul acesta avea să devină un conte mai bun, potrivit să ocupe locul tatălui său.

Dar el învăţase din lecţiile tatălui său mai mult decât ar fi vrut contele – şi unele lucruri mai târziu decât ar fi trebuit, dar cu o profunzime pe care nu i-ar fi putut-o comunica niciodată Stratford.

— După ultimul nostru schimb de cuvinte, îndrăznesc să afirm că eu şi tata nu ne vom mai vorbi în curând. Am văzut în cele din urmă, cu absolută claritate şi siguranţă, cât de lipsit de simţire este. Orice preocupare legată de sănătatea şi siguranţa mea a fost provocată doar de poziţia de moştenitor al domeniului Stratford. Ezită. Şi mi-e ruşine de ceea ce am făcut sperând să îi obţin stima. Trebuia să-ţi fi spus că nu am crezut niciodată că ai furat bani de la el sau că ai avut ceva de-a face cu dispariţia tatălui tău.

De data aceasta, Sebastian nu-şi putu ascunde uimirea.

Benedict se forţă să continue:

— Mi-am spus că nu ştiam sigur, dar adevărul e că nu voiam să risc să-l înfurii pe tata. Şi… şi parţial din cauză că te uram pe atunci.

Sebastian se opri pe loc.

— Ben…

— Te uram fiindcă ai fost în stare să faci ceea ce eu n-am putut, continuă el, simţind din nou biciul vinovăţiei şi durerea vicleană a invidiei. Dumnezeule, cât de mult aş fi dorit să plec călare cu tine şi să mă lupt cu francezii! Aş fi preferat chiar să primesc un glonţ care să-mi deformeze piciorul. În schimb, eram legat de o casă în care tata ştia că nu voiam să stau şi unde m-a făcut să mă zvârcolesc de dorinţa de a fi în altă parte. La trei zile de la plecarea ta, m-

a trimis să îl alung pe domnul Samwell.

Sebastian trebuia să-şi amintească de domnul Samwell, care fusese ani de zile administrator la Stratford Court. Samwell îi mustrase pe amândoi de multe ori, pentru diferite pozne şi ghiduşii. Ceea ce nu realizase niciunul din ei – ceea ce nu recunoştea Benedict – era faptul că Samwell încercase să îi scape de mânia contelui. Majordomul cunoscuse probabil firea dominantă şi abuzivă a contelui înainte ca Benedict să îi spună pe nume şi încercase să-i ferească pe băieţi de necazuri. Când Benedict se dusese la el să îi spună că îşi pierduse slujba, bătrânul oftase obosit şi îi spusese că se aştepta la asta de ceva timp. Şi chiar dacă Benedict repetase întreg mesajul contelui, care spunea că Samwell trebuia să părăsească proprietatea până a doua zi sau avea să fie alungat cu biciul, administratorul nu se întorsese împotriva lui.

— De ce?

Drept răspuns la întrebarea neîncrezătoare a tovarăşului său, Benedict ridică mâinile, fără niciun rost.

— Nici măcar nu ştiu. Lordul nu dă explicaţii niciodată. Dar acesta a fost doar începutul cererilor lui. Până să te întorci, învăţasem foarte bine ce s-ar fi putut întâmpla dacă îl sfidam.

Privirea cercetătoare a lui Sebastian deveni compătimitoare.

— Penelope avea dreptate în privinţa mea, adăugă Benedict încet. Am fost un laş fiindcă nu am stat alături de tine. Adevărul trist e că nu am ştiut cum să-l înfrunt. Până acum.

— Bănuiesc că amândoi avem multe de regretat, spuse Sebastian. Din fericire, toate aparţin trecutului. Ezită, apoi continuă: Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru rolul tău în… toate.

Benedict îndrăzni să se uite cu coada ochiului la fostul său prieten şi nu văzu decât siguranţă calmă. Dar

Sebastian trebuie să se fi simţit la fel ca el. Penelope îi povestise cu mare încântare despre adoraţia pe care o simţea Sebastian faţă de Abigail, şi pentru prima dată îşi dădu seama cât de mult putea îmbunătăţi dragostea perspectiva unui bărbat asupra vieţii.

— Îţi mulţumesc pentru că ne-ai primit aseară.

— Credeai că nu o să vă primim?

Benedict ridică din umeri, neajutorat.

— Nu ştiam.

— Ei bine. Sebastian îşi drese glasul uşor. Acum suntem aproape fraţi.

Benedict ridică fruntea dintr-odată.

— Presupun că suntem.

— Se pare că roata s-a întors de unde a plecat, nu?

Încet, Benedict zâmbi.

— Da. În mod fericit.

Un timp, păşiră fără să spună nimic.

— Unde mergem? întrebă Sebastian în timp ce se apropiau de apă.

Benedict coborî pe un prag stâncos spre ţărmul îngust şi dădu la o parte câteva tufe pentru ca şi Sebastian să poată coborî. Îşi făcu mâna streaşină la ochi şi privi în stânga, apoi în dreapta. Soarele strălucea pe râu, şi toţi norii fuseseră împrăştiaţi.

— Când am ajuns la ţărm, am găsit o mică peşteră. În toţi anii în care am explorat pădurile acestea, ai ştiut de existenţa ei?

— Niciodată.

Benedict încuviinţă.

— Nu e mare – e mai degrabă o deschizătură într-o ieşitură de stânci – dar cineva a folosit-o. Am găsit acolo o bucată de pânză, şi voiam să mai arunc o privire la lumina zilei.

Împreună, merseră pe malul apei vreo sută de metri. În cele din urmă, forma mătăhăloasă a stâncii apăru. Din

punctul acesta dominant, părea mai degrabă să facă parte din pădure, acoperită de viţă căţărătoare şi mai verde decât stânca. Chiar şi atunci când se îndreptă direct spre ea, crevasa nu deveni vizibilă decât atunci când aproape atinseră stânca. Schimbând o privire cu Sebastian, care era la câţiva metri în urmă, păşi cu grijă înăuntru.

Acolo zăcea rochia aruncată de Penelope, udă încă. O lovi cu piciorul ca să o dea la o parte şi aprinse felinarul, ridicând fitilul ca să ilumineze tot spaţiul. Boris, care amuşinase pe marginea apei, lătră de pe terasamentul din spatele lor, dar se linişti la o vorbă a stăpânului său. Benedict urmă pasajul îngust; păru mult mai scurt în dimineaţa asta. Îi întinse felinarul lui Sebastian şi să aplecă să examineze coşurile din mica încăpere.

— Cine ar fi ghicit? murmură Sebastian, privind în jur. Crezi că a fost folosită recent?

Benedict răsturnă una din lăzi. Era mare şi goală şi, când se uită pe margini, văzu smocuri de lână lipite de lemn.

— Am sentimentul că a fost. Paiele sunt proaspete. Îndrăznesc să spun că apa nu intră aici decât la un flux foarte puternic, dar aici e destulă umezeală pentru ca paiele să putrezească, dacă ar fi aici de mult timp.

Sebastian bătu cu bastonul în lemnul spart.

— O formă ciudată pentru o ladă.

Benedict se uită la ea. Văzuse de multe ori tipul acesta de ladă. Toată viaţa sa, o grămadă de tablouri şi statui sosiseră într-un şuvoi neîntrerupt la Stratford Court. Contele avea una dintre cele mai frumoase colecţii de artă din Anglia. Era bine cunoscut pentru priceperea sa şi în egală măsură temut pentru cruzimea cu care îşi urmărea scopul. Stratford Court ar fi rivalizat cu Academia Regală din Londra, dacă tatăl său ar permis cuiva să îi vadă colecţia. Însă el nu permitea asta niciodată, desigur; de fapt, avea propria galerie particulară în care până şi familia

era rareori invitată. Numai Dumnezeu ştia ce tablouri erau în ea. Benedict le văzuse de câteva ori în copilărie. O dată, tatăl lui îl dusese în galerie să vadă o nouă capodoperă scoasă din cutie şi instalată acolo pentru plăcerea contelui. Benedict avea cam treisprezece ani când tatăl lui hotărâse că nu se pricepea deloc la artă – o gravă greşeală în ochii contelui.

— Nu şi dacă sunt făcute pentru a adăposti un tablou.

Pentru moment se făcu tăcere, întreruptă doar de zgomotul slab şi grăbit al apei.

— Contrabandişti, crezi? întrebă Sebastian în cele din urmă.

Benedict nu răspunse. Tatăl său deţinea acest teren. În ciuda faptului că era o proprietate de optzeci de acri, cu o poziţie bună la fluviu, contele nu făcuse nimic cu ea; era chiar mai sălbatică decât fusese pe vremea bătrânului domn Vane. Benedict crezuse că tatălui său nu îi păsa pur şi simplu de ea – de ce să defrişeze şi să clădească pe ea, dacă propriul său domeniu îngrijit cu atenţie se afla doar dincolo de râu? —, dar poate că exista alt motiv. Dacă oprea acolo o barcă mică şi descărca nişte lăzi cu opere de artă, poate într-o noapte, nimeni nu ar fi observat. Ambarcaţiunile traversau întruna râul şi, în plus, era terenul lui Stratford…

— Sebastian, spuse el, şi vocea lui răsună în spaţiul acela închis, nu cred că în timpul războiului au fost multe jafuri, nu-i aşa?

— Numai de fiecare dată când se ivea ocazia, fu răspunsul sec. Armata se uita în partea cealaltă – de fapt, chiar preferau ca oamenii să îşi găsească singuri provizii.

— Dar lucrurile mai fine? Bijuterii, monede, lucruri de valoare…?

— Şi tablouri? termină Sebastian ceea ce nu spusese el. Le luau ofiţerii, bineînţeles. Oamenii înrolaţi nu aveau cum să care multe, dar ofiţerii puteau să pună orice voiau

pe ambarcaţiuni.

Benedict încuviinţă. Nu voia să ştie mai mult. Războiul se terminase de câţiva ani, dar asta nu însemna nimic. Armatele lui Napoleon mutaseră o imensă cantitate de opere nepreţuite de artă pe tot continentul; Stratford vorbise cu neplăcere despre expunerea publică a comorilor jefuite în Paris. Dacă unele dintre operele acelea de artă căzeau în mâinile particularilor… sau se strecurau printre degetele celor din guvern… Benedict nu credea că tatăl său ar fi avut vreun scrupul dacă ar fi fost vorba să pună mâna pe ele, pe orice cale. Când lordul Stratford voia ceva, era rareori refuzat. Dar contrabandă?

Ieşi înapoi la lumina soarelui, stingând felinarul. Ce trebuia să facă? Câteva coşuri rupte şi nişte paie aruncate nu dovedeau nimic. Benedict nu ştia de unde proveneau operele de artă ale lui Stratford; nu se interesase niciodată de asta şi nu cunoştea decât regulile stricte care priveau colecţia. Chiar dacă ar fi vrut să îşi acuze tatăl, la cine ar fi apelat? Stratford era poate cel mai rece om din Anglia, dar cunoştea valoarea alianţelor şi a conexiunilor.

— Ce-o să faci?

Tresări când auzi întrebarea lui Sebastian, pusă pe un ton atât de neutru.

— Ce pot să fac? Ce dovedesc câteva lăzi sparte? Nu vreau să-l protejez sau să trec cu vederea vreun rău pe care l-a făcut, se grăbi el să adauge, dar e doar o bănuială, şi eu nu îndrăznesc să acţionez fără dovezi. Se strâmbă; oare nu folosise aproape aceleaşi cuvinte ca să se scuze că nu făcuse nimic în favoarea lui Sebastian, cu ani în urmă? Dar dacă am spiona bărcile care vin aici şi am descoperi ce au lăsat…

Prietenul său adoptă expresia unui om care înţelesese.

— Îndrăznesc să spun că domnul Weston nu s-ar opune dacă am pune un paznic sau doi pe proprietatea lui.

Ridică mâna şi arătă. Limita proprietăţilor e chiar aici, dincolo de curbă.

Un zâmbet întunecat îi împărţi chipul în două.

— Să mergem să vedem cât de bine se vede.

Străbătură o distanţă bunicică de-a lungul apei, când Boris începu să latre şi cineva îi strigă de pe râu. O barcă lungă aluneca rapid, trăgând vâslele după sine ca să îşi încetinească înaintarea. Sebastian îşi linişti din nou câinele şi ridică o mână, iar barca se apropie. Benedict păşi în faţă ca să vadă mai bine, şi servitorul de pe barcă exclamă tare:

— Milord!

Se opri la prora şi flutură din mâini cu atâta putere, încât barca fu cât pe ce să se răstoarne.

— Ştiam că te vor căuta, murmură Sebastian. Moştenitorul unui titlu de conte nu dispare pur şi simplu.

Buzele lui Benedict se subţiară. Nu dădea doi bani pe titlul de conte. În plus, reacţia lui Stratford faţă de posibila asasinare a lui

Penelope îi împietrise inima atât de mult, încât nu mai rămăsese nicio urmă de slăbiciune, provocată de datorie sau de teamă sau de altceva.

— Da, răspunse el rece în timp ce barca trăgea la ţărm şi servitorul sărea în apă, împroşcându-l. Aici sunt.

— Milord. Bărbatul se opri să-şi tragă sufletul. Benedict realiză că era Geoffrey de la grajduri. Slavă Domnului! Vă căutăm din zori. Contesa se va bucura nespus de mult că v-am găsit…

Benedict ignoră vorbele legate de îngrijorarea mamei sale.

— Soţia mea şi cu mine am fost foarte norocoşi şi am ajuns pe pământ. Poţi să-i spui contelui că a fost dezamăgit.

Se întoarse, intenţionând ca răspunsul acesta criptic să fie mesajul său final pentru Stratford.

— Dar, milord! exclamă Geoffrey. Nu pot.

— Dacă te izgoneşte, vei primi o slujbă în casa mea, spuse Benedict fără să se uite înapoi.

— Nu, domnule. Vreau să spun că tatăl dumneavoastră e mort. Dumneavoastră sunteţi contele.

Benedict îngheţă. Sebastian trase aer adânc în piept.

— Ce?

Geoffrey îşi plecă fruntea, şi la fel făcură cei doi oameni de la vâsle care rămăseseră în barcă.

— Lordul, tatăl dumneavoastră, a suferit un atac fatal noaptea trecută. A murit de îndată ce a ajuns la Stratford Court, domnule. Înălţimea Sa, doamna, mama dumneavoastră, a trimis fiecare servitor din casă să vă caute pe dumneavoastră şi pe Lady Atherton – adică noua contesă –, imediat ce s-a luminat. Ezită, apoi adăugă: Condoleanţele mele, milord!

Benedict aruncă o privire spre Sebastian, care părea la fel de năucit ca şi el. Mort? Dar era incredibil; doar ieri, tatăl lui fusese la fel de teafăr ca totdeauna. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut să fie o minciună, că lui Geoffrey i se poruncise să spună orice, numai să îl facă să se întoarcă la Stratford Court, dar era de neînchipuit ca Stratford să afirme o asemenea erezie.

— Veniţi cu noi? întrebă din nou Geoffrey.

Benedict se trezi tresărind din reverie.

— Nu. Poţi să-i spui mamei mele că eu şi Lady Atherton suntem la Montrose Hill. Nu voia să se apropie încă de Stratford Court. Cu siguranţă că vestea despre tatăl său era o greşeală de vreun fel.

Dar nu era.

La mai puţin de o oră de la întoarcerea lui şi a lui Sebastian, o trăsură se hurducăi pe alee. Înainte ca rândaşul să descalece şi să deschidă uşa, contesa de Stratford se aruncă afară. Benedict cu greu o recunoscu; părul îi era în dezordine, purta o rochie simplă de dimineaţă, şi pelerina abia i se ţinea pe umeri. Se uită în jur

cu o privire sălbătăcită.

— Benedict… Oh, Ben!

— Mamă! Se repezi afară din casă şi o prinse în timp ce se arunca spre el. Sunt aici.

— Mi-au spus că te-ai înecat, plânse ea. Şi tu, şi mireasa ta. Au spus că aţi fost măturaţi de un val şi că aţi dispărut din ochii lor!

— Suntem în viaţă amândoi. O lăsă din braţe. Dar ce e ştirea asta despre tata? Geoffrey a spus…

Ea încuviinţă. Faţa îi era îmbujorată şi ochii îi străluceau ca de febră. Benedict nu o văzuse niciodată mai puţin stăpânită.

— A suferit o apoplexie în timp ce se afla încă la bordul iahtului. De îndată ce *Diana* a ajuns la chei, a fost adus în grabă în casă, dar nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. A murit înainte de miezul nopţii; doctorul a spus că a fost inima. Nimeni nu a mai putut face nimic pentru el. Îi atinse faţa, aproape nevenindu-i să creadă. Lordul Clary a spus că s-a făcut alb şi s-a prins de piept când a descoperit că fuseseşi măturat peste bord, şi s-a prăbuşit imediat. A murit gândindu-te că erai pierdut.

— Clary? întrebă aspru Benedict. E la Stratford Court?

— Nu, a plecat spre Londra dis-de-dimineaţă.

— De ce se afla pe iaht?

Contesa se opri când auzi tonul imperativ al întrebărilor sale.

— A spus că a venit să se uite la un tablou pe care contele se gândea să-l vândă. Şi-a exprimat condoleanţele şi s-a întors în oraş imediat. De ce?

Benedict clătină din cap. Bineînţeles, nemernicul de Clary fugise! Era timp destul să se facă dreptate cu lordul Clary, mai târziu.

— Tata e mort într-adevăr? întrebă el cu o voce şoptită, de parcă, dacă ar fi vorbit mai tare, l-ar fi făcut pe conte să iasă din trăsura familiei Stratford, cu un zâmbet

ironic pe buze.

Contesa arboră un aer grav.

— Da. Spre uimirea lui, se aplecă şi îi şopti la ureche: Nu te mai poate răni nici pe tine, nici pe altul dintre noi, niciodată.

I se puse un nod în gât. Nu dorise niciodată moartea tatălui său – nu prea mult – dar era sigur că nu simţea nicio durere. Era mai degrabă o năuceală amorţită. Îşi îmbrăţişă mama puţin mai strâns.

— Nu îmi pare rău, şopti el.

În spatele lui, cineva se mişcă şi el prinse de veste. Penelope stătea în prag, privind. Toţi ceilalţi rămăseseră înăuntru, plini de tact. Dar soţia lui era acolo, aşteptând, cu un şal subţire pe umeri şi cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Vino încoace… Trebuie să o cunoşti pe Penelope.

Contesa se trase înapoi.

— Probabil că nu are o părere prea bună despre mine.

Benedict privi spre soţia sa şi îi făcu semn cu mâna. Fără nicio ezitare, ea porni spre ei.

— Mamă, aceasta este cea mai frumoasă şi mai generoasă persoană pe care am cunoscut-o în toată viaţa mea. Fii tu însăţi şi te va iubi.

Contesa schiţă un zâmbet când Penelope ajunse la ei. Benedict îşi trase soţia lângă el.

— Mamă, îţi aminteşti de Penelope. Draga mea, ţi-o prezint pe mama, contesa de Stratford. Sau, ar trebui să spun, contesa văduvă.

Privirea lui Penelope îi întâlni ochii. El îi spusese ce afirmase Geoffrey despre tatăl lui, dar şi faptul că nu credea. Fără un cuvânt, ea schiţă o reverenţă.

— Sunt încântată să fac din nou cunoştinţă cu dumneavoastră, doamnă. Sper că de data aceasta vom ajunge să ne cunoaştem cu adevărat şi vom deveni prietene.

Mama lui părea uimită; se uita de la unul la celălalt.

Benedict văzu momentul în care îşi dădu seama de adevăr.

— Draga mea, spuse ea cu o voce care tremura de emoţie, bine ai venit în familie! Văd că fiul meu te adoră, iar eu nu pot face altceva.

Buzele lui Penelope se întredeschiseră de încântare.

— Milady e prea bună…

— Nu, spuse Benedict, zâmbind. Îi ridică bărbia şi o sărută. Are cea mai mare dreptate.

Epilog

Trei săptămâni mai târziu

Grădinile erau încă frumoase, chiar învăluite în primul îngheţ al anului. Aerul era tăios şi limpede, şi Benedict îşi umplu plămânii cu el. Pentru prima dată din… dintotdeauna, era bucuros să se afle acolo.

În ciuda faptului că ţineau doliu public după tatăl său, culoarele de la Stratford Court nu păruseră niciodată mai luminoase. Parţial din cauză că erau animate. Surorile lui veniseră amândouă la înmormântare, şi rămăseseră acolo ca să refacă legăturile de familie. Samantha şi Grey plănuiau să se întoarcă la Londra în curând, dar Elizabeth şi soţul ei, lordul Turley, aveau să rămână până după Crăciun, când trebuia să vină pe lume copilul lui Elizabeth. Mărturisise că voia să nască acolo, cu mama ei alături, ceva inimaginabil cu o lună în urmă. Pe uşi erau panglici de crep negru, dar casa era mai veselă decât îşi amintea el să fi fost vreodată.

Penelope veni lângă el pe cărarea care ducea spre grădină, iar el îşi strecură braţul în jurul taliei ei. Începuse lucrările când ea se refăcea încă în urma înotului lor chinuitor în Tamisa, şi continuă să o facă chiar şi după ce

ea insistă că îşi revenise, din pricină că îi plăcea. Chiar mai bine, *ei* îi plăcea. Îşi sprijini obrazul de umărul lui şi scoase un mic oftat de fericire. Benedict zâmbi. Îi plăcea să o simtă alături de el.

— Am vândut iahtul, o anunţă el. Lordul Marsden jinduia de mult după el, şi a sărit în sus de bucurie când i l-am oferit.

Marsden era scoţian. Dacă îi fusese vândut lui, erau puţine şanse să îl mai vadă navigând pe Tamisa. Benedict nu dorise să îl păstreze, şi ştia că Penelope nu ar mai fi pus piciorul pe el nici moartă.

— Presupun că e mai bine aşa decât să îl faci surcele de aprins focul, replică Penelope. Sper că ţi-a oferit un preţ bun.

El o privi pieziş.

— Dacă mi-ar fi oferit doar suma care să acopere întreţinerea lui pe un an, şi tot ar fi fost un preţ corect.

— Un şiling ar fi fost de ajuns, mormăi ea, dar apoi zâmbi. Să navigheze sănătos – el şi toţi invitaţii de la bord.

— Să călătorească sănătos în toate insulele din jurul Scoţiei.

Penelope râse, şi începură să se plimbe amândoi prin grădină.

Mirosul lavandei mai zăbovea încă. Mama lui plănuia să planteze mai mulţi trandafiri la sosirea primăverii, şi o atrăsese şi pe Penelope în planurile ei. Împreună îl obligaseră să suporte o descriere detaliată a noilor aranjamente din grădină, până îşi acoperi urechile cu mâinile şi le spuse râzând să facă aşa cum voiau – ceea ce era exact ce îşi dorise Penelope, după cum îşi dădu seama. Zâmbetul ei triumfător compensă orice bănuială de manipulare. Prietenia care înflorea între mama şi soţia lui îi încălzea inima lui Benedict, aşa că putea trece peste orice inconvenient horticol.

— M-am gândit să vând alte câteva lucruri, îi spuse el

în timp ce se plimbau.

— Nu casa noastră din Londra! protestă ea. După ce am aranjat-o atât de bine!

El râse.

— Nu casa de pe Margaret Street. Aceasta era a lor, chiar dacă era cam mică pentru un conte. O conduse pe Penelope afară de pe cărare şi deschise poarta grădinii, ţinând-o mai aproape atunci când vântul dinspre fluviu îi lovi, fiindcă ieşiseră din grădina împrejmuită de ziduri. Nişte teren.

O clipă, ea se uită ţintă la el, apoi faţa i se îmblânzi, fiindcă înţelesese.

— Cât de mult pământ, milord?

— Cam optzeci de acri.

Dincolo de pajiştile care vălureau, pe partea cealaltă a râului, se înălţa dealul, încă sălbatic şi neîmblânzit. Aproape de creastă se zăreau hornurile din Montrose Hill.

Întrebările fără răspuns despre tatăl său mai zăboveau încă în străfundul minţii lui. Inspectase galeria tatălui său, dar i se făcuse pielea de găină de cum intrase în cameră, de parcă spectrul contelui s-ar fi ţinut în umbră ca să-şi protejeze colecţia. După ce observase mai multe tablouri care ar fi intrat perfect în lăzile de dincolo de râu, părăsise galeria şi o încuiase din nou. Poate că Grey l-ar fi putut ajuta să le sorteze. Şi dacă se dovedea că galeria adăpostea opere de artă furate sau jefuite în timpul războiului… avea să se gândească ce să facă atunci. Nimeni nu se mai apropiase de mica peşteră de dincolo de râu, nici nu debarcase în apropierea ei. El şi Sebastian angajaseră degeaba paznici care să stea acolo zi şi noapte.

Celălalt posibil actor, lordul Clary, se volatilizase. Până să ajungă Benedict la Londra şi să depună o plângere împotriva vicontelui pentru tentativă de asasinat, Clary plecase. Lady Clary nu fusese de niciun ajutor, declarând că soţul ei îi spusese că avea nişte afaceri urgente pe

domeniul lui din Ţara Galilor. Un călăreţ trimis în Ţara Galilor confirmă că lordul Clary nu era acolo. Benedict bănuia că era pe undeva pe lângă Ţara Galilor, dar nu putea face mare lucru înainte ca investigatorii săi să-l localizeze. În momentul în care Clary avea să-şi arate din nou faţa în societate, Benedict avea să fie însă pregătit şi în aşteptare.

Dar cea mai mare preocupare era Olivia Townsend, despre care nu se mai auzise nimic. Benedict era de acord cu Penelope care spunea că lordul Clary plecase probabil în căutarea ei. Însă scrisoarea pe care i-o trimisese Penelope fratelui ei Jamie ajunsese în cele din urmă la destinatar; acesta veni călare la Stratford Court, la două zile de la înmormântarea contelui, şi declarase fără drept de apel că avea s-o găsească pe Olivia. Până acum primiseră doar două scrisori scurte în care vorbea despre progresele sale – sau mai degrabă despre lipsa lor –, dar Penelope credea că Jamie era mult mai inteligent decât Clary şi că avea să dea primul de urma Oliviei. Benedict spera că avea dreptate, după cum spera şi că James Weston avea să-i mai lase şi lui o bucată din Clary, ca să se poată răzbuna.

— Mulţumesc, spuse blând soţia lui, îndreptându-i atenţia spre ţărmul opus. Asta o să îndrepte lucrurile.

Braţul lui se strânse în jurul ei.

— Nu aş putea să consider niciodată că pământul acela e al meu. Dacă Sebastian nu va voi să-l ia înapoi, dintr-un motiv oarecare, va trebui să vorbeşti cu sora ta ca să-l convingă.

— Oh, cred că va accepta oferta ta. Zâmbi. Abigail iubeşte plimbările prin păduri, ştii, şi el o să vrea să-i ofere mai multe păduri de explorat.

Buzele lui se arcuiră.

— Chiar aşa. Mă întreb dacă există vreo comoară pierdută de mult în pădurile acelea. Poate că ar trebui să le explorăm înainte de a le vinde.

— La ce te referi cu asta?

— La ce? El se opri uluit. Să nu-mi spui… Chiar ai uitat?

O roşeaţă grăitoare îi cuprinse chipul, dar ea se mulţumi să facă ochii mari.

— Ştii, o acuză el, încolăcindu-şi braţul în jurul mijlocului ei şi lipind-o de el. Ai o datorie faţă de mine, doamnă.

— E prea frig ca să mergem, protestă ea, arătând că ştia exact despre ce era vorba.

Când dorise ca el să ajute la redobândirea reputaţiei lui Sebastian, Penelope îi promisese să îi arate grota de la Hart House. El auzise poveşti despre ea încă din copilărie şi, în ciuda anilor în care cutreierase pădurile, de obicei împreună cu Sebastian, nu o găsise niciodată. Dar probabil că Sebastian o găsise la un moment dat, şi o văzuse şi Abigail, care îi spusese la rândul ei lui Penelope. De când făcuse promisiunea, avuseseră loc câteva evenimente care îi distrăseseră atenţia – un scandal, o nuntă în pripă, o curtare intermitentă care se transformase în iubire, ca să nu mai vorbim despre călătoria aproape fatală cu iahtul –, dar el nu uitase, nici nu-şi pierduse interesul de a vedea grota.

— Abby a spus că înăuntru e frig ca iarna, chiar şi vara. Nu-mi pot imagina cât de frig ar fi acum.

— O pelerină groasă şi nişte cizme călduroase te vor apăra de frig.

— E chiar în pădure. În adâncul pădurii, de fapt. Ea se strâmbă. Ultima dată când am căutat-o, am căzut în noroi şi mi-am răsucit glezna.

— Eu am mers de sute de ori prin păduri şi jur să te protejez de orice mlaştină periculoasă. Ridică sprâncenele, aşteptând. Am căutat-o doar douăzeci de ani. Chiar ai de gând să nu respecţi o promisiune?

Ea pufni.

— O să fie tot acolo la primăvară!

— Hai, dragă, o linguşi el. De Crăciun, ca un dar.

Penelope ezită, apoi îi luă mâna şi i-o puse pe pântecul ei.

— O să am alt dar pentru tine, la vară.

Benedict rămase nemişcat.

— Ce? întrebă el prosteşte.

Ea încuviinţă.

— Am vorbit cu sora ta, cu mama şi cu moaşa. Toate au fost de acord.

Benedict îşi trecu degetele peste abdomenul ei încă plat. Un copil al său! Îi trecu rapid prin minte că trebuia să aibă grijă şi să nu ajungă să-şi trateze copiii aşa cum îi tratase tatăl său, dar apoi izgoni acest gând. Nuiaua nu mai era în birou; o aruncase pe foc în ziua înmormântării tatălui său. Şi Penelope avea să îl corecteze rapid dacă rătăcea în direcţia aceea. Era mai bine să se gândească la toate modurile în care şi-ar fi dorit să fie educat, şi să aibă grijă ca acest copil să aibă o viaţă mai fericită decât a lui – cel puţin până acum.

Îşi îmbrăţişă soţia şi o sărută. Era nespus de bucuros că o avea. Îi era recunoscător chiar şi tatălui său, fiindcă dacă Stratford ar fi fost un tată mai binevoitor, Benedict ar fi putut fi căsătorit acum cu o femeie molatică dintr-o familie excelentă, care nu i-ar fi înrobit niciodată inima şi sufletul.

— Atunci *trebuie* să îmi arăţi grota, ca să ştiu unde va pleca fiul nostru atunci când va dori să scape de perceptori.

— Sau fiica ta.

El râse încet.

— Da, cu tine ca mamă, orice fiică va fi la fel de îndrăzneaţă ca un fiu.

— Nu pare să te mai deranjeze îndrăzneala mea, spuse ea privindu-l sfioasă.

— Permite-mi să te asigur că ador îndrăzneala ta

aventuroasă, iubirea mea. El îi ridică bărbia şi se minună de dragostea pură care strălucea în ochii ei. Sau, mai bine... permite-mi să ţi-o dovedesc.

Sfârşit